

Kết Giới

2

KẺ
CẤP
GIẤC
MƠ

Nhóm 4:0

Waka

ic

NHÀ XUẤT BẢN

THÔNG TIN VÀ TRUYỀN THÔNG

NHÀ XUẤT BẢN THÔNG TIN VÀ TRUYỀN THÔNG

ISBN: 978-604-80-3367-5

Chịu trách nhiệm xuất bản, nội dung

Giám đốc - Tổng biên tập:

TRẦN CHÍ ĐẠT

Biên tập nội dung:

NGUYỄN TIẾN PHÁT - PHẠM THỊ THANH

Biên tập sách điện tử:

NGUYỄN TIẾN PHÁT - PHẠM THỊ THANH

Thiết kế bìa:

MI MI

Tác giả:

NHÓM 4.0

Liên kết xuất bản

CÔNG TY CỔ PHẦN BẠCH MINH

Đ/C: P804, Tầng 8, Tòa nhà VET, số 98 Hoàng Quốc Việt, Cầu
Giấy, Hà Nội

ĐT: 024.37554190

Số xác nhận đăng ký xuất bản: 3016 - 2018/CXBIPH/2 -
123/TTTT

Số quyết định xuất bản: 86/QĐ-NXB TTTT ngày 11 tháng 12
năm 2018

Số quyết định phát hành: 48/QĐPH-NXB TTTT ngày 06
tháng 3 năm 2019

Nộp lưu chiểu quý IV năm 2018.

Mục lục

Chương I: Vị khách đáng ngờ

Chương II: Rỗng

Chương III: Dự tính

Chương IV: Làng Dritch

Chương V: Bầy rỗng

Chương VI: Hang rỗng

Chương VII: Trứng rỗng

Chương VIII: May mắn

Chương IX: Dragobane

Chương X: Kẻ đặt hàng bí ẩn

Chương XI: Ngài Francis

Chương XII: Kẻ cắp giấc mơ

Chương XIII: Rừng Bialowieża

Chương XIV: Chạm trán

Chương XV: Bãi huấn luyện mê cung hỗn loạn

Chương XVI: Xác sống

Chương XVII: Địa Long biến dị

Chương XVIII: Thị trấn Narewka

Chương XIX: Tranh chấp

Chương XX: Món quà của thần

Chương XXI: Fitzgerald

Chương XXII: Phản bội

Chương XXIII: Mộng ảo

Chương XXIV: Lời nói dối

BỘ TRUYỆN: KẾT GIỚI

TẬP 2: KẼ CẤP GIẤC MƠ

THỰC HIỆN: NGUYỄN AN

Chương I

VỊ KHÁCH ĐÁNG NGỜ

Bầu trời xám xịt, có lẽ chỉ chút nữa thôi thì sẽ đổ mưa, và hẳn sẽ là một trận mưa như trút. Helena ngoái đầu lại nhìn Jade đang thơ thẩn dạo bước phía sau, khẽ cất tiếng gọi.

- Này Jade, có lẽ trời sắp mưa. Chúng ta tìm nơi nào đó nghỉ trước rồi mai tiếp tục lên đường nhé?

- Được thôi! - Jade nhìn lên, gật đầu rồi nói thêm. - Tôi cũng hơi đói rồi.

- Tôi cũng vậy. - Helena mỉm cười, tay trái luồn vào chiếc túi đeo bên hông, lấy ra một tấm bản đồ nhỏ bằng da thú. - Nếu tôi đoán không nhầm, thì chúng ta chỉ còn cách thị trấn Larvotto khoảng bốn dặm nữa thôi.

Và đúng như Helena dự đoán, chưa đầy nửa tiếng sau, trời bắt đầu mưa lâm râm; nhưng cũng lúc này, cả hai đã kịp thấy thấp thoáng bóng dáng của thị trấn được dòng suối hiền hòa bao bọc xung quanh.

Băng qua cây cầu đá - thứ duy nhất kết nối thị trấn với thế giới bên ngoài - Helena đảo mắt quan sát rồi lập tức rẽ bước về phía nam. Mấy năm lang bạt, cộng thêm những tháng ngày

chinh chiến lúc còn trong đội Vệ Nhân, Helena có thừa kinh nghiệm để nhanh chóng xác định được vị trí mà người ta ưu tiên đặt điểm dừng chân cho khách bộ hành.

Chưa đợi Helena cùng Jade đi tới trước cửa căn nhà trọ ba tầng xây bằng đá tảng, một người đàn ông đã xuất hiện - vóc dáng cao gầy, nước da nhợt nhạt, mái tóc đen bờm xờm và đôi mắt híp tinh ranh - với giọng điệu không thể ngọt ngào hơn.

- Hai vị hẳn là đang muốn thuê phòng trọ phải không? - Gã hỏi thăm niềm nở, nụ cười nịnh nọt của một kẻ gian thương treo trên khóe miệng.

- Đúng vậy. - Helena lạnh nhạt đáp. - Chúng tôi cần hai căn phòng trống cho đêm nay.

- Dĩ nhiên rồi, dĩ nhiên rồi! - Gã ta vui ra mặt, vừa dẫn hai người vào, vừa mời mọc. - Trời mưa lạnh thế này, hai vị có cần lót dạ chút gì không? Ví như sữa và bánh quy, hoặc một cốc trà nóng chẳng hạn...?

- Lót dạ sao? - Helena hơi trầm tư, đảo mắt nhìn về phía Jade rồi mới đưa ra quyết định. - Như gợi ý của ông vậy! Một phần trà nóng mang lên phòng tôi, còn một phần sữa và bánh quy thì dành cho người bạn đồng hành của tôi.

- Được thôi! - Gã càng vui vẻ hơn, cẩn thận đưa cho Helena và Jade hai chiếc chìa khóa có gắn kèm bảng số phòng, rồi mới chạy đi chuẩn bị đồ ăn.

Nhìn xuống dây số khắc trên tấm khiên gỗ nhỏ xíu trong tay, Helena chậm rãi thả bước lên từng bậc cầu thang, tiến về phía hai căn phòng trọ cạnh nhau ở tầng áp mái. Cũng không có gì là đặc sắc cho lắm, cô nghĩ rồi bình thản tra chìa vào ổ.

Khi Helena sắp xếp xong đồ đạc thì cũng là lúc gã đàn ông đem trà nóng lên, dĩ nhiên cùng nụ cười nhả nhở trông rất khó chịu. Hiểu được dụng ý đằng sau nụ cười giả tạo kia, Helena chậm rãi đưa tay vào trong chiếc túi da nhỏ vẫn luôn đeo bên hông, móc ra năm đồng tiền kim loại ánh bạc ném về phía gã đàn ông vẫn đang đứng ngoài cửa chờ đợi. Ông ta dễ dàng tóm được thứ mình muốn rồi lập tức cáo từ. Phản xạ nhanh nhẹn, tức thời như vậy, thật khiến Helena phải ít nhiều lưu tâm; trông không giống phản xạ của một kẻ có vẻ bề ngoài khá yếu ớt như thế.

Giải quyết xong “con ruồi” mang nụ cười giả tạo, Helena mới nhẹ nhàng ngồi xuống bên chiếc bàn gỗ đặt cạnh cửa sổ, hai bàn tay ôm lấy cốc trà nóng đang bốc khói, mắt vô định nhìn ra khung trời giờ đã trắng xóa dưới màn mưa.

Chẳng lâu sau, cửa phòng lại bật mở; Jade lưỡng lự tiến vào, nhẹ nhàng tựa một chú mèo, trên tay bê khay đựng ly sữa ấm cùng đĩa bánh quy. Không muốn làm đứt đoạn suy tư của bạn, Jade lặng lẽ ngồi xuống chiếc ghế đối diện, rồi chậm rãi thưởng thức từng miếng bánh quy ngâm sữa ấm.

- Trời mưa thật buồn, nhưng cũng thật đẹp. - Helena bỗng lên tiếng, rồi đưa lên miệng cốc trà giờ chỉ còn lơ thơ vài sợi khói.

- Đúng vậy. - Jade đồng tình, rồi chậm rãi tiếp, không để bạn thấy mình quá vội vã. - Chúng ta sẽ dừng chân ở đây bao lâu?

- Cậu cũng nhận ra rồi sao? - Helena quay sang nhìn Jade, mỉm cười. - Để tạm hẳn, chắc cũng cần vài ngày. Cậu hãy cố tận hưởng những ngày nghỉ hiếm hoi này đi!

- Tôi có linh tính là đơn hàng sắp tới sẽ khó khăn đấy! - Jade buột miệng.

- Đã lâu rồi, có đơn hàng dễ dàng nào tìm đến chúng ta đâu, nhỉ? - Helena nhếch môi cười, rồi bồi thêm bằng giọng pha chút dí dỏm. - Cậu nên nghĩ rằng, đưa tới một đơn hàng dễ dàng chính là xúc phạm khả năng của chúng ta.

- Cần trọng vẫn tốt hơn mà! - Jade có vẻ không hài lòng.

- Được rồi, Jade! - Helena thở hắt ra chán nản. - Tôi sẽ nhớ lời cậu! Cậu đã nói suốt rồi còn gì?!

Jade biết, nếu tiếp tục đối thoại theo kiểu này thì cả hai sẽ tranh cãi, và mọi chuyện rồi cũng chẳng đi đến đâu. Bởi vậy, cũng như tất cả mọi lần, cậu chủ động im lặng.

Làm bạn với nhau bao năm qua, Jade hiểu rõ Helena là một người thông minh nhưng nhiều lúc cũng rất cứng đầu, vì thế để giữ hòa khí thì không nên tranh cãi gay gắt, nhất là về những đề tài bị cô liệt vào hàng kiểm soát, nhắc nhở cô quá nhiều. Với Jade, điều đáng sợ nhất không phải những cơn cáu giận mà là sự lặng im nặng nề; mà Helena thì có kiểu lặng im rất đáng sợ.

Ngồi thêm chút nữa rồi Jade đứng dậy rời khỏi phòng, để lại sau lưng Helena vẫn thơ thẩn nhìn cơn mưa như trút nước đang tưới đẫm từng rặng thông tàn úa...

*

Chập tối, Helena chạy sang kéo Jade xuống tầng trệt để dùng bữa. Jade hiểu cô bạn của mình luôn thích không khí náo nhiệt khi ăn. Thế nhưng hôm nay, thói quen đó chỉ là cái cớ, điều mà Helena thật sự mong đợi chính là nghe ngóng chút thông tin về vụ ma cà rồng vừa rồi. Tuy nhiên, với bản tính ương bướng, cô nàng sẽ chẳng chịu nói ra những gì mình thật

sự muốn. Đôi lúc, Jade cảm thấy Helena chính là một phiên bản trái ngược với mình - hai người, một chàng thanh niên với suy nghĩ chín chắn mắc kẹt trong thân xác đứa trẻ mười ba, và một cô gái vẫn còn nguyên nét tính cách ngang tàng thơ trẻ song lại sở hữu cơ thể của một nữ chiến binh mạnh mẽ.

- Jade, ở đây!

Helena vẫy tay, chỉ vào chiếc bàn duy nhất còn trống chỗ nằm nép trong góc phòng ăn đã chật kín người. Mùi thức ăn trộn lẫn với mùi hương của một món đồ uống có cồn nào đó làm từ lúa mạch lên men tràn vào khoang mũi, kích thích cơn đói khiến Jade giảm bớt phần nào cảm giác khó chịu khi sẽ phải chen chúc ngồi cùng bàn với những người xa lạ.

Tiến thẳng về chiếc bàn duy nhất còn trống chỗ, nơi một người đàn ông nhỏ thó đang ngồi dùng bữa, Helena nhẹ nhàng hỏi.

- Ông không phiền nếu chúng tôi ngồi đây chứ?

Không có lời đáp lại nào cả; người đàn ông chỉ lặng lẽ xếp gọn mấy đĩa thức ăn của mình, rồi chìa bàn tay nhăn nheo ra hướng đối diện, tỏ ý mời ngồi. Chiếc áo choàng tối màu gần như che kín toàn bộ cơ thể, bao gồm cả khuôn mặt. Helena bình thản ngồi xuống, tự rót một cốc trà nóng để nhâm nhi trong khi đợi phục vụ đưa đồ ăn tới.

Giữa không gian đông đúc, chật hẹp, những tiếng chuyện trò càng trở nên huyên náo. Mặc dù bề ngoài Helena tỏ ra vô cùng bình thản nhưng Jade biết rất rõ, đó là vẻ điềm tĩnh của kẻ đang cố thu nhận tất cả âm thanh quanh mình.

- Nghe nói tiêu diệt ma cà rồng lần này vẫn là đội Vệ Nhân.

- Đúng vậy, họ luôn xuất hiện khi chúng ta cần.

- Một sự hùng mạnh vô địch.

...

Âm sắc trong mỗi câu nói đều toát lên sự ngưỡng mộ từ tận đáy lòng. Jade không khó để nhận ra vẻ khó chịu không giấu giếm trên nét mặt Helena.

- Không có chúng ta giúp, họ có làm nên trò trống gì không! Nhưng sau mỗi chiến thắng, bọn họ lại luôn giành vinh quang về riêng cho mình! - Helena bất mãn nói, dần mạnh cốc trà đã gần cạn xuống bàn. - Sau bao năm vẫn ích kỷ như thế!

- Thôi nào, chúng ta đã nhận được tiền công rồi. - Jade động viên.

- À, tiền công! - Helena cười khẩy, chán nản đuổi lưng về phía sau.

Đối diện, kẻ giấu mặt vẫn lặng im. Từ đầu đến cuối, gã chỉ tỉ mỉ xẻ những miếng thịt cừ chín tái trên đĩa thành những miếng nhỏ vuông vắn, rồi mới dùng đĩa đưa vào miệng, cử chỉ vô cùng điềm đạm. Những miếng thịt đã cắt, tưởng như có thể xếp trùng khớp lên nhau, tạo thành một tòa tháp hình trụ đứng mà chẳng lệch ra chút nào.

Ăn xong, kẻ nọ rời khỏi bàn, tấm áo choàng nặng nề bao trùm lấy cơ thể làm vướng víu bước đi, khiến Jade hơi dừng mắt lại quan sát thêm một chút. Đúng lúc này, phục vụ bê món của họ ra. Nhìn từng đĩa thịt nướng nóng hổi còn đang bốc khói, Jade tự nhủ phải ăn thật nhanh, rồi tìm cách kéo Helena về

phòng càng sớm càng tốt. Để cô ở lại đây tiếp tục nghe những lời tán dương mà con người dành cho đội Vệ Nhân, thật chẳng có gì là hay ho cả.

Nghỉ lại quán trọ được vài hôm thì Helena và Jade quyết định rời đi, một phần vì trời đã tạnh mưa, một phần cả hai đều cảm thấy chán ngán với những ngày lười biếng nằm dài một chỗ.

- Helena, có kẻ bám theo chúng ta!

Jade khẽ thì thầm, giọng vừa đủ để không bị phát hiện. Ngay từ lúc khởi hành, cậu đã cảm thấy mình đang bị bám đuôi, nhưng thật lạ là Helena có vẻ vẫn rất bình thản. Cho đến tận khi Jade lên tiếng và Helena quay sang nhìn cậu, nheo mắt cười thì Jade mới vỡ lẽ, tự cười chính mình, sao có thể có chuyện Helena không hay biết gì như thế chứ! Thở nhẹ một cái, Jade lại thản nhiên bước tiếp, không nói thêm lời nào.

Đến một khúc ngoặt trên con đường mòn qua rừng, nơi rặng cây mọc dày che khuất tầm mắt, Helena và Jade lặng lẽ dừng bước, chờ đợi. Chỉ vài khắc sau, một bóng người thấp bé xuất hiện ngay chỗ ngoặt, bước chân thoăn thoắt như đang đuổi theo một mục tiêu nào đó. Helena lập tức ra đòn, chỉ là một cú chặt bằng bàn tay, không quá mạnh nhưng trúng ngay cổ khiến hắn phải khụy xuống. Rồi, bằng một động tác vô cùng nhanh nhẹn và thuần thục, cô xoay người, một tay chụp vào cánh tay kẻ theo đuôi kéo mạnh về sau, tay còn lại ấn mạnh ngay vai và gí cả thân hình của hắn về phía trước. “Cái đuôi” ngã sấp với một tay bị khóa, đầu cố ngẩng lên, ngoái lại phía sau.

- Người là ai? Sao lại bám theo chúng ta? - Helena hỏi, giọng

lạnh băng, trong khi vẫn dồn lực vào đầu gối, đè xuống hai tay đã bị bẻ gập ra sau lưng của kẻ lạ mặt.

- Thưa cô... đây là cách... cô đối xử với... khách hàng của mình sao...? - Kẻ lạ mặt vừa đáp, vừa rên rỉ.

- Khách hàng? - Helena lạnh giọng chất vấn, đầu gối chẳng hề có dấu hiệu nới lỏng.

- Cô chẳng phải Helena, thợ săn tiền thưởng trứ danh sao? - Lần này, kẻ lạ mặt có vẻ cố nén đau đớn để đưa ra câu trả lời rành mạch hơn.

- Sao người biết bọn ta?

- Quán trọ của Buckle, buổi tối ba hôm trước, chúng ta từng ngồi cùng bàn.

Nghe vậy, Helena đưa mắt nhìn về hướng Jade. Anh chàng đưa tay gãi cằm suy nghĩ trong chốc lát, rồi khẽ gật đầu xác nhận; kẻ này, không ai khác, chính là gã áo choàng đen kỳ quái hôm ấy. Thấy vậy, Helena mới giảm nhẹ lực để kẻ lạ mặt được thoải mái hơn, nhưng vẫn ép cho hắn nằm sấp trên mặt đất.

- Nói đi, có chuyện gì? - Giọng Helena lạnh lùng.

- Chẳng phải giờ cô nên để ta đứng lên, rồi hãy tiếp tục nói chuyện sao? - Kẻ lạ mặt chưa trả lời ngay mà lên tiếng phản nản.

- Chưa phải lúc! - Helena vẫn đanh giọng. - Chúng ta cần biết rõ hơn.

- Như đã nói, tôi có một đơn hàng muốn cô thực hiện!

- Ba ngày vừa qua, ông có thể gặp chúng ta tại quán trọ. - Helena nói rất chậm, rành mạch và thể hiện rõ thái độ ngờ vực của mình. - Đâu cần phải đợi đến hôm nay lén lút đi theo.

- Tôi cần thời gian để xác minh danh tính của hai người! - Kể lạ mặt giải thích. - Hơn nữa, đơn hàng này của tôi rất quan trọng, không thể bàn bạc tại nơi tai vách mạch rừng được.

- Rất không may, chúng ta lại đang ở giữa rừng. - Helena cười khẩy, rồi chậm rãi đứng dậy.

Gã đàn ông lồm cồm bò dậy, nhanh chóng phủi sạch lá cây và đất cát bám trên người. Hắn ta vuốt rất nhanh nhưng cũng hết sức kỹ càng, đến khi góc áo phẳng phiu như lúc đầu mới thôi.

- Xin tự giới thiệu, tôi là Ine, kể bẽ tôi trung thành phục vụ cho gia tộc Renaldi. - Chải chuốt xong xuôi, kể lạ mặt mới hạ mũ trùm đầu xuống, rồi từ tốn mở lời.

- Gia tộc Renaldi? - Helena cau mày, ra chiều suy nghĩ. - Gia tộc Renaldi của Công quốc Monil?

- Đúng vậy! - Lúc này, Ine mới hơi vén một góc áo choàng lên, để lộ trang phục vô cùng sang trọng ẩn giấu bên dưới, cùng mảnh quốc huy đại diện cho Công quốc Monil được đúc bằng vàng.

- Có vẻ như ông đang ở rất xa nhà đấy nhỉ?

- Đúng thế, bởi mục đích của tôi chính là tìm gặp cô, thợ săn tiền thưởng Helena! - Ine bình thản đáp.

- Ông muốn tìm tôi? - Helena lại lần nữa nâng cao vẻ đề phòng.

- Đúng vậy! Nói chính xác hơn, hoàng tộc đã cử rất nhiều đặc sứ như tôi ra ngoài, lần theo tung tích những tay thợ săn tiền thưởng nổi danh nhất, nhằm thực hiện một đơn hàng hết sức khó khăn. - Ine trịnh trọng đáp.

- Đơn hàng là gì? - Helena khinh khỉnh. - Và ông biết đấy, tiền công tôi lấy không rẻ đâu.

- Một quả trứng rồng!

Ine ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào mắt Helena, mỉm cười. Rồi, không đợi Helena trả lời, hắn tiếp lời.

- Tiền công là thứ này!

Nói đoạn, gã lấy từ trong ngực ra một viên ngọc trong suốt lớn bằng đầu ngón tay cái, mang theo sắc đỏ như màu máu tươi. Dưới ánh mặt trời đang nhẹ nhàng xuyên qua từng kẽ lá, chẳng khó khăn gì để nhận ra chất ngọc vô cùng tinh khiết, không pha lẫn chút tạp chất nào.

Sắc mặt Helena biến đổi cùng với sự cảm nhận kỳ lạ về vẻ đẹp đặc biệt của viên ngọc. Gã đàn ông cười khẩy, như lão thợ săn nhìn con mồi của mình đã rơi vào bẫy. Và, bàn tay hắn, rất chậm rãi, rất trịnh trọng, lại vẻ chừng như rất khiêu khích, từ từ đưa viên ngọc lên, từng chút, từng chút một, cho tới khi đã ở ngang tầm mắt, nhả từng từ.

- Cô đã nghe nói tới thứ này chưa? Tim của Kulkan đấy!

*

Kulkan - một loài sinh vật huyền bí được nhắc đến bằng nhiều câu chuyện chưa từng được kiểm chứng; thế nên, chưa ai thật sự biết chúng sống ở đâu. Tuy nhiên, theo truyền thuyết,

Kulkan vẫn luôn tồn tại trên thế giới này trước cả khi kết giới bị phá bỏ. Theo nhiều học giả thuộc đội Vệ Nhân, mặc dù có tên gọi như vậy, nhưng trên thực tế thì Kulkan là một sinh vật có đời sống cực kỳ linh hoạt - khi thì tương tự như rắn biển, lúc lại giống những loài rắn cực độc trên cạn.

Câu chuyện có nhiều giá trị nhất đến thời điểm hiện tại, Kulkan vốn ra đời từ phía đối lập với Thần Kukulkan - một trong ba vị thần tạo ra thế giới này, theo quan điểm của người Maya cổ đại. Thực chất, phe đối lập ấy xuất phát từ một học trò, một kẻ tùy tùng bất mãn vì bản thân mãi mãi không có được sức mạnh, uy quyền như mình mong muốn, nên tạo thành một cơn thịnh nộ mở rộng giữa lòng thánh chúng và chia thành hai phe. Dĩ nhiên, vốn xuất thân là bề tôi của Thần Kukulkan, nên nhóm này vẫn có bề ngoài nửa người nửa rắn; nhưng dựa trên thông tin này, con người có thể giải thích cho việc chúng vừa có thể sống trên cạn, vừa có thể sống dưới nước - sự tàn độc luôn khiến sinh vật trở nên mạnh mẽ hơn. Và ở thời điểm kết giới bị phá vỡ, những sinh vật huyền bí khác trở nên quá mạnh, Kulkan chủ động rút về biển, thay vì mạo hiểm giống loài vốn không còn mấy sinh mạng ở đất liền. Thế nên, cũng rất nhiều người lầm tưởng Kulkan là rắn biển. Tuy nhiên, khác với rắn biển thông thường, Kulkan có khả năng thay đổi hình dạng, đặc biệt là nửa thân trên, tùy theo mục đích săn mồi hay lẩn trốn của chúng. Và, trở trêu thay, món ăn ưa thích của đa phần Kulkan lại chính là con người; lý do cực kỳ dễ hiểu, đi trái lại những rắn dạn ngày xưa của Thần Kukulkan.

Những thủy thủ lênh đênh trên biển luôn là nam giới; những tháng ngày dài đằng đẳng giữa đại dương mênh mông không bờ bến khiến cho trái tim cô đơn của họ thêm khao khát yêu thương. Biết rõ điều này nên Kulkan thường biến nửa thân

trên thành hình dạng một thiếu nữ xinh đẹp, rồi sử dụng giọng hát mê hoặc của mình để quyến rũ những thủy thủ cả tin.

Nhưng, tất cả mọi thứ trên đời đều có hai mặt lợi và hại; trường hợp cuộc sống, cơ hội sinh tồn của Kulkan cũng không ngoại lệ. Thịt của con người có thể giúp cho loài Kulkan kéo dài thêm tuổi thọ, nhưng cũng khiến chúng ngày càng giống con người hơn; và thứ mà loài Kulkan kế thừa nhiều nhất, lại chính là vực sâu cô đơn lạc lõng bám rễ vào tim. Vì lẽ đó, sau thời gian sống đủ lâu, mỗi cá thể Kulkan đều sẽ bước vào một giai đoạn quan trọng trong cuộc đời - chiến thắng nỗi cô đơn mà chúng đã ăn mòn từ con người bằng cách tìm cho mình một tình yêu, hay tiếp tục cuộc đời săn giết trong cùng cực đau khổ, khi mà mỗi ngày chúng càng tiến gần hơn đến suy nghĩ, chúng cũng là con người?!

Nhưng, liệu một người có thể đem lòng yêu một con quái vật? Cũng có thể có, nhưng đa phần là không!

Khi những Kulkan tìm kiếm quá lâu nhưng không thể tìm thấy tình yêu, chúng sẽ trở nên tuyệt vọng, điên cuồng, khát máu và cùng quẫn đến mức chối bỏ luôn cả xuất thân của mình. Đây không phải một quá trình tiến hóa, mà là một lời nguyền “một chiều” không có cách tháo gỡ - tự biến mình thành Cuồng Giao, loài rắn biển khổng lồ chuyên săn mồi dưới đáy biển sâu. Kể từ lúc này, Kulkan mất đi khả năng biến hình vốn có; cũng có nghĩa chúng sẽ không còn nhiều cơ hội tiếp xúc với con người như trước đây nữa; lâu dần, nó cũng quên luôn cả mùi vị máu thịt con người. Kulkan không còn là Kulkan!

Ngược lại, trong vài trường hợp ngoại lệ vô cùng hiếm gặp,

một Kulkan có thể tìm được tình yêu đích thực của mình. Lúc ấy, tựa thiêu thân lao đầu vào lửa, Kulkan sẽ dùng toàn bộ sức mạnh của bản thân, biến hóa thành một con người hoàn chỉnh; với cái giá phải trả là việc thời gian sống của nó bị rút ngắn lại còn chưa đầy nửa tuần trăng.

Khi ngọn lửa sự sống không còn cháy được nữa, thì cũng có nghĩa Kulkan si tình sẽ phải chết, tan biến thành từng hạt Binimi. Thoạt nhìn, hạt Binimi trông rất giống cát, nhưng không phải; chúng mang trong mình một sự sống cuối cùng, một cơ sở chứng minh tình yêu - tình yêu càng lớn thì thân thể Kulkan sẽ để lại càng nhiều hạt Binimi, rồi theo gió bay trở về với biển. Đắm mình giữa lòng đại dương, những hạt Binimi dùng chút tàn lực, bơi về một nơi được gọi là “Con đường Binimi” - con đường ghi dấu tình yêu - nơi mà loài người mãi mãi sẽ phải thắc mắc rằng tại sao giữa lòng đại dương lại có một con đường lát đá tuyệt hảo đến thế này?! Và, thứ duy nhất mà Kulkan để lại là trái tim mình, như một minh chứng cho khát vọng tình yêu, khát vọng làm người của quái thú.

Trái tim Kulkan - một viên ngọc nhỏ trong suốt với màu sắc đỏ thắm tựa máu tươi. Truyền thuyết kể lại rằng, Trái tim Kulkan sẽ đem lại cho chủ nhân của nó vẻ thanh xuân không bị hao mòn theo năm tháng, cũng như sự may mắn đáng kinh ngạc - đặc biệt là trong tình yêu.

Và, cho đến tận bây giờ, Helena mới được tận mắt chứng kiến bảo vật quý hiếm này.

*

Nhìn theo ánh mắt chăm chú không rời của Helena dành cho viên ngọc trong tay mình, gã đàn ông mỉm cười thỏa mãn vì mục đích đã đạt được. Chợt, hắn thu tay lại, cất giọng đầy tự

tin.

- Không biết thù lao như thế đã ổn chưa, thưa cô?

- Không ai chắc nó là thật hay giả! - Helena bình thản trả lời. - Huống chi, tôi nghe nói trên đời còn tồn tại ít nhất hơn chục Trái tim Kulkan như vậy. Giá trị của nó, chưa hẳn đã so được với một quả trứng rồng.

- Vậy cô có thể thử xem sao! - Ine nói, đoạn vung tay ném Trái tim Kulkan về phía Helena, như thể nó chỉ là một viên ngọc tầm thường.

Helena hơi khựng lại sau khi bắt được viên ngọc, rồi nhanh chóng nâng cánh tay phải lên, khéo léo kẹp viên ngọc màu đỏ ở khe giữa ngón trỏ và ngón giữa của mình. Lập tức, da thịt Helena cảm nhận được hai luồng cảm giác hoàn toàn trái ngược - sự lạnh lẽo đến thấu xương, như đưa tay chạm vào nước biển xanh sâu thẳm, và sự ấm áp lạ kỳ, như có thể sưởi ấm cả trái tim. Nhíu mày suy nghĩ trong chốc lát, Helena vung tay ném trả Trái tim Kulkan về phía Ine.

- Đúng như những gì được kể trong truyền thuyết. - Helena lạnh lùng nói.

- Tôi tin vào kiến thức của cô mà, nữ thợ săn tiền thưởng trứ danh! - Ine trả lời trong lúc lóng ngóng đỡ Trái tim Kulkan đang bay thẳng về phía mình.

- Nhưng... - Helena cố tình kéo dài giọng. - Tìm kiếm một quả trứng rồng chẳng dễ dàng gì, có khi mất vài tháng liền. Vì lẽ đó, Trái tim Kulkan mặc dù đáng giá, nhưng vẫn chưa đủ để đền bù cho thời gian của tôi.

- Việc ấy, cô không phải lo lắng! - Ine tự tin lên tiếng. - Bản thân tôi đã thu thập được tin tức về một quả trứng rồng, vị trí cách nơi này cũng chỉ bảy ngày ngồi xe ngựa mà thôi.

- Thật sao? - Helena lại nhíu mày. - Vậy sao các người không tới nhờ đội Vệ Nhân?

- Vậy là cô không biết rồi. - Ine thở dài chán nản. - Mấy tháng qua, nhóm săn Rồng của đội Vệ Nhân đang bận chiến đấu với một bầy rồng lớn trên băng nguyên phương Bắc, mà con rồng mẹ canh giữ trứng này thật ra cũng chưa làm tổn hại một mạng người nào. Thế cho nên...

- Tôi hiểu rồi. - Helena ngắt lời. - Nhưng các người cũng có thể tiếp tục chờ đợi kia mà? Dù sao, dựa vào đội Vệ Nhân cũng đảm bảo hơn nhiều.

- Nhưng công chúa của chúng tôi không thể đợi lâu nữa! - Ine nhẹ lắc đầu.

- Công chúa thứ hai của Công quốc Monil? - Lông mày của Helena hơi giãn ra. - Bệnh tình của cô bé đã nặng vậy sao?

- Đúng vậy! - Ine lần nữa thở dài chán nản. - Dù đã tìm kiếm mọi phương cách nhưng bệnh tình của công chúa chẳng hề suy giảm mà ngày một nặng thêm. Vài tháng trước, chính tôi đã mời được một vị danh y tới hoàng cung chẩn bệnh, và người đó nói rằng công chúa cần nuốt một giọt Tâm Huyết của rồng...

Jade khẽ đưa mắt nhìn sang Helena khi thấy cô hoàn toàn bất động. Không lẽ, bệnh tình của một cô gái xa lạ ở một vương quốc cũng hoàn toàn xa lạ lại khiến Helena lưu tâm đến vậy? Nhưng không, rõ ràng, Helena đang rất căng thẳng, có nghĩa,

cô đang nghĩ đến đơn hàng chứ không phải đến chuyện bệnh tật của cô công chúa nhỏ kia.

- Tâm Huyết của rồng? - Helena lên tiếng sau một lúc suy tư. - Chẳng phải đó chính là nước mắt của rồng hay sao?

- Đúng là như vậy. - Ine nhẹ gật đầu. - Thế nhưng, nước mắt của rồng thật sự quá khó tìm. Vì lẽ đó, vị danh y nói rằng có thể sử dụng dịch chiết tách từ trứng rồng để thay thế, dù hiệu quả trị bệnh không sánh bằng.

- Là vậy ư? - Helena tỏ vẻ không còn ý kiến.

- Đúng thế! - Nhận thấy phản ứng của Helena, Ine vô cùng vui mừng. - Tất nhiên, nếu cô có thể tìm được nước mắt của rồng thì phần thưởng sẽ còn cao hơn nữa. Còn nếu là một quả trứng rồng thì thù lao sẽ là Trái tim Kulkan như đã thỏa thuận, miễn là cô có thể hoàn thành...

- Miễn là tôi có thể hoàn thành? - Helena cau kinh. - Ý là, ông không thật sự tin tưởng năng lực của tôi?

Jade tỏ ra chán nản. Lại thế nữa rồi! Và lần này cũng sẽ chẳng khác những lần trước là mấy, cậu thấy tuyệt vọng thay cho gã đàn ông đối diện. Đừng ai đại dốt tỏ thái độ nghi ngờ năng lực của Helena, bởi cho dù phần thưởng hấp dẫn đến đâu, nhưng chỉ cần lộ ra một chút hoài nghi thì cuộc thương lượng coi như kết thúc và sẽ chẳng có thỏa thuận nào nữa cả!

- Không! Tôi không có ý đó... Cô biết mà! - Ine tỏ ra bối rối, bàn tay xoa xoa vào nhau, giọng hơi chùng xuống. - Nhưng tôi cần gấp... Rất gấp! Bệnh tình của công chúa không thể chờ được nữa.

Ine cúi đầu, khuôn mặt rúm ró. Rõ ràng khả năng che giấu nỗi đau cùng sự lo lắng của hắn lúc này không tốt, và như thế cũng có nghĩa là hắn ta thật sự lo lắng cho tình trạng của công chúa nhỏ; hoặc, cũng có thể là hắn ta đang giả bộ. Tuy nhiên, từ những thông tin thu thập được, Helena cảm thấy khả năng đó không quá cao.

Jade khẽ huých tay Helena, rồi hơi ghéch đầu lên nhìn, đợi cái gật đầu nhẹ nhàng của cô bạn. Như mọi lần, Jade sẽ là người mở lời, còn Helena vẫn giữ sự tự tôn của mình.

- Được, chúng tôi nhận đơn hàng này!

Jade lên tiếng khẳng định, sau khi đã nhận được dấu hiệu xác nhận của Helena.

Chương II

RỒNG

- Helena, kia có phải làng Dritch không? - Jade quay đầu lại, lớn tiếng hỏi, ngón trỏ chỉ về hướng một ngôi làng được bao quanh bởi rừng cây lá đỏ nằm trơ trọi phía xa.

- Đúng vậy! Chúng ta đã tới nơi. - Helena đáp bằng giọng cũng to không kém, tránh để lời mình bị át đi bởi tiếng gió rít giữa trời cao. - Bám chắc nhé, chuẩn bị đáp xuống đây.

Đúng như lời Ine nói, làng Dritch chỉ cách thị trấn nhỏ mà hần gặp Helena khoảng bảy ngày xe ngựa. Nhưng hần nhiên, một khi đã nhận được đơn hàng với phần thưởng khiến bản thân ưng ý, Helena sẽ chẳng bao giờ chấp nhận để lãng phí thời gian đến vậy. Vì lẽ đó, cô cưới Dục Long bay thẳng về hướng làng Dritch, dầu cho làm như vậy có thể dẫn tới những rắc rối không cần thiết - dù sao thì, hiện giờ cô cũng đã không còn là một thành viên của đội Vệ Nhân; thế nhưng, tiết kiệm thời gian luôn là lời giải thích hợp lý cho mọi tình huống mạo hiểm.

- Cậu vẫn vậy, ngoài cứng trong mềm... - Jade nhảy từ trên lưng Dục Long xuống đất, mỉm cười trêu chọc Helena.

- Giờ tôi là thợ săn tiền thưởng, đâu cần quan tâm tới danh

tiếng của đội Vệ Nhân, hay bất kỳ điều gì tương tự! - Vừa xoa đầu Dục Long, Helena vừa thản nhiên đáp. - Còn việc hạ cánh xuống nơi này, đơn giản chỉ là không muốn khinh suất, tiến quá gần khu vực có bọn rồng mà thôi.

- Vậy, dưới kia chính là làng Dritch? - Nhẹ lắc đầu trước câu trả lời không thành thật của Helena, Jade chủ động khéo léo chuyển đề tài.

- Đúng thế, phía dưới chính là làng Dritch, được bao quanh bởi rừng cây Dragobane lá đỏ! - Helena chậm rãi trả lời, trong khi vẫn chăm chú quan sát địa hình bên dưới.

Đứng trên vách đá cheo leo nằm kẹp giữa hai sườn núi dốc thẳng đứng, như kiểu từ xa xưa, cả một ngọn núi lớn đã bị ai đó xẻ làm đôi, Helena dong mắt nhìn quanh một lượt.

Làng Dritch nằm trên một dải đất bằng phẳng, dựa lưng vào phần chân phía nam của một ngọn đồi thấp. Xung quanh làng được bao phủ bởi phiến rừng cây Dragobane lá đỏ, tạo thành tấm chắn thiên nhiên ngăn cách nơi này với thế giới bên ngoài; hần nhiên, ngoại trừ con đường mòn khá rộng được mở ra tại hướng đối diện ngọn “núi song sinh” nơi Helena đang đứng.

Phía trên ngọn đồi thấp kia, cũng rậm rạp từng cây Dragobane cổ thụ với kích thước không giống bình thường - cao hơn gấp đôi chủng loại của chúng bên dưới. Đặc biệt, nhóm cây Dragobane mọc xung quanh khu vực đỉnh đồi là khổng lồ hơn cả, trông giống như hình ảnh những vị vua trong thần thoại đang đứng đôi mắt xuống quan sát thần dân của mình. Những khi có gió mạnh thổi qua, ngay trong lúc mặt trời đang tỏa ánh nắng chói chang, vô số tấm lá cây đỏ rực mọc ra từ những cành gỗ vững chãi lại thoải mái đung đưa, tạo cảm giác

như cả ngọn đồi cùng ngôi làng Dritch bên dưới đều đang bị một ngọn lửa khổng lồ nuốt chửng. Đẹp và kỳ vĩ đến lạ lùng!

Phía trong làng Dritch được chia làm ba khu vực chính - một sự phân tầng rõ ràng và khá dễ nhận biết về nơi ở, nơi trồng trọt và khu vực chăn nuôi. Những mái nhà lợp ngói đất nung san sát nhau, nằm nép vào góc phía tây - đây là nơi tụ cư của con người, và cũng chính là điểm bắt đầu của con đường mòn độc nhất thông với thế giới bên ngoài. Trông yên bình và có phần buồn tẻ. Không hiểu bằng cách nào mà những con người nơi này lại có thể chôn chặt cuộc đời vào một vùng đất nhỏ bé như thế? Sự yên bình sẽ chỉ có ý nghĩa nếu đến sau nhiều giông bão; thế nên, nếu suốt cuộc đời cứ bình yên mãi thì nhàm chán quá! Sự xuất hiện của con rồng nọ có khi lại hay ho, ít ra thì việc ấy sẽ khiến người dân nơi đây biết đến cảm giác phải xoắn xuýt lên mà tự vệ. Vừa đưa mắt nhìn, Helena vừa nghĩ đủ thứ linh tinh, rồi bật cười khi nhận ra bản thân mình đang ngẫm ngợi về một khoảng thời gian dừng lại sau chuỗi ngày dài rong ruổi. Có lẽ, cô cũng mệt mỏi rồi!

Hơi chếch về hướng bắc, nằm dựa vào chân ngọn đồi thấp là một khoảng lớn ruộng lúa mì vàng óng sắp tới ngày thu hoạch - nguồn lương thực chủ yếu cung cấp cho cả làng. Helena biết vậy, bởi theo cô tìm hiểu thì ngay từ thời xa xưa, người dân làng Dritch không mấy khi giao thương với khu vực lân cận.

Theo người đưa tin của Công hội Săn tiền thưởng mà Helena đã gặp trước khi lên đường đến nơi này, nguyên nhân của hiện tượng trên một phần là bởi vị trí của làng Dritch nằm tương đối biệt lập, gây khó khăn cho quá trình di chuyển. Thế nhưng, quan trọng hơn cả, là bản thân người dân nơi này dường như cũng chẳng hứng thú liên lạc với thế giới bên

ngoài. Họ chủ yếu sinh sống theo mô hình tự cung tự cấp. Đó đã là sự lựa chọn của tổ tiên họ từ rất lâu rồi, cho tới bây giờ, dù vẫn làm theo truyền thống nhưng chưa chắc đã có mấy người còn nhớ được căn nguyên. Nguồn thực phẩm chủ yếu nuôi sống dân làng Dritch chính là những vụ lúa mì trĩu hạt, cùng đàn bò mộng mà họ chăn thả trên bãi đất trống còn dư lại.

Bên ngoài rặng cây Dragobane là một thảo nguyên rộng mênh mông nhưng không phải quá bằng phẳng, mà hơi dốc thoải về hướng tây, nơi bị chặn ngang bởi nhánh nhỏ của dòng sông Volkage. Phía bên kia, cách bờ sông không xa, sừng sững một ngọn núi cao như chạm tới tận mây, với phần chóp núi quanh năm bị băng tuyết bao phủ trắng xóa. Có lẽ, trước khi bị rồng tấn công thì thảo nguyên phía dưới chính là bãi chăn thả bò mộng của người dân làng Dritch, còn nước dòng sông Volkage thì được họ sử dụng cho cuộc sống sinh hoạt hằng ngày.

Thế nhưng, giờ đây, trên thảm cỏ xanh mênh mông tựa bức tranh đẹp tuyệt vời do chính tay mẹ thiên nhiên vẽ lên ấy, lại đang điểm xuyết từng đốm đen xấu xí thỉnh thoảng vẫn có khói trắng bốc lên; đặc biệt khu vực nằm giữa làng Dritch và nhánh sông Volkage thì hình ảnh này càng xuất hiện dày hơn. Helena hiểu, đây chính là dấu tích còn lại sau những cuộc tấn công của rồng. Nhưng hiện giờ, quan sát cả bốn phía, cô chẳng thấy một dấu hiệu nào của sinh vật khổng lồ đó cả.

- Nếu đúng đây là làng Dritch, vậy thì sao họ lại bị rồng tấn công cơ chứ? - Câu hỏi của Jade kéo Helena về thực tại. - Những cây Dragobane kia dù không thật sự hữu dụng đối với đội Vệ Nhân, nhưng lẽ ra cũng đủ để khiến lũ rồng chủ động tránh xa, ít nhất là sau lần đầu chạm trán...

- Không rõ lắm. Nhưng cảnh tượng này thì đúng là như thế thật. - Helena từ tốn nói. - Được rồi, suy nghĩ nhiều về một vấn đề chẳng hề có đầu mối chỉ tốn thời gian vô ích, giờ chúng ta nên tranh thủ xuống núi cho kịp trước khi mặt trời lặn.

- Cậu nói đúng. - Nhìn về phía ngôi làng còn cách nơi đang đứng khá xa, Jade gật đầu đồng ý, rồi quay sang Helena hỏi. - Vậy còn Dục Long thì sao? Nếu những lời tên Ine kia nói là sự thật, thì con rồng sống tại vùng này không hề đơn giản...

- Vậy thì cậu đã quên, nhóc này thông minh cỡ nào!

Helena mỉm cười, quay lại nhìn âu yếm rồi đưa bàn tay ra vuốt ve đầu Dục Long; trong khi con vật khổng lồ cứ lim dim mắt tận hưởng cảm giác được nựng nịu. Bất chợt, cô đưa mắt nhìn ra xa, khẳng định.

- Hơn nữa, nhiệm vụ lần này có lẽ sẽ cần tới sự giúp sức của Dục Long...

Trời đã về chiều. Quan sát rừng cây Dragobane lá đỏ trải dài phía xa, Jade ước lượng khoảng cách dẫn tới làn Dritch. Có lẽ còn chừng một dặm nữa. La liệt trên đường là những thân cây cháy xém, tỏa ra từng tia khói mỏng, mang theo thứ mùi khét lẹt kèm cảm giác cay cay nơi khoang mũi vô cùng khó chịu.

- Chắc là dấu vết còn lưu lại của lửa rồng. - Jade nhăn mặt nói.

- Đúng thế. - Helena cau mày đáp. - Dựa vào mùi còn lưu lại, lần cuối cùng con rồng đó tấn công nơi này chắc khoảng bốn ngày trước.

- Nhìn kìa! - Nhận thấy sắc mặt Helena có vẻ còn khó chịu với

mùi này hơn cả mình, Jade nén tiếng phàn nàn, chỉ đảo mắt nhìn quanh cho tới khi phát hiện ra vài điểm đáng ngờ. - Những thứ kia, dường như là...

- Xương của bò mộng! - Helena khẳng định. - Nếu tôi đoán không lầm, thì mục tiêu của con rồng đó là hai con bò mộng này. Chỉ chúng mới đủ khả năng lấp đầy cái dạ dày khổng lồ của nó.

- Vậy cậu nghĩ, chúng ta có nên vào làng... - Jade đang nói dở câu thì nghe thấy những thanh âm nhốn nháo từ xa vọng lại. - Chuyện gì thế nhỉ? Đừng nói là...

- Cậu chờ ở đây, để tôi tới xem sao. - Helena nói nhanh, rồi không đợi Jade trả lời, cô lao về phía trước.

Những tiếng hét thất thanh, những lời réo gọi hoảng loạn, tiếng gia súc kêu ầm ĩ...; tất cả hòa vào nhau, tạo thành mớ tạp âm hỗn độn mang tên kinh hãi và không biết đến khi nào mới kết thúc. Thỉnh thoảng, giữa những thanh âm tuyệt vọng ấy, lại đệm thêm vài tiếng hống trầm thấp của loài quái thú chẳng biết tên. Dầu vậy, bằng kinh nghiệm lâu năm của một đội trưởng đội săn Rồng, Helena có thể đoán ra, kẻ thù nào đang đón đợi mình ở phía trước.

*

Vừa vượt qua rừng cây Dragobane lá đỏ chắn ngang tầm mắt, Helena lập tức nhìn thấy một sinh vật khổng lồ đang sải cánh bay là là mặt đất. Thỉnh thoảng nó lại phát ra những tiếng rống trầm đục - thanh âm đủ khiến cho nhiều kẻ mất dũng khí, và trong đầu sẽ chẳng còn suy nghĩ nào ngoài chạy trốn thật nhanh.

Con rồng rất lớn. Nhìn cảnh tượng nó sải cánh bay chẳng khác nào hình ảnh một quả núi biết bay vậy! Sải cánh dài căng rộng khiến một khoảng đất bên dưới như chìm trong bóng tối. Trong lúc bay, cái đuôi của nó vẫn lên xuống nhịp nhàng theo từng cú đập cánh, làm cho bầu không khí xung quanh càng trở nên ngột ngạt, căng thẳng vì sự nguy hiểm cứ tăng dần lên theo từng nhịp đuôi quật xuống. Cảm tưởng con quái thú có thể tấn công những người dân yếu ớt bên dưới bất cứ lúc nào.

Thế nhưng, chẳng hiểu tại sao, phần đông dân làng Dritch không dáo dác chạy như kiểu những con người tìm cách tự bảo vệ mạng sống của mình trước một mối đe dọa to sừng sững và có thừa khả năng giết cùng lúc nhiều người kia. Trái lại, họ chỉ đang gắng sức trấn an những con bò mộng, cố kéo chúng quay trở lại hướng rặng cây Dragobane, dù cho trong tiếng la hét rõ ràng mang rất nhiều sắc thái kinh sợ. Cá biệt, cũng có vài người như tê liệt - không la hét, không cử động, thậm chí không có lấy một nét biểu cảm hoảng sợ trên gương mặt - có lẽ, đây là lần đầu họ phải đối mặt với con quái thú khổng lồ này. Con người đôi khi rất buồn cười, khi chưa thật sự biết mối nguy hiểm này lớn đến mức nào, họ thậm chí sẽ chẳng biết nên lo sợ kiểu gì.

Bỗng, tiếng rồng vụt tắt, thay vào đó là những tiếng rít gắt gao, nghe như một ấm nước đang réo sôi trên bếp lửa không giảm nhiệt. Từ trong khoe miệng con quái thú, chẳng biết từ lúc nào đã nhô ra hai đường dẫn khí nhỏ. Bằng kinh nghiệm của mình, Helena biết loài rồng không thể trực tiếp khạc ra lửa như người ta vẫn đồn đại; chúng chỉ có thể phun ra một hỗn hợp khí màu nâu xám thông qua hai đường dẫn giấu kín trong khoang miệng. Khi tiếp xúc với không khí bên ngoài, hỗn hợp khí này sẽ bắt cháy, lập tức bùng lên, tạo thành ngọn lửa vô cùng khó dập tắt, mà người ta thường gọi là lửa rồng.

Quan sát hướng tấn công của con rồng, Helena lơ mơ nhận ra, mục đích thật sự của nó là muốn ngăn dân làng lừa đàn bò mộng về phía rặng cây Dragobane. Từ đây cũng có thể hiểu, con rồng này sẽ chỉ ăn thịt động vật; nhưng điều đó không có nghĩa rằng nó sẽ không làm hại con người.

Giữa lúc dân làng đang nháo nhác kéo đàn gia súc tháo chạy, một đứa trẻ lạc mẹ ốm nhom ngã sõng soài xuống đất, ngay bên cạnh là một con bò mộng đã bị bỏng hai chân và mất khả năng di chuyển. Quá hoảng sợ, thằng bé chẳng thể kêu khóc nổi nữa, chỉ trơ mắt nhìn bộ vuốt khổng lồ đang chĩa về phía mình. Mục tiêu thật sự là chú bò mộng bị thương, thế nhưng cứ đà này thì cả cơ thể nhỏ bé của đứa trẻ lạc mẹ cũng sẽ phải nằm gọn trong lòng bàn chân sau của con quái thú. Mà, nơi đó lại cách quá xa chỗ Helena đang đứng khiến cho cô dù muốn giúp cũng lực bất tòng tâm. Luyện tập đủ để trở thành một chiến binh, không có nghĩa con người chỉ tập luyện cho mình giỏi điều khiển binh khí, thừa dững cảm để dám lao vào một cuộc chiến sống còn; là chiến binh, đôi khi phải học cách tính toán nhanh để chấp nhận - chấp nhận mặc kệ một nạn nhân nào đó, khi bản thân chắc chắn chuyện giải cứu là không đem lại kết quả gì, ngoài mất thời gian. Lúc này, hỏi Helena có đau lòng, có xót xa cho đứa trẻ kia không? Câu trả lời chắc chắn là có; thế nhưng, ngoài đứng yên để tính toán cho sự an nguy của những người khác, cô chẳng thể làm gì hơn cho cậu bé cả.

Ngay khi mọi chuyện tưởng chừng đã quá muộn, một vóc đáng nhỏ bé vô cùng quen thuộc bất thành linh bùng mình về phía đứa trẻ, chộp nhanh lấy nó, rồi lăn sang bên cạnh, trong đường tơ kẽ tóc tránh được cú vỗ mỗi của con rồng. Những chiếc móng khổng lồ sắc nhọn lập tức cắm sâu vào tấm thân béo ngậy của chú bò mộng, rồi nhanh chóng rút ra. Rõ ràng, con quái thú vừa đảo mắt tìm một mục tiêu khác. Dĩ nhiên,

bản năng của rồng là săn mồi, và một con bò mộng đã chết thì sẽ chẳng thể trốn đi đâu được nữa.

Quan sát hành động đó, Helena nhận ra, không chỉ quá to lớn so với đồng loại, con rồng mà cô sắp phải đối mặt còn sở hữu trí thông minh vượt xa mức bình thường. Trong khi, xưa nay, mặc dù được đánh giá là một trong những loài sinh vật huyền bí nguy hiểm bậc nhất, nhưng trong cuốn sách mà các trưởng lão đội Vệ Nhân biên soạn, khả năng suy nghĩ của chúng chỉ được xếp ngang bằng với một đứa trẻ lên hai mà thôi! Cụ thể hơn, mỗi khi tóm được con mồi, một con rồng bình thường sẽ lập tức ngấu nghiến đến hết rồi mới chuyển sang mục tiêu tiếp theo; trong khi con rồng này lại hết sức bình thản khi đưa ra quyết định để món ngon này lại và tìm kiếm thêm vài món ngon khác cho bữa ăn của nó ngày hôm nay. Tuy nhiên, cô cũng không có thời gian để suy nghĩ quá nhiều.

Nhiều thông tin khẳng định rằng, con rồng này chưa từng tấn công người dân, nhưng hôm nay mọi việc có vẻ sẽ khác. Đường như cảm thấy bị xúc phạm bởi hành vi của Jade, con rồng đột ngột dừng việc truy đuổi đàn bò mộng đang trốn chạy lại; nó rạp cả thân hình khổng lồ xuống, nhìn chằm chằm vào hai bóng người nhỏ bé bên dưới, khóe miệng hơi há ra, chực phun lửa thiêu cháy Jade cùng đứa trẻ lạc mẹ.

Helena nhận ra ngay điểm bất thường, và ngay lập tức cầm kiếm lao nhanh về phía con rồng đang cúi xuống. Trên từng bước chạy, Helena tính toán đủ tốc độ của mình, vị trí của Jade và đứa trẻ; cô đảo mắt quan sát. Khi còn cách đối thủ vài chục bước nữa, Helena quyết định vòng hướng chạy thêm một đoạn hình cung; đoạn đường sẽ xa hơn, nhưng nơi góc chéo ấy có một phiến đá lớn, sẽ là điểm tựa để cô có thể búng mình lên cao và ra đòn. Chỉ khi tung được đòn vào điểm yếu trên cơ thể

nó thì mới mong thay đổi được tình thế. Thế nhưng, đúng lúc Helena vừa chuyển chệch hướng, lao về phiến đá thay vì lao thẳng vào con rồng, một hòn đá cỡ nắm tay người trưởng thành sượt qua con vật, khiến cho cả con quái thú và Helena đều khựng lại, quay đầu nhìn.

- Đàng này! - Người vừa ném đá thét lên, tay huơ huơ như muốn khiêu khích.

Tuy nhiên, con rồng chẳng buồn để tâm, khinh bỉ liếc qua rồi lại nhìn xuống nơi mà Jade cùng cậu bé lạc mẹ đang đứng. Đến tận lúc này - sau vài vòng cuộn đứa trẻ trong lòng và lăn tránh xa khỏi con quái thú - Jade mới kịp đỡ đứa trẻ đang hoảng sợ đứng dậy. Nhưng, họ vẫn chưa thể chạy thoát thân. Và mỗi cử động của Jade, cho dù là nhỏ nhất, lúc này cũng trở thành sự khiêu khích tột độ với con vật khổng lồ đang sẵn sàng quật nát cả thế giới kia. Nó bắt đầu cựa quậy khi miệng rít lên vài tràng đe dọa. Thấy thế, Helena càng cố lao nhanh về phía trước. Có lẽ, một nhát chém bằng lưỡi kiếm Hắc Diện Thạch sẽ đủ để thu hút sự chú ý của con rồng, tạo cơ hội cho Jade và đứa trẻ tìm nơi ẩn nấp.

Tuy nhiên, Helena chưa kịp thực hiện những tính toán trong đầu, thì một hòn đá lớn nữa từ đâu bay tới, trúng đầu con rồng khổng lồ.

- Đồ thần lẩn ngu ngốc, ở đây cơ mà! - Gã thanh niên tóc đỏ lại gân cổ hét.

Lần này, sự khiêu khích của anh chàng đã có tác dụng. Bỏ qua việc dùng ngọn lửa khủng khiếp của mình để thiêu rụi hai đứa trẻ loài người nhỏ bé trước mặt, con rồng đột ngột quay lại, hống lên một tiếng trầm thấp. Tiếp theo, một lưỡi lửa màu vàng kim xen sắc trắng bạc phụt ra từ miệng con quái thú,

phóng thẳng về hướng gã thanh niên tóc đỏ đang đứng.

Thế nhưng, anh chàng kia cũng chẳng phải kẻ ngốc. Ngay lúc con rồng mới hống lên đe dọa, anh ta đã lập tức búng người, lăn trên cỏ. Vì lẽ đó, khi ngọn lửa rồng ào tới thì anh chàng đã lồm cồm bò dậy tại vị trí cách đám cỏ cháy đen tầm bốn bước chân. Và, dường như đã tập luyện rất nhiều lần từ trước, ngay lúc mới lấy lại thăng bằng, anh chàng nọ liền vụt về phía trước, mục tiêu chính là nhánh sông Volkage hiền hòa chảy vắt qua thảo nguyên xanh mướt.

Với trực giác của một chiến binh dạn dày kinh nghiệm, Helena nhận ra, có vẻ con rồng này còn chưa thật sự quen với kích thước khổng lồ của nó - một hiện tượng chỉ có thể xảy ra khi kích thước của con quái thú mới đột ngột gia tăng trong khoảng thời gian gần đây. Đó là lý do mà tất cả mọi động tác của con quái thú đều rất vụng về và nhiều phần lúng túng.

Bằng chứng là sau khi lưỡi lửa của mình không thể liếm trúng kẻ khiêu khích đáng ghét, con rồng đã gặp khó khăn trong việc bay trở lại bầu trời, hòng truy đuổi mục tiêu. Chính nhờ vậy mà chàng thanh niên tóc đỏ mới có chút thời gian ngắn ngủi để kéo giãn khoảng cách; nếu đây là một con rồng khác, thuần thục hơn ở những cuộc săn mồi có phản kháng từ nạn nhân thì anh chàng có lẽ đã bỏ mạng trước móng vuốt sắc bén của con quái thú. Dầu thế, với tốc độ chạy không mấy ấn tượng kia, chẳng bao lâu nữa, anh chàng sẽ bị con rồng đuổi kịp, và khi đó thì khó có cơ hội thoát được luồng lửa từ trên cao dội xuống!

Nhận thấy đốm lửa màu vàng kim đã bắt đầu lấp lóe trong miệng con rồng mà anh chàng tóc đỏ vẫn còn cách bờ sông một quãng, Helena quyết định rất nhanh. Dồn toàn bộ lực vào

cánh tay phải, Helena ném thanh Hắc Diện Thạch trứ danh về phía trước. Thanh kiếm màu đen tựa như một tia chớp âm u xé rách ráng trời chiều đỏ thẫm, đâm thẳng vào vị trí khớp xương nối giữa chiếc cánh khổng lồ bên phải và lưng con vật - điểm yếu của loài rồng. Nếu trúng mục tiêu, món vũ khí sắc nhọn đã đi theo Helena từ nhỏ sẽ thừa sức khiến cho bất kỳ con rồng nào cũng tạm thời mất khả năng bay lượn. Và dĩ nhiên với cơn đau ấy thì nó cũng chẳng thể ngay lập tức tấn công anh chàng tóc đỏ đang hí hục chạy một cách thảm hại kia.

Thế nhưng, kẻ thù mà Helena đang đối mặt không phải một con rồng bình thường! Thanh kiếm đã đem về cho Helena bao chiến công, từng lấy máu biết bao sinh vật huyền bí, nay lại chỉ có thể để lại trên phần vẩy bảo vệ vốn dĩ khá mỏng manh của con rồng kia một vết cắt mờ nhạt, không đủ lực sát thương. Helena có phần sốc khi nhìn thấy hình ảnh thanh kiếm quý của mình lao đến rồi bật ra, rơi xuống đất mà chẳng gây bất cứ hệ hần gì cho con rồng. Nó cũng vô dụng y hệt hai hòn đá của chàng thanh niên kia mà thôi!

Tuy nhiên, một chút nhói đau đó cũng đủ để tạm thời thu hút sự chú ý của rồng. Giữa không trung, con quái thú hơi khựng lại, nhưng rất nhanh sau đó, cánh nó bắt đầu điều chỉnh để bay ngoặt về phía sau, đôi con ngươi khổng lồ nhìn chòng chọc vào thân hình nhỏ bé của Helena bên dưới. Rồi, chẳng đợi thêm, một lưỡi lửa màu vàng kim pha chút sắc trắng từ trên trời liếm xuống, khiến cho cả mảng cỏ lớn xanh mướt lập tức chuyển sang màu đen chết chóc.

Dẫu vậy, lần thứ hai liên tiếp, ngọn lửa rồng lại không thể tìm tới mục tiêu. Bằng một động tác tung người về phía trước vô cùng nhanh nhẹn, Helena dễ dàng tránh thoát đòn tấn công

tương đối vụng về của đối thủ. Rõ ràng, hành động này của cô khiến con rồng bối rối thật sự. Thông thường, bất kỳ một sinh vật nào đứng trước hoàn cảnh này, nếu có thể tránh, họ sẽ nhảy lùi, hoặc hiềm hoi sẽ nhảy sang một bên; Helena lại nhảy thẳng về phía trước, dùng chính thân hình của con rồng làm nơi che chắn cho mình. Điều này cũng có nghĩa, hoặc đối thủ có thể gặp đầu xuống bụng, hoặc phải quay người ngược trở lại; mà với sự vụng về của con vật khổng lồ này, thì chừng ấy thời gian là quá nhiều cho nữ chiến binh. Helena tuần người xuống dưới phần bụng phủ đầy vẩy cứng màu đen của con quái thú, nhanh chóng lao về phía bờ sông đã ở gần ngay trước mặt.

- Nhanh! Nhanh lên! - Anh chàng tóc đỏ lớn tiếng hét, tay phải vẩy vẩy ra hiệu cho Helena nhảy xuống.

Hắn nhiên, chẳng cần gã thanh niên hướng dẫn, Helena cũng biết cần phải làm gì. Tuy nhiên, có lẽ do vẫn cảm kích vì hành động vô cùng dũng cảm của anh chàng lúc trước, nên ngay sau khi nhảy xuống nước, cô vẫn dành cho gã một ánh mắt hàm ơn. Rồi cả hai lặn sâu xuống; lúc này, phía trên mặt nước vẫn lóe lên từng tia sáng màu vàng kim xen lẫn sắc trắng bạc - bằng chứng cho thấy con rồng vẫn đang giận dữ khạc lửa.

Đợi tới khi phía trên đã yên ắng được một lúc, cả hai mới bơi ngược về phía thượng nguồn, rồi khẽ khàng nhô đầu lên khỏi mặt nước, ẩn mình sau đám lau sậy rậm rạp. Đập vào mắt hai người là hình ảnh con rồng đang đánh chén chiến lợi phẩm.

- Con rồng chết tiệt! - Gã thanh niên tóc đỏ lẩm rầm, giọng tuy nhỏ nhưng không giấu nổi sự căm tức.

Rồi cũng đến lúc con quái thú kết thúc bữa ăn. Sau tiếng rống thỏa mãn, nó chậm chậm đập cánh, nâng cả cơ thể khổng lồ

trở lại bầu trời, bay về phía bờ sông Volkage. Thấy vậy, không ai bảo ai, cả Helena và anh chàng tóc đỏ đồng loạt lặn xuống, chỉ nhoi lên một chút để thở và quan sát động tĩnh.

Quả nhiên, chỉ vừa di chuyển được một quãng ngắn, con rồng đột ngột dừng lại, bất thành linh phun một luồng lửa xuống nền cỏ vốn đã cháy đen bên dưới, rồi đứng đỉnh bay về hướng ngọn núi bạc đầu phương xa...

Chương III

DỰ TÍNH

Quan sát thêm một lát để chắc chắn con rồng không còn quanh quần đầu đó, Helena mới bắt đầu chậm rãi bò lên từ sau đám lau sậy. Mặc dù ngâm mình trong nước khá lâu, nhưng do đa phần trang phục trên người đều làm bằng da thú nên cô chỉ cảm thấy hơi khó chịu một chút vì bị lớp vải trong cùng dính sát vào cơ thể. Ngược lại, gã thanh niên tóc đỏ phải ị ạch mãi mới lên được bờ. Rồi, hoàn toàn tương phản với vẻ dũng mãnh, kiêu hãnh lúc trước, anh chàng nằm lăn ra bãi cỏ, dang tay dang chân thở hồng hộc.

Thấy vậy, Helena cũng không để ý tới anh chàng nữa mà bắt đầu kiểm tra những đồ vật đem theo bên người xem có bị hư hại gì không sau màn “tắm sông” vừa này.

- Sao cô nghĩ con rồng sẽ không tấn công hai đứa trẻ kia? - Chàng thanh niên hơi ngóc đầu lên, nghiêng nhìn về phía Helena hỏi.

- Tôi không nghĩ! - Helena chỉ hơi khựng lại nhưng không quay đầu nhìn. - Tôi chắc chắn.

- Sao cô có thể chắc chắn?

- Bất kỳ loài săn mồi nào... - Helena chán nản quay lại - ... khi

đã đuổi theo một mục tiêu, thì mục tiêu cũ sẽ bị lãng quên ngay. Trí nhớ ngắn là đặc điểm chung của chúng mà!

Nói rồi, Helena quay lưng bước về chỗ thanh kiếm Hắc Diện Thạch rơi xuống lúc nãy. Vừa chạm vào chuôi kiếm, cô lập tức rút tay về, khẽ thở dài.

- Phải đợi một lát rồi, lửa của con rồng này quả không giống bình thường.

Quay đầu nhìn về phía làng Dritch, Helena thấy một bóng người cao lớn đang chạy lại phía mình, nói đúng hơn là chạy về hướng anh chàng tóc đỏ. Nheo mắt nhìn kỹ hơn, cô nhận ra người đàn ông râu quai nón này là một trong những người nháo nhác chạy lúc trước. Có vẻ như, ông ta có địa vị khá cao, bởi trong lúc hỗn loạn ấy, mọi người vẫn làm theo những chỉ đạo của ông ta.

- Ta đã bảo con phải về làng ngay cơ mà! - Dừng lại cách gã thanh niên tóc đỏ tầm ba bước chân, người đàn ông chống nạnh quát.

- Để làm gì? Để trở thành một kẻ hèn nhát à? - Gã thanh niên tóc đỏ lớn tiếng đáp lại, trong khi vẫn nằm duỗi trên mặt đất. - Nếu cứ đà này, thì cuối cùng tất cả chúng ta cũng sẽ chết đói chết khát hết mà thôi.

- Dieter, đừng có nói nhảm! - Người đàn ông gắt. - Sắp tới vụ thu hoạch lúa mì rồi, lương lương thực này đủ để chúng ta cầm cự thêm hai tháng nữa. Chừng đó đủ để đợi đội Vệ Nhân. Và sẽ chẳng có ai phải chết cả!

Hai từ Vệ Nhân thường có tác động rất mạnh đến con người. Có lẽ, đó là từ đem lại cảm giác bình yên vì được che chở, bảo

vệ từ nhóm những chiến binh hùng dũng, sẵn sàng dang tay giúp đỡ những kẻ yếu đuối hơn mình. Nhưng có vẻ trong trường hợp này lại khác; anh chàng tên Dieter nọ bật thẳng dậy khi nghe đến hai từ này.

- Chú không phải chính vì chưa có người nào mất mạng, nên đám Vệ Nhân đáng ghét kia mới chẳng thèm để ý tới tình cảnh của chúng ta hay sao? - Anh chàng Dieter chưa chát nói.
- Có khi, nếu có người chết đi, thì làng chúng ta sẽ được cứu nhanh hơn đấy.

- Thế nên con mới muốn ném mạng của mình đi? - Người đàn ông tức giận.

- Giờ tôi vẫn sống, nhưng nếu tôi không làm gì thì con rồng đó đã giết chết hai đứa nhỏ kia rồi, ông hiểu không?

Rồi, dường như đã nghỉ ngơi xong, anh chàng chống tay, chậm rãi đứng dậy, miệng vẫn lẩm bẩm.

- Mà thôi, có nói nữa thì ông cũng chẳng hiểu được.

- Nếu không có cô gái kia thu hút sự chú ý của con rồng thì con đã mất mạng rồi! - Người đàn ông tiếp tục gắt.

- Tôi không cần ông quan tâm, để cho tôi yên! - Dieter cũng gắt lại, rồi tỏ vẻ không còn muốn nói chuyện tiếp nữa, anh chàng quay sang Helena, nói bằng giọng cảm kích. - Cảm ơn cô vừa rồi đã hỗ trợ.

- Không cần phải cảm ơn tôi. - Helena hơi mỉm cười đáp lại. - Trước đó, cậu đã cứu bạn đồng hành của tôi, vì thế chúng ta hòa nhau.

- Cậu nhóc đó sao? - Dieter hơi khựng lại, vẻ suy nghĩ, rồi cũng

mỉm cười nói với Helena. - Nếu không phải vì cứu cậu bé Kiez thì bạn đồng hành của cô cũng không gặp nguy hiểm. Vì thế, dân làng Dritch vẫn nợ hai người...

Helena toan lên tiếng phản bác lại câu nói vừa rồi của Dieter; với cô và cả với Jade, chuyện cứu một đứa bé không có gì là to tát cả. Cô không và cô chắc chắn rằng Jade cũng không cần ai mang ơn họ vì điều đó. Thế nhưng, câu nói của Helena chưa kịp thốt ra thì đã bị chặn lại.

- Đúng vậy, đúng vậy! - Gã đàn ông chen vào cuộc trò chuyện giữa Helena và Dieter, giọng nịnh nọt. - Để tỏ lòng biết ơn, tôi xin mạn phép mời cô cùng bạn của mình nghỉ lại làng Dritch vài ngày...

- Ông đang nghĩ gì vậy? - Đến lượt Dieter lớn tiếng cắt lời. - Làng chúng ta đang bị rồng tấn công, vậy mà ông còn mời họ nghỉ lại? Chẳng qua ông chỉ muốn lợi dụng khả năng chiến đấu của cô ấy mà thôi!

- Dieter, câm miệng cho ta! Từ xưa tới nay, dân làng Dritch chúng ta luôn biết ơn sự giúp đỡ của người khác, và lần này cũng không ngoại lệ. Ta cần tạo điều kiện để cha mẹ nhóc Kiez thể hiện sự cảm kích của họ trước hành động dũng cảm của cậu thiếu niên kia, và để con thể hiện sự cảm kích của mình trước... - Người đàn ông râu quai nón lớn tiếng “dạy dỗ” con trai, rồi chợt quay sang hỏi Helena, kèm theo một nụ cười lấy lòng. - Tôi sợ ý quá, tới giờ vẫn chưa biết tên cô?

Thoáng chần chừ, rồi Helena quyết định lên tiếng vì rõ ràng lúc này, tiết lộ một chút thông tin về bản thân có khi lại là lợi thế. Thế nhưng, giọng Helena hoàn toàn không cảm xúc, không mang bất kỳ thiện chí muốn kết bạn nào.

- Tôi là Helena, thợ săn tiền thưởng. Bạn đồng hành của tôi tên là Jade. Chúng tôi chỉ tiện đường đi ngang qua đây mà thôi.

- Helena, ngay lúc này, tôi xin được thể hiện lòng cảm kích của mình vì cô đã mạo hiểm cứu mạng con trai tôi. - Người đàn ông râu quai nón đặt úp hai lòng bàn tay lên giữa ngực, rồi hơi khom mình xuống. - Tôi là Alva, người đứng đầu tộc Balka sống tại làng Dritch này. Như đã nói, tôi muốn được mời các vị nghỉ lại vài ngày...

- Cha! - Dieter hét lên.

- Dieter, cậu không cần nói nữa. - Helena mỉm cười, đặt tay lên vai anh chàng tóc đỏ để trấn an, rồi lại chuyển sang gương mặt lạnh tanh muôn thuở của mình, quay qua phía Alva. - Trưởng làng Alva, tôi hiểu những gì ông đang nghĩ. Và, với tư cách một thợ săn tiền thưởng, tôi sẵn sàng giúp làng Dritch đối phó với con rồng đó, tất nhiên là kèm theo vài điều kiện...

- Thật vậy sao? - Alva tỏ ra vô cùng vui vẻ trước câu trả lời của Helena, nhưng rồi nhanh chóng nhận ra phản ứng không thích hợp của mình, ông ta lập tức lấy lại bình tĩnh, tiếp tục nịnh nọt. - Cô nói gì vậy chứ, tôi thật lòng muốn thể hiện sự cảm kích đối với cô và cậu Jade đấy!

- Tôi đã nói, là tôi hiểu được ý của ông. Tối nay, chúng ta sẽ bàn bạc tiếp. - Helena khẳng định, rồi quay sang vỗ vai Dieter đang bồn chồn như muốn nói điều gì. - Được rồi Dieter, chúng tôi lưu lại cũng chỉ vì lợi ích riêng mà thôi, cậu không cần phải nghĩ nhiều nữa. Giờ thì chúng ta nên quay về làng rồi, phòng trường hợp con rồng quay trở lại.

Dieter nhìn sâu vào mắt Helena, dấu cô nàng cố tình tránh đi

cái nhìn đó. Không nên trao gửi thông tin bằng ánh mắt, nhất là với những người không chắc chắn đáng tin, đây là điều tối thiểu mà một kẻ hành tẩu giang hồ cần biết.

- Cô nói phải, cô nói phải! - Alva cười lớn. - Dieter, hãy dẫn đường cho khách quý thôi nào!

Nói rồi, vị trưởng làng quay người, tiến thẳng về phía ngôi làng; điệu bộ nom chừng hồ hởi lắm.

- Cô thật sự muốn nghỉ lại nơi này sao? - Nhìn theo bóng Alva đã xa dần, Dieter quay sang, nhẹ giọng hỏi Helena.

- Không được sao? - Helena mỉm cười đáp, trong khi chân vẫn chậm rãi bước theo Alva, tiến về hướng làng Dritch. - Dù sao thì, với sự bảo vệ của rừng cây Dragobane, làng Dritch cũng không sợ bị rồng trực tiếp tấn công, phải không nào?

- Cô... cô biết về khả năng đặc biệt của cây Dragobane? - Dieter tỏ ra vô cùng bất ngờ.

- Có lẽ người thường không biết về loài cây này, nhưng với một người từng là thành viên đội săn Rồng của đội Vệ Nhân thì đó lại là chuyện khác. - Helena cười nhẹ, nhìn về phía Alva đang vừa đi vừa dỏng tai lắng nghe đoạn đối thoại của hai người. - Tất nhiên, đó là trước khi tôi bị đám đáng ghét đó khai trừ.

- Cô từng là thành viên đội Vệ Nhân, rồi bị họ khai trừ? - Dieter càng ngạc nhiên hơn. - Đáng ghét, sao đám người đó lại có thể khai trừ một chiến binh dũng cảm và tốt bụng như cô chứ?

Helena hơi khựng lại khi đang cúi xuống rút thanh Hắc Diện Thạch, không biết vì câu nói của Dieter hay vì cảm giác nóng rát từ bàn tay khi chạm phải thanh kiếm. Nhưng rồi, cô cũng

đứng thẳng dậy, lật thanh kiếm qua lại kiểm tra rồi mới chậm rãi quay sang nhìn Dieter.

- Cậu có vẻ dễ tin người nhỉ, Dieter? - Helena hỏi bằng giọng đùa giỡn.

- Không, tôi chỉ tin vào con mắt nhìn người của mình mà thôi!
- Dieter tự tin đáp lại.

- Vậy sao? - Helena bật cười thành tiếng. - Được rồi, giờ cậu có thể kể sơ lược về những cuộc tấn công của con rồng đó được không?

Những cây Dragobane lá đỏ bao quanh làng Dritch sở hữu một khả năng vô cùng đặc biệt, khiến cho loài rồng phải dè chừng mà tránh thật xa. Mỗi một thân cây Dragobane khi cao cỡ nửa người trưởng thành sẽ tiết ra mùi hương kỳ lạ khiến cho loài rồng cảm thấy vô cùng khó chịu khi hít phải. Ngược lại, mùi hương đó lại không hề gây hại cho con người hay những sinh vật khác.

Đặc biệt hơn, khi bị thiêu cháy bởi lửa rồng, gỗ và lá còn tươi của cây Dragobane sẽ tạo thành một loại khói mù màu đỏ rực trông vô cùng đẹp mắt. Đây chính là chất độc trí mạng với loài rồng; chỉ cần tiếp xúc trong thời gian ngắn cũng đủ khiến sức mạnh của chúng suy yếu đi, kể cả lớp vảy bên chắc bên ngoài cũng dễ bị xuyên phá hơn. Còn nếu hít phải quá nhiều khói độc kia, một con rồng trưởng thành cũng có thể mất mạng.

Sau khi vô tình phát hiện ra loài cây thần kỳ này, các nhà khoa học thuộc đội Vệ Nhân đã từng đổ xô tới khu vực làng Dritch để nghiên cứu, bởi những thông tin đó hứa hẹn mở ra một

triển vọng mới trong cuộc chiến với rồng. Tuy nhiên, sự hăng hái đó nhanh chóng bị dập tắt bởi sự thật phũ phàng - khói từ việc đốt gỗ và lá của cây Dragobane chỉ trở thành chất độc với loài rồng nếu những bộ phận này vẫn còn nhựa sống; mà chúng lại không thể bảo quản được quá mười hai tiếng.

Hơn nữa, loài cây Dragobane chỉ có thể sinh trưởng quanh khu vực làng Dritch. Chúng sẽ lập tức héo úa rồi chết đi nếu bị chuyển tới vùng đất xa lạ khác. Điều này có nghĩa là, để lợi dụng tính chất “kỵ rồng” của loại cây đặc biệt này, đội Vệ Nhân buộc phải biến cả vùng đất xung quanh làng Dritch thành một cái bẫy khổng lồ.

Thế nhưng, dù sở hữu trí thông minh hạn chế, loài rồng lại được tạo hóa phú cho bản năng sinh tồn vô cùng mạnh mẽ, và sẽ chẳng dễ dàng gì để khiến chúng rơi vào phục kích của đội Vệ Nhân. “Cái bẫy Dragobane” cùng lắm chỉ có thể khiến cho hơn chục con rồng mất mạng, rồi cũng sẽ mất tác dụng, vì chẳng còn con nào sa bẫy nữa.

Cuối cùng, sau rất nhiều tranh cãi, lãnh đạo đội Vệ Nhân quyết định tạm thời bỏ qua việc dùng cây Dragobane vào mục đích chống rồng. Họ chỉ bảo tồn loài cây này như một thứ vũ khí bí mật, phòng khi các biện pháp khác đã trở nên vô hiệu. Tuy nhiên, trong khoảng thời gian tương đối ngắn ngủi tiếp xúc với nhau, giữa đội Vệ Nhân và người Balka đã xảy ra mâu thuẫn khiến cho mối quan hệ của hai bên chẳng mấy êm đẹp. Bằng chứng rõ ràng nhất chính là thái độ chán ghét ra mặt của Dieter dành cho đội Vệ Nhân.

Đồng thời, Helena cũng nhận thấy, việc thiếu mặn mà với nhau ấy đã ít nhiều góp phần gây nên phản ứng tương đối chậm chạp của đội Vệ Nhân trong việc phái người tới giúp

làng Dritch chống lại sự quấy phá của con rồng kia. Hoặc cũng có thể, đội Vệ Nhân đang muốn kiểm nghiệm lại tác dụng của cây Dragobane trong việc chống rồng.

Trong lúc nói chuyện với Dieter, Helena cảm nhận được có hai cặp mắt đang chăm chú nhìn mình - một thuộc về con rồng khổng lồ trú thân trên ngọn núi tuyết phía xa, và một thuộc về một kẻ nào đó không rõ danh tính.

Một con rắn độc ẩn mình trong bóng tối...

Tranh thủ trò chuyện cùng Dieter trong lúc chậm rãi di chuyển về phía làng Dritch, Helena biết được con rồng kia mới chỉ tới đây tầm ba tháng. Thời gian đầu, con quái thú không tấn công ngay mà chỉ bay lượn quanh khu vực đỉnh núi tuyết, như thể thăm dò thói quen của “con mồi” trước khi hành động.

Vốn ngay từ lúc ấy, trưởng làng Alva đã cảm nhận được điều bất thường và phái người đi cầu viện đội Vệ Nhân. Nhưng đội Vệ Nhân không hề có một động thái nào khác, ngoài việc thoải thác rằng họ đang tập trung khống chế cuộc nổi loạn của rồng phương Bắc, trong khi con rồng trú ngụ trên núi tuyết lại chưa tấn công ai. Vấn đề nào nghiêm trọng hơn thì sẽ được giải quyết tức thời, không cần phải giải thích quá nhiều!

Quan trọng hơn, chính làng Dritch cũng đã có một tấm lá chắn thiên nhiên - khắc tinh của loài rồng, rừng cây Dragobane lá đỏ. Chỉ cần loài cây này còn bao bọc quanh làng thì không ngọn lửa rồng nào đủ sức đe dọa tới sự tồn vong của tộc Balka!

Cho tới khoảng hai tháng trước, con rồng thực hiện cuộc tấn công đầu tiên - một màn tập kích bất ngờ vào lúc ánh mặt trời

cuối cùng vừa biến mất sau rừng núi tuyết cao chọc trời. Đương nhiên, kết quả là sự thất bại thảm hại dành cho con quái thú biết bay. Bởi dù có quan sát kỹ lưỡng thế nào, thì với trở ngại khoảng cách, nó không thể ngờ tới khả năng khắc chế loài rồng đầy kỳ diệu của những cây Dragobane lá đỏ. Vì lẽ đó, thời điểm đám mây lửa màu vàng kim xen lẫn sắc trắng bạc đầu tiên trút xuống làng Dritch, cũng là lúc con rồng hoảng loạn tháo chạy. Chiến thắng đầu tiên đã đem lại niềm vui sướng tột cùng cho dân làng Dritch, ngoại trừ một số người có khả năng quan sát nhạy bén như tộc trưởng Alva hay anh chàng tóc đỏ Dieter. Cuộc tập kích rất ngắn nhưng đủ để họ nhận ra một vấn đề vô cùng nghiêm trọng - con rồng kia sở hữu kích thước không giống bình thường!

Thế nên, giữa lúc các thành viên tộc Balka còn đang mải ăn mừng thì Alva đã phái Dieter tới gặp đại diện đội Vệ Nhân đóng tại vùng này thêm lần nữa, để báo cáo tình hình, đồng thời tìm kiếm sự giúp đỡ từ nhóm chiến binh hùng mạnh trong truyền thuyết. Tuy nhiên, câu trả lời mà Dieter nhận được vẫn không có gì khác. Thậm chí, người đó còn chế nhạo Dieter và dân làng Dritch quá nhát gan, vì sợ hãi mà tưởng tượng ra con rồng đó có kích thước bất thường, dù cho trên thực tế, cuộc tập kích bất ngờ của con quái thú đó lại chẳng dẫn đến thương vong nào cả. Cuối cùng, Dieter lại một mình trở về trong giận dữ.

Khi chàng thanh niên tóc đỏ đặt chân lên thảo nguyên quê hương thì đã là chuyện của gần một tuần sau. Cưỡi ngựa băng qua rừng cây Dragobane lá đỏ, cảnh tượng đập vào mắt Dieter là khuôn mặt lo âu xen lẫn sợ hãi của mọi người. Bầu không khí vô cùng ngột ngạt. Thì ra, trong thời gian anh chàng đi tìm sự trợ giúp của đội Vệ Nhân, con rồng đã nhiều lần quay lại tấn công!

Sau thất bại ê chề đầu tiên, con quái thú đã khôn ra rất nhiều. Nó không tập kích vào làng Dritch nữa mà sẵn mỗi vào lúc người Balka dẫn đàn bò mộng của họ ra ngoài ăn cỏ, đồng thời tranh thủ lấy nước từ sông Volkage nhằm bổ sung thêm cho nhu cầu sinh hoạt hằng ngày. Ra khỏi phạm vi được bao bọc bởi rừng cây Dragobane lá đỏ, người dân làng Dritch trở thành những con mồi yếu ớt trước cặp móng vuốt khổng lồ của con rồng. May mắn thay, con quái thú có vẻ chỉ quan tâm tới việc lấp đầy cái dạ dày ngoại cỡ của nó, nên chuyên tâm nhắm vào đàn bò mộng béo tốt, bỏ qua đám người bé nhỏ đang bỏ chạy trong hoảng loạn.

Đầu vậy, sau vài lần chạm trán thì cũng có một số người bị thương do lửa rồng gây nên. Đặc biệt hơn, những vết bỏng này không chỉ khiến nạn nhân đau đớn trong nhiều ngày liên tiếp mà còn gây lở loét toàn thân - một hiện tượng Helena chưa bao giờ gặp, cũng chưa từng nghe ai đề cập tới. Thực trạng đó, cộng với sự khiển trách nặng nề của Alva, đã khiến cho Dieter cảm thấy bản thân phải gánh trách nhiệm không nhỏ khi không thể nào thuyết phục được đội Vệ Nhân tới giúp đỡ làng Dritch.

Suốt thời gian sau đó, mỗi lần người dân làng Dritch dẫn bò mộng ra ngoài đều bị con rồng khổng lồ tấn công. Và, mặc dù đã khiến cho hàng chục nạn nhân bị thương, nhưng tới nay, con quái thú vẫn chưa cướp đi mạng sống của bất kỳ ai - một phần bởi nó không chủ động săn đuổi con người, nhưng quan trọng hơn là vì Dieter đã nhiều lần mạo hiểm cứu đồng bào của mình. Cũng giống như hôm nay vậy...

Ngay khi Helena vừa tới gần rừng cây Dragobane lá đỏ thì Jade

vọt ra, vừa xem xét khắp người cô vừa liên thoảng hỏi.

- Helena, cậu không bị thương chứ? Tôi nghe người dân trong làng kể...

- Được rồi, Jade! - Helena nắm nhẹ vai Jade, rồi mỉm cười trấn an. - Tôi không sao cả, chỉ tắm sông chút xíu thôi.

- Cậu nói thật chứ? - Jade vẫn lo lắng hỏi lại.

- Thật! Con rồng đó dù mạnh, nhưng cũng đâu thể làm gì một chiến binh có kinh nghiệm săn rồng giống như tôi được! - Helena tự tin đáp, rồi nâng thanh kiếm trên tay lên đùa cợt. - Ngọn lửa của nó dù nguy hiểm, nhưng cũng chỉ có thể khiến thanh Hắc Diện Thạch đen thêm một chút mà thôi.

- Helena, nghiêm túc chút đi! - Jade đánh mắt về thân hình béo tốt của Alva, nặng nề nói với Helena. - Chắc vị tộc trưởng kia đã nói rõ tình hình với cậu rồi chứ? Con rồng mà chúng ta sắp phải đối mặt, quả thật không giống bình thường...

- Tôi đã nghe sơ sơ rồi. - Helena cũng chuyển sang giọng nghiêm túc. - Con rồng này quả thật rất khó chơi, thế nhưng cậu đừng quên, mục đích của chúng ta đâu phải là đánh bại nó!

Jade hơi cau mày, nhưng có vẻ suy tư nhiều hơn là khó chịu trước câu nói của bạn. Rõ ràng, cậu hoàn toàn không có ý trách cứ Helena, nhưng càng rõ ràng hơn, cậu không thể thoải mái với suy nghĩ cứ xong việc mình rồi rời đi, mặc kệ những con người ở đây có thể nào.

- Helena, cậu định bỏ mặc họ thật sao? - Jade nhỏ nhẹ.

- Nếu có khả năng, tất nhiên tôi sẽ giúp họ. - Vừa nói, ánh mắt

Helena vừa chuyển về hướng mà Dieter đã chủ động rời đi nhằm tạo không gian riêng tư cho cô cùng Jade trò chuyện. - Tuy nhiên, hạ gục con rồng kỳ quái này sẽ chẳng phải là một nhiệm vụ dễ dàng đâu!

- Vậy thì chúng ta... - Jade hơi ngập ngừng, bởi cậu biết điều mình sắp nói chắc chắn khiến Helena cảm thấy khó chịu. - Chúng ta có thể nhờ đội Vệ Nhân giúp sức, dù sao thì họ cũng được trang bị tốt hơn để chiến đấu với một con rồng.

- Đội Vệ Nhân ư? - Helena khinh khỉnh đáp. - Tới bây giờ mà còn không cử ai đến đây giúp đỡ, thì quyết định của bọn họ đã quá rõ ràng rồi. Mà tại thời điểm này, tôi cũng chưa có hứng thú để mà cùng nhau kể vai chiến đấu bên bọn họ!

Jade hiểu, Helena đang nhắc khéo cậu rằng bản thân cô vẫn còn vô cùng khó chịu sau những gì xảy ra tại lãnh địa của ma cà rồng. Tuy nhiên, nếu cứ chấp nhặt những chuyện cũ mà gây hại cho bản thân thì rõ ràng là cố chấp và ngu muội quá. Thế nên, cậu quyết định thử thuyết phục Helena.

- Helena, đừng cố chấp như vậy chứ! Không nói đến các đội khác, riêng trong đội săn Rồng cũng còn tới hơn nửa thành viên là bạn tốt của cậu cơ mà?

- Và mấy lão già kia chắc chắn sẽ không cử họ tới đây chiến đấu bên cạnh tôi, đó là sự thật! - Helena lạnh lùng khẳng định.

- Đúng là nhiều khả năng sẽ như vậy. - Jade uể oải thừa nhận. - Nhưng dù thế nào đi nữa, chúng ta vẫn nên thử xem sao...

- Được rồi, Jade. - Helena mỉm cười, bàn tay phải vỗ nhẹ lên vai Jade để trấn an. - Đứa nhỏ mà cậu cứu được, giờ không sao chứ?

- Cậu bé đã được gia đình đón ngay khi vừa trở lại làng rồi. - Jade đáp nhanh, nhưng lập tức nhận ra câu chuyện đã chuyển sang hướng khác. Helena, còn chuyện giúp đỡ...

- Bình tĩnh, Jade! - Helena lần nữa trấn an người bạn thân thiết của mình. - Cậu quá quan tâm tới sự an nguy của người dân làng Dritch nên đã quên mất một việc vô cùng quan trọng rồi!

- Ý cậu là? - Jade hỏi, giọng băn khoăn.

- Nhiệm vụ của chúng ta chính là đánh cắp quả trứng của con rồng đó! - Helena mỉm cười, chậm rãi nhấn từng từ.

- Nhiệm vụ của chúng ta chính là đánh cắp quả trứng của con rồng đó? - Jade nhắc lại nguyên văn lời Helena vừa nói với vẻ suy tư, rồi chợt giật mình như vừa nghĩ ra điều gì đó vô cùng quan trọng. - Nếu phát hiện ra quả trứng bị đánh cắp thì con rồng sẽ đuổi theo truy sát chúng ta, và bỏ qua cho người dân làng Dritch!

Đúng như vậy! Đó là tất cả những gì Helena nghĩ, à không, là tất cả những gì cô chắc chắn. Bất kể loài sinh vật nào, khi đã làm mẹ thì tình yêu thương sẽ dành hết cho con mình; và bất kể ai động vào đứa con của chúng, thì dĩ nhiên họ sẽ trở thành kẻ thù đáng bị săn đuổi hàng đầu.

- Khi phát hiện ra quả trứng của mình bị đánh cắp thì con rồng sẽ phát điên mà đuổi theo chúng ta. Tới lúc đó, lợi dụng địa hình và công dụng đặc biệt của cây Dragobane, việc hạ gục con quái thú này không còn quá khó khăn.

- Lợi dụng địa hình? Ý cậu nói là khu đầm lầy dưới chân dãy núi phía bắc? - Một khi đã bình tĩnh thì trí thông minh và khả năng suy luận logic của Jade sẽ phát huy sở trường.

- Đúng vậy! Một kế hoạch tuyệt hảo, phải không? - Helena cười tươi, khóe mắt hơi nheo lại, toát lên vẻ dễ thương đối lập hoàn toàn với vẻ ngoài lạnh lùng thường thấy.

- Quả là một kế hoạch hay. - Jade không thể không thừa nhận.
- Thế nhưng, con rồng này cũng khá thông minh. Nó có thể nhận ra cái bẫy đó, và không đáp xuống đầm lầy bên dưới.

- Thế cho nên, chúng ta mới cần sự giúp đỡ của người dân làng Dritch. - Helena không nói thẳng ra dự tính của mình, có vẻ đây là một trò chơi để cô thử thách người bạn đồng hành thông thái.

- Sự giúp đỡ của người dân làng Dritch? Đừng nói là, cậu muốn dùng họ làm mồi nhử nhé?

- Lần này thì cậu chỉ đoán đúng một nửa mà thôi! - Helena cười lớn, vẻ đắc thắng khi cậu bạn của mình không thể tìm ra câu trả lời chính xác. - Cậu còn nhớ hẻm núi mà chúng ta dùng chân lúc ban ngày chứ? Nơi đó cũng có thể dùng làm điểm phục kích được.

- Hẻm núi? Cậu muốn thả đá xuống, khiến cho con rồng bị thương, hạn chế khả năng bay lượn của nó!

Nhận được mảnh ghép cuối cùng, hai mắt Jade sáng lên. Một kế hoạch mạo hiểm nhưng rất thông minh! Và cũng như tất cả mọi lần trước, Jade hiểu rõ ràng ý định của Helena rồi thì sẽ là người nói nốt phần còn lại của kế hoạch. Cậu tiếp, với giọng không thể giấu nổi sự hào hứng.

- Tới khi đó, con rồng sẽ chẳng còn sự lựa chọn nào khác mà lao thẳng vào đầm lầy trên chính đôi chân của nó!

- Đúng như vậy đấy! - Helena mỉm cười, xác nhận câu trả lời của Jade đã hoàn toàn ăn khớp với ý tưởng của cô. - Vấn đề còn lại bây giờ là tìm ra nơi con rồng cất giấu quả trứng, và thuyết phục người dân làng Dritch tham gia vào kế hoạch này. Và để làm được cả hai điều đó, thì chúng ta cần đến vị trưởng làng kia.

- Cái ông Alva đó sẽ tin tưởng chúng ta chứ? - Jade tỏ ra không chắc chắn. - Ý tôi là, theo lời người dân ở đây thì vị trưởng làng này hơi bảo thủ và thiếu quyết đoán. Chưa chắc ông ta chịu tham gia kế hoạch mạo hiểm của cậu đâu.

- Tôi tin sẽ thuyết phục được Alva. - Helena khẳng định. - Dù có không thành công đi nữa, thì chắc chắn con trai ông ta cũng sẽ đồng ý.

- Ý cậu là anh chàng Dieter tóc đỏ kia? Cũng phải, sau hai tháng vừa qua, thì uy tín của Dieter cũng ngang ngửa cha cậu ta rồi. - Jade nói. - Nếu có anh ta giúp thì kế hoạch của cậu gần như đã thành công. Thế nhưng cậu chắc chắn anh ta sẽ đồng ý ư?

Dĩ nhiên là Helena chắc chắn! Trên đường về làng, cô đã nói chuyện với Dieter. So sánh với người cha thì anh chàng này dũng cảm và quyết đoán hơn nhiều. Hơn nữa, Dieter thật sự quan tâm tới an nguy của tộc Balka, nên sẽ hiểu, muốn thành công thì cần phải có sự đánh đổi.

Chương IV

LÀNG DRITCH

Thấy Helena và Jade vào làng, Alva đang trao đổi cùng mấy người dân, liền bỏ dở đấy, lập tức chạy lại, hỏi han bằng giọng quan tâm xen chút lo lắng mà dù cố gắng thế nào cũng không thể che giấu.

- Hai vị đã bàn bạc xong rồi sao?

- Như đã nói, chúng tôi sẽ giúp các vị chống lại con rồng đó. - Helena lạnh lùng đáp. - Tuy nhiên, một việc khó khăn như vậy, cần có cái giá tương ứng, và chúng ta sẽ phải bàn thêm về vấn đề này.

- Tôi hiểu, tôi hiểu! - Nghe được câu cam đoan của Helena, Alva mừng ra mặt. - Mà đừng nói chuyện ở đây không tiện lắm, để tôi dẫn hai vị tới khu nhà dành cho trưởng làng để có thể đón tiếp chu đáo hơn. Có lẽ giờ này hai vị cũng đói rồi nhỉ?

- Trước mắt, ông có thể tìm cho tôi một chỗ để thay trang phục không? - Vừa nói, Helena vừa giơ tay áo vẫn còn dính nước của mình lên để nhắc nhở Alva.

- Tất nhiên rồi, tất nhiên rồi! - Alva niềm nở. - Mặc dù không thường xuyên tiếp đón người ngoài, nhưng khu nhà dành cho trưởng làng của chúng tôi vẫn có đủ phòng nghỉ cho khách

trú lại qua đêm. Tôi sẽ báo người chuẩn bị đầy đủ mọi thứ cho hai vị.

Lúc này, Alva đã dẫn hai người vào sâu trong làng. Helena thấy rất nhiều cặp mắt tò mò đang đổ dồn về phía mình. Cũng phải thôi, với một nơi biệt lập và ít giao thiệp với thế giới bên ngoài như làng Dritch, thì việc được tiếp đón những vị khách phương xa là sự kiện vô cùng đặc biệt; nhất là khi khách lại có vẻ bề ngoài không mấy giống một người dân bình thường như cô và Jade.

- Xin hai vị thứ lỗi.

Alva đột ngột lên tiếng, rồi quay sang vẫy tay với một người phụ nữ trung niên đang đứng ở cửa căn nhà gần đó. Bà ta lạch bạch chạy tới, cúi người về phía trước và chăm chú lắng tai nghe Alva thì thầm gì đó, thỉnh thoảng lại gật đầu khe khẽ, như đã hiểu những điều được dặn dò.

- Cô nhớ kỹ mọi việc cần phải làm rồi chứ, Olja? - Alva hỏi lại, lần này là bằng giọng bình thường.

- Tôi đã nhớ kỹ, thưa trưởng làng. Giờ tôi sẽ đi chuẩn bị ngay đây ạ. - Olja gật đầu xác nhận, rồi lập tức quay người, bước nhanh về cuối con đường.

*

Việc người dân làng Dritch không mấy khi có khách ghé thăm là điều không cần phải kiểm chứng; bởi ngoài đội Vệ Nhân ra thì có lẽ chẳng bất kỳ con người nào lại có hứng thú tìm đến một nơi hẻo lánh, heo hút thế này. Mà câu chuyện người dân nơi đây không mấy thiện cảm với nhóm những người thuộc đội Vệ Nhân vì sự thờ ơ trước an nguy của họ là cơ sở để chắc

chấn rằng, nếu người của đội Vệ Nhân có đến, ắt cũng sẽ nhanh chóng rời đi chứ không mặng mà gì chuyện lưu lại nơi đây. Thế nên, Helena phải công nhận một điều, dù không mấy khi tiếp đón khách khứa, nhưng sự chu đáo của người dân làng Dritch lại không thể chê vào đâu được. Ngay khi ba người vừa tới trước cổng khu nhà dành riêng cho trưởng làng thì bà Olja đã có mặt tại đó để dẫn Helena về phòng nghỉ với thái độ lịch thiệp không thể không ghi nhận. Và, càng khiến cô bất ngờ hơn, mới chỉ trong vòng chưa đầy mười phút, vậy mà Olja đã chuẩn bị xong một bồn lớn nước nóng, cùng một bộ quần áo sạch được gấp gọn gàng. Đặc biệt hơn, chiếc áo choàng bà ta chuẩn bị cho Helena rất vừa vặn, quả là con mắt tinh đời.

Vì lẽ đó, khi cùng Jade ngồi trước bàn ăn thịnh soạn thơm nức, ngay cả một người vốn luôn khoác lên mình vẻ ngoài lạnh lùng như Helena cũng không thể không lên tiếng tán thưởng.

- Trưởng làng Alva này, tôi phải công nhận một điều, người Balka các ông tiếp đón khách rất chu đáo!

- Cô quá khen rồi! - Alva cười lớn, đáp lại bằng giọng khiêm tốn nhưng cũng không giấu vẻ tự hào. - So với những nơi mà một chiến binh mạnh mẽ như cô Helena đây đặt chân tới, thì ngôi làng hẻo lánh của chúng tôi có gì đặc biệt đâu cơ chứ!

- Trưởng làng không cần khiêm tốn như vậy. Những gì tôi vừa nói đều là thật lòng cả đấy. - Helena mỉm cười, rồi hơi đánh mắt về phía người phụ nữ lớn tuổi đang ngồi đối diện. - Trưởng làng, vị này là...?

- Ấy chết, tôi lại sơ ý rồi! - Alva niềm nở đáp, rồi đưa tay hướng về phía hai người đang ngồi bên phải mình. - Xin giới thiệu với hai vị, đây là mẹ tôi, đồng thời cũng là vợ của trưởng làng đời trước. Hai vị có thể gọi bà là Già Ine. Còn đây là con trai

duy nhất của tôi, Dieter, hai vị đã gặp lúc chiều.

- Già Ine?!

Cả Helena và Jade cùng thốt lên khi nghe nhắc đến cái tên vô cùng quen thuộc này. Một sự trùng hợp kỳ lạ!

- Hai vị đây có biết già sao? - Người phụ nữ to béo, khuôn mặt già nua phúc hậu hỏi bằng giọng ân cần.

- Không, không phải vậy! - Jade nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. - Chỉ là, tên của Già nghe rất giống với một người mà chúng tôi quen biết.

- Vậy sao? Thế thì quả là trùng hợp. - Già Ine cười nói. - Không biết vị cũng tên Ine giống già là người như thế nào nhỉ?

- Chúng tôi mới gặp người đó hai lần thôi, nên thật sự cũng không biết quá nhiều về hắn ta? - Jade đáp.

Helena sau phản ứng ban nãy, lúc vừa nghe thấy cái tên Ine, thì tuyệt đối không có thêm động thái nào. Nhưng Jade biết, cô đang tự dẫn mình vào những suy tư liên quan đến câu chuyện có cái tên ấy. Có vẻ như, tất cả mọi người ngồi cùng bàn đều để tâm đến vẻ đăm chiêu của Helena, nhưng không ai muốn tỏ ra mất lịch sự.

- Thật đáng tiếc! - Già Ine nhẹ lắc đầu, rồi lập tức chuyển đề tài. - Già nghe nói, hai vị đây đã đồng ý giúp người Balka chúng tôi chống lại con rồng khổng lồ?

- Đúng vậy! - Lần này, đến lượt Helena chủ động trả lời. - Nhưng chi tiết liên quan tới chuyện đó thì vẫn cần bàn thêm.

- Điều đó Alva cũng đã nói qua với già rồi. - Vừa nói, Già Ine

vừa lấy từ trong ngực áo ra hai đồ vật, khẽ khàng đặt lên bàn. - Người dân làng Dritch vốn không có thứ gì đáng giá đủ để trả công cho hai vị, thế nhưng những thứ này cũng đủ khiến hai vị quan tâm chứ?

Thứ ban cho tộc phù thủy khả năng sử dụng pháp thuật chính là mái tóc kỳ bí của họ, và khi một thành viên tộc phù thủy chết đi, sự huyền diệu ẩn giấu trong mái tóc ấy cũng lập tức biến mất - hay ít nhất thì theo mọi thông tin có được đến lúc này, gần như mọi trường hợp đều thế.

Theo truyền thuyết, cứ hơn một trăm năm qua đi, trong tộc phù thủy sẽ xuất hiện một thành viên đặc biệt, có thiên phú sử dụng pháp thuật vượt trội. Kể ấy, sau khi khẳng định được năng lực, sẽ được ban cho danh hiệu cao quý “Kaba Batu” - trong ngôn ngữ cổ của tộc phù thủy có nghĩa là “mái tóc bất tử”.

Và, đúng như cái tên được đặt, mái tóc huyền diệu mọc trên đầu mỗi “Kaba Batu” không hết pháp lực trong trường hợp chủ nhân của nó đi tới chặng cuối của cuộc đời vẫn còn lưu giữ chút năng lượng ma thuật ẩn giấu sau từng sợi tóc. Tộc phù thủy sẽ lấy những sợi tóc đặc biệt này trước khi chôn cất Kaba Batu, rồi dùng chúng để dệt vào bộ áo choàng nghi lễ dành riêng cho người đứng đầu bộ tộc. Đây là một hành động không phải chỉ để thể hiện uy quyền tối cao của tộc trưởng, mà còn biến chiếc áo choàng nghi lễ trở thành một dụng cụ ma pháp siêu năng lực mà bất kỳ ai biết đến đều thèm khát được sở hữu. Dĩ nhiên, đây chỉ là sự thèm khát tuyệt vọng, bởi người duy nhất được sở hữu chiếc áo choàng nghi lễ ấy, và nói cụ thể hơn là được sở hữu toàn bộ tóc của một Kaba Batu,

chính là tộc trưởng phù thủy.

Chính vì vậy, nên gần như không thể có trường hợp nào mà những sợi tóc của Kaba Batu xuất hiện ngoài lãnh địa của tộc phù thủy. Thậm chí, theo thông tin mà đội Vệ Nhân thu thập được, trong di huấn lưu truyền từ đời này qua đời khác, nhiệm vụ quan trọng nhất đặt lên vai tộc trưởng tối cao không phải là đảm bảo sự tồn vong của bộ tộc mình, mà là giữ cho chiếc áo choàng nghi lễ không rơi vào tay người ngoại tộc. Nghe qua di huấn này, thường con người không hình dung ra hết mức độ quan trọng của nó, chỉ đơn giản xét như một lời căn dặn được lưu truyền thành tục lệ. Nhưng thực chất, đặt giả sử hoặc phải đánh mất chiếc áo choàng ấy để đổi lấy cơ hội sống còn của cả tộc phù thủy, thì tộc trưởng nhất định phải chọn hướng ngược lại - ưu tiên gìn giữ chiếc áo choàng nghi lễ hơn cả sự sống của những người thuộc nhóm mình.

Thế nhưng, ngay lúc này, trước mắt Helena lại xuất hiện một túm tóc màu nâu đỏ đang phát ra một năng lượng ma pháp kỳ lạ!

- Đây là... - Hai mắt Helena sáng bừng lên, tay phải bắt giắc vươn về phía túm tóc đó. - Tôi có thể chạm vào chúng không?

- Cô cứ tự nhiên! - Già Ine hồn hậu đáp.

Được sự cho phép của Già Ine, Helena mạnh dạn cầm lấy mớ tóc màu nâu đỏ trên bàn, rồi khẽ nhắm mắt lại, tập trung các giác quan để cảm nhận. Sau một lúc, cô từ từ mở mắt, khóe miệng nở một nụ cười.

- Quả là tóc của Kaba Batu! - Vừa nói, Helena vừa cẩn thận đặt mớ tóc trở lại vị trí cũ. - Câu hỏi của tôi có thể hơi khiếm nhã, nhưng liệu Già có thể tiết lộ nguồn gốc của thứ này không?

- Cũng chẳng phải bí mật gì to tát cả.

Già Ine cười đáp, để lộ ra bộ hàm chỉ còn lưa thưa vài chiếc răng. Rõ ràng, bà cố tình nhấn nhá để quan sát thái độ của Helena; vì rõ ràng, cô không thể nào bình thản trước cụm từ bà vừa nói. Không thể tin rằng, sở hữu tóc bất tử của phù thủy mà bà lão lại bảo chẳng phải bí mật to tát. Sau một lúc cố tình im lặng ấy, Già Ine mới móm mém kể.

- Mớ tóc màu đỏ nâu đó, cùng với quyển sách này... - Vừa nói, Già Ine vừa nhìn vào quyển sách đang cầm trên tay. - ... đều được già tìm thấy bên trong một cái hang giữa sườn núi sau làng đấy.

- Già nói là ngay trong một hang núi sau ngôi làng này? - Helena nhắc lại, giọng có phần nghi hoặc.

- Đúng như vậy. - Già Ine khẳng định lại lần nữa. - Khoảng một tháng trước, được tổ tiên báo mộng, già đã đi tới ngọn núi sau làng và phát hiện ra cái hang đó. Bên trong hang, già tìm thấy một bộ xương người, chẳng biết đã chết được bao lâu rồi, xung quanh vương vãi từng sợi tóc màu nâu đỏ kỳ lạ. Các vị gọi chúng là tóc của Kaba Batu sao?

- Đúng thế. Tóc của Kaba Batu là một thứ vô cùng quý hiếm, khả năng bán được giá rất cao. - Helena thành thật đáp.

- Có lẽ vậy! Ngay lần đầu tiên cầm chúng trên tay, già đã có linh cảm mớ tóc này ẩn chứa điều gì rất đặc biệt, nhưng lại không biết sử dụng thế nào. - Già Ine nhẹ gật đầu, rồi chuyển sang dò hỏi, giọng khẩn khoản. - Theo cô, liệu thứ này có thể dùng để chống lại con rồng kia không?

- Nếu nằm trong tay một phù thủy hùng mạnh thì những sợi

tóc này có thể phát huy tác dụng trước con rồng đang tấn công làng Dritch. - Helena chậm rãi giải thích. - Nhưng tôi không phải phù thủy. Và theo kinh nghiệm của riêng tôi thì con quái thú này không thể bị đánh bại chỉ bằng sức mạnh đơn thuần, mà cần phải sử dụng mưu kế!

- Là thế sao? - Già Ine tỏ ra thất vọng trước câu trả lời của Helena.

Đến lúc này, nhất là trước thái độ của Già Ine, Helena thôi không còn cảm thấy thắc mắc về mái tóc phù thủy nữa; hay nói đúng hơn là cô không thắc mắc tại sao người dân nơi này lại không quá xem trọng thứ họ đang sở hữu. Vấn đề là, tại sao một vật quý giá đến thế lại vô tình nằm ở trong một cái hang, mà cái hang ấy lại vô tình là địa điểm mà Già Ine được báo mộng? Không phải! Rõ ràng họ biết nó có giá trị nên mới đem ra làm thứ đổi chác với chuyện Helena giúp họ giết rồng. Như thế thì...

- Ý cô là, cô đã có kế hoạch để đối phó con rồng đó? - Đúng lúc này, Dieter lên tiếng, giọng khẩn trương.

- Dieter, yên lặng đi! Đây không phải là chỗ để con nói! - Alva quát đứa con trai duy nhất của mình, rồi lập tức quay sang, cẩn trọng dò hỏi. - Phải chăng cô đã nghĩ ra một kế hoạch để đối phó với con rồng đó?

- Đúng là như vậy! - Helena gật đầu xác nhận, khẽ đảo ánh mắt thiện cảm dành cho Dieter rồi mới tiếp tục trả lời Alva. - Tuy nhiên, tôi cần thêm một vài thông tin để kế hoạch được hoàn thiện hơn. Đồng thời, để thành công, tôi cũng cần sự trợ giúp của người dân làng Dritch nữa.

- Thế thì tốt quá! - Alva dường như chỉ nghe thấy câu xác

nhận đầu tiên của Helena mà bỏ qua luôn nội dung phía sau.

- Vậy, liệu hai món đồ này của già có đủ để trả tiền công cho cô không? - Già Ine rõ ràng tỉnh táo hơn nhiều so với người con trai đã bước sang tuổi trung niên của mình.

- Thật ra, riêng mớ tóc của Kaba Batu này cũng đã thừa để trả tiền công cho tôi rồi. Thế nên, dù chưa biết cuốn sách cổ kia có nội dung ra sao, tôi cũng sẽ giúp các vị. - Helena chậm rãi đáp.

- Vậy sao? - Già Ine vừa cười vừa đẩy cả hai món đồ về phía Helena. - Thế thì xin cô hãy nhận cả hai thứ này, và giúp đỡ người dân tộc Balka chúng tôi tiêu diệt con quái vật đó.

- Kia mẹ, cô Helena vừa mới nói... - Alva vội vã lên tiếng.

- Được rồi, Alva. - Già Ine ngắt lời. - Mẹ đã quyết định như vậy, con đừng ý kiến gì nữa. Dù là mớ tóc đó hay quyển sách cổ viết bằng ngôn ngữ kỳ lạ kia, thì chúng ta cũng chẳng thể dùng được. Vậy nên, thà dùng chúng để đổi lấy sự an toàn ngay lúc này, còn hơn là đợi tới lúc bị đám thương nhân xấu xa lừa bán rẻ.

Helena không tỏ bất kỳ thái độ nào, còn Jade thì chán nản quan sát. Alva là một lão già keo kiệt, vì không tiện nói thẳng ra trước mặt Helena và Jade thôi, nhưng rõ ràng thái độ của lão là muốn giữ lại quyển sách cổ. Chỉ đến khi Dieter nói thẳng ra rằng, từ khi phát hiện ra cái hang kia cũng đã được hơn một tháng, vậy mà họ chẳng lần ra tác dụng của mấy món đồ này, thì Alva mới thôi không kỳ kèo nữa. Dieter có vẻ vẫn chưa thấy an tâm về sự bủn xỉn của cha mình, nên hơi đánh mắt về hướng Helena rồi nói tiếp.

- Nếu cô Helena đây là người thiếu trung thực, thì hoàn toàn

có thể nói dối về giá trị của chỗ tóc kia. Lúc ấy, liệu chúng ta có đủ thời gian để tìm hiểu thêm không, hay cũng vẫn phải lựa chọn tin tưởng những lời cô ấy nói?

- Thôi được rồi, hai người đừng nói nữa. - Alva chán nản phẩy tay, rồi quay sang Helena hỏi. - Cô thấy lời đề nghị của mẹ tôi như thế nào?

- Tôi không có thói quen nói hai lời. - Helena chậm rãi đáp, có vẻ như đang cố kiềm chế sự khinh bỉ dành cho người đàn ông trước mặt mình. - Nhưng, như đã nói, tôi cần sự hỗ trợ của mọi người.

- Tốt, cứ thống nhất như vậy đi! - Alva đập mạnh tay lên đùi, vẻ quyết tâm. - Thế, cô cần chúng tôi giúp gì?

- Đầu tiên, tôi cần biết cụ thể hơn về hoạt động của con rồng đang tấn công làng Dritch...

Về cơ bản, những lời kể của Alva cũng không khác mấy so với thông tin Dieter cung cấp cho Helena lúc trước. Có chăng thì do lần này thời gian tương đối thoải mái, nên Helena có thể chủ động hỏi nhiều thông tin hơn, từ đó giúp cô hoàn thiện được kế hoạch của mình.

Ví dụ như, con rồng sẽ tấn công mỗi khi dân làng đưa bò mộng đi chăn thả ngoài thảo nguyên. Thời điểm bị tấn công phổ biến nhất là lúc đoàn người trên đường quay về làng. Rõ ràng, con rồng đủ thông minh để hiểu rõ một điều, đàn bò cần ăn uống đầy đủ thì mới béo tốt, mà, những tảng thịt tươi mọng thì bao giờ cũng hấp dẫn hơn những miếng thịt gầy dai nhách. Điều này đủ khiến dân làng đoán định được khoảng

thời gian bị tấn công mà đưa ra biện pháp để phòng thích hợp. Có thể, sự chống cự của những con người nhỏ bé đó không tác động được đến con rồng dũng mãnh, nhưng dấu sao cũng bồi đắp dũng khí của mỗi người. Đến một lúc nào đó, thì giọt nước tràn ly và sẽ tạo nên rắc rối không lường trước được!

Helena nhận ra điểm này, và có lẽ con rồng kia cũng vậy. Cho nên, cũng có một số ít lần, nó tấn công theo cách ngẫu nhiên, khiến cho niềm tin rằng mình có thể chống trả, hoặc ít ra là có thể để phòng bỗng nhiên trở thành cơn ác mộng về con quái thú khổng lồ; và điều ấy sẽ luôn thường trực trong tâm trí người dân làng Dritch. Khi dũng khí tiêu tan, thì con đường duy nhất họ có thể đi chỉ là chạy trốn mà thôi.

Thậm chí, nhiều lần, Alva và Dieter đã tính tới chuyện đưa mọi người di cư, tránh xa vùng đất từng là quê hương bản quán bao đời nhưng giờ lại vô cùng nguy hiểm bởi sự càn quấy của con rồng khổng lồ. Tuy nhiên, con quái thú kia chịu để họ thực hiện kế hoạch đó hay sao?

Hai phương bắc - nam của phiên thảo nguyên xanh mướt bạt ngàn này đều bị chặn bởi những dãy núi cao hiểm trở, hoàn toàn không thích hợp để người dân tộc Balka vượt qua. Xuôi theo dòng Volkage cũng không khả thi khi mà toàn bộ đội thuyền đánh cá của họ đã bị lửa rồng thiêu rụi từ vài tháng trước. Nên, sự lựa chọn duy nhất dành cho người dân làng Dritch chính là băng qua con hẻm nhỏ cắt ngang ngọn “núi song sinh” mà Helena và Jade đã dùng chân ban sáng.

Hiểu rõ địa hình nơi đây nên Alva đã từng sắp xếp để hai nhóm nhỏ lợi dụng màn đêm, bí mật trốn khỏi làng, bởi loài rồng có nhược điểm là tầm nhìn trong bóng tối bị hạn chế. Thế nhưng, chẳng hiểu sao mà cả hai lần đều bị con quái thú

phát hiện, bay đến chặn đường, khiến đám người yếu ớt chẳng còn cách nào khác là rút lui về sau rặng cây Dragobane lá đỏ. Rõ ràng, con rồng đã lường trước được khả năng “nguồn lương thực” của nó có thể bỏ trốn, và sớm canh phòng con đường duy nhất dẫn ra khỏi nơi này. Trước một đối thủ khôn ngoan như vậy, Helena càng cần phải chuẩn bị chu đáo, bởi chắc chắn, cô sẽ không có cơ hội giăng bẫy nó thêm lần nữa. Thất bại, cũng sẽ là dấu chấm hết đối với nhiệm vụ lần này!

Nhưng đó chưa phải điều duy nhất Helena cần quan tâm. Trước khi tiêu diệt con rồng, cô cần phải chắc chắn mình sẽ đoạt được quả trứng đó trong thời gian ngắn nhất có thể.

Ban đầu, lúc giao nhiệm vụ cho Helena, Ine đã nói rằng sở dĩ gã biết thứ mà bản thân muốn đang nằm ngay gần làng Dritch là bởi kẻ cung cấp thông tin từng dành ra nhiều tháng để theo dõi con rồng này, trước cả khi con quái thú quyết định “chuyển nhà” tới sống cạnh tộc Balka. Nhiệm vụ của Ine là tìm cho bằng được một quả trứng rồng, và cách tốt nhất để làm điều đó là lần theo tung tích một con rồng sắp đẻ trứng. Dù sao thì, xác định vài dấu hiệu đặc biệt trên cơ thể sinh vật khổng lồ thường xuyên bay lượn trên bầu trời cũng dễ dàng hơn nhiều so với việc lọ mọ truy lùng thứ vô cùng quan trọng đã được sinh vật kia cất giấu kỹ càng. Chỉ không may cho Ine là gã lại chẳng thể cậy nhờ gì ở đội Vệ Nhân; vì rõ ràng ai chẳng biết, đây không phải hội những người có sức mạnh khống chế sinh vật huyền bí theo lời ngã giá của một ai đó; họ là những người bảo vệ con người và nhiệm vụ của họ thường đi đôi với việc sinh vật huyền bí kia bị tiêu diệt. Và tới khi con rồng lựa chọn nơi ấp trứng ngay gần làng Dritch thì gã đã chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài việc phải tìm kiếm sự giúp

đỡ từ thợ săn tiền thưởng.

Khi nắm những thông tin này từ Ine, Helena tuyệt nhiên không hề hỏi lại điều gì - đầu khi ấy, Jade nhìn thấy rõ những cái ánh lên ngờ vực từ mắt cô. Đôi khi, sự kiêu hãnh về khả năng của mình khiến Helena trở thành như vậy, thích tự tìm kiếm mọi thông tin phục vụ cho công việc của mình, thay vì phải hạ mình hỏi xem mọi thứ diễn ra thế có nên hay không - một hành động chẳng khác nào tự nhận mình kém cỏi. Tuy nhiên, không khó để nhận ra rằng, có một điểm cần lưu ý trong câu chuyện về gã đặt hàng tên Ine nọ; và rõ ràng, hôm nay, Helena đã phải đụng đến những thắc mắc cần phải gỡ bỏ này. Không thể bỗng nhiên một con rỗng - lại là con rỗng mẹ sắp sửa sinh con - lại quyết định rời bỏ nơi ở quen thuộc của mình, chuyển đến một nơi khác sinh sống.

- Tộc trưởng Alva, ông có biết vì sao con rỗng kia lại xuất hiện ở đây không? - Helena hỏi.

- Điều đó thì chúng tôi không rõ. - Alva chán nản thở dài. - Nhưng mà, bình thường thì con rỗng đó luôn ở trong hang, thỉnh thoảng mới bay ra ngoài kiếm ăn và uống nước.

- Con rỗng đó luôn ở trong hang? Một cái hang trên ngọn núi tuyết sao? - Helena tiếp tục thắc mắc.

- Đúng thế. - Lần này, đến lượt Già Ine từ tốn đáp. - Mỗi lần mọi người đưa bò mộng đi chăn thả, già đều trèo lên đỉnh núi sau làng để quan sát. Vì thế, già chắc chắn, sau khi tấn công chúng ta, con rỗng đó luôn bay về trú ẩn trong một hang động ở lưng chừng ngọn núi Rovatz.

- Thật ra đến giờ chúng tôi vẫn còn thắc mắc, vì sao mà con rỗng đáng kinh tởm kia lại lựa chọn sống trong cái hang đó cơ

chứ! - Dieter lên tiếng, giọng cực kỳ khó chịu.

- Cậu nói vậy là sao? - Helena quay sang hỏi, ngạc nhiên trước lời nhận xét của Dieter.

Nhưng rồi ánh mắt Helena chuyển sang Alva ngay, khi cô nhận ra cái lừ mắt đi kèm cái lắc đầu của người cha bảo thủ dành cho con trai của mình. Đúng như cô dự đoán, Alva quyết định giành quyền trả lời.

- Là thế này. - Alva chen vào. - Trước đây, cứ vài tháng một lần, chúng tôi lại cử người chèo thuyền qua sông, rồi leo lên ngọn núi đó tìm thảo dược, mà Dieter lại là một trong những thành viên xông xáo nhất tham gia vào hoạt động đó. Vậy nên, thằng nhóc năm khá rõ địa hình trên núi Rovatz, ít nhất là khu vực phía sườn đông bên này.

- Trên sườn đông của ngọn núi Rovatz có khá nhiều hang động, trong đó, cái hang mà con rỗng đang cư ngụ là lớn nhất. - Mặc dù tỏ ra khó chịu vì bị chen ngang nhưng Dieter vẫn chậm rãi tiếp lời khi nhận được cái đánh mắt từ phía cha. - Vấn đề là, cái hang đó không quá sâu, nên tôi không hiểu sao con vật khổng lồ đó lại lựa chọn nơi ấy làm điểm dừng chân.

- Hang đá đó thật sự nông lắm sao? - Helena hỏi, hơi cúi đầu tỏ vẻ trầm tư.

- Đúng như thế! - Dieter khẳng định. - Theo ước lượng của tôi thì hang đó chỉ đủ cho tối đa bốn con rỗng trưởng thành nằm chen chúc mà thôi!

- Vậy được rồi! - Helena đột ngột ngắt đầu, miệng cười mỉm. - Nếu đúng như lời cậu nói thì điều này rất có lợi cho kế hoạch của tôi.

- Thật sao? Thế thì tốt quá! - Alva mừng rỡ.

- Vậy kế hoạch của cô như thế nào? - Già Ine điểm tĩnh nhìn thẳng vào mắt Helena.

- Kế hoạch của tôi sẽ triển khai vào sáng sớm mai. - Helena chậm rãi đáp. - Nhưng trước tiên, tôi cần cậu Dieter vẽ lại địa đồ khu vực sườn đông ngọn núi tuyết.

Chương V

BẦY RỒNG

Tên khu đất rộng lớn trước nhà tộc trưởng Alva xuất hiện một cảnh tượng vô cùng kỳ lạ; hoặc nếu nói đúng ra thì đây là điều chưa từng diễn ra kể từ thời điểm con rồng xuất hiện tại khu vực này. Đường phố được trang hoàng như trong mùa lễ hội, người dân vui vẻ ăn uống bên ánh lửa trại bập bùng, như đã quên mất mối đe dọa từ con rồng khổng lồ vẫn đang treo lơ lửng trên đầu.

Helena loáng thoáng thấy lũ trẻ nấp sau bức tường gần nơi cô đang ngồi. Thỉnh thoảng, vài khuôn mặt non nớt ngấp ngừng ngó ra, tò mò quan sát hai người khách lạ mặt mới xuất hiện.

Bên mỗi đồng lửa trại, từng toán người quây quần nướng thịt, vui vẻ chuyện trò, không khí căng thẳng lúc trốn chạy con quái thú đã không còn nữa, dấu chỉ là tí chút cũng không. Lúc này, khó có thể nhận ra sự khác biệt giữa làng Dritch với những ngôi làng bình thường khác - bình yên giữa cuộc sống chẳng cần phiền lo gì.

Mùi thịt nướng bốc lên thơm lừng. Mùi hương hấp dẫn tỏa ra từ những miếng thịt bò tươi rói đang xoay tròn trên lửa, báo hiệu chúng đã chín tới và có thể thưởng thức được rồi.

- Thịt bò mộng làng Dritch quả là khác biệt so với những nơi

tôi từng đến. - Helena quay sang nói với Alva, rồi dừng lại hít sâu một hơi, như muốn để hương thịt nướng lấp đầy lồng ngực.

Alva tươi cười, nhưng sâu trong đáy mắt không thể che giấu những lo lắng, bồn chồn. Cho dù có thể nào và từng thể hiện sự keo kiệt bên trong con người ông ta ra sao, Helena vẫn đánh giá Alva là một trưởng làng tử tế, thật tâm quan tâm đến người dân của mình. Vẫn nụ cười ấy, Alva đáp lời Helena nhưng có vẻ đã mất dần đi sự tập trung.

- Cô Helena lại quá khen rồi.

- Tôi nói thật đấy. - Vừa nói, Helena vừa đón lấy xiên thịt từ tay một thiếu nữ xinh tươi. - Và những vũ điệu truyền thống của tộc Balka cũng vô cùng ấn tượng.

Rõ ràng, Helena muốn Alva tập trung vào cuộc vui hiện tại hơn là cứ đuổi theo những lo lắng về con quái vật khổng lồ kia; thế nên, tất cả những gì nói ra, cô đều chỉ tập trung vào việc hưởng thụ.

- Quả vậy, quả vậy. Đây là những vũ điệu được lưu truyền đời này qua đời khác, và chỉ dành riêng cho vài dịp đặc biệt như ngày mùa mà thôi. - Lần này, Alva chẳng khiếm tốn nữa mà tươi cười thừa nhận, len lén nhìn về nhóm thiếu nữ đang nhảy múa bên ánh lửa bập bùng.

- Vậy là tôi nên cảm thấy vinh hạnh trước sự tiếp đón nhiệt tình này rồi. - Helena mỉm cười đáp lại.

- Đây là điều nên làm mà! Dù sao thì cô cũng đã đồng ý giúp chúng tôi đối phó với con quái thú kia. - Alva khách sáo nói.

Đúng lúc này, Dieter chẳng biết từ đâu chạy lại, khom người thì thào vào tai cha, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn về phía Helena. Bấy nhiêu hình ảnh cũng đủ để Helena đoán ra nội dung cuộc hội thoại.

Và, quả không sai, ngay khi Dieter vừa rời đi, Alva đã quay sang nói với cô, giọng nghiêm túc.

- Cô Helena, mọi việc đều đã được chuẩn bị đúng như lời cô dặn. Chúng ta có thể khởi hành được chưa?

- Ông cứ ra đó kiểm tra lại mọi thứ một lần nữa, tôi ghé thăm bạn đồng hành của mình một chút rồi sẽ tới. - Helena nhẹ giọng đáp rồi chậm rãi đứng lên, đi về khu nhà dành riêng cho tộc trưởng, trên tay vẫn cầm theo xiên thịt đang ăn dở.

*

Đối lập với khung cảnh náo nhiệt bên ngoài, trong căn phòng nhỏ yên tĩnh, Jade lặng lẽ ngồi bên ánh nến, chăm chú dõi theo từng dòng chữ ngoằn ngoèo viết bằng thứ ngôn ngữ vô cùng lạ lẫm. Cánh cửa gỗ kêu kẽo kẹt khiến cậu dừng lại, ngẩng lên rồi mỉm cười khi nghe giọng nói nhẹ nhàng, quen thuộc.

- Cậu vẫn đang đọc quyển sách đó đấy à?

- Ừm, cậu chuẩn bị lên đường rồi sao? - Rời mắt khỏi trang sách đang đọc dở, Jade ngẩng đầu lên, ân cần hỏi.

- Đúng thế. Nếu thuận lợi thì chỉ chiều mai tôi sẽ quay trở lại, cậu đừng quá lo lắng. - Helena đặt tay lên vai Jade, cố gắng trấn an người bạn thân của mình.

- Tôi luôn tin tưởng khả năng của cậu. Thế nhưng, cậu cũng

đừng quá liều lĩnh, tránh những thương tích không đáng có. - Jade miễn cưỡng mỉm cười đáp lại.

Cảm nhận được không khí bắt đầu nặng nề, Helena ngồi xuống cạnh Jade rồi nhanh chóng chuyển sang một chủ đề mà cô chắc chắn cậu sẽ quan tâm.

- Cậu dịch cuốn sách đó đến đâu rồi?

- Cũng chưa được mấy. - Jade thở dài chán nản. - Cuốn sách này không chỉ được viết bằng chữ cổ của tộc phù thủy, mà còn thể hiện dưới dạng “danh ngữ”. Nếu không biết từ khóa là gì thì rất khó để hiểu đúng những gì tác giả ghi lại.

- Biết đâu đây cũng chỉ là một cuốn sách cổ bình thường mà thôi, chẳng lưu trữ nội dung gì quá quan trọng cả. - Helena nhẹ nhàng vỗ lên vai Jade. - Bên ngoài, mọi người đang đốt lửa trại rất vui vẻ, cậu cũng nên ra ngoài đó thay đổi không khí một chút đi.

- Ừm, tôi biết rồi. - Jade gật đầu, nhưng không có dấu hiệu gì là sẽ đứng lên.

- Được rồi, tùy cậu. - Helena mỉm cười gượng gạo. - Nhưng nhớ đi ngủ sớm đấy, đừng vì mê mẩn cuốn sách này mà ảnh hưởng tới sức khỏe.

- Tôi hiểu! Cậu cũng phải chú ý an toàn đấy!

Nói xong, Jade lại tập trung vào trang sách làm bằng da thú đã nhuộm màu thời gian đặt trên bàn, hòng che giấu nỗi lo lắng đang ánh lên trong mắt. Cậu hiểu, cũng như mình, Helena là một kẻ cứng đầu, và một khi đã quyết định điều gì đó thì chắc chắn sẽ làm tới cùng, bất chấp hậu quả. Chuyện chiến đấu với

con rồng này, chính Jade là người đã đề nghị Helena, nhằm giúp đỡ người dân nơi đây; nhưng như thế không có nghĩa cậu không cảm thấy lo lắng. Trong nhiều lần thực hiện nhiệm vụ trước đây, dù đa phần trường hợp cô vẫn có sự kiểm chế nhất định, bởi cô biết bên cạnh mình còn có Jade, nhưng Helena cũng đã không ít lần tỏ ra liều lĩnh. Giữa hai người họ dường như có một sợi dây ràng buộc khiến cho phần bản năng chiến đấu hoang dại ẩn sâu trong Helena thường không có cơ hội thể hiện ra ngoài đúng mức của nó. Nhưng Jade cũng quá nhiều lần chứng kiến cảnh Helena “say máu” và trở nên hung hăng đến bất thường. Những khi ấy, chuyện sống chết có vẻ không còn chút giá trị nào với cô; chỉ biết lao vào, chiến đấu và bất chấp mọi hậu quả.

Nhiệm vụ lần này thật sự khó khăn lắm. Helena gần như phải một mình đối mặt với con rồng đó; cô không thể chỉ dựa vào khả năng chiến đấu độc lập của mình, mà phải dùng mưu kế. Vấn đề là, trong mưu kế đó không có Jade, bởi dù muốn hay không thì cậu cũng chẳng giúp được gì đáng kể, thậm chí còn có thể trở thành kẻ cản chân. Vì lẽ đó, không còn sự lựa chọn nào khác cho chàng thanh niên trong hình hài đứa trẻ, ngoài việc kiên nhẫn chờ đợi tại làng Dritch. Nhưng, khi thiếu người nhắc nhở, liệu Helena có đủ tỉnh táo để đưa ra lựa chọn sáng suốt lúc đối mặt với kẻ thù, hay phần bản năng hoang dại ẩn sâu trong cô sẽ lại tìm được cơ hội để trỗi dậy?

Cứ thế, Jade lạc vào dòng suy nghĩ rối rắm, để khi lần nữa trở về với thực tại thì trong căn phòng nhỏ cũng chỉ còn đơn độc mình cậu. Nhẹ lắc đầu thở dài, Jade tiếp tục chú tâm vào những trang sách cổ, mong muốn tìm cho bằng được ý nghĩa ẩn giấu bên trong những dòng chữ kỳ lạ mà cũng hết sức quen thuộc đang nhảy nhót dưới ánh nền lấp lờ này.

Nhưng, sự tập trung của Jade không kéo dài được lâu, lần này là vì những tiếng gõ cửa...

Đêm nay, trời không trăng. Vài áng mây mỏng lững lờ trôi trên bầu trời, che khuất ánh sáng le lói phát ra từ hàng vạn vì sao. Con gió nhẹ thổi qua khiến cho những tán cây đỏ thắm phát ra âm thanh xào xạc, át đi từng tiếng thở nặng trĩu thỉnh thoảng lại vang lên giữa phiến rừng thưa thớt. Toán người ngồi sát nhau, khuất hẳn vào trong bóng đêm đặc dưới mấy tán cây rậm. Tất cả đều căng thẳng, đến mức gần như nín thở khi đôi mắt nhìn ra.

- Trưởng làng, liệu kế hoạch này có thể thành công không? - Ai đó thì thảo, phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng nặng nề đó.

- Không biết được. Nhưng dù sao cũng từng là thành viên đội săn Rồng của đội Vệ Nhân, kế hoạch của cô ta chắc phải tốt hơn những gì chúng ta có thể nghĩ ra. - Alva đáp, cố gắng kìm giọng thật khẽ, thật thấp.

- Thế nhưng, nghe nói cô ta đã bị đội Vệ Nhân khai trừ cơ mà? Có khi, cô ta đã phạm một sai lầm nghiêm trọng nào đó, hay không đủ khả năng chiến đấu với rồng nên mới bị đuổi cũng nên! - Một người đưa ra nghi hoặc.

- Vậy chúng ta còn cách nào khác hay sao? - Dieter rít lên. - Hay lại tiếp tục cái trò rút thăm cử người ra ngoài lấy nước, rồi bắt cả người già lẫn đám trẻ con cũng phải tham gia?

- Cậu đừng vô lý như vậy! Nếu mọi việc đều do thanh niên trai tráng gánh vác, lỡ một ngày kia con rồng nổi điên giết hại tất cả, thì tương lai tộc Balka chúng ta sẽ đi về đâu? - Anh chàng

kia phản bác.

- Nhìn vào mấy người, tôi đã thấy tộc Balka chẳng có tương lai rồi! - Dieter bực bội đáp.

- Dieter, ý cậu là sao? - Một vài giọng đồng loạt vang lên, rõ ràng không đồng tình với lời nói hàm hồ vừa rồi của con trai ngài tộc trưởng.

Và dĩ nhiên, sự yên tĩnh, căng thẳng ban đầu, lúc còn suy nghĩ về con quái thú khổng lồ kia đã không còn nữa, thay vào đó là một sự nhốn nháo - đầu không quá ồn ào nhưng cũng chẳng có vẻ gì là sẽ trở lại trật tự - của những con người để cho bản ngã thật của mình được phát huy khi bị người khác chạm đến tự ái. Dieter không có vẻ gì sẽ nhượng bộ; anh chàng cũng bước thẳng ra, đối đầu cùng mấy thanh niên đang cố tranh cãi với mình, mặt hầm hè đầy tức giận, thậm chí là có cả phần khinh bỉ.

- Được rồi, đừng tranh cãi nữa! - Alva quát khẽ, cố gắng khống chế tình hình. - Đừng quên mục đích chúng ta chờ đợi ở đây.

- Tộc trưởng... - Anh chàng kia vẫn muốn cự lại, nhưng cuối cùng lại quyết định giữ im lặng, chỉ quay sang trừng mắt với Dieter rồi thôi.

- Cha, sao Helena vẫn chưa tới? Liệu cô ấy có bị lạc đường không? - Dieter bồn chồn hỏi. - Dù sao thì, phiên rừng này cũng...

- Yên tâm, tôi không dễ bị lạc như vậy đâu! - Một giọng nữ lạnh lùng vang lên từ tán cây trên cao.

Đồng loạt, tất cả mọi người đều im bật và đưa mắt nhìn lên

trên, tìm kiếm người vừa phát ra câu nói ban nãy.

- Cô Helena, cô đã tới từ lúc nào vậy? - Alva là người đầu tiên phản ứng lại trước sự xuất hiện đột ngột của Helena, giọng thiếu tự nhiên.

Helena tung người phóng ra khỏi tán cây, nhẹ nhàng đáp xuống nền đất trải đầy lá khô bên dưới, gần như không một tiếng động, chậm rãi đi lại gần toán người vẫn đang lúng túng kia rồi mới bình thản trả lời.

- Tôi cũng vừa mới tới thôi. Sao, mọi người đang nói chuyện gì liên quan đến tôi à?

- Không có, không có! - Alva luống cuống đáp. - Chúng tôi chỉ đang lo lắng sao cô tới muộn. Dù sao thì hành động lần này cũng vô cùng quan trọng, thế nên mọi người không tránh khỏi nôn nóng, bồn chồn...

- Được rồi, ông không cần giải thích. - Helena lạnh lùng cắt lời. - Mọi người đã đông đủ, vậy chúng ta xuất phát thôi. Mục tiêu là hẻm Toki, trước khi trời sáng!

- Ở đây đã chuẩn bị mọi thứ như cô dặn. - Alva nói. - Còn những người khác, tôi đã dặn dò kế hoạch hành động của ngày mai.

- Được rồi, lên đường thôi. Tôi đi trước dẫn đường, mọi người cố gắng theo sát. - Helena chỉ dẫn, rồi lập tức lao về phía trước.

Và rồi cứ thế, lợi dụng màn đêm u tịch, lần lượt từng bóng người rời khỏi vòng bảo vệ của khoảng rừng Dragobane lá đỏ, guồng chân chạy về phía hẻm Toki. Trên lưng họ không chỉ gánh những dụng cụ trông có vẻ rất nặng nề, mà còn là gánh

toàn bộ hy vọng về tương lai của tộc Balka. Không một ai hay biết, kể cả Helena, toàn bộ hành động của họ đều được thu vào một tầm mắt, trong bóng đêm...

Chỉ còn chút nữa thôi, vầng thái dương sẽ chạm tới điểm cao nhất trên bầu trời, hoàn thành một nửa hành trình của nó mỗi ngày. Xuyên qua tầng mây dày đặc, từng tia nắng chói chang rọi thẳng xuống sườn núi trơ trọi đầy sỏi đá, tựa như những thanh kiếm sắc bén đang tiếp tục đẽo gọt hòng mở rộng khe hở giữa ngọn núi bị bỏ đói.

Dõi mắt quan sát, Helena thở ra một hơi dài nhưng rất khẽ, rồi quay sang nói với người đàn ông to béo đang cưỡi trần ngồi gần đó.

- Tộc trưởng Alva, sắp đến giờ hành động rồi.

- Tôi biết, may là còn kịp. - Đưa tay lên trán gạt đi những giọt mồ hôi mặn chát đang thi nhau chảy xuống, Alva uể oải đáp.

- Ừm, mọi người cũng nên chuẩn bị đi. - Helena lạnh lùng nhắc nhở. - Theo kế hoạch thì đoàn xe đánh lạc hướng do Dieter dẫn đầu sẽ rời làng vào đúng giữa trưa đấy!

- Hẳn là thế rồi, nhưng mọi người cũng cần nghỉ ngơi một chút.

Vừa nói, Alva vừa chống tay lên nền đá cứng, cố gắng đẩy cái thân hình ục ịch đã quá mệt mỏi lên. Nhìn hành động này của Alva, Helena thật không thể không cảm thấy khó chịu. Tại sao trên đời lại tồn tại những gã đàn ông yếu đuối đến thế này không biết?!

- Tôi nhắc lại, thành bại của kế hoạch này sẽ nằm trong khoảng vài giờ tiếp theo thôi đấy! - Helena nhíu mày. - Thế nên, tôi cần đảm bảo rằng dù không có mặt tôi thì mọi người cũng hành động đúng theo kế hoạch đã vạch ra mà không xuất hiện bất kỳ sai sót nào, dù là nhỏ nhất!

- Bọn tôi hiểu, nhưng phải di chuyển hàng loạt những tảng đá khổng lồ như vậy cũng chẳng dễ dàng gì, nhất là khi cả tháng gần đây họ không được ăn uống đầy đủ. - Alva phân bua, trên người, mồ hôi vẫn đang túa ra như tắm. - Dù sao thì từ làng chúng tôi di chuyển tới nơi này, nhanh cũng cần khoảng hai tiếng cơ mà?!

- Được rồi, tôi chỉ nhắc nhở mọi người phải sẵn sàng hành động mà thôi, bởi đây là cơ hội duy nhất để tiêu diệt con rồng đó. - Helena chậm rãi lên tiếng. - Còn bây giờ, mọi chuyện tiếp theo ở đây sẽ giao cho ông đó, tộc trưởng Alva.

Nói xong, cũng chẳng chờ Alva đáp lại, Helena đưa tay lên miệng, huýt một tiếng thật dài. Từ trên trời cao, từng tràng âm thanh bén nhọn vang lên, tựa như tiếng kêu của một sinh vật săn mồi đáng sợ nào đó. Đám thanh niên đang ngồi nghỉ đứng bật dậy, ngẩng đầu lên, đảo mắt nhìn quanh, đề phòng.

- Cô Helena, vừa rồi là... - Mặc dù tỏ ra bình tĩnh hơn hẳn đám thanh niên, nhưng giọng nói của Alva cũng chẳng che giấu được sự sợ hãi đang dâng lên trong lòng.

- Đừng lo, đó là Dực Long của tôi. Chẳng phải tôi đã nhắc tới nó trong lúc bàn kế hoạch hay sao? - Helena lạnh lùng đáp. - Mà trước kia, người dân làng Dritch cũng phải tiếp xúc với Dực Long của đội Vệ Nhân rồi chứ?

- Quả đúng vậy, nhưng những gì chúng tôi đã trải qua trong

mấy tháng vừa rồi thật sự là... - Alva ngập ngừng giải thích.

- Được rồi, tôi hiểu. - Helena lắc khế đầu, kèm theo một cái nhếch môi. - Ông nên trấn an đám thanh niên kia đi, đừng để họ chạy loạn lên khi Dục Long của tôi đáp xuống đây.

- Tôi hiểu, tôi hiểu.

Nói xong, Alva lật đật chạy tới chỗ nhóm người đang đứng tụm lại để phòng, rồi lớn tiếng giải thích. Thỉnh thoảng, Helena lại tinh tế phát hiện vài ánh mắt lo ngại ngó sang phía mình rồi nhanh chóng rời đi, dường như không muốn hành vi lén lút ấy bị cô nhận thấy. Helena chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm. Dĩ nhiên, cô biết, không phải con người nào cũng mạnh mẽ, hiên ngang; nhưng biết không có nghĩa sẽ chấp nhận một cách bình thản. Với Helena, một con người không đủ mạnh mẽ để tự bảo vệ mình, bảo vệ người thân của mình là một điều đáng xấu hổ!

Không lâu sau, một cái bóng to lớn phủ xuống sườn núi; cùng với từng nhịp vỗ cánh của nó, gió mạnh thốc tới, khuấy lên bụi đất mù mịt. Dù đã được chuẩn bị tinh thần từ trước, nhưng rõ ràng, đám trai trẻ kia vẫn không khỏi khiếp hãi. Rồi, kèm theo tiếng kêu lớn, con Dục Long lướt nhanh tới, xuyên qua khe núi hẹp, dường như không có ý định hạ cánh như lời Helena nói khi trước. Khi Dục Long bay qua chỗ Helena đang đứng, cô bất ngờ phóng người lên, nhẹ nhàng đáp xuống lưng con thú cười mà cô đã làm bạn từ lâu. Dục Long rít thêm một tràng âm thanh nữa, nhưng lần này có vẻ đó là tiếng kêu của sự vui mừng khi được gặp lại Helena; rồi nó vỗ mạnh cánh, bay vút về phía xa.

Khi bụi đất tản đi thì bóng dáng Helena và Dục Long cũng mất hút. Chỉ còn lại tiếng Helena vọng giữa không trung.

- Alva, nhớ theo đúng kế hoạch chúng ta đã bàn...

Đứng trên sườn núi, Alva có thể thấy đoàn người đang lùa đàn gia súc ra khỏi làng, chậm rãi tiến về phía hẻm Toki hiểm trở này. Ánh mặt trời hùng hực cháy trên gương mặt đang cố giữ vẻ bình tĩnh của ngài tộc trưởng.

- Tộc trưởng, liệu kế hoạch này có thành công không? - Một người lên tiếng, cắt đứt dòng suy nghĩ của Alva.

- Ừm, Rodalz hả? - Không cần quay đầu lại, Alva cũng đoán ra chủ nhân giọng nói đó. - Thật ra ta cũng không chắc lắm, nhưng chúng ta còn lựa chọn nào khác sao?

- Chúng ta có thể áp dụng chiến thuật đêm qua để đưa mọi người lặng lẽ rời đi! - Rodalz sốt sắng đáp. - Như lời cô Helena đó đã nói, chỉ cần chúng ta đốt lửa trại nhằm thu hút sự chú ý của con rồng, thì có thể lén đi trót lọt!

- Và cái giá phải trả, chính là chúng ta không thể đem lũ bò mộng theo cùng! - Alva lớn tiếng gắt. - Cậu nên nhớ, dù có thu hoạch vụ mùa sắp tới, thì số lương thực đó cũng chỉ đủ cung cấp cho toàn bộ dân làng trong vòng hai tháng mà thôi. Từ trước tới nay, tộc chúng ta vẫn luôn phải dùng thịt bò mộng.

- Hai tháng, khoảng thời gian đó đủ để chúng ta tìm tới thị trấn gần nhất rồi... - Rodalz vẫn cố gắng thuyết phục, nhưng lập tức bị Alva ngắt lời.

- Rồi sao nữa? Liệu những người ở nơi đó có giúp đỡ chúng ta không? - Alva quay người lại quát, vẻ tức giận hiện rõ trên khuôn mặt. - Không còn đàn bò, chúng ta sẽ chẳng khác gì lũ

ăn mày, phải sống qua ngày dựa vào sự bố thí của kẻ khác mà thôi!

- Dù sao thì vẫn còn tốt hơn là chết! - Đến lúc này, Rodalz cũng chẳng còn giữ sự tôn kính dành cho tộc trưởng nữa, hét vào mặt Alva.

- Chúng ta sẽ không chết, và kế hoạch này chắc chắn thành công! - Alva nhả từng từ, rồi quay về đám thanh niên đang chăm chú dõi theo cuộc tranh cãi. - Được rồi, mọi người chuẩn bị đi, con rồng kia sẽ bay tới đây bất cứ lúc nào!

*

Đâu đó trên trời cao, ẩn mình giữa những đám mây trắng đang lững lờ trôi theo từng làn gió nhẹ, Helena quan sát tất cả những gì đang diễn ra phía dưới. Khi đoàn người do Dieter dẫn đầu đã đi được nửa quãng đường đến hẻm Toki, cô bắt đầu bồn chồn. Có thể, cuộc chạm trán sắp tới sẽ là trận chiến khó khăn nhất mà cô từng đối mặt từ trước đến nay.

Dường như cảm nhận được điều đó, thỉnh thoảng, Dực Long lại kêu lên vài tiếng trầm thấp mà gấp gáp, tựa hồ muốn nói rằng nó cũng đã sẵn sàng cùng cô lao vào cuộc chiến cam go sắp tới.

- Mày đừng nóng vội. Chỉ lát nữa thôi, kẻ thù của chúng ta sẽ xuất hiện. - Helena nói, bàn tay phải vuốt ve cổ con thú.

Đúng lúc này, chẳng biết có phải đáp lại lời tiên đoán của Helena hay không mà từ phía xa bỗng vang lên những tiếng gầm phẫn nộ, nghe như tiếng sấm giáng xuống trước một cơn giông bão. Helena lập tức quay ngoắt đầu lại nhìn về ngọn núi tuyết trắng xa, vừa kịp thấy con rồng thò đầu ra khỏi hang đá.

Dù có kích thước khổng lồ, nhưng chỉ bằng một cú vỗ cánh mang theo sức mạnh khó mà tưởng tượng, con rồng đã lập tức rời khỏi mặt đất, kéo theo một dải bông tuyết trắng xóa bay tung tóe. Nó sải rộng cánh, lao thẳng về phía trước với một tốc độ khiến chính Helena cũng phải giật mình.

- Xuất phát!

Helena thét lớn ra hiệu cho Dực Long xung trận. Trên tay cô lúc này cũng đã sẵn sàng chiếc nỏ lớn với tạo hình vô cùng lạ mắt. Sau vài cái chao mình của Dực Long, khi khoảng cách với đối thủ đủ để quyết định khơi mào cuộc chiến, Helena quyết định ra tay. Những mũi tên gỗ màu xanh dương xối xả phóng xuống, mục tiêu chính là con rồng lúc này đang bay ngang qua sông Volkage.

Thế nhưng, dường như đã đoán trước được màn phục kích bất ngờ này, con rồng lập tức phản ứng, hơi nghiêng mình sang bên hông tránh đợt mưa tên. Rồi, nhờ vào trực giác vô cùng tinh nhạy của một sinh vật huyền bí hùng mạnh, con quái thú nhanh chóng há mồm ra, khạc lửa về khoảng không trước mặt, kịp thời thiêu rụi hai mũi tên màu xanh dương đang chĩa thẳng vào mắt nó. Nhưng cũng đúng lúc đó, con rồng rống lên, cặp cánh khổng lồ vỗ mạnh tạo thành từng đợt gió lốc, nhằm xua đám khói mang sắc đỏ kỳ quái vừa sinh ra từ hai mũi tên bốc cháy.

Những mũi tên làm từ gỗ của cây Dragobane, khắc tinh của loài rồng!

Nhận ra ngọn lửa đã không còn là sức mạnh để đối phó với kẻ thù giấu mặt, con rồng bèn ngậm chặt miệng, đập cánh vút lên trời, xuyên qua tầng mây thấp, bay đến nơi vừa nhả ra những mũi tên nguy hiểm kia. Trống không! Khi con rồng còn

chưa kịp làm gì tiếp theo thì từ đám mây trắng xóa sau lưng nó lại phóng ra từng mũi tên màu xanh dương như những tia chớp quét ngang bầu trời; đích đến là phần khớp xương tương đối yếu trên lưng nó.

Trước màn tập kích bất ngờ, con rồng lập tức vận người lại, dùng chiếc cánh bên trái gạt phăng đợt mưa tên vừa bay tới. Đồng thời, lồng ngực con quái thú cũng đột ngột phồng lên; chỉ trong nháy mắt, từ miệng nó bắn ra một thứ giống như viên đạn pháo bằng không khí, xuyên thẳng về phía trước, với một áp lực thừa lớn để khuấy động cả tầng mây.

Nhưng, sau khi từng sợi trắng như tuyết tản đi thì còn lại chỉ là nền trời xanh thẳm. Bóng dáng kẻ đánh lén đáng ghét lúc này đã chẳng thấy đâu. Gầm lên tức giận, con rồng đập mạnh cánh, bay vọt lên, như muốn vươn tới tận vầng thái dương chói lóa đang lơ lửng giữa trời. Khi xung quanh đã chẳng còn gì ngăn cản tầm mắt, sinh vật huyền bí đáng sợ lập tức guồng đôi cánh khổng lồ, tạo thành từng đợt gió lốc, cuốn phăng mọi thứ bên dưới. Tuy nhiên, không như con rồng tưởng tượng, đối thủ giấu mặt của nó vẫn không xuất đầu lộ diện. Kẻ đáng ghét đó đã tiên đoán được hành động vừa rồi, và kịp thời rút lui trước khi quá muộn!

Tiếp tục gầm lên phần nộ, con rồng lại đảo cặp mắt như chuông đồng, quan sát cẩn thận, nhưng chỉ tốn công vô ích. Rồi, như chợt nhớ ra điều gì vô cùng quan trọng, con quái thú lập tức quay về một hướng, nhanh chóng đập mạnh cánh lao đi.

- Cuối cùng cũng đã chịu đi. - Từ trong khoảng mây trắng nằm ngay mép vùng trời trống trải vừa bị con rồng khuấy đảo, vang lên một tiếng thở nhẹ. - Được rồi, Dục Long, chúng ta

nên tranh thủ ghé thăm hang ổ của con rồng đó thôi.

Chương VI

HANG RỒNG

Dù mặt trời đã ngả hẳn về phía tây song từng tia nắng chói chang vẫn như những ngọn thương sắc bén đâm xuyên qua tầng mây mỏng manh, đem theo món quà ánh sáng ấm áp mà các vị thần linh tối cao muốn ban cho muôn loài. Và có vẻ để thế gian này không trở nên hoàn hảo, bàn tay vô hình của đấng tối cao nào đó đã sắp đặt ngọn núi tuyết nơi đây. Ngọn núi tuyết này xứng đáng được xem là hiện thân cho sự tàn ác - bởi bao phủ lên nó là một bầu không khí lạnh lẽo, u ám cùng sự chết chóc đến gai người.

Không, núi Rovatz không phải vốn luôn như vậy!

Dù hơn nửa ngọn núi luôn phủ tuyết trắng xóa quanh năm, nhưng sự sống vẫn hiện diện trên núi Rovatz. Dân làng Dritch thỉnh thoảng lại vượt sông Volkage, trèo lên núi hái thuốc quý. Cho đến mấy tháng trước, khi con quái thú xuất hiện, tất cả đã hoàn toàn thay đổi. Thế nên, nếu phải hiểu về một điểm u ám giữa thế giới yên bình này, thì hãy hiểu rằng, con rồng khổng lồ kia mới là một sự đặt để có chủ ý của đấng tối cao.

Ban đầu, không vội vã tấn công làng Dritch, con rồng khôn ngoan tiêu diệt hết những sinh vật sống quanh núi, lấp đầy cái dạ dày khổng lồ của mình. Chỉ tới lúc cả ngọn núi biến thành khối đá lớn khô cằn, chết chóc, thì con quái thú mới

chuyển địa bàn săn mồi; dĩ nhiên, khi mà nó đã đủ no nê, thừa sức đánh phá cả khu vực rộng lớn lân cận.

Tuy nhiên, ngay lúc này, con vật đáng sợ đó tạm thời không có mặt ở hang ổ. Nhưng cũng chẳng lâu đâu! Thế nên, điều cần thiết nhất lúc này là tiến hành từng bước thật nhanh và không tạo ra bất kỳ sai lầm nào. Xuyên qua tầng mây thấp đang buông mình trôi dạt giữa trời, một vết đen khổng lồ, phá tan lớp màng trắng yếu ớt, lao về phía hang động của con rồng.

- Được rồi, Dực Long! - Ngồi trên lưng thú cười trung thành của mình, Helena chột hét lớn.

Dực Long lập tức đập mạnh cánh, cả thân hình như đột ngột ghim giữa không trung, chẳng khác gì một con chim ruồi đang hút mật. Rồi, như hiểu được điều Helena mong muốn, con Dực Long tiếp tục đập cánh, thối bay đám tuyết dày đang phủ kín miệng hang. Sâu bên trong, đen ngòm một màu.

- Mày chịu khó đợi ở đây nhé!

Vỗ nhẹ lên đầu Dực Long, Helena xoay người nhảy xuống nền tuyết trắng muốt. Chăm chú nhìn về phía cửa hang, gương mặt vốn luôn tràn đầy vẻ tự tin của cô nay lại phản chiếu rõ ràng sự căng thẳng, hai hàng lông mày bất giác nhíu lại. Hóa ra, có lúc một nữ chiến binh kiêu dũng như Helena cũng biết hồi hộp!

- Đáng chết! Sao cô ta còn chưa quay lại? - Anh chàng có mái tóc màu nâu đỏ thét lên giận dữ, trong khi tay vẫn đang dồn sức đẩy khối đá khổng lồ xuống vách núi.

- Ta sao biết được! - Alva lớn tiếng đáp lại. - Giờ không phải lúc quan tâm tới chuyện đó, mọi người hãy tập trung làm việc của mình đi!

- Tộc trưởng, có khi nào cô ta lấy được trứng rồng, rồi bỏ đi luôn rồi không? - Rodalz chất vấn.

- Ta tin Helena. - Alva giận dữ quát lại, nhưng trong giọng nói có chút ngập ngừng. - Hơn nữa, bạn cô ta vẫn ở trong làng.

- Nếu cô ta muốn đưa bạn của mình đi, thì chẳng ai trong làng chúng ta có thể ngăn lại! - Mặc dù tranh cãi với Alva, nhưng Rodalz vẫn không quên nhiệm vụ đẩy đá của mình. - Đó là chưa kể đến con thú cười gớm ghiếc của cô ta!

- Ta... - Alva định phản bác, nhưng cũng chẳng biết nói gì hơn.

- Được rồi, mọi người đừng tranh cãi nữa! - Anh chàng tóc nâu đỏ lúc trước quát lớn. - Tập trung lăn đá đi, đừng để rơi trứng người của ta.

Và rồi cứ thế, từng tảng đá đều đặn lăn xuống, âm thanh vọng lại như tiếng sấm báo hiệu giông tố. Mục tiêu là một thân hình khổng lồ đang khó khăn di chuyển trong khoảng không gian chật hẹp của hẻm Toki.

*

- Mọi người bình tĩnh làm theo kế hoạch, đừng hoảng loạn!

Giữa hẻm Toki, Dieter khản giọng gào, cố gắng ra lệnh cho mọi người né từng đợt phun lửa của rồng, cũng như tránh được những tảng đá đang lăn từ trên vách núi dựng đứng xuống. Thật sự là một kế hoạch quái quỷ; cái cô Helena nọ liệu có hình dung được rằng, người dân trong làng này, chẳng có ai

có đến nửa bản lĩnh của cô ta không? Tại sao lại sắp đặt ra một cái bẫy chưa chắc giết được con rồng mà thừa sức giết hết toàn dân đang lọt thỏm giữa hẻm núi này không biết?!

- Dieter, chúng ta còn phải chờ bao lâu nữa? - Một người đàn ông vừa né tránh vừa lớn tiếng hỏi.

- Sắp rồi! - Hơi đảo mắt về hướng ngọn núi tuyết Rovatz, Dieter cố gắng trấn tĩnh, trả lời. - Theo kế hoạch, cô Helena sẽ sớm trộm được quả trứng mà con rồng canh giữ, rồi quay lại đây lôi con quái thú này đi!

- Kế hoạch mà cậu nói lúc trước, chẳng phải chỉ yêu cầu chúng ta cầm chân con rồng này một lát thôi sao? - Một người trung niên khác chất vấn. - Lúc này, lẽ ra cái cô Helena đó phải có mặt ở đây rồi chứ?

- Mọi người cố thêm chút nữa!

Dieter tiếp tục trấn an đám dân làng đang ngày càng sợ hãi. Bất chợt, anh chàng gào lên.

- Dì Heniz, cẩn thận!

Vừa nói, Dieter vừa tung mình về phía người phụ nữ trung niên to béo - người phụ nữ quả cảm duy nhất dám dẫn thân vào cuộc chiến này cùng đám thanh niên trai tráng trong làng; cả hai ngay tức thì ngã dúi xuống nền đá cứng. Ngay tại nơi người kia vừa đứng, một lưỡi lửa màu vàng kim nhợt nhạt đột ngột liếm qua, làm mặt đất bị phủ bởi một tầng nám đen bốc lên từng tia khói trắng.

Ngọn nguồn của lưỡi lửa gớm ghiếc ấy là từ con quái thú đang cố bay lượn giữa khoảng không nhỏ hẹp ngay phía trên đầu

mấy con người nhỏ bé. Đôi cánh khổng lồ thi thoảng quạt mạnh, làm bụi tung mù mịt. Trên cơ thể khổng lồ phủ đầy vẩy đen ấy, giờ đây đã không còn lạnh lặn như bình thường nữa, mà đôi chỗ lấm tấm vết máu. Những giọt máu đỏ sẫm, đặc sệt như dung nham chảy xuống, thi thoảng rơi vào đồng rơm rạ chất trên xe bò kéo, cháy bùng lên. Nếu quan sát kỹ hơn nữa sẽ thấy, chân sau bên phải của con rồng không thể co hẳn lên trong lúc bay giống như trước nữa mà hơi rũ xuống, để lộ ra bộ vuốt sắc bén vốn là niềm tự hào của loài rồng giờ đã không còn đầy đủ. Có lẽ đó là vết thương nặng nhất.

Ý định không thành, con rồng găm lên giận dữ, rồi bất thành linh vươn rộng đôi cánh, lao vụt xuống. Chân sau bên trái duỗi nhanh ra, móng quắp lại, rõ ràng có ý vồ hai con người bé nhỏ đang nằm bất lực dưới đất. Đúng lúc này, một tảng đá lớn lăn xuống, mục tiêu chính là tấm lưng khổng lồ của con rồng. Nghe thấy âm thanh như tiếng thác đổ, con quái thú lập tức xoay mình vòng né tránh, nhưng do bị hạn chế bởi khoảng không gian chật hẹp bên trong hẻm Toki nên nó không thể tránh nổi tảng đá sượt qua sườn phải, một mảng vẩy đen tróc ra.

Lần này, con rồng găm lên vì đau đớn; nó dùng ba cái chân còn tương đối lạnh lặn bám chặt lấy vách đá, khớp gối hơi hạ xuống rồi lập tức bật lên, đẩy cả thân hình khổng lồ lên cao, thoát hẳn ra khỏi sự giam hãm chật hẹp mà hẻm núi tạo thành. Và có vẻ như đã đoán trước được điều gì sắp xảy đến, con quái thú ngoác cái miệng như bồn máu, khắc ra một lưỡi lửa màu vàng kim che lấp tấm mắt phía trên. Thế nhưng, lần này, chẳng còn tảng đá khổng lồ nào rơi xuống chào đón nó nữa!

Hơi bất ngờ, con rồng khựng lại giữa không trung, rồi ngay lập

tức quạt mạnh cánh vòng nâng thân hình khổng lồ lên cao thêm chút nữa, cố hết sức để có thể thoát khỏi nơi quỷ quái này. Vài giây sau, một tảng đá tương đối lớn tiếp tục lăn xuống; tuy nhiên lúc này, con rồng đã tìm được cho mình khoảng trống vừa đủ để tránh thoát. Cũng vào khoảnh khắc này, con quái thú khổng lồ đã nhận ra vị trí mà kẻ thù đáng ghét của mình đang ẩn náu. Đập mạnh cánh bên trái, nó lập tức điều chỉnh đường bay, phi nhanh về hướng một mỏm núi hơi nhô ra; nơi đó, thấp thoáng vài tảng đá lớn đang ì ạch dịch chuyển về phía trước.

Sau tiếng gầm đe dọa, con quái thú há miệng, khắc ra lượng lớn lửa rồng nhằm hạn chế hành động của kẻ thù, đôi cánh khổng lồ liên tục đập mạnh, đưa nó bay thẳng lên cao. Ánh mắt thù hận của con rồng như hai mũi kiếm sắc bén chĩa xuống dưới, nơi những con người yếu đuối giờ trông chẳng khác gì những con kiến bé nhỏ đáng ghét đã dám gây ra thương tích cho nó đang cố gắng lẩn trốn trong sợ hãi.

Lại một tiếng gầm trầm hùng - không rõ để giải tỏa cơn giận dữ đến mức điên loạn trong người, hay để thị uy - con quái thú chậm chậm há miệng; từng tia khí xám thỉnh thoảng lại thoát ra khỏi hai ống nhỏ ẩn giữa bộ răng sắc nhọn, vẻ như đang chuẩn bị cho đòn tấn công kinh khủng nhất mà nó có. Nhưng, trước khi làm như vậy, nó còn muốn cảm nhận sự sợ hãi, tuyệt vọng xáo trộn tâm trí kẻ thù đáng ghét dưới kia. Bản năng của loài săn mồi luôn dẫn chúng đến cảm giác thích thú khi đe dọa được kẻ địch. Còn gì vui hơn khi chứng kiến kẻ đối đầu mình chết trong run sợ cơ chứ?!

- Xong rồi, xong rồi... Xong thật rồi... - Trốn sau một tảng đá lớn, một thanh niên run rẩy kêu than, trên cơ thể gầy gao chắc đã ướt đầm mồ hôi, chẳng biết vì vất vả từ sáng đến giờ, hay

do sợ hãi.

- Lần này không trốn được nữa rồi... Tôi đã bảo mà, cái ả Helena đó chẳng đáng tin chút nào cả... - Rodalz vừa than vãn vừa quỳ gối, chấp tay như đang cầu nguyện một vị thần linh nào đó.

- Được rồi, đừng than vãn nữa! Người Balka chúng ta, có khi nào hèn nhát như vậy chứ! - Alva rời khỏi nơi trú ẩn, phăm phăm tiến đến trước con quái thú khổng lồ. - Cùng lắm thì cũng chỉ chết mà thôi! Con rồng đáng kinh tởm kia, đến đây đi! Đến lấy mạng ta đi!

Hành động đó của Alva như rót thêm dầu vào lửa. Không chờ đợi nữa, ngực con rồng gỗ hẳn lên, bộ hàm lởm chởm đẩy răng tách rộng ra, sẵn sàng cho đòn tấn công mạnh nhất, đủ để thiêu rụi mọi thứ đang tồn tại bên dưới - bất kể là gì, cứ ngay trước mắt nó thì sẵn sàng chết cháy đi!

Vậy mà, đúng khoảnh khắc Alva tưởng đời mình đã chấm dứt thì một tiếng nổ lớn bất chợt vang lên, thu hút sự chú ý của cả đám người nhỏ bé lẫn con rồng đang lơ lửng trên không. Tiếng nổ vọng lại từ hướng làng Dritch!

Alva vô cùng bất ngờ. Không thể hiểu được! Trong làng chỉ duy nhất một thứ có thể gây ra vụ nổ lớn như vậy, tuy nhiên, theo kế hoạch thì chưa đến lúc phát nổ mà?!

Ngẩng đầu lên, Alva nhận ra con rồng đã không còn quan tâm tới lão hay đám thanh niên đang run rẩy bên dưới nữa; ánh mắt nó chăm chăm vào thứ gì đó ở phương xa. Rồi, chẳng hiểu tại sao, con rồng gầm lên phần nộ - sự phẫn nộ cùng cực của một sinh vật thừa sức san bằng cả một ngọn núi. Bất kỳ ai chứng kiến cảnh tượng này đều hiểu, những gì vừa diễn ra

trước đó vài giây chẳng đáng sá gì so với những điều sắp đến; vốn sự tức giận luôn là cơ sở để sức mạnh phát triển đến tối đa còn gì. Và rõ ràng, với con quái thú này, trong cơn cuồng giận này - dẫu chưa ai thật sự hiểu lý do - điều sắp đến sẽ trở thành nỗi ám ảnh kinh hoàng của rất nhiều con người biết về nó.

Và thế là, trước ánh mắt kinh ngạc của Alva, cùng hàng loạt gương mặt đã thở ra nhẹ nhõm của đám thanh niên còn đang trốn phía sau vị tộc trưởng to béo, con rồng khổng lồ sải cánh bay về phía làng Dritch với tốc độ cực nhanh, dường như đã quên hết những vết thương trên cơ thể, cũng như nỗi hận thù dành cho đám người hèn kém dám gây ra điều này. Rõ ràng, tất cả sự tập trung dồn thẳng về hướng nó đang lao đến.

Chẳng mấy chốc, thân hình con quái thú đã chỉ còn là một điểm đen nhỏ bé phản chiếu trong ánh mắt của những con người còn may mắn sống sót giữa hẻm Toki.

Mặc cho bầu không khí bên ngoài đang hết sức căng thẳng, trên khuôn mặt luôn giữ vẻ lạnh lùng của Helena lúc này tựa như bị phủ thêm một tầng băng giá khác. Sau lưng là một đường hầm rộng lớn nhưng tăm tối, không ánh sáng, và chẳng biết dẫn tới đâu. Trước mắt cô là một khoảng không vô cùng rộng lớn, một hang động ngầm khổng lồ cao gấp hai lần cây cổ thụ hùng vĩ nhất mà Helena từng thấy. Trên trần hang động, từng hàng măng đá tầng tầng rủ xuống, tựa như những lưỡi kiếm sắc nhọn, bất kỳ lúc nào cũng có thể xẻ đôi kẻ xui xẻo nào đó đứng bên dưới.

Nhưng, điều khiến Helena băn khoăn lại không phải là đám măng đá trông nguy hiểm mà gần như vô hại đó!

Thật ra, khi nhìn vào hang ổ của con rồng lần đầu tiên, Helena đã có dự cảm chẳng lành. Và, vào thời khắc bước chân qua lần ranh vô hình ngăn cách giữa lớp tuyết trắng xóa như bông và nền đá nâu đỏ gồ ghề, cô đã biết, dự cảm của mình không sai. Trước mắt cô không phải cái hang động cỡ trung “đủ cho tới đa bốn con rồng trưởng thành nằm chen chúc” như lời Dieter kể, mà là một đường hầm sâu hun hút dẫn vào trong lòng núi.

Hơi khựng lại, Helena suy nghĩ rất nhanh. Liệu có phải cô đã tới nhầm nơi cần đến? Không thể nào, hang động này chính là vị trí Dieter đã vẽ lại trên tấm bản đồ da thú đơn sơ mà Helena đang cầm. Hơn thế nữa, chính cô cũng đã tận mắt thấy con rồng chui ra từ nơi này, trước khi bay về phía hẻm Toki hồng truy đuổi dân làng Dritch đang giả vờ trốn chạy. Vậy phải chăng Dieter đã nhớ sai đặc điểm của cái hang, hay thậm chí là anh chàng đã cố tình nói dối? Cũng không thể, bởi hiện giờ, những kẻ đang mạo hiểm tự biến mình thành con mồi dụ sinh vật khổng lồ rời khỏi hang ổ chính là người dân làng Dritch do Dieter dẫn đầu, còn Helena thì gần như được ung dung ở đây! Không thể có đáp án khi cứ đứng mãi đây nghĩ, Helena quyết định tập trung tìm kiếm mục tiêu của mình - quả trứng được con rồng canh giữ!

Cẩn thận xâm nhập vào sâu trong hang động tăm tối không ánh sáng, Helena nhẹ nhàng đặt tay lên vách đá gồ ghề, như muốn cố gắng cảm nhận điều gì đó. Và, khi đã di chuyển được tầm hơn hai chục bước chân, cô đột ngột dừng lại, cẩn trọng sờ soạng bề mặt đá lởm chởm.

- Lạ thật, rõ ràng chỗ này lúc trước không phải như vậy. - Helena lẩm bẩm. - Cứ như là chỗ này bị ngăn cách bởi một bức vách bằng đá tương đối dày, và mới chỉ bị phá bỏ gần đây.

Cứ thế, Helena vừa độc thoại vừa ngồi xổm xuống, di chuyển ngang theo chiều rộng của đường hầm tăm tối nhằm xác nhận lại nghi vấn trong lòng. Sau một lúc, Helena mới lần nữa đứng thẳng lên, hai mắt như hai hòn ngọc phát sáng nhìn về phía đường hầm tăm tối. Không sai! Ở đây có một bức vách bằng đá ngăn cách. Vô tình hay cố ý, con rồng đã phá vách ngăn đó và tìm được đường tiến sâu vào trong lòng núi.

Helena tiếp tục quan sát, đan chuỗi những suy nghĩ trong đầu, rồi chợt quay ra phía cửa hang, huýt sáo. Dực Long lập tức kêu lên một tiếng bén ngọt, choãi cánh ra sau, rạp xuống, khéo léo bò vào chỗ Helena đang đứng. Mặc dù thiếu ánh sáng, nhưng điều đó chẳng gây ra bất kỳ trở ngại nào cho con thú cười biết bay này.

Khi Dực Long đã dừng hẳn lại, Helena đưa tay lên, xoa xoa chiếc đầu khổng lồ của nó, rồi nhẹ giọng ra lệnh.

- Được rồi, hãy cùng ta tiến sâu vào bên trong hang động tối tăm này, để xem bí mật mà con rồng đó đang cất giấu là gì.

Nói xong, Helena lập tức khom chân xuống lấy đà, rồi bật nhảy lên lưng Dực Long. Con thú cười trung thành với khả năng nhìn rõ trong bóng tối khe khẽ gặm gù, sau đó dùng mãnh quạt đôi cánh nhằm nâng cả thân thể to lớn rời khỏi mặt đất. Đường hầm này quả là hơi bé so với con rồng kia, nhưng khoảng không như vậy đã là quá đủ cho Dực Long bay lượn!

Dẫu vậy, ánh sáng cuối đường hầm mà Helena cố gắng tìm kiếm, lại chính là thứ đặt dấu chấm hết cho chuyến hành trình săn đuổi trứng rồng của cô. Bởi đường hầm đó đã dẫn cô tới một hang động khổng lồ với dòng sông dung nham nóng rực đang cuộn cuộn chảy qua.

Dực Long hẳn nhiên có thể bay, thể nhưng dòng khí như thiêu như đốt từ dòng sông dung nham bên dưới phả lên đã khiến cho nó không sao giữ được thăng bằng, và nếu không phải con vật vẫn đủ thông minh để phản ứng kịp thời thì rất có thể, lúc này, Helena đã hoàn toàn biến mất khỏi thế gian, không để lại chút dấu tích nào giữa dòng dung nham đặc quánh.

Không khó khăn gì để Helena hiểu ra rằng, dù nóng chảy thế nào đi chăng nữa, dòng dung nham đó cũng không thể làm tổn thương tới lớp vảy của một con rồng thực thụ. Vậy nên, thứ mà con quái thú cất giữ, có lẽ đã được nó giấu cẩn thận ở chỗ nào đó phía bên kia dòng dung nham.

Nheo mắt quan sát xung quanh, Helena phát hiện ra phía đối diện còn một miệng hang nữa. Không biết miệng hang ấy dẫn tới đâu! Đó sẽ mãi là một điều bí ẩn với cô, bởi Helena biết rằng mình không thể nào vượt qua dòng sông dung nham này trước khi con rồng quay trở về. Và, trong một không gian chật hẹp thế này, cô không tin mình có khả năng giành thắng lợi trước sinh vật khổng lồ có sức mạnh vô song ấy. Hoặc giả, cái giá mà cô phải trả cho điều đó là quá lớn, lớn đến mức cô không sẵn sàng đánh đổi trong trường hợp cụ thể này.

Dừng lại suy nghĩ một lúc, Helena quay người nhảy lên lưng Dực Long, rồi nhẹ nhàng xoa lưng nó, ra lệnh.

- Được rồi, nhanh chóng rời khỏi đây thôi. Mong rằng mọi người ở hẻm Toki vẫn trụ được cho tới khi chúng ta quay trở lại.

Nghe thấy tiếng gõ cửa, chân mày Jade nhíu lại. Ai đến tìm mình vào giờ này nhỉ? Sau bữa tối, cậu tỏ rõ thái độ không

muốn trò chuyện cùng ai, để có thể trốn biệt trong căn phòng này, tập trung nghiên cứu cuốn sách cổ.

Đúng như lời Helena nói, riêng mớ tóc phù thủy ẩn chứa sức mạnh ma pháp vốn tưởng chỉ có trong truyền thuyết cũng đã quá đủ để thuê cô chiến đấu với con rồng, dù cho sinh vật khổng lồ đó có mạnh mẽ thế nào đi chăng nữa. Ngoài ra, trước đó cô cũng đã nhận nhiệm vụ lấy trứng rồng do gã đàn ông đáng ngờ tên Ine giao phó, với phần thưởng chính là viên hồng ngọc tinh khiết có nguồn gốc từ trái tim của Kulkan. Mà, bất kỳ con rồng mẹ nào cũng có một sợi dây liên kết vô hình trong tâm linh với con của chúng, kể cả khi đó mới chỉ là một quả trứng, để có thể tìm đến nhau dù cách xa chân trời góc bể. Thế nên, nếu không muốn bị sinh vật khổng lồ kia ráo riết truy đuổi cho tới lúc gặp được gã đàn ông tên Ine mà bàn giao chiến lợi phẩm, thì Helena chắc chắn phải tiêu diệt con rồng đó, hay ít nhất cũng khiến cho nó mất khả năng di chuyển đường dài. Đến khi hàng đã trao tay, thì quả trứng như thế nào lại không còn là vấn đề đáng phải quan tâm nữa.

Và, cũng chẳng bất ngờ khi Helena không quan tâm tới cuốn sách, đặc biệt là sách viết bằng cổ ngữ. Vì lẽ đó, khi nhận được cuốn sách cổ như một “món quà khuyến mãi” từ tay Già Ine, cô đã lập tức giao nó cho Jade - người có niềm say mê đặc biệt với những tài liệu cổ.

Thầy Dmitri từng nói, nếu có phương pháp nào đó để nhân loại chiến thắng tất cả đám sinh vật huyền bí hùng mạnh kia, thì nó hẳn đã được đề cập ở một chỗ nào đó trong những trang sách cổ xưa! Bởi trong quá khứ, đã từng có thời kỳ, tất cả các sinh vật huyền bí bị trục xuất khỏi thế giới này - hay nói đúng hơn là chúng bị cách ly bằng cách giam hãm ở một thế giới khác; và hẳn phải có người nào đó ghi chép lại bài học kinh

nghiệm đó.

Tuy nhiên, đối với đa phần học giả hiện đại thì ngôn ngữ cổ chẳng phải là thứ dễ hiểu, đặc biệt là những hệ ngôn ngữ có xuất xứ từ nền văn minh của chính những chủng tộc huyền bí. Sự đứt quãng hàng trăm nghìn năm trong lịch sử đã thành công xóa đi nhiều thứ, bao gồm cả dấu tích liên quan tới những chủng tộc đã chẳng còn tồn tại trên thế giới này.

Dẫu vậy, dưới sự dạy bảo nghiêm khắc của thầy Dmitri cùng năng khiếu vốn có, Jade đã có đủ tự tin để đặt mình vào vị trí của một trong những học giả có hiểu biết về ngôn ngữ cổ uyên bác nhất trong hội Vệ Nhân. Nhưng đó là chuyện trước khi cậu quyết định cùng Helena rời đi, trở thành người đồng hành của cô trên con đường tìm kiếm sự thật về thân thế cả hai người.

Tuy vậy, “danh ngữ” chẳng phải thứ mà chỉ cần kiến thức uyên bác là có thể hiểu rõ! Nếu nói rõ ràng ra, thì “danh ngữ” không hẳn là một loại chữ viết. Trong tài liệu cổ ghi chép lại, “danh ngữ” là cách gọi chung chung cho những phương pháp viết mật ngữ lưu lại từ xa xưa, mà chìa khóa cần cho việc giải mã chính là một từ, hay cụm từ xác định. Ngoài ra, tùy vào đặc điểm của từng hệ chữ viết, các mã hóa “danh ngữ” cũng tồn tại sự khác biệt đáng kể, khiến chúng trở thành một trong những cơn ác mộng đối với đa phần học giả loài người.

Với vốn hiểu biết của bản thân, Jade chắc chắn cuốn sách mà mình đang nghiên cứu được viết lại dựa trên cơ sở một loại chữ viết cổ từng được tộc phù thủy sáng chế và sử dụng. Dựa vào điều đó, Jade tự tin có thể tự giải mã được những nội dung mà tác giả cuốn sách ghi chép lại - nhưng điều kiện tiên quyết là phải có “chìa khóa mật”.

Khác với phong cách làm việc đủ cẩn trọng nhưng vẫn có phần nóng vội, ngang tàng của Helena, Jade coi trọng việc lên kế hoạch cụ thể trước khi bắt tay hành động. Và, quan điểm của Jade là, muốn kế hoạch thành công, phải hiểu rõ mọi thông tin liên quan.

Bởi vậy, ngay cả khi tự Helena đã vạch ra một kế hoạch tương đối thích hợp để hoàn thành nhiệm vụ trộm trứng rồng, thậm chí còn đang chuẩn bị hiện thực hóa kế hoạch đó, thì Jade vẫn quyết tâm giải mã nội dung cuốn sách mà Già Ine “tặng kèm” lúc trước. Cậu tin, phía sau những nét chữ cổ xưa kia đang ẩn chứa một bí mật vô cùng quan trọng đối với sự thành công của nhiệm vụ lần này. Vậy nên, ngoài việc bản thân cũng cảm thấy tò mò thì điều khiến Jade quyết tâm tìm hiểu nội dung của cuốn sách, chính là chuẩn bị sẵn một đường lùi trong trường hợp kế hoạch của Helena gặp bất lợi.

Trong tay không nắm giữ “chìa khóa mật”, Jade đành phải lựa chọn phương án kém hiệu quả hơn nhiều, đó là mò mẫm tìm kiếm, suy luận ra đâu là những mảnh ghép trong lời giải được ẩn chứa ở đây; rồi dựa vào những manh mối mơ hồ ấy để suy đoán ra cụm từ quan trọng có thể giải mã.

Thở dài mệt mỏi, Jade chậm rãi đứng lên, tiến về phía cánh cửa gỗ cũ kỹ của căn phòng nhỏ. Nhẹ nhàng đẩy hé một khe hẹp, Jade nhìn ra, xem người đến tìm mình vào giờ này là ai.

- Già Ine? Già tới tìm cháu có chuyện gì sao?

Dưới ánh sáng leo lét của ngọn đèn nhỏ treo ngoài hành lang, khuôn mặt già nua phúc hậu của Già Ine dần hiện rõ.

Chương VII

TRÚNG RỒNG

- **T**hế nào cậu nhóc, không mời ta vào phòng trước sao? - Già Ine mỉm cười hỏi.

- À, vâng, mời Già vào! - Biết chắc đó là Già Ine, Jade nhanh chóng mở rộng cửa.

- Giờ này cậu vẫn đọc sách à? - Già Ine tiến về phía chiếc bàn duy nhất đặt giữa phòng, rồi chậm rãi kéo ghế ra, ngồi xuống.
- Thế nào, có tìm được điều gì thú vị không?

- Đâu dễ vậy ạ. - Jade thở dài, nhẹ nhàng khép cửa phòng lại, quay về chiếc ghế lúc trước đang ngồi. - Già biết đấy, cuốn sách này có tuổi thọ ít nhất cũng vài vạn năm rồi. Loại ngôn ngữ này, chẳng biết đến nay còn lưu truyền được mấy phần.

- Cũng đúng. Tộc Balka định cư ở đây để tới hơn nghìn năm rồi, nhưng ta chưa bao giờ nhìn thấy thứ ngôn ngữ kỳ lạ này. - Già Ine vừa nói vừa lắc đầu, rồi bỗng dừng lại, nhìn thẳng vào Jade. - Thế nhưng ta tin, cậu sẽ sớm hiểu được nội dung cuốn sách này thôi!

Jade ban đầu thì lúng túng vì nhận được một lời khen có phần hơi quá; nhưng khi ngẩng lên thì cậu bị giật mình trước cái nhìn trực diện đột ngột của Già Ine. Song cậu nhanh chóng

lấy lại bình tĩnh, thản nhiên đáp.

- Già quá khen rồi. Nếu tập trung nghiên cứu, có lẽ cũng phải vài năm nữa cháu mới giải mã hết những gì ghi trong cuốn sách này.

- Cậu không nên tự hạ thấp bản thân như vậy. - Già Ine mỉm cười. - Mà, cậu và cô Helena đã nghe ta kể về hoàn cảnh lấy được những bảo vật này rồi nhỉ?

- Vâng, Già đã nói nhờ tổ tiên báo mộng mà phát hiện ra cửa hang có những bảo vật đó. - Jade có ý băn khoăn, không hiểu sao Già Ine còn nhắc lại chuyện này.

Thật ra, cả Jade và Helena đều cảm thấy chuyện báo mộng về hang động chứa những bảo vật liên quan đến tộc phù thủy này là điều rất đáng ngờ; chỉ là, họ chưa có cơ hội trao đổi với nhau và càng không có cơ hội để kiểm chứng. Thế nên, lúc này, đột ngột người được báo mộng lại chủ động nhắc đến, Jade thật không thể không dè chừng.

- Đúng vậy, ta tìm ra hang động đó, hoàn toàn là do tổ tiên báo mộng. Nhưng con trai ta thì luôn cho đó là huyền hoặc. - Già Ine khe khẽ thở dài, đôi con ngươi mờ đục dần chuyển ánh nhìn về chiếc vòng nhỏ mộc mạc trên cổ tay trái. - Đêm đó, tổ tiên tộc Balka đã tìm tới ta trong một giấc mơ, và nói rằng trong hang động kia có ba món bảo vật có thể giúp người dân làng Dritch thoát khỏi tai kiếp lần này.

- Ba món bảo vật? - Jade nghi hoặc.

- Đúng vậy! Theo tổ tiên chỉ dẫn, trong ba món bảo vật thì đám tóc thần kỳ mà ta đưa cho Helena là bình thường nhất. Nó chỉ có giá trị như thù lao dành cho một chiến binh lạ mặt

tài năng đến từ phương xa mà thôi!

Tóc của Kaba Batu mà chỉ được coi là món bảo vật bình thường nhất ư? Jade thật sự kinh ngạc trước những gì mình vừa nghe. Đưa mắt nhìn về cuốn sách đang mở trước mặt, tự trong lòng cậu đã có những suy đoán riêng.

- Vậy hai bảo vật còn lại... - Jade lên tiếng hỏi.

- Hai bảo vật còn lại chính là chìa khóa mở ra cánh cửa để đánh bại con rồng; tổ tiên nói cần phải đưa cho người đồng hành của vị chiến binh lạ mặt. - Già Ine tiếp tục nói, chậm chậm tháo chiếc vòng ra. - Một món chính là quyển sách cậu đang đọc. Còn một món khác, là chiếc vòng này.

- Chiếc vòng này? - Jade nghi hoặc nhìn chiếc vòng nhỏ vừa được Già Ine đặt lên bàn.

- Đúng vậy! - Già Ine khẳng định. - Nói thật, mặc dù luôn mang theo bên người, nhưng đến nay ta cũng không đoán ra nó sở hữu điều ảo diệu gì. Tuy nhiên, ta tin tưởng lời tổ tiên báo mộng, rằng cậu sẽ đủ sức khám phá ra những bí mật ẩn chứa bên trong chiếc vòng này!

- Vậy cháu có thể cầm chiếc vòng này không? - Jade bình tĩnh hỏi.

- Hẳn nhiên rồi! - Già Ine mỉm cười hiền lành. - Đêm nay ta đến đây, cũng chỉ vì muốn trao nó cho cậu mà thôi.

Nghe vậy, Jade mới chậm rãi cầm lấy chiếc vòng, đưa nó lên ngang mặt để có thể quan sát kỹ hơn. Tới tận lúc này, cậu mới nhận ra, chiếc vòng tay này không đơn giản chút nào!

Thật ra, nếu chỉ nhìn thoáng qua thì chiếc vòng trông chẳng

khác gì món đồ trang sức quen thuộc mà các tộc dân sống xung quanh địa vực này sử dụng. Một sợi dây buộc đơn giản, tí xíu kim loại để cố định và một viên ngọc thạch trông có vẻ bắt mắt một chút - chỉ cần như vậy là có thể làm thành một chiếc vòng tay được rồi!

Tất nhiên, tùy vào địa vị xã hội mà độ tinh xảo của những món đồ trang sức này cũng khác nhau. Ví như, với một người đã từng là vợ của tộc trưởng đời trước, đồng thời là mẹ ruột của tộc trưởng đương nhiệm như Già Ine thì chiếc vòng tay Jade đang cầm lại có vẻ quá đơn giản, không tương xứng.

Ban đầu, Jade không nhận ra điều này. Hoặc cũng có lẽ, việc dồn toàn bộ suy nghĩ vào vấn đề lớn hơn là trộm trứng và đánh bại con rồng khổng lồ kia đã khiến cậu vô tình bỏ qua vài chi tiết khá vụn vặt. Còn Helena, với tính cách của cô, dù có tập trung đi chăng nữa thì cũng ít khi cô chịu quan tâm tới những ý nghĩa đằng sau mấy đồ trang sức vô bổ thế này!

Giờ đây, quan sát kỹ hơn, Jade phát hiện ra, dây của chiếc vòng này được bện lại bằng một loại sợi kỳ lạ, mặc dù đã rất nhiều năm trôi qua - mà theo lời Già Ine thì có khi nó đã đến hàng vạn năm tuổi - nhưng nó vẫn giữ nguyên sự liên kết như lúc mới được làm ra, không để lại một vết tích thời gian nào. Thế nhưng, bằng một cách nào đó, Jade vẫn thấy thoang thoảng cái tang thương mà cậu thường cảm nhận được mỗi khi cầm những quyển sách cổ xưa đã lâu chưa ai sờ tới. Mùi của chết chóc. Mùi của máu. Mùi của sự hy sinh... Nhặt phai dần nhưng mãi mãi không bao giờ biến mất, cho dầu là qua bao nhiêu lâu đi chăng nữa; rồi cuộc lại trở thành một thứ mùi vị kỳ lạ, lạnh lẽo đến ghê người.

Nhẹ nhàng đặt ngón tay lên móc khóa kim loại nhỏ liên kết phần dây với viên ngọc duy nhất trên chiếc vòng, Jade mơ hồ cảm nhận được những dao động ma pháp truyền về. Jade có thể khẳng định chắc chắn, phần khóa này được tạo nên từ loại hợp kim “Necrore” đặc biệt mà chỉ tộc phù thủy mới có thể chế ra, rồi lại nhận sự gia trì pháp thuật nhằm khiến nó không bị hư hao theo năm tháng.

Tuy nhiên, thực tế ở chiếc vòng này thì có vẻ như việc gia trì pháp thuật đã hao mòn đi rất nhiều, đến mức gần như không còn nữa. Rồi trăm năm nữa qua đi, chút ít pháp thuật còn lưu lại này hẳn cũng sẽ hoàn toàn biến mất. Không còn lớp bảo hộ đó, lại trải thêm vài trăm năm nữa, thì dù được tạo ra từ thứ hợp kim hiếm có như “Necrore”, móc khóa ấy cũng sẽ bị dòng thời gian bào mòn, hóa thành cát bụi phiêu tán giữa trời đất mà thôi.

Nhưng, thứ khiến cho Jade chú ý nhất chính là miếng ngọc thạch màu đỏ tía hình quả trứng khoảng bằng đầu ngón tay một người lớn dính trên chiếc vòng này!

Nhìn qua, miếng ngọc thạch này tương đối bình thường, bởi nó không hoàn mỹ với những đường vân lam sắc bất quy tắc chạy dọc bên trong. Ngọc mà chứa nhiều tạp chất như vậy, hẳn nhiên là không quá đáng giá; và thường chỉ được đám người nghèo sử dụng làm trang sức mà thôi. Nhưng, quan sát kỹ, thì trong những đường vân lam sắc kia lại thấp thoáng một loại chữ viết cổ xưa nào đó, mà nhờ vào vốn kiến thức phong phú của mình, Jade có thể khẳng định đó là ngôn ngữ chuyên dùng trong những nghi lễ do tộc phù thủy sáng tạo.

Nói cách khác, bên trong miếng ngọc màu đỏ tía tưởng chừng tầm thường này, ẩn chứa thông điệp bí mật có lẽ do chính vị

Kaba Batu của tộc phù thủy kia lưu lại!

Sau cuộc trò chuyện trong phòng - một cuộc trò chuyện gây quá nhiều tò mò cho Jade, lúc này đây, cậu đang cùng với Già Ine có mặt tại hang động mà Già đã tìm ra ba món bảo vật theo báo mộng của tổ tiên.

- Thế nào, Jade? - Già Ine hỏi, giọng quan tâm.

- Nếu nội dung trong cuốn sách cổ kia chính xác thì “ổ khóa” chỉ đâu đó quanh đây mà thôi.

Vừa đáp, Jade vừa miết hai bàn tay theo bề mặt bên dưới chiếc bàn đá, như cố gắng tìm kiếm thứ gì đó. Trong hang động tăm tối này, chỉ với chút ánh sáng leo lét phát ra từ cây đuốc trên tay Già Ine, việc quan sát bằng mắt là quá khó khăn; thế nên, ngoài trông chờ vào xúc giác đến từ bàn tay, Jade thật không biết trông mong hơn vào gì nữa.

Chỉ vài tiếng trước, sau khi nhận được chiếc vòng nhỏ từ tay Già Ine, Jade đã nhanh chóng tìm ra cách giải mã thông điệp ẩn chứa trong từng dòng chữ cổ xưa. Chìa khóa giải mã không phải thứ gì khác mà chính là tên cúng cơm cha mẹ đã đặt cho vị Kaba Batu viết ra cuốn sách này, được bí mật lưu giữ trong những đường vân ngoằn ngoèo của miếng ngọc thạch màu đỏ tía. Cứ theo đà đó, có lẽ chỉ cần nửa ngày là Jade có thể dịch xong nội dung cuốn sách. Thế nhưng, chỉ mới đọc chưa đến một nửa, Jade đã yêu cầu Già Ine dẫn mình đến nơi này, bởi nếu những gì ghi trong cuốn sách này là sự thật, thì thời gian để cậu hành động không còn nhiều nữa! Và trước tiên là phải tìm thấy mảnh ghép cuối cùng trong trò chơi ráp hình mệt mỏi này.

- Thấy rồi! - Jade reo lên, ngón tay nhấn mạnh vào một vị trí nào đó bên dưới chiếc bàn đá.

Ngay sau đó, tiếng thủy tinh vỡ vụn vang lên. Trên mặt bàn xuất hiện một vết lõm cỡ đầu ngón tay người trưởng thành, bên trong tỏa ra ánh sáng màu đỏ tía đầy yêu dị.

Không nói nhiều, Jade lập tức đặt phần đáy của miếng ngọc vào chỗ lõm đó. Dưới ánh đuốc bập bùng, Già Ine có thể nhận thấy trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Jade lúc này không có nét vui sướng nào, mà thay vào đó là vẻ căng thẳng tột độ.

- Cậu Jade này...

Già Ine vừa định mở lời thì ngưng bật. Mấy tiếng vừa thốt ra từ cái miệng già nua ấy rơi thỏm vào những tiếng ầm ào dội khắp cả hang động; nghe như những phiến đá nặng nề đang chậm rãi di chuyển trượt lên nhau. Theo bản năng, người phụ nữ lớn tuổi lập tức đưa đuốc hướng về phía đó, và thật sự kinh ngạc khi thấy trên vách hang đã xuất hiện một lối đi đen ngòm chẳng biết dẫn tới nơi nào.

- Già Ine, nhờ Già tìm người chuẩn bị cho tôi một con lừa tốt. - Jade trầm giọng nói, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn vào lối đi vừa hé mở kia.

Trong đường hầm tối tăm, lập lòe hai ánh đuốc. Tiếng móng lừa gõ lộc cộc trên nền đá, xua tan bầu không khí tịch mịch của nơi đã vạn năm qua không hề xuất hiện một bóng người. Hai ngọn lửa tựa đốm ma trơi vẫn bập bùng, chứng tỏ lối thông đạo này vẫn còn đủ dưỡng khí.

- Jade à, ta vẫn cảm thấy chúng ta nên chờ cô Helena về rồi hãy thám hiểm nơi này. - Vừa nói, Già Ine vừa dùng vạt áo lau những giọt mồ hôi đang chảy xuống khuôn mặt nhăn nheo của mình.

- Không kịp nữa rồi! - Jade bình thản đáp, ánh mắt vẫn tập trung vào từng hàng chữ ghi trên những trang giấy cổ xưa. - Theo những gì quyển sách này ghi lại, thì Helena sẽ rất khó lấy được trứng rồng. Mà nếu hành động thất bại, thì tính mạng của hàng chục người làm nhiệm vụ đánh lạc hướng con quái thú kia cũng sẽ như chỉ mảnh treo chuông.

- Thế nên ta mới nói nên cử người phi ngựa tới hẻm Toki thông báo cho bọn họ, nhưng cậu lại không đồng ý. - Già Ine khó nhọc thở ra, dường như rất mệt mỏi, dù cho suốt quãng đường này người phụ nữ lớn tuổi đều ngồi trên lưng lừa.

- Không kịp, lúc đó trời đã sắp sáng rồi. - Jade lắc đầu, dấu hành động này chưa chắc Già Ine đã có thể nhìn thấy. - Lợi dụng đêm không trăng, chúng ta còn có thể qua mắt con rồng, chứ một khi mặt trời đã lên thì rất khó che giấu hành tung.

- Ta thấy dù sao vẫn nên thử một lần. - Già Ine thở dài.

- Khả năng thành công quá thấp! - Jade thấp giọng nói, cố gắng giữ bình tĩnh trước sự bướng bỉnh kỳ cục của bà lão. - Hơn nữa, dù có thông báo được, thì họ cũng đâu thể trở về, ít nhất là cho tới tháng sau. Còn nếu kế hoạch này của tôi thành công, thì chúng ta vẫn có thể tiêu diệt con rồng đó ngay trong ngày hôm nay!

- Nhưng mà nguy cơ thất bại cũng rất lớn. - Già Ine lắc khế, cái lắc của sự tuyệt vọng. - Dù sao thì, kế hoạch ban đầu do cô Helena vạch ra cũng vô cùng hoàn hảo, vậy mà giờ vẫn thất

bại đó thôi?

Có vẻ như Jade không còn giữ bình tĩnh nổi nữa. Cậu thật sự cần tập trung để xem những chỉ dẫn bằng thứ ngôn ngữ quái quỷ khó nhớ trong cuốn sách này; mà Già Ine thì cứ loay hoay quanh chuyện không thể tiến hành. Bực bội, Jade thở ra đánh sượt, tỏ rõ sự bất mãn.

- Là do thông tin lúc ấy chưa đầy đủ. Còn bây giờ, chúng ta đã biết rõ những bí mật của Kaba Batu, khả năng thành công sẽ lớn hơn rất nhiều!

- Thôi cũng đành phó thác mọi chuyện theo ý trời vậy. - Giọng Già Ine khàn khàn. - Mà sao càng đi lại càng thấy nóng như vậy chứ?

- Cũng không lạ! Theo thông tin ghi trong cuốn sách này thì đích đến của chúng ta chính là một hồ dung nham nằm ẩn sâu trong lòng núi. - Jade vừa nói vừa cẩn thận lật trang giấy đã nhuộm màu thời gian trước mặt. - Càng nóng, chúng tỏ chúng ta đã càng đến gần mục tiêu.

- Còn nóng thêm nữa, chắc già cũng không chịu nổi! - Già Ine phàn nàn, nhưng rồi đột nhiên thốt lên. - Nhìn kia, phía trước có ánh sáng!

Nghe vậy, Jade cũng ngẩng đầu lên. Lúc này, giữa tối tăm lòng đất, bỗng hiện ra vùng sáng màu vàng chói mắt. Đồng thời, sức nóng của không khí xung quanh cũng tăng lên bất thường. Nhưng, quá hưng phấn vì đã tìm được mục tiêu, cả Jade lẫn Già Ine đều tạm quên đi sự khó chịu của cơ thể, mà cùng vội vã thúc chân hòng giục hai con lừa nhanh chóng tiến về phía trước.

Chẳng lâu sau, hai người đã tiến vào một không gian kỳ vĩ, với phần vòm hang cao như đến bất tận, không thể thấy nổi trần. Giữa khoảng không gian rộng lớn ấy, một dòng sông dung nham nóng bỏng đỏ rực đang chậm rãi chảy xuôi; ngọn nguồn của nó là dòng thác đang ầm ầm trút xuống từ đỉnh hang động.

Cũng may, nơi Jade và Già Ine dừng chân còn cách thác dung nham hùng vĩ kia một quãng rất xa, thế nên hàng loạt tia lửa hung hăng bắn ra khi dung nham rơi xuống không hề gây tổn thương đến họ. Đồng thời, trên vách động phía bên kia dòng sông dung nham, có vẻ như còn có một đường hầm khác nữa; và đường hầm ấy cũng chẳng biết dẫn đến đâu. Nhưng cảnh vật kỳ lạ đó không thu hút được sự chú ý của hai người, bởi ánh mắt của cả Jade và Già Ine đều đang đổ dồn vào một tế đàn cổ. Jade không chắc chắn cho lắm; nhất là khi tế đàn ấy cứ nhấp nhòa ẩn hiện trước mắt cậu. Lúc này, còn ai lại đi sử dụng tế đàn cổ xưa như thế nhỉ? Và làm sao có thể đặt được tế đàn ngay giữa dòng sông nham thạch? Dĩ nhiên, điểm thu hút hai người nhất chính là quả trứng to lớn rực đỏ nằm ngay ngắn phía trên tế đàn - thứ duy nhất hiện ra rõ ràng và có thể khẳng định là tồn tại rất thật. Đó chính là quả trứng rồng mà họ đang tìm kiếm.

Từ bên dưới tế đàn, từng dòng dung nham nóng rực chẳng biết bằng cách nào liên tục chảy ngược lên phía quả trứng, rồi biến mất không tăm tích, dường như đã bị quả trứng kia hấp thu vậy. Trên bề mặt quả trứng rồng chỉ chít những đường vân mảnh tựa sợi tóc, thỉnh thoảng lại lóe lên ánh sáng màu đỏ đầy yêu dị.

- Kia là... trứng rồng! - Già Ine run rẩy nói.

- Đúng là trứng rồng rồi, y hệt những gì được miêu tả trong quyển sách này. - Jade gật đầu, rồi quay sang nói với người bạn đồng hành tạm thời của mình. - Già Ine, phiền Già cầm lấy miếng ngọc này.

- Được, ta biết phải làm gì!

Tiếp nhận miếng ngọc màu đỏ tía từ tay Jade, Già Ine chậm rãi tiến về phía trước, đến gần bên mép dòng sông dung nham, rồi đột ngột vươn tay ra. Miếng ngọc màu đỏ tía bỗng rực lên, rồi chiếu một tia sáng mỏng như sợi tơ về phía tế đàn cổ xưa nay có vẻ đã rõ ràng hơn, không còn nhấp nhòa chút bất nữa. Ngay tại khoảnh khắc sợi tơ ánh sáng chạm vào bề mặt tế đàn, miếng ngọc màu đỏ tía bắt đầu rung mạnh khiến cho bàn tay gầy gò, nhăn nheo của Già Ine suýt chút nữa là không giữ nổi.

Sau vài nhịp thở, miếng ngọc mới đứng yên. Khi Già Ine còn chưa kịp định thần thì miếng ngọc lại lần nữa tỏa ra một cột sáng khổng lồ màu xanh lam hướng thẳng về phía tế đàn. Những nơi cột sáng đi qua, dung nham lập tức bị đông cứng lại, hình thành một lối đi nối thẳng đến tế đàn cổ xưa. Ngay cả quả trứng rồng nằm trên tế đàn lúc này cũng như đóng băng.

Jade chậm rãi lại gần, chạm nhẹ tay vào cột sáng xanh lam đó. Quả đúng như cuốn sách cổ của Kaba Batu đã ghi, ánh sáng kỳ lạ này có thể khiến dung nham bị đông cứng, nhưng lại không ảnh hưởng gì đến con người cả.

- Già Ine, chờ tôi quay trở lại!

Đoạn, Jade cẩn trọng đạp chân vào trong cột sáng; khi đã chắc chắn con đường này an toàn thì cậu bước nhanh về phía tế đàn. Mục tiêu của cậu lúc này chỉ có một, chính là nhanh chóng lấy được quả trứng rồng kia.

Khi nghe thấy tiếng nổ lớn phát ra từ phía làng Dritch, cả Helena lẫn con rồng khổng lồ đều lập tức bay về phía vẫn còn bốc lên từng đợt khói đen. Nhưng Helena và Dực Long đã đến trước. Dực Long quá điều luyện, đến mức tự ý quyết định bay xuyên qua màn khói mù - lối tắt dẫn đến đỉnh núi - thế nên Helena có một khoảng thời gian thanh thoi trước khi con quái thú đuổi kịp. Lúc này, với Helena, chuyện đối đầu với con rồng không còn là điều quá đáng ngại nữa, bởi nó đã bị thương không hề nhẹ trong lần bị phục kích ở hẻm Toki vừa rồi.

- Jade, có chuyện gì mà cậu lại cho kích nổ chỗ đạn khói mù được chuẩn bị để đối phó con rồng vậy?

Nhảy khỏi lưng Dực Long, Helena gấp gáp hỏi. Cô biết nếu không nhanh, thì rất có thể hàng chục người ở hẻm Toki sẽ mất mạng.

- Để báo hiệu cho cậu chứ sao! - Thấy Helena, Jade nhún miệng cười, cánh tay nhỏ nhắn chỉ xuống quả trứng đen thui nằm dưới chân. - Bởi vì, tôi đã tìm được thứ mà cậu không thể!

- Đây là... - Helena nhíu mày, nhưng lập tức hiểu ra ý Jade. - Cậu nói, đây chính là quả trứng rồng mà chúng ta đang tìm kiếm?

- Đúng vậy! - Jade đáp, giọng khẩn trương. - Được rồi, vụ nổ lúc nãy có lẽ cũng thu hút sự chú ý của con rồng, và chắc là nó cũng linh cảm được điều xảy đến với quả trứng này. Giờ chỉ còn một viên đạn khói mù, chúng ta mau bay tới đầm lầy phía bắc như kế hoạch ban đầu!

Ngay lúc ấy, từ hướng hẻm Toki vang lên những tiếng rít,

những tiếng gầm rú điên loạn. Con rồng đã hiểu chuyện gì xảy ra; và lúc này đây, cơn giận trong nó chẳng khác nào dung nham bên dưới ngọn núi lửa chuẩn bị phun trào.

- Được rồi, đưa quả trứng cùng viên đạn khói mù còn lại cho tôi! - Helena vừa hét lớn, vừa tung người nhảy lên lưng Dực Long.

- Tóm lấy này, Helena! - Jade cũng không chậm trễ, lập tức tung quả đạn khói mù về phía Helena, rồi nhanh chóng ôm quả trứng rồng và quyển sách cổ, chực nhảy lên lưng Dực Long.

- Cậu làm cái gì vậy? - Helena chụp lấy quả đạn khói mù, rồi quay đầu lại, gấp gáp hỏi người bạn thân nhất của mình.

- Trong quyển sách này có ghi cách để dễ dàng đánh bại con rồng đó, nhưng cậu lại không đọc được. - Jade vội giải thích. - Mà giờ chúng ta không còn thời gian nữa, nên lựa chọn tốt nhất là tôi sẽ nói cho cậu trong lúc bay.

- Vậy sao... - Helena hơi chần chừ, nhưng cuối cùng cũng gật đầu. - Thôi được rồi, nhưng cậu phải cẩn thận đấy!

- Tôi hiểu! Chúng ta nên đi thôi, con rồng kia sắp đuổi tới rồi! - Jade thúc giục.

- Được! Dực Long, chúng ta đi thôi! - Helena hét lớn, ra lệnh cho Dực Long tung cánh bay về hướng đầm lầy phương bắc.

Nhận mệnh lệnh của chủ nhân, Dực Long lập tức đập mạnh cánh, đưa Helena và Jade nhanh chóng rời khỏi đỉnh núi thấp phía sau làng Dritch. Con rồng nhìn thấy ngay kẻ thù. Dĩ nhiên! Khi đã biết đối thủ tổ chức ra cuộc chiến này để làm gì

thì nó buộc phải phán đoán đúng hướng mà kẻ thù mở đường thoát thân, nếu không muốn vĩnh viễn không được nhìn thấy con mình. Thêm một tiếng gầm phẫn nộ nữa, con rồng dùng hết tốc lực lao thẳng về phía Dực Long.

Bình thường, với đôi cánh khổng lồ, con rồng có thể bay nhanh gấp đôi Dực Long. Nhưng lúc này, trên thân nó còn mang quá nhiều vết thương nên sức lực giảm đi đôi ba phần. Mặt khác, khi không chắc chắn mình đủ mạnh để đánh thắng kẻ thù, càng không dám chắc có thể giành lại đứa con, nó chỉ đành chọn cách theo sát, không để mất dấu Dực Long mà thôi.

Helena và Jade đã đi rồi, trên đỉnh núi, lúc này xuất hiện vài người, đứng đầu không ai khác mà chính là Già Ine.

- Già Ine, theo người thì lần này bọn họ có thành công không? - Một người phụ nữ trung niên cao gầy hỏi.

- Khó nói lắm. - Già Ine chậm rãi lắc đầu. - Dù sao thì, so với kế hoạch ban đầu, hiện giờ mọi chuyện đã khác rất nhiều rồi.

- Vậy sao? - Một người phụ nữ trung niên có phần béo tốt lo lắng nói. - Nếu bọn họ thất bại thì chúng ta phải làm thế nào đây?

- Thì đành bỏ hết nhà cửa, đợi đến đêm không trăng tháng sau mà lặng lẽ ra đi thôi. Làm như vậy, mặc dù chỉ còn tay trắng, nhưng tộc Balka chúng ta không bị diệt vong. - Già Ine nhẹ giọng đáp. - Thôi được rồi, mọi người chuẩn bị vài con ngựa tốt đi, chúng ta cũng cần phải đến tận nơi xem thế nào.

- Như vậy liệu có quá mạo hiểm không? - Người cao gầy hỏi. -

Dù kết quả thế nào, thì chúng ta cũng sớm biết thôi mà.

- Đúng vậy, nhưng ta muốn tận mắt xem cảnh hạ màn. - Già Ine đáp bằng giọng chắc chắn, rồi phẩy phẩy tay. - Các người mau chuẩn bị đi, chỉ cần vài người theo ta là được!

- Vâng, thưa Già Ine. - Nhóm người đồng thanh nói, rồi lũ lượt rời khỏi đỉnh núi.

Còn lại một mình, Già Ine đưa mắt nhìn về phương bắc, nơi trận chiến cuối cùng giữa Helena và con rồng đã chuẩn bị khai màn. Trong đôi con ngươi của người phụ nữ đã lớn tuổi này, chậm chậm xuất hiện một ánh đen yêu dị.

Chương VIII

MAY MẮN

Sau khi kết giới bị phá bỏ, đội Vệ Nhân đã nhận ra sự đe dọa của loài rồng đối với con người, và thành lập hẳn một đội chiến binh chuyên kiểm soát cũng như đối phó với nhóm sinh vật huyền bí đầy nguy hiểm này.

Thế nhưng, đó chỉ là hiện tại!

Rất lâu trước đây, vào thời đại của vị Kaba Batu đã viết cuốn sách này, loài rồng mạnh hơn rất nhiều. Khi ấy, chúng được tất cả những chủng tộc khác công nhận là chúa tể của bầu trời, mà nguyên nhân quan trọng nhất không gì khác ngoài sự tồn tại của Lãnh chúa Rồng cùng binh đoàn hậu duệ do nó sinh ra.

Theo Kaba Batu ghi lại, Lãnh chúa Rồng yếu ớt nhất cũng có kích thước cơ thể lớn gấp mười lần những đồng loại tầm thường của nó, còn đối với đám hậu duệ kém cỏi hơn thì con số này cũng rơi vào khoảng năm lần. Bởi thế, mỗi khi một Lãnh chúa Rồng xuất hiện, đồng nghĩa với việc những vùng đất mà chúng lướt qua - mọi vùng đất của các chủng tộc khác - chỉ còn là những mảnh đất khô cằn, nứt nẻ, bốc lên từng sợi khói trắng mịt mờ.

May mắn thay, giống với Kaba Batu của tộc phù thủy, không

phải thời điểm nào cũng có Lãnh chúa Rồng. Thường thì cứ vài trăm năm, con quái vật khủng khiếp này mới xuất hiện một lần và không theo quy luật cụ thể nào. Nó sẽ thống lĩnh đồng loại, thực hiện chiến dịch thiêu cháy mọi sinh linh sống trên mặt đất, cho tới tận khi bị kẻ địch hạ gục giữa chiến trường. Lãnh chúa Rồng đại diện cho sự điên cuồng và hủy diệt!

Nhằm đối phó với điều đó, không ít chủng tộc mạnh mẽ khác như tộc phù thủy hay tộc Elf đã từng cử các thành viên ưu tú nhất của mình truy tìm bí mật về kích thước cơ thể bất thường mà Lãnh chúa Rồng sở hữu; vì rõ ràng đây không thể là điều thuận theo tự nhiên được, chắc chắn có điều bí ẩn gì đó được cất giấu. Nhưng, toàn bộ những nỗ lực ấy đều kết thúc trong thất bại; cho tới tận khi vị Kaba Batu tên Cor Cavas quyết định tiếp nhận nhiệm vụ đầy thử thách này.

Có thể chỉ đơn giản là một sự trùng hợp, cũng có thể do bản thân thật sự đủ tài năng, điều này, chính Cor Cavas cũng không rõ; chỉ biết rằng, sau gần hai mươi năm gỏi tuyết đậm sương, đơn độc lần theo từng dấu vết dù nhỏ nhất lưu lại khắp mọi miền, vị Kaba Batu này đã tìm ra cội nguồn sức mạnh khủng khiếp của Lãnh chúa Rồng. Đó chính là tế đàn cổ xưa ẩn giấu sâu trong lòng một ngọn núi lửa khổng lồ đã ngừng hoạt động!

Kể từ ngày ấy cho đến tận khi nhắm mắt xuôi tay, Cor Cavas cũng chưa hiểu hết mọi bí mật ẩn giấu đằng sau sự tồn tại của tế đàn cổ xưa ấy. Lão không biết ai đã dựng tế đàn đó, mục đích ban đầu là gì, cũng như nguyên lý hoạt động để tạo ra một sinh vật phi thường như Lãnh chúa Rồng. Nhưng có một điều Cor Cavas chắc chắn, đó là tế đàn ấy không thể bị hủy diệt, dù cho lão đã thử đủ mọi cách; và khi tiếp xúc với bất kỳ

sinh linh nào, tế đàn sẽ lập tức tự động hấp thu năng lượng từ dòng dung nham nóng bỏng xung quanh, rót thẳng vào bên trong sinh linh đó.

Với đa phần sinh vật sống trên thế giới này, thì điều trên cũng tương đương với một bản án tử hình. Thậm chí, những sinh vật mạnh mẽ, có thể thích ứng tốt với nhiệt độ cao như loài rồng cũng phải vô cùng cẩn thận nếu muốn hấp thu thứ năng lượng đầy bí ẩn mà tế đàn cổ xưa cung cấp. Và rõ ràng đây chính là nguyên nhân đằng sau kích thích khổng lồ của con rồng mà Helena đang đối mặt - nó đã hấp thu được nguồn năng lượng kỳ dị ấy.

Tuy nhiên, mọi điều trên thế gian luôn tồn tại ngoại lệ. Và trong trường hợp này, thì đó chính là trứng của loài rồng.

Mặc dù không hề sở hữu bất kỳ năng lực gì, thế nhưng đám rồng con vẫn còn nằm trong trứng lại có thể hấp thu một cách dễ dàng nguồn năng lượng kỳ dị mà tế đàn cổ xưa cung cấp, khiến cho chúng biến dị, trở thành sinh vật đáng sợ mệnh danh Lãnh chúa Rồng. Kinh khủng hơn, chúng còn có khả năng di truyền sức mạnh phi thường của bản thân cho thế hệ tiếp theo.

May mắn thay, rồng cũng là một loài sinh vật vô cùng ích kỷ. Thế nên, hiểu biết về tế đàn cổ xưa đầy thần kỳ kia chưa bao giờ được lưu truyền rộng rãi mà trở thành bí mật giữa Lãnh chúa Rồng và mẹ của nó - kẻ vô tình phát hiện ra tế đàn này, và bị thu hút bởi một tiếng gọi mãnh liệt phát ra từ tận sâu thẳm trong tiềm thức.

Nhưng, Cor Cavas lại là một vị Kaba Batu lập dị, thích nghiên cứu mọi thứ và không ưa tiếp xúc với những sinh vật sở hữu trí khôn khác. Thế cho nên, sau khi phát hiện ra tế đàn cổ xưa,

lão cũng chẳng thèm thông báo cho bất kỳ ai mà một mình lưu lại nơi này tìm hiểu.

Suốt gần hai mươi năm, với khả năng pháp thuật cao siêu, Cor Cavas đã bắt cóc thành công hàng chục con rồng về nơi này và sử dụng chúng như mẫu vật thí nghiệm. Cho tới một ngày, lão đụng phải một bầy đối thủ nặng ký và chiến tranh là điều tất yếu xảy ra vào lúc bấy giờ.

Trong cuộc chiến ấy, Cor Cavas là người chiến thắng; nhưng cái giá phải trả là khi trở về nơi trú ngụ, lão cũng chỉ còn chút hơi tàn. Bất đắc dĩ, vị Kaba Batu vĩ đại đành phải ghi lại mọi chuyện và để lại chút manh mối cho thế hệ sau trước khi từ già cõi đời. Trong đó bao gồm cuốn hồi ký do chính tay lão viết, miếng ngọc màu đỏ tía được yểm ma pháp đóng vai trò then chốt, và đường hầm bí mật dẫn từ ngọn núi đằng sau làng Dritch tới tận dòng sông dung nham nơi đặt tế đàn.

- Jade, thế nào rồi? - Helena hét lớn, trong khi mắt vẫn dán chặt vào con rồng khổng lồ đang truy đuổi phía sau.

- Vẫn chưa tìm thấy! - Jade đáp lại bằng giọng lo lắng. - Cậu thử điều khiển Dực Long bay lệch về phía tây đi, nơi đó chúng ta chưa tìm kỹ.

- Được rồi, bám chắc nhé, Jade! - Helena nhanh chóng trả lời, chân phải thúc nhẹ gót, ra hiệu cho Dực Long chuyển hướng bay.

Dù chỉ còn chút sức tàn, nhưng là một Kaba Batu quyền năng, Cor Cavas vẫn lưu lại một vài cái bẫy nhằm hỗ trợ những kẻ đến sau tiêu diệt cả con rồng mẹ lẫn quả trứng sẽ nở ra Lãnh

chúa Rồng. Và, trùng hợp là, ý tưởng lão nghĩ ra khi ấy cũng chẳng khác mấy so với kế hoạch của Helena, ngoài chuyện mọi thứ được chuẩn bị chu đáo hơn mà thôi.

Nói một cách công bằng thì Lãnh chúa Rồng cũng mới xuất hiện trở lại đây không lâu; thế nên cả Helena và Jade đều khó có thể hiểu rõ mọi điều bí ẩn đằng sau chủng tộc sinh vật huyền bí dũng mãnh này. Trong khi Cor Cavas là một phù thủy sinh ra và lớn lên giữa muôn vàn giống loài kỳ lạ, nên lão hiểu biết tất cả những thông tin cần thiết về đối thủ, đủ để sắp xếp một kế sách ứng phó hoàn hảo.

Cách mà vị Kaba Batu lựa chọn để đối phó với con rồng mẹ, chính là vòng tròn ma pháp bí mật bên dưới khu đầm lầy ở phía bắc ngọn núi nhỏ nơi lão trú ẩn cuối cùng!

- Jade, cậu có chắc cái vòng tròn ma pháp đó còn sử dụng được không đấy? - Vừa nói, Helena vừa quay người lại, bắn hai mũi tên từ chiếc nỏ diệt rồng tự chế về phía đối thủ, hồng giảm bớt tốc độ của con rồng mẹ đang bám đuổi phía sau.

- Theo những gì ghi trong đây, thì Cor Cavas đã dùng chính tóc của lão làm nguồn cung cấp năng lượng cho vòng tròn ma pháp, thế nên chắc là nó vẫn dùng được. - Jade đáp, trong khi mắt vẫn đảo qua đảo lại, ráo riết quan sát vùng đầm lầy bên dưới.

- Vậy được rồi, bám chắc vào, Jade!

Helena hét lớn, bàn tay phải ấn nhẹ xuống lưng Dực Long. Con vật lập tức thu lại sải cánh, tấm thân to lớn chúi xuống, như một mũi tên khổng lồ nhằm thẳng vào mục tiêu. Chỉ nháy mắt sau, một lưỡi lửa màu vàng kim nóng rực quét qua Dực Long, như muốn thiêu cháy toàn bộ những sinh linh tồn

tại trong khu vực đó.

Tránh thoát đòn tấn công vô cùng nguy hiểm, Dực Long lại lần nữa mở rộng cánh đón gió, lướt thẳng về phía trước. Vẫn không đánh trúng mục tiêu, con rồng mẹ rồng lên đe dọa, rồi lại tiếp tục đập cánh, đuổi theo kẻ thù đáng ghét.

- Helena, nhìn này! - Jade kêu lên.

Có vẻ như đã quá quen với việc phải giữ thăng bằng trên lưng Dực Long, cũng quen luôn với chuyện con thú cưỡi này sẽ tự chủ động hướng đi nếu gặp trở ngại, Jade và Helena bình tĩnh đuổi theo nhiệm vụ của mình lúc này. Jade đưa tay lên để Helena nhìn rõ. Trên tay cậu, một sợi tóc hung đỏ đang tỏa ra ánh sáng huỳnh quang màu tím đen kỳ lạ, tạo thành ảo giác như nó bị bao phủ trong màn sương mờ ảo.

- Như vậy thì cái bẫy Cor Cavas ở gần đây! - Helena lần nữa ra hiệu cho Dực Long hạ thấp độ cao; không quên quay người lại, bắn liên tiếp ba mũi tên về phía con rồng mẹ.

- Đúng thế, nhưng tôi vẫn chưa thấy khoanh đất hình ngũ giác nào bên dưới cả! - Jade lo lắng nói. - Nếu đúng như lời Cor Cavas lưu lại, thì nơi đó phải không thể có cây cối nào mọc lên mới đúng!

- Đáng ghét! - Helena cũng tỏ vẻ sốt ruột, tranh thủ đảo mắt xuống dưới hồng tìm ra nơi vị Kaba Batu đặt bẫy diệt rồng.

Nhưng, lần này thời gian đã không đứng về phía cô. Mặc dù chịu không ít thương tích sau cuộc tập kích bất ngờ tại hẻm Toki, thế nhưng nhờ sức sống tiềm ẩn mãnh liệt cộng với bản năng của một người mẹ phải bảo vệ con, nên càng truy đuổi, con rồng mẹ lại càng sung sức, nhanh chóng đuổi kịp Dực

Long.

Nếu không phải lợi dụng ưu thế về khả năng linh hoạt nhờ kích thước nhỏ hơn thì Dực Long cũng không thể trụ được tới bây giờ. Tuy nhiên, đi kèm với điều đó, sức bền của Dực Long lại không theo kịp con quái vật khổng lồ kia, nhất là khi trên lưng nó còn phải mang thêm hai người nữa. Thế cho nên, càng ngày Dực Long càng đuối sức, và đã vài lần suýt bị nướng chín bởi lửa rồng.

- Không đợi được nữa rồi! - Helena thảm nhủ, đeo chiếc nỏ diệt rồng tự chế lên lưng, tay cầm quả đạn khói mù cuối cùng và châm lửa.

- Cậu làm gì vậy Helena, chúng ta vẫn chưa tìm được nơi Cor Cavas đặt bẫy cơ mà? - Thấy động ở sau lưng, Jade lập tức quay người lại thắc mắc.

- Không kịp nữa, Dực Long đuối sức lắm rồi! - Helena nhanh chóng giải thích, rồi quay người, ném quả đạn khói mù về phía sau. - Cũng may chỗ này gần địa điểm chúng ta đã chọn để bẫy rồng, giờ đành phải đánh cược vào nó thôi!

Con rồng mẹ khó khăn dịch chuyển giữa không trung hòng tránh vật thể lạ đang bắn về phía mình. Không tìm được mục tiêu, viên đạn khói mù theo quán tính rơi xuống, rồi nổ tung ngay phía trên một hồ nước.

Nhận ra bản chất vô hại của vật thể lạ, con rồng mẹ gầm lên, cảm thấy tức giận khi bị sỉ nhục vì một thứ còn chẳng đáng liệt vào hàng vũ khí. Hơn lúc nào, nó điên cuồng bắn thẳng về phía Helena và Jade. Lúc này Dực Long chẳng còn sung sức như trước nữa; nên chỉ sau vài cú đập cánh đầy dững dảnh, con quái thú đã lại bám sát mục tiêu.

Ngay khi con rồng mẹ chuẩn bị phun lửa, Dực Long đột ngột vặn mình, lượn thành một góc vuông, rồi lao thẳng xuống dưới. Thấy vậy, con quái thú cũng tạm thời thu hai ống dẫn khí lại, rồi điều chỉnh để thân hình khổng lồ của nó phi xuống theo. Hẳn nhiên, nó đủ thông minh để hiểu, với chiều bay này, nếu lựa chọn lửa rồng thì nhiều khả năng chính mình mới trở thành đối tượng bị thiêu đốt; thế nên, bám đuổi chỉ là bám đuổi, không hơn.

Lợi dụng lực kéo vô hình từ mặt đất, con rồng ngày càng rút ngắn khoảng cách với Dực Long. Bộ hàm khổng lồ của nó mở to ra, chuẩn bị cắn xuống, kết liễu tính mạng kẻ thù. Nhưng, đúng lúc này, trước mắt nó hiện ra một màn khói xám - thứ khói xám sinh ra bởi loại vũ khí hình cầu tưởng chừng vô hại mà con người nhỏ bé cưỡi trên lưng Dực Long ném ra lúc trước. Và, với trí thông minh của mình, con rồng mẹ nhớ rất rõ, bên dưới làn khói xám đang ẩn giấu điều gì.

Thế cho nên, vào khoảnh khắc Dực Long xuyên qua làn khói xám đó thì con rồng mẹ cũng lập tức đập mạnh cánh, giữ cho thân hình khổng lồ của mình không tiếp tục theo đà mà lao xuống dưới nữa. Thật ra, với một con rồng, việc rơi xuống nước cũng chẳng hề hấn gì, nhưng thời gian cần thiết để nó thoát ra cũng quá đủ cho lũ người kia chạy trốn.

Từng cơn gió mạnh trút xuống màn khói xám khiến chúng nhanh chóng tản đi, để lộ ra mặt hồ màu xanh rêu và bóng dáng Dực Long đang lao vùn vụt. Dường như đã quá mệt mỏi, Dực Long chẳng còn sức để bay lên nữa, mà chỉ có thể cố gắng lướt qua mặt hồ xanh rêu trước khi va chạm mạnh xuống nền đất mềm, rồi cú thể lặn lộn và biến mất sau những rặng cây.

Ngay khoảnh khắc ấy, con rồng đã cảm thấy chiến thắng

thuộc về mình, bởi dẫu sao, nó cũng đã kịp ghì lại để không bị rơi xuống nước. Đối thủ không còn khả năng bay lượn, và nơi duy nhất để lũ người kia lần trốn cũng chỉ có thể là hồ nước này mà thôi.

Nó cần phải nhanh chóng bay về hướng Dục Long rơi xuống, để cản đường rút lui của lũ người kia - những kẻ đang giữ quả trứng của nó! Nghĩ vậy, con rồng rống lên, đập mạnh cánh hồng đưa thân hình khổng lồ của mình lao về phía trước.

Tuy nhiên, cũng đúng lúc ấy, những tia sương khói màu đen mờ ảo bất thành hình xuất hiện, bao quanh cơ thể con rồng mẹ, lập tức kéo mạnh nó rơi xuống dưới. Bị tập kích bất ngờ, con quái thú gầm lên phần nộ, cố gắng giãy giụa để thoát ra. Nhưng, đám sương khói kia lại giống như những sợi dây xích kim loại bền chắc nhất, vững vàng lôi kéo con rồng mẹ về phía lòng hồ.

Khi sinh vật khổng lồ còn chưa biết xoay trở cách nào thì từ dưới mặt nước rêu xanh lại bất ngờ bốc lên một màn sáng màu lam đầy huyền bí. Nếu lúc này có ai đó nhìn từ trên cao xuống, thì có thể thấy màn sáng màu lam này đã tạo nên một hình ngũ giác to lớn bao trùm gần ba phần diện tích mặt hồ.

Ngay khoảnh khắc tiếp xúc với thứ ánh sáng màu lam kia, trong ánh mắt con rồng bỗng ánh lên vẻ kinh hoàng tột độ, tựa hồ nó đang phải đối mặt với thứ gì vô cùng kinh khủng. Rống lên một tiếng đầy thê lương, sinh vật khổng lồ cố gắng giãy giụa để thoát ra, thế nhưng thứ ánh sáng màu lam dường như còn sở hữu khả năng lôi kéo mạnh mẽ hơn cả đám sương khói khi trước, khiến cho con rồng mẹ càng ngày càng chìm sâu xuống dưới đáy hồ.

- Thật là, cuối cùng thì ta vẫn phải ra tay!

Một giọng phản nản, biếng nhác vang lên từ một nơi nào đó giữa phiến rừng bao quanh đầm lầy hoang vắng. Khi không gian lần nữa chìm vào yên ắng, thì đám sương khói màu đen mờ ảo cũng đã biến mất chẳng còn chút dấu vết nào.

Ngay từ đầu, Helena đã biết Dục Long không thể độ sức với con rồng khổng lồ kia trong một cuộc truy đuổi dài hơi, và cô cũng không hề có dự định để điều đó diễn ra. Nhưng, việc bị mất phần lớn đạn khói mù chuẩn bị từ trước, cộng thêm những thông tin mới tiếp nhận đã khiến cô đổi ý, cố gắng tìm kiếm vị trí đặt vòng tròn ma pháp của Kaba Batu Cor Cavas.

Dẫu vậy, cuối cùng, Helena cũng không thể tìm được thứ mình muốn. Khi nhận ra Dục Long không còn khả năng kéo dài thời gian thêm nữa, cô mới quyết định quay trở lại kế hoạch ban đầu, đánh cược vào quả đạn khói mù duy nhất mà Jade còn để lại.

Tuy nhiên, lần đánh cược này, Helena đã thua. Do phải bay lượn với tốc độ cao trong thời gian quá lâu, mà còn phải liên tục thực hiện những động tác chuyển hướng vô cùng khó khăn nên Dục Long đã hoàn toàn kiệt sức, đâm thẳng xuống đất ngay sau khi vừa mới cố gắng lao ra khỏi khu vực mặt hồ.

Tệ hại hơn, ngay khi khói xám bị xua tan, Helena có thể thấy rõ con rồng mẹ không hề bị rơi xuống nước như kỳ vọng! Thế nên, vào thời điểm Dục Long vừa mới tiếp xúc với nền đất mềm ven bờ, Helena cũng đã nhanh tay tóm lấy Jade, bật lên không trung. Tuy nhiên, do lực quán tính còn sót lại, cả hai người vẫn văng vào sâu trong phiến rừng thưa cùng Dục Long. Phản ứng kịp thời của Helena đã giúp cô và Jade tránh được thương tổn nặng nề sau cú hạ cánh bất đắc dĩ. Nhưng,

đây cũng chẳng phải lúc để vui mừng!

Ngay khi vừa đứng vững, cô đã ôm lấy Jade, lao về phía hồ nước, bỏ lại sau lưng cả quả trứng rồng vừa trộm được lẫn Dục Long đang nằm im lìm. Helena hiểu rõ, nơi duy nhất mà cô và Jade có thể trốn lúc này chính là bên dưới mặt nước xanh rêu kia.

Tránh những thân cây mới bị gãy đổ khi Dục Long rơi xuống, Helena vừa chạy vừa hy vọng con rồng sẽ quan tâm tới quả trứng của nó hơn hết thảy mà không truy đuổi hai người ngay. Và, nếu may mắn hơn nữa, con rồng mẹ sẽ lập tức đưa quả trứng kia về hang ổ, còn việc báo thù tính sau.

Dù nghĩ như vậy, nhưng Helena vẫn di chuyển vô cùng cẩn thận, cố gắng ẩn giấu dưới những phiến lá mọc dày, hòng lẫn trốn cặp mắt đang dò tìm từ trên cao. Nhưng, khi mới đi được nửa quãng đường, cô bỗng thả chậm bước chân, trước khi dừng hẳn lại.

- Helena, làm sao vậy? - Jade hỏi khẽ.

- Cảm giác này là... - Helena thì thầm, ánh mắt nhìn về phía trước với vẻ mong lung bất định.

Khi Helena và Jade đặt chân tới khu vực bờ hồ thì mọi thứ đã chìm vào yên lặng. Chẳng còn bất kỳ dấu vết nào của con rồng, của thứ ánh sáng màu lam tạo thành hình ngũ giác, hay của chút sương khói màu đen kỳ lạ chợt xuất hiện rồi cũng rất nhanh biến mất ấy...

- Helena, cột sáng vừa rồi là... - Jade thấp giọng hỏi, dù cho

trong lòng cậu đã biết rõ câu trả lời.

- Có lẽ, đó chính là cái bẫy chúng ta đang tìm kiếm. - Helena khẳng định. - Thời gian trôi qua, quả thật cây cối không thể mọc được trên khoảnh đất đó, nhưng nó lại bị hồ nước xâm lấn, khiến chúng ta không phát hiện ra.

- Cũng may, cuối cùng cậu lại lựa chọn hồ nước này làm nơi bẫy con rồng. - Jade thở dài như trút được gánh nặng.

- Đúng vậy! - Helena nhẹ gật đầu. - Nếu cái bẫy đó không đột nhiên phát huy tác dụng, thì chúng ta sẽ gặp rắc rối lớn, mà nhiệm vụ lần này cũng kết thúc trong thất bại.

- Vừa rồi cậu đột nhiên dừng lại là có chuyện gì vậy? - Jade ngẩng đầu nhìn về phía Helena.

- Tôi cũng không biết nữa. - Helena trả lời, giọng không chắc chắn lắm. - Lúc ấy, tôi cảm thấy như từ phía hồ nước này bỗng xuất hiện thứ gì đó vô cùng thân thuộc. Nhưng cảm giác đó cũng chỉ thoáng qua trong phút chốc, rồi lập tức biến mất ngay khi cột sáng màu lam kia xuất hiện.

- Vậy sao? - Jade đưa tay lên gỡ gỡ cái cảm nhần thín của mình, suy nghĩ. - Cậu không thể xác định được cảm giác đó đến từ đâu ư?

- Tôi không biết nữa. - Helena lắc đầu. - Nếu xét về thời điểm, thì có lẽ cảm giác đó bắt nguồn từ chiếc bẫy ma pháp của vị Cor Cavas kia. Dù sao thì từ trước tới giờ, tôi vẫn luôn nhạy cảm với những thứ như vậy mà.

- Nhưng cậu không chắc chắn, phải không? - Jade tiếp tục hỏi.

- Đúng thế! - Helena thừa nhận. - Cảm giác lần này rất khác,

giống như là nó phát ra từ rất sâu trong tiềm thức vậy.

- Vậy sao? - Jade nhẹ giọng tự hỏi, ánh mắt xa xăm nhìn về phía mặt hồ. - Thôi được rồi! Nếu cậu không nghĩ ra thì cũng đừng nghĩ nữa, việc quan trọng hiện giờ là... Nhìn kìa, cái gì kia?

- Kia là? - Helena nhanh chóng nhìn theo hướng tay của Jade, và lập tức phát hiện ra một đốm sáng nhỏ bé tỏa ra thứ ánh sáng mờ mờ ảo ảo tựa cầu vồng đang trôi nổi trên mặt hồ màu xanh rêu. - Chẳng lẽ, đó là một giọt nước mắt rồng sao?!

Nhìn vài con cá nhỏ vẫn đang chậm rãi bơi lội, Jade có thể khẳng định một cách chắc chắn rằng, cái bẫy ma pháp do Cor Cavas tạo ra chỉ có tác dụng đối với loài rồng. Thế nhưng, cũng phải mất khá thời gian, cậu mới thuyết phục được Helena đồng ý để cho mình bơi ra giữa hồ, vớt lấy viên ngọc nghi là nước mắt rồng kia.

Cuối cùng, mọi việc diễn ra vô cùng thuận lợi, đối lập hẳn với kế hoạch sẵn rồng đầy trắc trở trước đó của Helena. Chỉ sau chưa đầy mười phút, Jade đã trở lại bờ, trên tay cầm một viên ngọc nhỏ cỡ hạt nhãn tỏa ra thứ ánh sáng bảy sắc lạ kỳ.

- Cậu nhìn xem, tôi có thể dám chắc đây chính là một giọt nước mắt rồng chân chính! - Jade tươi cười, nhanh tay đưa viên ngọc cho Helena, rồi lập tức quay người lại, cầm một chiếc khăn nhỏ để lau khô người.

Đón lấy viên ngọc, Helena cảm nhận, nó như được tạo thành từ một loại đá kỳ lạ có khả năng phát sáng. Châm chậm nhắm mắt, Helena đưa bàn tay còn lại lên chạm vào viên ngọc, nhẹ

nhàng, nâng niu!

Cảm giác trơn láng như đã được mẹ thiên nhiên kiên trì dùng dòng nước, nhẹ nhàng mài nhẵn qua hàng trăm năm liên tục, nhưng nếu lưu tâm hơn chút nữa, vẫn có thể phát hiện ra từng lỗ rỗng nhỏ chỉ chít trên bề mặt.

Cảm giác mát lạnh lúc đầu được thay thế lập tức bởi dòng nước ấm rót thẳng vào từng mạch máu trên, rồi chảy đi khắp mọi ngóc ngách trong cơ thể, khiến sâu trong thâm tâm cô dâng lên một xúc cảm ấm áp, như một đứa trẻ nhỏ đang được ôm ấp trong lòng mẹ vậy.

- Tôi cũng nghĩ, đây là một giọt nước mắt rồng! - Mở mắt ra, Helena khẳng định.

- Vậy thì tốt quá! - Jade reo lên. - Sau nhiều rắc rối như vậy, cuối cùng chúng ta lại lấy được cả trứng rồng lẫn nước mắt rồng.

- Ừ, thật tốt! - Helena mỉm cười, cẩn thận cất giọt nước mắt rồng vào trong chiếc hộp gỗ sồi lót bông chuyên dụng luôn mang theo bên người. - Được rồi, giờ chúng ta cũng nên quay lại kiểm tra tình hình của Dục Long...

Đúng lúc này, từ đằng xa bỗng vang lên tiếng rồng thê lương của Dục Long, kèm theo là từng đám bụi bốc lên từ phiến rừng đằng xa, mù mịt. Và, càng khiến Helena bất ngờ hơn, là hình ảnh Dục Long hối hả bay lên dù đang bị thương khá nặng, để rồi lập tức ngã gục xuống ngay gần đó.

- Chuyện gì xảy ra vậy? - Jade lo lắng hỏi.

- Không biết nữa. Nhưng hình như còn có cả tiếng kêu khóc. -

Helena đáp nhanh, rồi vội vàng rảo bước về phía vẫn còn đang
bốc lên từng đám bụi mù.

Chương IX

DRAGOBANE

Helena không thể tin được vào cảnh tượng trước mắt. Mảnh rừng thưa mà ban nãy Dục Long nằm, không hiểu sao lúc này lại thành um tùm cây cối - những thân cây sừng sững, vòm lá màu đỏ, nhìn y như một ngọn lửa bùng mãnh, sẵn sàng thiêu đốt bất kể vật nào dám xâm phạm.

- Đây là... cây Dragobane! - Jade thốt lên kinh ngạc. - Sao tự nhiên lại xuất hiện nhiều cây Dragobane đến vậy?

- Không rõ. Nhưng có vẻ người dân làng Dritch biết.

Vừa kiểm tra Dục Long đang nằm dài trên nền đất ẩm ướt, Helena vừa đánh mắt về hướng đám người kêu khóc thảm thiết phía đằng xa. Ngọn đuốc trên tay họ chiếu sang tận nơi này.

- Cậu lo cho Dục Long nhé, tôi đến xem chuyện gì. - Jade nhẹ nhàng nói, rồi lập tức tiến về phía trước.

Jade chủ động nói, chủ động quyết định cho những thứ tiếp đến giữa bọn họ. Cậu thừa biết, Helena nhất định sẽ bảo vệ cậu đến cùng, cho dù, những thứ đối diện chưa chắc đã là nguy hiểm. Nhưng Jade cũng biết rất rõ, tình cảm Helena

dành cho Dục Long không đơn thuần là một chủ nhân sở hữu con thú cưng này, đó còn là một tình bạn, một sự gắn kết cực kỳ đặc biệt khi họ đã cùng trải qua quá nhiều hiểm nguy. Và ngay lúc này đây, bảo cô rời khỏi Dục Long là một tội ác; thế nên, tốt nhất cậu nên tự chủ động để cô được quyền ở lại, dành sự quan tâm cho con vật đáng thương đã dám hy sinh cả mạng sống cho chủ nhân của mình.

- Jade, chờ đã! - Helena vội gọi giật lại. - Chúng ta chưa biết chuyện gì đang xảy ra, lại thêm sự xuất hiện kỳ lạ của những cây Dragobane này. Đợi tôi kiểm tra xong cho Dục Long, rồi chúng ta cùng qua đó, như vậy an toàn hơn.

- Không sao đâu! - Jade ngừng lại, nhẹ giọng trấn an Helena. - Dù sao thì lúc này Dục Long cũng bay ra từ đây. Người dân làng Dritch hẳn đã thấy nó, và hiểu cả hai ta còn sống. Thế nên, họ sẽ không làm gì tôi đâu.

- Thôi được rồi, cẩn thận đấy Jade! - Helena thở mạnh, rồi bắt đầu băng bó cho Dục Long. - Nếu có chuyện gì xảy ra, thì gọi tôi nhé.

- Cậu biết tôi đâu dễ bị làm hại! - Jade mỉm cười, rồi nhìn về phía Dục Long đang nằm dài trên mặt đất. - Dù sao thì trong trận chiến lần này, bị thương nặng nhất vẫn là Dục Long. Thế nên chúng ta cần phải chăm sóc tốt cho nó.

- Tôi biết mà! - Helena cũng mỉm cười đáp lại, bàn tay bất giác nhẹ nhàng xoa lên đầu Dục Long.

Do quá kiệt sức nên sau khi lao xuống và đáp đất theo cách hoàn toàn bị động, Dục Long không còn có thể nhắc cánh lên

được nữa. Nó đã phải cố gắng lắm mới không để bị rơi xuống nước. Nhưng do không còn sức kiểm soát thân thể nên Dục Long đã tiếp đất một cách thô bạo, rồi cú thế lộn nhào vào khá sâu trong phiến rừng thưa cạnh hồ nước. Những cú va chạm tới tấp đã khiến con vật chịu rất nhiều vết thương với mức độ nghiêm trọng khác nhau, trong đó nặng nhất là một phần xương cánh xuất hiện dấu hiệu bị rạn.

Với chút vải băng bó và thuốc sơ cứu mang theo bên người, Helena không thể nào xử lý được hết các vết thương cho Dục Long - những vết thương rõ ràng cần điều trị một cách nghiêm túc từ bên trong ra - mà chỉ có thể băng bó bên ngoài. Vừa xong thì Jade quay lại, trên tay cầm theo một mẫu giấy cùng khuôn mặt đượm buồn.

- Làm sao vậy, Jade? - Helena ngẩng đầu lên hỏi với giọng quan tâm.

- Già Ine chết rồi. - Jade lắc lắc đầu, rõ ràng rất buồn. - Cùng với năm người nữa, tất cả đều đã chết.

- Gì? Sao lại chết? - Helena giật mình.

Jade đặt tay lên thân cây Dragobane gần nhất, giải thích.

- Những cây Dragobane này được tạo thành từ trứng của Lãnh chúa Rỗng, cùng một ma pháp đặc biệt do Cor Cavas nghĩ ra. Và lão ta đã lưu lại một phần ma pháp đó trong miếng ngọc do Già Ine nắm giữ.

- Cây Dragobane... là sản phẩm do Cor Cavas tạo ra? - Helena nghi hoặc hỏi.

- Đúng vậy, như ông ta đã ghi trong trang cuối cùng của cuốn

hồi ký. - Jade đưa quyển sách nhàu nhĩ lên vầy vầy. - Chỉ cần viên ngọc chạm vào một quả trứng Lãnh chúa Rỗng thì ma pháp sẽ lập tức phát tác, khiến cho quả trứng rỗng nổ tung mà tạo thành rừng cây Dragobane lá đỏ.

- Vậy Già Ine cùng những người kia...

- Theo lời Dieter kể lại, thì trước đó Già Ine cùng một số người đã lần theo tiếng động mà tìm đến nơi Dục Long đáp xuống. - Jade tiếp tục giải thích. - Bởi vì tò mò nên Già Ine đã cầm quả trứng rỗng lên xem, không ngờ nó phát nổ, bung ra từng hạt lớn màu đỏ rực. Mỗi hạt này lập tức phát triển thành một cây Dragobane trưởng thành, còn vài người xui xẻo bị hạt cây đâm trúng người thì...

Jade không nói nữa, chỉ nhẹ lắc đầu - hành động rõ ràng đang cố kiểm soát cơn xúc động dữ dội trong cậu. Helena hiểu, lúc này, Jade đang tự trách bản thân đã không thể đọc hết cuốn hồi ký để kịp thời cảnh báo cho Già Ine. Nếu cậu làm được điều ấy thì bọn họ sẽ không phải chết, mà quả trứng rỗng quý giá cũng không mất đi. Nhưng rõ ràng Jade không cần phải vấy hết lỗi về phía mình; chừng ấy thời gian để đọc hiểu được chừng ấy thông tin đã là quá nhiều rồi còn gì? Thêm phần, cuộc chiến này có thể đem theo những gì, người dân nơi này đều biết, hà cớ gì họ lại tự dẫn thân vào hiểm nguy? Helena không muốn nghĩ thêm nữa; cô không muốn vì muốn bảo vệ bạn mình mà đổ tội lên đầu người đã chết.

- Thôi, đây đâu phải lỗi của cậu! - Helena đứng dậy, tiến về phía Jade, vỗ nhẹ lên vai cậu để trấn an.

- Nhưng nếu sau khi lấy được quả trứng rỗng, tôi chịu dành ra chút thời gian để đọc hết cuốn sách, thì có lẽ mọi chuyện đã không thành ra như vậy! - Jade tự trách, đúng như những gì

Helena nghĩ. - Cuối cùng thì sao? Bọn họ mất mạng, Dục Long thì bị thương.

- Được rồi, đó không phải lỗi của cậu. - Helena kiên trì động viên. - Cậu làm tất cả mọi việc cũng chỉ vì lo cho sự an nguy của mọi người mà thôi. Nếu có trách thì cần phải trách tôi mới đúng, vì kế hoạch thiếu chu đáo của tôi đã đặt mọi người vào tình thế nguy hiểm như vậy!

- Với những thông tin mà chúng ta có được khi đó, thì cũng chẳng còn phương án nào khả thi hơn. Cậu quyết định như vậy, cũng chỉ bởi vì muốn giúp người dân làng Dritch nhanh chóng thoát khỏi mối đe dọa từ con rồng mà thôi! -Jade vội giải thích, gạt bỏ suy nghĩ của Helena. - Trong trường hợp đó, chính tôi cũng không tìm được phương án nào tốt hơn đâu.

- Cậu biết thế là tốt rồi! - Helena mỉm cười, ánh mắt trìu mến nhìn xuống khuôn mặt có phần non nớt của Jade. - Thôi nào, giờ thì chúng ta hãy cùng nhau tới chỗ người dân làng Dritch. Dù gì đi nữa, tôi cũng không thể tự đưa Dục Long ra khỏi đây được.

Nét mặt của Jade có vẻ nhẹ nhõm hơn, dù cho vẫn còn đôi chút băn khoăn lưu lại trong ánh mắt. Với trí thông minh của mình, Jade thật ra có thể hiểu tất cả mọi vấn đề theo cách logic nhất; dĩ nhiên là nếu cậu bỏ chút thời gian để xâu chuỗi lại tất cả mọi thứ. Nhưng ngay lúc này đây, Jade chỉ muốn hiểu theo hướng, ngay từ khoảng khắc cậu ra mở cửa để nói chuyện với Già Ine tối hôm trước, thì bánh xe số phận đã chọn được con đường để tiếp tục lăn và định sẵn đích đến của tương lai. Giống như một con rối bị bàn tay nào đó điều khiển từ bóng tối, Jade không còn lựa chọn nào khác, và chỉ có thể hành động theo sự sắp đặt của bàn tay vô hình ấy mà thôi.

Nghĩ đến đây, Jade chột khựng lại, nhưng rồi lập tức lắc đầu, tiếp tục bước.

- Có lẽ, mọi chuyện chỉ là trùng hợp! - Jade tự nhủ.

Mặc dù đau buồn trước cái chết của sáu thành viên trong tộc Balka, bao gồm cả Già Ine đáng kính, nhưng Dieter cùng những người dân làng Dritch vẫn nhiệt tình giúp đỡ Helena. Dù sao đi chăng nữa, tất cả đều hiểu rằng chính cô đã giúp họ đánh bại con rồng khổng lồ kia; và sự ra đi bất ngờ của sáu thành viên trong tộc chỉ là một tai nạn đáng tiếc mà thôi. Thế nên, họ nhất thiết phải hoàn thành những bước cuối cùng trong kế hoạch của nữ chiến binh tướng còn xa lạ với mình cách đây vài ngày; và dĩ nhiên họ cần phải tìm cách cứu vãn những thiệt hại mà ân nhân của mình phải gánh chịu sau cuộc chiến vừa rồi.

Khi nghe quyết định của Helena, lại ở thời điểm không có tâm trạng để mà ăn mừng chiến thắng, người dân làng Dritch mệt mỏi leo lên ngựa, quay trở về nhà nghỉ ngơi, để lại Helena và Jade bên bờ rừng Dragobane lá đỏ mới mọc. Hai người bọn họ quyết định dựng trại tại đây nhằm chăm sóc cho Dục Long vẫn đang bị thương, gần như mất khả năng di chuyển.

*

Sáng sớm hôm sau, khi ánh bình minh bắt đầu le lói phía trời đông, hơn hai chục thanh niên tộc Balka cưỡi ngựa tiến về khu đầm lầy, kéo theo rất nhiều tấm gỗ lớn. Mất thêm nửa ngày, một chiếc xe kéo ngoại cỡ đã được hoàn thành. Tất cả mọi việc diễn ra trong im lặng; không còn ai đủ tinh thần để trò chuyện, hỏi han nhau. Sự buồn đau này, không biết đến

bao giờ mới có thể chấm dứt.

- Helena, cô thật sự phải đi sớm như vậy sao? - Dieter hỏi, ánh mắt vẫn đượm buồn sau sự việc xảy ra tối hôm trước.

- Đúng vậy, con rồng đã bị hạ gục, tôi và Jade cũng cần đi gặp người đã đặt hàng. - Helena gật khẽ, đáp.

- Thế nhưng, quả trứng rồng đã... - Dieter ngập ngừng.

- Không sao, tôi đã thu được thứ khác còn đáng giá hơn từ con rồng đó rồi! - Helena nhún miệng cười. - Đủ để hoàn thành nhiệm vụ lần này.

- Vậy sao? - Dieter thở dài, trong cậu dấy lên một nỗi tiếc nuối rất khó diễn tả. - Vậy chúng ta còn có cơ hội gặp lại không?

- Tôi cũng không biết nữa, tùy duyên thôi. - Helena nhún vai. - Nhưng... sự thật là, thợ săn tiền thưởng thường hiếm khi đặt chân hơn một lần đến một vùng đất.

- Thật thế ư? - Dieter tỏ vẻ hụt hẫng, rồi lấy ra từ sau lưng một thứ gì đó được bọc kín trong nhiều lớp vải. - Nghe Jade nói, xác con rồng đã chìm xuống đáy hồ sâu kia rồi. Trước đó tại hẻm Toki, cha tôi và dân làng đã khiến cho con rồng đó bị gãy một chiếc móng vuốt, ông muốn tôi trao nó lại cho cô.

- Không nên như vậy. - Helena đẩy tay Dieter. - Theo thỏa thuận, tôi đã nhận đủ tiền công là tóc Kaba Batu và cuốn sách cổ rồi. Hơn nữa, kế hoạch ban đầu của tôi cũng không hoàn hảo, suýt nữa hại chết mọi người.

- Đây là ý của cha tôi. - Dieter lắc khẽ, cố chìa bàn tay cầm vuốt rồng gần về phía Helena hơn. - Ông nói, không muốn bất kỳ vật gì liên quan tới con rồng đó tồn tại xung quanh làng

Dritch nữa. Thế nhưng, dù sao thì móng vuốt của một con rồng cũng vô cùng giá trị, vứt đi thì quá đáng tiếc, nên ông mới bảo tôi đem nó tặng cho cô, coi như lời cảm ơn sau cùng của toàn thể dân tộc Balka.

- Vậy được rồi, tôi sẽ nhận món quà này. - Sau một hồi ngập ngừng, cuối cùng Helena cũng đón lấy chiếc móng rồng bọc trong tấm vải.

Helena tần ngần mân mê chiếc vuốt rồng trong tay. Rõ ràng, tận sâu thẳm trong lòng nữ chiến binh tướng lạnh lùng này cũng bắt đầu xuất hiện cảm giác quyến luyến; rồi cô lấy ra một lọ gốm nhỏ đưa về phía Dieter.

- Vậy thì cậu cũng phải nhận thứ này, một món quà để thể hiện tấm lòng cảm kích của tôi trước sự tiếp đón của người Balka trong những ngày vừa qua, nhất là chiếc xe bò kéo để chở Dực Long này.

- Đây là...? - Dieter hơi chần chừ, rồi cũng đưa tay ra đón lấy lọ gốm.

- Bên trong có đựng ba hạt giống Đại Vĩ Mạch, một giống lúa mạch kỳ lạ mà tôi vô tình có được sau một lần làm nhiệm vụ. - Helena chậm rãi giải thích. - Chỉ cần gieo trồng cẩn thận rồi nhân giống lên, chúng có thể cung cấp nửa số lương thực cần thiết cho làng Dritch, mà lại không cần chăm bón quá nhiều. Từ nay trở đi, mọi người sẽ không còn phải quá phụ thuộc vào đàn bò mộng nữa.

- Cái này... món quà này quá quý giá! Tôi thật... không thể nhận! - Dieter định đưa chiếc bình lại cho Helena, nhưng bị cô chặn lại.

- Không sao! Dù gì thì tôi và Jade cứ rày đây mai đó, chẳng có thời gian đi trồng lúa rồi đợi nó trở bông. - Helena mỉm cười nói, cố để tỏ ra thật bình thản. - Mà nếu thật sự muốn bán đi, thì cũng không mấy ai chịu đáp ứng cái giá tôi đưa ra cả!

- Đúng vậy, anh cứ nhận đi. - Jade cũng chen lời thuyết phục. - Với tính cách của Helena, thì đợi cho đến khi mấy hạt giống này mọc meo cũng chẳng chịu bán giá rẻ cho ai đâu!

Cả Helena và Dieter cùng quay sang nhìn Jade. Trong đáy mắt Jade, một tình cảm lạ lùng dâng lên. Xưa nay, ngoài Helena và thầy Dmitri ra, Jade chưa bao giờ dành tình cảm cho ai quá nhiều; một phần vì thời gian tiếp xúc không đủ lâu, phần khác, có lẽ cậu sợ mình rồi sẽ lưu luyến khi lại tiếp tục cuộc hành trình không đích đến với Helena. Nhưng lần này, mọi thứ thật sự rất khác. Con người giàu tình cảm trong Jade được sống dậy một cách mạnh mẽ, nhất là khi cậu cảm nhận được rõ ràng sự ân cần, chu đáo mà người dân nơi đây dành cho mình.

- Thôi được rồi, coi như chúng tôi lại lần nữa nợ ân tình của hai người. - Vừa nói, Dieter vừa cẩn thận cất lọ gốm đi. - Vậy hai người thật sự muốn rời đi ngay bây giờ sao?

- Đúng thế. Nếu giờ xuất phát thì trước khi trời tối, có lẽ sẽ tới được hẻm Toki. Tôi và Jade sẽ cắm trại tại đó, rồi ngày mai tiếp tục hành trình. - Helena khẽ gật đầu. - Dù sao thì đem theo Dực Long bị thương cũng rất bất tiện và mất nhiều thời gian, mà cuộc hẹn với vị khách hàng kia lại khó có thể trì hoãn quá lâu được.

- Vậy thì... chào tạm biệt! Hy vọng chúng ta sẽ còn cơ hội gặp lại nhau lần nữa!

- Chào tạm biệt! - Jade nhanh nhẹn trèo lên chiếc xe bốn bò kéo, rồi quay lại, vẫy tay chào Dieter cùng toán thanh niên đang đứng gần đó.

- Tạm biệt!

Helena nói, rồi nhảy lên xe ngựa. Bằng một tiếng huýt sáo êm tai, cô đã nhẹ nhàng ra lệnh cho bốn con bò mộng tiến về phía hẻm Toki, để lại sau lưng bóng hình cô đơn của Dieter đang dõi mắt nhìn theo.

Đúng như Helena dự đoán, khi chiếc xe bò di chuyển đến cuối hẻm Toki thì trời cũng nhá nhem tối. Nhưng, điều mà cô không ngờ đến, là tại đây đã có hàng chục người cao lớn đứng chờ sẵn.

Dưới ánh đuốc lập lờ, Helena nhận ra kẻ cầm đầu vóc người nhỏ bé, ẩn mình bên dưới lớp áo choàng màu đen rộng thùng thình.

- Helena, cô đã đến rồi! - Kẻ khoác áo choàng màu đen lên tiếng.

- Ine? - Helena ra hiệu cho bốn con bò mộng dừng lại, rồi lớn tiếng hỏi không chút nể nang. - Làm sao ông biết mà đợi tôi ở đây?

- Ngay từ đầu, tôi đã cử người giám sát nơi này. - Ine hạ mũ áo choàng xuống, mỉm cười đáp. - Thế nên, tôi cũng biết cô đã thành công vượt ngoài mong đợi!

- Ông không tin tưởng tôi? - Helena nhú mày.

- Không, ngược lại là đằng khác! - Ine cười khẩy, rồi móc từ trong ngực áo ra miếng ngọc Trái tim Kulkan màu đỏ máu ném về phía Helena. - Tôi tin cô sẽ thành công, nên mới chờ sẵn ở đây để nhận được thứ mình cần theo cách sớm nhất.

Dĩ nhiên, những gì gã Ine này nói đều hợp lý; càng nhanh lấy được nước mắt rồng thì công chúa nhỏ bé của gã càng có nhiều cơ hội sống - trùng khớp với câu chuyện gã đã nói lúc đặt hàng còn gì?! Thế nhưng, trong cảm giác của Helena, mọi thứ không giản đơn như vậy. Đầu đó, trong cái nhìn của Ine, có gì quen thuộc đến mức thân thương, đi kèm với cảm giác phần hận lạ lùng mà Helena không tài nào hiểu tại sao cứ dấy lên trong lòng cô.

- Vậy sao? - Helena đưa tay ra tóm lấy viên ngọc. - Nếu ông biết mọi việc đã thành công, thế thì cũng phải hiểu rằng chỉ bằng Trái tim Kulkan này là không đủ chứ?

- Đã biết! - Ine đáp, rồi nhanh tay tháo ra một chiếc túi nhỏ đeo bên hông, ném về phía Helena. - Mười tám thẻ Manokour do Công quốc Monil phát hành, tương đương mười nghìn đồng tiền đúc bằng vàng ròng, có giá trị trao đổi trực tiếp tại hầu hết các quốc gia trên thế giới này. Cô thấy đủ chưa?

- Đã đủ! - Helena lại tóm lấy thứ mà Ine ném tới, rồi đưa sang cho Jade kiểm tra, trong khi bản thân vẫn tiếp tục nhìn về phía gã đàn ông đáng ngờ. - Tôi rất tò mò, làm sao người của ông có thể theo dõi được cả những gì xảy ra sau cuộc chiến với con rồng chứ? Đừng nói là, ông vẫn cử người trốn sẵn trong đầm lầy nhé!

- Chuyện này là bí mật, không thể tùy tiện nói ra được! - Ine cười lớn, đáp. - Cô Helena chỉ cần biết, đừng bao giờ coi thường khả năng của Công quốc Monil!

Vậy sao? Khả năng của Công quốc Monil ư? Helena cười khẩy sau mấy lời nhạt nhẽo vô nghĩa phát ra từ miệng Ine. Điều kék côm nhất trong cuộc đời này là có một vài kẻ định ninh rằng, lời nói của họ đủ là bằng chứng chứng minh năng lực của bản thân hoặc của đám đông họ thuộc về. Trẻ con quá! Nếu một lời đủ thị uy thì chắc thế giới này chẳng ai rảnh hơi đi đánh đám; cứ đến, đối diện kẻ thù rồi hai bên thỏa thích nói vọng về khả năng của mình là đủ. Một lúc sau, cô lấy chiếc hộp đựng nước mắt rồng ra, ném về phía Ine sau khi nhận được cái huých khuỷu tay xác nhận của Jade. Giao dịch thành công.

- Tuyệt vời! - Ine nhanh tay đón lấy chiếc hộp, chẳng thèm kiểm tra mà nhét vào trong ngực áo. - Vậy chúng ta có thể nói lời từ biệt rồi chứ nhỉ?

- Ông cứ tự nhiên thôi! - Helena khinh khỉnh đáp.

- Không cần phải lạnh nhạt vậy chứ? Tôi linh cảm rằng chúng ta sẽ còn có cơ hội gặp lại trong tương lai gần đấy!

Ine cười lớn, rồi không dùng dằng nữa, lập tức xoay người rời đi. Không cần bất kỳ mệnh lệnh nào, đám hộ vệ cao lớn cũng nhanh chóng xoay người, nện những bước nặng nề theo sau Ine, tiến vào bóng tối đầy u tịch của cánh rừng già.

Dõi theo từng ánh đuốc lập lòe rồi dần biến mất, cả Helena lẫn Jade đều nhú mào, như đang suy nghĩ điều gì đó. Phải một lúc lâu sau, khi đám hộ vệ đã bắt đầu gõ móng vì không muốn chờ đợi thêm nữa, Jade mới cảm bó đuốc đang cầm trên xe, nhả xuống đất.

- Helena, nghĩ gì vậy? - Jade hỏi.

- Cuộc gặp gỡ này có vẻ không bình thường lắm! - Helena nói khi mắt vẫn nhìn thẳng về phía cánh rừng, rồi cũng nhảy phóc xuống.

- Đúng thế, gã Ine đó có cái gì đó rất đáng ngờ ngay từ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt. - Jade thấp giọng đáp. - Thế nhưng, những điều mà gã nói lại tương đối đáng tin, và rất dễ để xác nhận xem có phải là sự thật hay không.

- Hẳn ta không nói dối, nhưng cũng không hề nói thật! - Vừa nói, Helena vừa tiện tay gỡ đồ đạc trên lưng đám bò mộng xuống để chúng tự do di chuyển kiếm ăn.

- Có vẻ là vậy! - Jade tiện tay cầm bó đuốc xuống giữa khoảng đất trống, rồi chậm rãi chuẩn bị nơi đốt lửa trại. - Hơn nữa, đám hộ vệ đi theo gã Ine đó cũng đem lại cho tôi cảm giác rất kỳ lạ, nhưng khó mà giải thích bằng lời được.

- Đám người đó ư? - Bàn tay đang thoăn thoắt nhặt cành cây khô dừng lại, Helena đánh mắt nhìn về phía Jade.

- Đúng thế, cảm giác rất thiếu sức sống, giống như không phải là một cơ thể sống vậy... - Jade ngập ngừng đáp. - Tuy nhiên, vừa rồi trời quá tối, mà tôi cũng không có đủ thời gian quan sát kỹ, nên không chắc lắm về điều đó.

- Tôi nghĩ tại đám đó hành động quá máy móc thôi. - Helena nhẹ lắc đầu, rồi tiếp tục cúi xuống nhặt cành khô. - Đội quân tinh nhuệ phục vụ hoàng tộc cũng toàn như vậy cả! Tôi thấy cậu đã nghĩ quá nhiều rồi.

- Cũng có thể là tôi nghĩ quá nhiều. - Jade khe khẽ lắc đầu. - Nhưng dù sao chúng ta vẫn nên chú ý đến những thông tin liên quan đến Công quốc Monil trong thời gian tới.

- Điều đó thì tất nhiên rồi!

Đây là lần đầu tiên Jade thức dậy khi Helena đã sẵn sàng. Thậm chí cô nàng đã đưa đám bò mộng vào sẵn xe kéo sau khi cho Dục Long ăn và chăm sóc vết thương cho nó. Jade thật sự ngạc nhiên nhưng không hỏi han nhiều khi thấy vẻ sốt ruột của Helena. Cô thật sự muốn rời đi ngay.

- Chúng ta sẽ đi đâu? - Jade hỏi, khi lồm cồm ngồi dậy và thu dọn đồ đạc cá nhân.

- Thị trấn Bonne! - Helena nói cụt lủn rồi phóc lên xe ngồi đợi sẵn.

- Tại sao? - Jade lật đật nhảy lên theo.

- Từ đây đến thị trấn Bonne sẽ băng qua một khu rừng trúc... - Helena thủng thỉnh đáp khi thúc mấy con bò mộng di chuyển. - ... có một gã khá giỏi rèn vũ khí. Tôi muốn biến cái vuốt rồng thành một con dao găm.

Jade đưa mắt nhìn sang Helena, nghe rõ ràng có sự nhưng nhớ nào đó lúc cô nói về cái vuốt rồng. Dieter chẳng? Không! Cậu ấy quá trẻ, lại cũng chẳng có gì là đặc sắc so với Helena. Nghĩ vậy, không đứng lòng Jade nghe quặn đau. Cậu im lặng ngồi cạnh cô bạn suốt một quãng dài, đợi chờ cô nói gì đó; nhưng Helena cũng tuyệt đối lặng im.

Mất gần một ngày đường thì họ đến được khu rừng trúc nọ. Khá kỳ lạ là khu vực này lại xuất hiện loài cây này, nhưng Jade chẳng buồn thắc mắc. Cậu quen với chuyện không có gì là bình thường suốt dọc hành trình cùng cô bạn thân rồi. Đi sâu

vào trong một chút, Jade để ý thấy chỉ vài ba ngôi nhà tranh nằm gần nhau, còn lại, chỉ trúc và cỏ dại. Có vẻ như đây là nơi trú ngụ của một nhóm người không thích giao du với thế giới bên ngoài; nhưng rõ ràng họ là những người đặc biệt hoặc có khả năng đặc biệt, thế nên Helena mới biết mà tìm đến họ đấy thôi.

- Tôi sẽ vào nhà kia! - Helena chỉ thẳng về phía ngôi nhà nằm ngoài cùng bên trái. - Cậu tìm gì cho Dục Long ăn nhé!

- Cậu biết rõ về gã thợ rèn này à?

- Ừm... - Helena tỏ ra thờ ơ. - Người quen cũ. Họ từng là nhóm những thợ rèn giỏi nhất đấy!

Nói rồi, cô chủ động nhảy xuống, tiến thẳng về phía ngôi nhà vừa chỉ, mặc kệ Jade đưa cặp mắt thắc mắc nhìn theo.

*

Jade dừng tay, thôi không ve vuốt Dục Long nữa khi Helena rảo bước nhanh ra, vẫn với vẻ mặt lạnh tanh muôn thuở.

- Dừng trại đi! - Helena nói, như ra lệnh.

- Không thể ở nhờ à? - Jade thật sự khó chịu với thái độ của Helena. - Tưởng cậu bảo đấy là nhà người quen?

- Tôi không thích!

Jade lặng đi một lát, rồi chậm rãi sắp xếp chỗ ngủ cho bạn và mình. Thi thoảng, cậu liếc sang dò chừng thái độ của Helena. Rõ ràng, không phải cô đang ra vẻ gì với cậu cả; chỉ là, hình như Helena có tâm sự thì phải. Jade chậm rãi tiến lại gần, ngồi xuống và cố tìm cách bắt chuyện.

- Lúc này... à... bà già ở nhà bên này... - Vừa nói, Jade vừa ngoái lại, phẩy phẩy tay về phía ngôi nhà ngoài cùng bên phải.
- ... kể tôi nghe chuyện họ nhận đơn hàng từ Công quốc Monil...

- Ừm...

- Là... một chiếc vương miện mừng công chúa nhỏ của họ khỏi bệnh!

- Ừm...

- Cậu chỉ ừm thôi à? - Jade lại bắt đầu thấy cực kỳ khó hiểu trước thái độ của Helena. - Điều ấy có nghĩa là nước mắt rồng không thật sự đem về vì bệnh tình của công chúa đấy!

- Tôi biết rồi!

- Cậu biết rồi? - Jade như muốn nhảy dựng lên. - Và cậu có thể bình thần như thế?

Helena quay sang nhìn Jade, miệng bành ra trông rất khó coi, rồi thêm một cái nhún vai rõ ràng bất cần nữa mới lên tiếng.

- Quan trọng gì chuyện ấy? Chúng ta đã xong đơn hàng và nhận phần của mình. Với tôi, thế là đủ!

Chương X

KỂ ĐẶT HÀNG BÍ ẨN

Rời khỏi rừng trúc với thái độ thật sự khó hiểu, Helena mất một ngày để bình thường trở lại. Jade vẫn vậy, quyết định tôn trọng Helena; nếu điều ấy là thứ cô muốn giữ cho riêng mình thì cậu không có lý do để thắc mắc.

Cô giữ quyết định tới thị trấn Bonne như đã nói khi rời khỏi làng Dritch. Dĩ nhiên, gần nửa tháng cho cuộc hành trình này, họ ghé lại nhiều nơi, có đủ trò vui cho Jade khám phá khiến cậu quên luôn câu chuyện ở rừng trúc; hoặc giả, là tự Jade không muốn nghĩ đến nó nữa.

Trời sắp tối cũng là lúc họ đến được thị trấn Boone. Trong suy nghĩ của Helena lúc này chỉ là được ăn một bữa no say để bù lại quãng thời gian làm nhiệm vụ đầy gian khổ.

Những ngày đầu tiên, Jade còn đủ kiên nhẫn để ngồi dự tiệc với Helena; nhưng đến hôm nay thì chẳng ai thấy anh chàng đâu cả. Chỉ còn Helena đang một mình đánh vật với bàn thức ăn đầy ắp, bên cạnh là chồng bát đĩa trống xếp cao quá đầu người.

- Đội trưởng Helena, dạo này chị có khỏe không?

Một giọng nói khàn khàn, có phần quen thuộc phát ra từ bên

phải khiến Helena ngẩng đầu lên, tạm dừng việc xử lý chiếc đùi lợn nướng mật ong khổng lồ trên tay. Vừa nhìn thấy gương mặt của người mới tới, Helena lập tức quăng miếng thịt thơm lừng xuống, nhanh chóng đứng lên, khẽ chạm nhẹ vào đôi bàn tay nhỏ nhắn của đối phương và nói như reo.

- Agatha, là em à? Sao em lại tới đây? Dạo này có khỏe không?

- Chúng ta... chị có thể ra chỗ khác nói chuyện với em không?

- Agatha hạ giọng, nét mặt có chút khó xử.

- Đợi chút, chị dẫn em lên phòng! - Helena vừa nói vừa lấy khăn lau sạch giá vị dính đầy tay và trên cả khuôn mặt đang bóng nhờn dầu mỡ của mình.

*

Ngồi trên giường, Agatha nhìn về phía chiếc bàn nhỏ chất đầy đĩa thức ăn. Lúc này, Helena không có trong phòng vì còn đang chạy xuống tầng một, bê hết những món còn thừa ban nãy lên để xử lý nốt.

- Xong rồi, xong rồi...! - Helena vừa nói vừa loay hoay tìm chỗ đặt khay sườn bò nướng rồi bất thành linh quay sang Agatha. - Mà Agatha này, em tới tìm chị có chuyện gì thế? Ai bắt nạt em à?

- Không phải! Em có chuyện quan trọng cần bàn với chị! - Agatha mỉm cười, có lẽ rất vui khi Helena quan tâm đến mình. - À mà Jade đâu rồi chị?

- Chị cũng chẳng biết! Đến chỗ nào Jade cũng ra ngoài mua sắm gì đó, đến khi chán chê mới về! - Helena đặt tạm đĩa sườn nướng lên ghế, sau đó mới ngồi xuống cạnh Agatha. - Thế em

có chuyện gì quan trọng mà lại tìm tới chị?

- Thật ra em cũng chỉ chuyển lời giúp đội trưởng Balzac mà thôi... - Agatha đáp.

- Đội trưởng Balzac? - Helena chau mày, tỏ vẻ khó hiểu. - Nhiệm vụ của ông ta là canh chừng tộc Elf mà? Chẳng lẽ hiện tại tộc Elf muốn trở mặt?

- Không phải vậy! Đội trưởng Balzac nói có một đơn hàng đặc biệt muốn giới thiệu cho chị, và phần thưởng thì vô cùng hậu hĩnh.

- Từ khi nào mà ông ta lại tốt bụng với chị như vậy chứ? Sao ông ta không cho cấp dưới của mình làm?

- Em không rõ lắm, chỉ biết là ông ấy nhất định muốn mời chị! Nếu không phải em tiện đường tới điều tra vụ rỗng tấn công tại làng Dritch thì có lẽ đội trưởng Balzac đã tự cử người tới tìm chị rồi.

- Vậy à? Thế ông ta có nói cụ thể phần thưởng là gì không? - Helena tỏ ra trầm ngâm.

- Cái này... đội trưởng Balzac nói rằng, do nhiệm vụ hơi đặc biệt nên phần thưởng sẽ bàn bạc sau, song ít nhất cũng tương đương với 10.000 đồng vàng.

- 10.000 đồng vàng? - Helena nắm lấy hai bàn tay của Agatha, mắt sáng lên lộ rõ vẻ thích thú.

Nói đúng ra, Helena không phải người quá thích tiền - dĩ nhiên, ngoại trừ có nhiều tiền đồng nghĩa với việc có nhiều thức ăn ngon; với cô, giá trị của đơn hàng thể hiện được độ khó của nhiệm vụ mà cô phải thực hiện. Càng khó càng khiến

Helena cảm thấy thích thú; nhưng đôi khi sự hào hứng quá đà của cô khiến người đối diện không tránh khỏi cảm giác kỳ cục.

- Đúng, đúng thế! - Agatha lúng túng trả lời trước phản ứng thái quá của Helena.

- Thế Balzac định hẹn gặp chị lúc nào? - Helena thu lại hai tay, xấu hổ ho khan rồi lên tiếng hỏi.

- Chị còn nhớ rừng Białowieża chứ? Đội trưởng Balzac muốn gặp chị tại một ngôi làng gần đó, vào đúng buổi sáng ngày trăng non thứ tám năm nay. Ông ấy bảo em đưa cho chị tấm bản đồ này để tìm địa chỉ cụ thể! - Agatha vừa trả lời, vừa móc ra một cuộn giấy da màu nâu sáng từ trong ngực áo đưa cho Helena.

Bên ngoài bìa rừng Białowieża, từng tia nắng vàng óng chiếu xuyên qua những tán thông thưa thớt, tạo nên nhiều tầng ánh sáng mơ hồ đẹp lạ lùng. Trên nền đất quanh co, đôi chỗ phủ đầy lá khô, hết như tấm thảm lớn, vẽ nên bức tranh giao hòa dung dị nhưng cực kỳ hấp dẫn. Xa xa, lớp sương mù giăng kín đỉnh núi, che khuất cả ánh sáng tinh khôi của buổi sớm khiến mọi thứ càng trở nên mơ màng hơn. Đâu đó, tiếng chim hót vui tai, đánh thức chú rắn lục cùng cái trườn mình trên thân cây già úa dong tìm về phía tiếng reo của con mồi... Sự yên vui đôi khi đem theo cả hiểm nguy đằng sau đó!

Bước đi giữa khung cảnh tuyệt vời ấy, Helena không những không cảm thấy thoải mái; ngược lại, cô gồng cứng, tự nhắc nhở mình luôn phải đề phòng. Con người thường dễ mất cảnh giác trước cái đẹp; có lạnh lùng mấy thì Helena cũng không cưỡng nổi trước sự tuyệt mỹ của tự nhiên thế này; và càng

như thế thì cô càng phải nhắc mình không được mất tập trung.

Vết thương của Dục Long trong cuộc chiến với rồng tại làng Dritch vẫn chưa khỏi hẳn; thế nên, đến rạng sáng hôm nay, Helena và Jade mới có thể đặt chân tới thị trấn Hanówka - nơi được đánh dấu trên tấm bản đồ của Balzac. Dĩ nhiên đây là lý do khá chính đáng, nhưng với Helena, không giữ được uy tín là điều tối kỵ với mọi khách hàng, thế nên trong lòng cô có phần khó xử.

Người đón cô ở điểm hẹn ban đầu không phải Balzac, mà là Szydło - một trong bốn đội phó dưới trướng Balzac, chuyên phụ trách việc canh chừng lãnh địa tộc Elf rừng Białowieża.

Helena còn nhớ, sau sự kiện xảy ra cách đây hơn mười năm, chính tộc Elf - giống loài sinh vật huyền bí đầu tiên - đã chủ động tiếp xúc và giao hảo với đội Vệ Nhân, đồng thời bày tỏ thành ý không muốn gây hại cho con người.

Tuy nhiên, để có thể đạt được hòa bình lâu dài, đội Vệ Nhân buộc phải chấp nhận vài điều kiện nho nhỏ do chủng tộc cao ngạo này đề xuất. Và, để tránh cuộc chiến tranh trực diện với một giống loài hùng mạnh như vậy, họ đã cân nhắc rất kỹ lưỡng, rồi quyết định lựa chọn giải pháp thỏa hiệp tạm thời.

Kể từ đó, tộc Elf được sở hữu thêm bốn lãnh địa mới bên trong những khu rừng lớn vốn thuộc quyền sở hữu của con người, bao gồm cả rừng Białowieża. Nhận ra mối nguy cơ tiềm ẩn tới từ tộc Elf, đội Vệ Nhân cũng đã thành lập riêng một đội chuyên đảm nhiệm công việc theo dõi chủng tộc này tại bốn lãnh địa mới thành lập. Vì thế, đội giám sát tộc Elf - hiện do Balzac chỉ huy - thường chia làm năm nhóm nhỏ. Trong đó, bốn nhóm gồm mười thành viên sẽ duy trì theo dõi từng lãnh

địa tương ứng. Riêng nhóm còn lại do đội trưởng chỉ huy thì đóng quân ngay tại trụ sở Vệ Nhân, sẵn sàng chờ điều động khi cần thiết.

Trên lý thuyết là vậy, nhưng bình thường, hơn nửa lượng quân dự bị này của Balzac vẫn thường xuyên ra ngoài với lý do thu thập tin tức tình báo, còn nhiệm vụ thực tế của họ là gì thì Helena không biết và cũng chẳng có hứng thú quan tâm.

*

Trò chuyện với Szydło, Helena mới biết làng Hanówka cũng không phải địa điểm hẹn gặp chính thức để giao dịch đơn hàng - mà đó là một khoảng đất trống nằm bên trong mảng rừng phía tây nam, cách đây hơn ba dặm. Mặt khác, yêu cầu của người đặt hàng là cô phải đi một mình. Với Helena, chuyện người ta thích tỏ ra bí ẩn trước những ham muốn kỳ quặc của bản thân cũng không có gì là quá lạ; mà những đơn hàng này, ngoài thể hiện ham muốn chiếm hữu, chắc cũng khó tìm ra lý do khác!

Mặc dù toàn bộ chuyện này đã bắt đầu lộ vẻ quái dị, song việc đối mặt và giải quyết những thứ bất bình thường lại chính là một phần vô cùng dễ hiểu đối với một kẻ đã tự biến mình thành thợ săn tiền thưởng. Bởi vậy, Helena chỉ dằn dò qua Jade rồi lập tức cất bước, tiến về phía cánh rừng. Helena hiểu Jade, như cậu hiểu cô vậy; và cuộc trò chuyện này càng ngắn bao nhiêu thì càng tốt bấy nhiêu. Nhưng dĩ nhiên, họ đã quen có mặt người kia bên cạnh mình, giờ đây vì một thỏa thuận mà phải tách đôi ra, thật rất khó để cả hai không cảm thấy khó chịu. Và, có lẽ, chỉ Helena mới đủ lạnh lùng để ra mệnh lệnh, để quay lưng đi.

"Hai đứa trẻ bị cướp mất tương lai"

lang thang tìm kiếm

Hai đứa trẻ bị cướp mất tương lai

nhìn thấy nhau

... lần cuối..."

Helena khẽ khựng lại, chau mày rồi hít sâu dần bước tới. Sao bỗng nhiên những câu thơ ấy lại bật ra trong đầu cô nhỉ? Nó từng được ghi chép ở đâu và tại sao lại đọc được, Helena không chắc mình có thể nhớ; chỉ mơ hồ cảm thấy, ngay lúc này chúng xuất hiện trong đầu, nghĩa là thật sự có lý do.

Theo lời Szydło, dẫu không thể tiết lộ vị trí cụ thể của khoảng đất trống, nhưng Helena vẫn có thể một mình tới đó bằng cách lần theo các ký hiệu đặc biệt được Balzac khắc lại dọc đường.

Ban đầu, cô cố gắng di chuyển thật nhanh để tránh việc Balzac phải chờ đợi quá lâu - dù bản thân Helena cũng không có ấn tượng tốt đẹp về đối phương, nhưng khách hàng là khách hàng, và uy tín luôn là thứ đáng để bất kỳ ai cũng phải đặt lên hàng đầu. Thế nhưng, càng tiến sâu vào trong rừng, Helena càng cảm thấy nghi hoặc, bởi chuỗi ký hiệu do Balzac nhắn gửi không theo một phương hướng cố định nào. Tất cả dường như đang muốn dẫn Helena đi vòng vèo nhưng cô vẫn phải đi tiếp; đã quyết định đi theo sự dẫn đường của một ai khác, hoặc phải tin để đi hoặc quay đầu trở về và đừng nghĩ ngợi thêm gì nữa. Nhưng Helena không thể không dè chừng khi mà trên suốt đoạn đường dài, cô từng cảm thấy được trên dưới mười thân ảnh làm nhiệm vụ giám sát. Họ giống như đang ẩn nấp xung quanh. Dù không tiện áp sát để nhìn rõ đối phương, nhưng Helena vẫn có thể khẳng định - đó là thành

viên thuộc đội Vệ Nhân.

Chẳng lẽ Balzac muốn che giấu điều gì? Nếu đã muốn giấu giếm, tại sao lại điều động nhiều người đến vậy - trong khi hoàn toàn có thể trực tiếp tới gặp Helena một cách bí mật? Chưa kể, nếu thật sự cần giữ bí mật, Balzac cũng không nên lựa chọn Helena, bởi ngay khi cả hai đều là đội trưởng thuộc đội Vệ Nhân, chính ông ta cũng luôn tỏ ra thiếu đồng tình với cách suy nghĩ và hành động của cô. Đã có quá nhiều bất đồng trong cuộc sống, sao phải chọn người kia làm cộng sự của mình? Do sự nghi hoặc trong lòng mỗi lúc một lớn, thế nên càng về sau, Helena càng thả bước thật chậm, kỹ lưỡng quan sát, đồng thời cũng đề cao tinh thần cảnh giác hơn.

*

Sau gần một tiếng di chuyển xuyên qua mảng rừng thông xanh ngắt, ngang qua một vài con vật biến dị mà không gặp phải sự cố nào, cuối cùng, Helena cũng nhìn thấy một khoảng đất trống.

Trên thảm cỏ thấp xen lẫn vài bông hoa dại màu trắng thuần khiết, Helena nhìn thấy bốn người đang đứng đợi sẵn. Trong số đó, nổi bật hơn cả là một người đàn ông trung niên cao lớn với bộ râu quai nón trên khuôn mặt góc cạnh, cùng mái tóc cắt ngắn đã điểm chút hoa râu; ánh mắt toát lên vẻ cương nghị khó tả.

Khoác trên thân hình cao lớn ấy là một bộ giáp trụ màu đen, che kín cả cơ thể lực lưỡng. Thế nhưng, nếu nhìn kỹ, có thể thấy đây chỉ là loại giáp da mềm. Điểm đặc biệt thật sự nằm ở lớp vảy màu đen mịn, được lấy từ cơ thể loài bò sát nào đó, nhưng lại mang cảm giác chúng được đúc thành từ kim loại. Helena thoáng mất tập trung, cố nghĩ thử đây là da của loài

vật gì, vì rõ ràng trông rất quen nhưng rồi không tài nào nhớ được; thế là đành bỏ qua suy nghĩ ấy, nhắm thẳng về phía trước, vẫn với thái độ có phần dè chừng.

Người đàn ông đứng khoanh tay sát cạnh bên một chiếc khiên lớn hình chữ nhật khổ rộng cao tới tận giữa eo được cắm thẳng trên mặt đất. Có vẻ, chiếc khiên được chế tác từ kim loại cứng với thiết kế hơi cong về phía trước, trên mặt phủ lớp vảy màu đen tinh mịn giống như trên bộ giáp mà gã đang mặc. Dây răng thú trắng hếu điểm trên tấm khiên càng tôn thêm vẻ nguy hiểm.

Phía sau lưng ông ta, loáng thoáng nhô ra chuôi của một thanh đại kiếm. Mặc dù không quá rõ ràng, thế nhưng có thể thấy toàn bộ thanh kiếm này đều có màu trắng, giống như được mài thành từ xương một loài sinh vật quý hiếm nào đấy chứ không phải đúc bằng kim loại như những vũ khí thông thường. Chà, xương đủ cứng để làm vũ khí mà con vật ấy lại chết dưới tay của một chiến binh trong một cuộc chiến, đáng gờm thật! Thế nên, người đàn ông kia chỉ đứng yên một chỗ, song lại có thể khiến cho người đối diện cảm nhận được khí chất uy nghiêm khó mà diễn tả thành lời.

Chính là đội trưởng Balzac - người lãnh đạo đội giám sát tộc Elf - với trang phục chiến đấu kháng ma pháp tiêu chuẩn. Nguyên liệu chính để chế tạo nên thứ có một không hai này được lấy từ thi thể của loài Địa Long - Helena đã từng nghe nói đến, nhưng tận mắt chứng kiến như hôm nay thì chưa. Rõ ràng, sau khi cô rời đi, Balzac đã phát triển được khả năng của ông một cách đáng nể, và rõ ràng đã giành được nhiều chiến tích lẫy lừng để có thể khoác trên mình chiến lợi phẩm. Con người có thể tự phát triển mỗi ngày, nếu có cơ hội đối đầu với nhiều thử thách! Và rõ ràng, Balzac đã kinh qua điều đó đủ

nhều, kể từ ngày cô rời đi.

Do tư tưởng hiếu chiến đến mức “thà giết lầm còn hơn bỏ sót”, nên trước đây, đội trưởng Balzac không thể hợp với thầy Dmitri và cả Helena. Bởi vậy, ấn tượng của Helena về ông ta chẳng có gì tốt đẹp - dù cho thầy Dmitri từng nhận xét Balzac thật ra rất quan tâm tới sự an nguy của loài người, chỉ là cách suy nghĩ có phần cực đoan mà thôi! Không dừng, Helena mơ hồ nhớ về vài thứ trong quá khứ, liên quan đến người đàn ông vẫn đang bình thản nhìn về phía cô.

Nhưng có vẻ như Balzac chưa phải là nhân vật chính trong buổi gặp gỡ này, bởi ngay từ khi tới đây, Helena đã lơ mơ nhìn thấy câu trả lời cho toàn bộ những điểm kỳ dị mà bản thân gặp phải trên suốt quãng đường - tất cả đều nằm trên người của kẻ mặc áo choàng màu đen kia.

Thật vậy! Giữa bãi đất trống còn có thêm ba người nữa - ba kẻ che đầy hoàn toàn thân hình bên dưới lớp áo choàng đen. Trong đó có một kẻ dáng người thấp bé đứng đằng trước, ngang hàng với Balzac; hai kẻ còn lại sở hữu thân hình khổng lồ cao tới gần ba mét - khiến một chiến binh vốn to con như Balzac trông cũng chẳng khác nào một đứa trẻ gầy yếu. Chúng đứng yên phía sau, như những hộ vệ trung thành và tận tâm.

Vừa quan sát bốn người này, Helena vừa rảo bước tiến vào giữa bãi đất trống, rồi dừng chân khi còn cách Balzac vài bước, mắt nhìn thẳng, lạnh băng - đây không phải lúc để phô ra hết những thắc mắc, suy nghĩ của mình.

- Helena, cô đến muộn! - Balzac chủ động lên tiếng.

- Là do ông đánh dấu đường vòng vèo quá đấy chứ! - Helena khinh khỉnh đáp.

- Cô tới đây một mình? - Balzac chất vấn.

- Đúng vậy!

- Cô chắc chắn không bị ai bám đuôi chứ?

- Ngoài người của ông thì còn ai biết tôi tới đây nữa đâu? Mà không phải là ông đã bố trí người giám sát dọc đường rồi sao?

- Helena trả lời, giọng lạnh lùng hơn.

- Ngài thấy thế nào? - Balzac nhú mày, không tiếp tục nói chuyện với Helena nữa mà quay sang hỏi ý kiến người mặc áo choàng bên cạnh.

Trước câu hỏi của Balzac, người này vẫn giữ nguyên sự im lặng. Đúng lúc ấy, hai kẻ hộ vệ kia bất ngờ hành động, hoàn toàn không có dấu hiệu báo trước. Chúng hơi tách nhau ra, rồi lao thẳng về phía Helena đang đứng như muốn tạo thế tấn công gọn gôm.

Ngay khi hai gã hộ vệ vừa cử động, Helena đã lập tức rút kiếm, sẵn sàng lao vào một cuộc chiến chẳng hề có lý do. Mà thật ra, lý do của chiến tranh thực chất chỉ là những bịp lừa con người tự tạo ra cho chính mình, để không phải tự đối diện với suy nghĩ rằng bản thân quá ngông cuồng và háo thắng. Thế nhưng, hai kẻ này không động thủ, chỉ lao đến và dừng lại cách cô gái trẻ một đoạn rất gần rồi đứng bất động, kẹp Helena vào giữa.

Trước sự cố bất ngờ, Balzac hơi nhú mày, song cũng không nói gì mà lập tức giơ tay phải rút thanh kiếm lớn sau lưng, còn tay trái thì nhanh chóng nhặt tấm khiên chống trên mặt đất. Balzac dường như chẳng hề có ý định tấn công Helena. Ông ta chỉ giơ khiên và kiếm đứng trước kẻ lạ mặt khoác áo choàng

đen, hơi khom mình tỏ vẻ đề phòng. Nhưng sự thể có vẻ tệ hại hơn hẳn, khi mà lúc này hơn mười bóng người mặc giáp đen bỗng đồng thời xuất hiện xung quanh khoảng đất trống, trên tay đã giương sẵn một cây nỏ lớn màu đen với mục tiêu chính là Helena.

Mặc dù những kẻ mới xuất hiện này đều đeo mặt nạ che giấu danh tính, thế nhưng, thông qua bộ áo giáp đặc trưng cùng thân hình tương đối bình thường, Helena nhận ra đây chính là nhóm quân dự bị dưới trướng Balzac - bởi thành viên bốn đội còn lại đa phần đều sở hữu vẻ bề ngoài ấn tượng giống như vị đội trưởng của họ vậy.

- Balzac, đây là ý gì? - Helena lạnh lùng hỏi, chẳng chút nao núng.

- Bình tĩnh đi, đây chẳng qua là một thử nghiệm mà thôi! - Trong khi Balzac tiếp tục giữ im lặng thì kẻ khoác áo choàng đen lên tiếng, bằng chất giọng già nua mà Helena cảm thấy có phần quen thuộc, nhưng nhất thời không nhớ rõ là của ai.

- Một thử nghiệm? - Helena nhú mày.

- Đúng vậy, một thử nghiệm về khả năng chiến đấu của cô, Helena. Nếu cô muốn tiếp nhận nhiệm vụ này, trước tiên phải đánh bại được hai hộ vệ của tôi, còn nếu thất bại thì... Helena à, cô cũng không nhất thiết phải rời khỏi nơi này đâu! - Kẻ khoác áo choàng đen đáp.

- Balzac, ông muốn dùng chừng này người để giữ tôi lại đây à?

- Helena không buồn để ý đến kẻ khoác áo choàng đen mà quay sang nói với Balzac bằng giọng khinh bỉ.

- Tôi biết, nếu cô thật sự muốn trốn thoát thì số nỏ sẵn rống

cải tiến đó cũng không ngăn lại được. Nhưng Helena này, cô đừng quên rằng, Jade vẫn còn đang ở cùng với đội phó của tôi đấy! - Balzac đáp lời, nhưng vẫn duy trì sự đề phòng cao độ.

- Balzac, ông!... Chuyện này là ý của toàn thể đội Vệ Nhân, hay do một mình ông dàn dựng?

Helena vô cùng giận dữ trước lời đe dọa của Balzac, nhưng ngay lập tức đưa ra nghi vấn, bởi với tính cách của Balzac thì chắc chắn sẽ không sử dụng thủ đoạn như vậy hòng khống chế cô.

- Chuyện đấy cô không cần quan tâm; thứ cần lúc này là cô phải vượt qua bài kiểm tra đã! - Balzac nói với Helena, sau đó quay sang kẻ khoác áo choàng đen. - Ngài Franky...

Tuy nhiên, Balzac chưa kịp nói gì thêm thì hai gã hộ vệ đã bổ thẳng về phía Helena. Trước sự tấn công của hai kẻ lạ mặt khổng lồ, Helena không thể chủ quan được; thế nên, mọi bản khoả nên gác lại để tập trung ứng chiến. Hai gã hộ vệ không hề mang theo vũ khí; chúng tay không lao thẳng về phía Helena. Gã hộ vệ bên trái dường như nhanh hơn một nhịp, lập tức dùng nắm đấm từ trên cao giáng mạnh xuống, nhằm thẳng vào đầu của Helena. Helena thu nhanh kiếm lại, thối lui vài bước tránh đòn. Đúng lúc này, gã hộ vệ còn lại đánh tới bằng một cái vung tay với toàn bộ sức mạnh của mình.

Nhanh như cắt, Helena bất ngờ bật người lên khỏi mặt đất, tránh thoát đòn tấn công liên hoàn từ hai gã hộ vệ rồi hạ xuống cách đó một đoạn. Không đánh trúng mục tiêu, cánh tay của gã hộ vệ vung thẳng đến, đập trúng bờ vai của gã còn lại, tạo nên thứ thanh âm tương tự hai tiếng kim loại va chạm vào nhau. Nhưng cơn say khiến hai gã khổng lồ không cảm thấy đau đớn, ngay lập tức quay người lại, sừng sững đứng đối

diện với Helena.

Helena giữ nguyên vị trí, không có ý sẽ ra đòn, bởi, trong khoảnh khắc vừa rồi, cô nhận ra ngay, bên dưới lớp áo choàng của hai gã hộ vệ là một bộ giáp bó sát toàn cơ thể với mặt ngoài là lớp vẩy đen mịn, giống hệt như bộ giáp Địa Long đặc trưng mà Balzac đang mặc. Cả khuôn mặt của hai gã khổng lồ cũng được bảo vệ bởi một lớp giáp y hệt. Điều ấy có nghĩa là cơ hội sát thương bọn họ quá khó; nhưng chắc chắn chúng phải có điểm yếu nào đấy chứ nhỉ?

Tuy nhiên, Helena chẳng có nhiều thời gian để suy nghĩ, chỉ sau vài giây, hai gã hộ vệ đã tiếp tục xông về phía nữ chiến binh. Mặc dù cả hai đều hành động tương đối vụng về với động tác tấn công có phần thô ráp, song dựa vào sức mạnh này thì rõ ràng chúng cũng đã tạo cho Helena một chút khó khăn. Helena không trực diện phản kích thêm nữa mà chỉ duy trì né tránh để quan sát thêm.

*

- Ngài Franky, ngài thấy cô ta thế nào? - Lúc này thì Balzac đã không còn tỏ ra quá đề phòng, vừa chăm chú quan sát cuộc chiến giữa Helena và hai gã hộ vệ, vừa lên tiếng hỏi kẻ khoác áo choàng đen bên cạnh.

- Quả là con nhóc này có khả năng. Nhưng, nhiệm vụ là bảo vệ ta, chiến đấu mà cứ tránh né như vậy thì có lợi ích gì chứ? - Kẻ khoác áo choàng đen lên tiếng, giọng nói có phần bất mãn.

- À, nếu thế thì chúng ta cứ tiếp tục xem vậy... - Balzac có vẻ khá bực mình.

- Muốn phá được vẩy Địa Long, có lẽ sẽ tốn kha khá thời gian

đấy...

Kẻ khoác áo choàng đen bị ngắt ngang câu nói đầy vẻ đắc ý bởi những gì đang diễn ra trước mắt. Helena đã bất ngờ bung mạnh người lên cao, vung kiếm chém vào ngực của một gã hộ vệ khiến người này lập tức bị đẩy lùi về phía sau vài bước. Bên dưới lớp áo choàng bị chém rách, tầng vẩy tinh mịn màu đen cứng trên thân gã hộ vệ có dấu hiệu rạn nứt, lưu lại một dấu thẳng tắp hơi chệch ngay trước ngực.

Đòn tấn công rõ ràng không tầm thường, nhưng hẳn không có vẻ gì là đã bị thương, chỉ hơi khựng lại rồi tiếp tục cùng đồng bọn lao lên tấn công Helena. Cô khẽ nhếch mép cười rồi tiếp tục di chuyển, lại tiếp tục tránh né. Việc Helena đang làm tất nhiên chỉ những kẻ thừa kinh nghiệm chinh chiến mới hiểu; mà hai gã hộ pháp ngu si kia thì chắc chắn chẳng thể nghĩ đến bao giờ.

- Bây giờ thì ngài thấy cô ta thế nào? - Balzac cười lớn rồi nói.

- Cũng tạm được! Nếu cô ta tiếp tục duy trì được như thế thì có thể miễn cưỡng thông qua khảo nghiệm! - Gã áo choàng đen khinh khỉnh. - Balzac, ông thật sự nghĩ có thể tin tưởng được cô ta sao?

- Tôi đã nói với ngài rồi, cô ta mặc dù không cùng chung tư tưởng với chúng ta, thế nhưng dù gì thì cũng được Dmitri nuôi dạy từ nhỏ. Cho nên, lý do của chúng ta chắc chắn sẽ đủ để thuyết phục Helena, lại cộng thêm khoản tiền thưởng kếp xù kia nữa...

- Được rồi, không cần giải thích thêm nữa. Ít nhất thì cũng tốt hơn hẳn cái đám lính đánh thuê vô dụng kia!

Bên này, Helena thả cho thanh kiếm tự do rơi xuống. Nhanh tay rút con dao găm vốn được giắt bên hông ra, cô khom người, bung thẳng về phía trước; cùng lúc xia thẳng con dao về phía cổ họng gã hộ vệ vẫn điên cuồng động nắm đấm to như cái bàn của gã xuống đối thủ nhỏ bé.

Ánh vàng từ thứ vũ khí bé tí lia nhanh đến độ cặp mắt to như muốn lồi trôi ra ngoài của gã hộ vệ còn không bắt kịp đòn tiếp theo của Helena. Khi lưỡi dao vàng kề sát cổ họng, Helena lật chéo bàn tay, khiến vết đâm ngoáy thẳng sâu vào cái cổ họng lớn như một thân củ. Rút cánh tay đã đầm đìa máu, Helena quay sang nhìn gã khổng lồ còn lại đang đứng chết trân. Thật, hẳn hoàn toàn không nghĩ cuộc thử sức này phải kết thúc bằng mạng sống của cộng sự mình. Hẳn càng không thể tin cô gái nhỏ bé kia lại có thể bình thản lấy đi một mạng người như thế. Dĩ nhiên, là lính đánh thuê, hẳn cũng đã từng hình dung về cái chết của mình - ung nhiên và kiêu hãnh giữa một cuộc chiến - nhưng lại chưa từng nghĩ đến việc phải tận mắt chứng kiến một đối thủ thua tầm thân nhiên giết chết người đã cùng hẳn trải qua quá nhiều nguy hiểm trong cuộc đời. Hẳn ngoài chôn chân đứng nhìn và để cảm giác đau đớn của mất mát đồng cứng cơ thể lại, chẳng thể làm gì hơn.

Nhưng có vẻ, cô gái trẻ không hề có ý định dừng tay. Ngay khi cơ thể của gã khổng lồ vừa bị hạ chưa kịp đổ xuống, Helena đã giẫm mạnh chân lao tới, đập vào thân hình đồ sộ ấy làm đà, bật vòng ngược ra phía sau, vươn tay rút thanh kiếm vẫn cắm trên nền đất. Và chỉ sau hai giây nữa, cả lưỡi kiếm đen đã tuôn thẳng, vấp sâu vào cuống họng của gã hộ pháp vẫn đứng trơ húng đòn.

Helena đáp xuống rồi bình thản đứng thẳng người cạnh cơ thể hai gã hộ vệ khổng lồ nay đã nằm rạp, chỉ thẳng mũi dao

về phía trước, đôi mắt lạnh băng và sát khí lộ rõ trong hơi thở của cô nàng.

- Ông nên làm bộ giáp không có kẽ hở thì hơn!

Chương XI

NGÀI FRANCIS

- Balzac, Jade đang ở đâu? - Dao vẫn chìa về phía Balzac, Helena hỏi với giọng lạnh lùng.

- Hừ, cô coi thường Balzac này quá đấy! Hiện giờ, nếu không chạy lung tung thì Jade vẫn an toàn tại thị trấn Hanówka, nhiệm vụ của Szydło chỉ là báo tin cho cô mà thôi. Thế nhưng mà Helena, cô lại dám mang theo vuốt rỗng của... - Balzac định chất vấn Helena, nhưng lại bị kẻ khoác áo choàng đen gior tay ngăn lại.

- Được rồi, cái vuốt rỗng trên tay cô ta mặc dù tương đối đặc thù, thế nhưng nhìn cũng biết là mới được tháo khỏi cơ thể con rỗng trong chưa đầy hai tháng mà thôi, không phải là đem từ đội Vệ Nhân ra. - Kẻ khoác áo choàng đen lên tiếng rồi quay sang hỏi Helena. - Ta chỉ cảm thấy kỳ lạ, là vì sao cô lại tìm ra được điểm yếu trên người hai cổ hình nhân đó?

- Hiện giờ tôi không còn hứng thú với nhiệm vụ này của các người nữa. Tạm biệt! - Helena không trả lời mà cất con dao găm vuốt rỗng vào ống tay áo, quay người lại nhặt kiếm, sẵn sàng rời đi.

- Helena, cô... - Balzac tức giận nói, nhưng lại lần nữa bị kẻ khoác áo choàng đen gior tay ngăn lại.

- Balzac, bảo người của ông lui xuống trước đi! - Kẻ khoác áo choàng đen nói với giọng ra lệnh, rồi chuyển sang Helena. - Có vẻ như cô không hề cảm thấy hứng thú với thân phận thật của ta thì phải?

- Tôi biết đã từng gặp ông, thế nhưng điều đó hiện giờ cũng chẳng còn quan trọng.

- Thế nếu ta nói bản thân từng là bạn của Dmitri thì sao?

- Cũng không quan trọng, khi còn sống thấy Dmitri vốn có không ít bạn, thế nhưng điều đó không có nghĩa những kẻ đó hiện giờ vẫn còn xứng đáng là bạn của thầy! - Helena chỉ hơi khựng lại khi nhắc tới tên thầy mình, nhưng cuối cùng vẫn tiếp tục bước đi.

- Ha ha... vậy còn ta thì sao, nhóc con hiếu chiến? - Kẻ khoác áo choàng đen cười nói.

Giọng nói quen thuộc kết hợp với cách xưng hô đã rất lâu rồi chưa nghe thấy lại, dường như đánh thức mớ ký ức mơ hồ nào đó vốn đã phủ bụi trong Helena, khiến cô quay ngoắt lại, và ngay lập tức nhìn thấy một gương mặt già nua nhưng vô cùng thân quen - gương mặt mà Helena nghĩ sẽ không bao giờ còn được nhìn thấy thêm lần nào nữa.

- Ông là... ngài Francis!

*

Thực tế, phần lớn các bộ phận lấy trên cơ thể những loài sinh vật có liên quan tới rỗng - dù là Địa Long hay rỗng thuần chủng - đều có xu hướng "hóa đá" một thời gian sau khi tách rời khỏi cơ thể sống, khiến cho chúng càng trở nên cứng hơn

nhưng cũng giòn và dễ bị phá hủy hơn. Điểm này đặc biệt đúng đối với những bộ phận vốn đã mang bản chất cứng như xương cốt, vẩy giáp, răng nanh, móng vuốt... Quan trọng hơn, hiện tượng “hóa đá” diễn ra tương đối nhanh trong trường hợp của loài Địa Long.

Chính vì lý do này, vẩy Địa Long cũng không phải là thứ nguyên liệu quá thích hợp để chế tạo các dụng cụ mang tính bảo vệ như giáp trụ hay khiên chắn - bởi chúng không chịu được sự va chạm quá mạnh với vũ khí trong quá trình chiến đấu, đặc biệt là khi đối thủ tung ra những đòn quá mạnh. Tuy nhiên, mọi thứ trong tự nhiên luôn tồn tại trường hợp cá biệt.

Tộc Elf - đối thủ chính mà đội Vệ Nhân dưới trướng Balzac phải đối mặt - là một chủng tộc yêu thích sử dụng ma pháp trong lúc giao tranh mà lại không quá am hiểu vấn đề cận chiến.

Mặc dù luôn xuất hiện với hình tượng lưng đeo cung, eo mang kiếm khiến người khác hiểu lầm rằng đây là một chủng tộc hiếu chiến, hoặc thậm chí là sẽ được đánh giá cao về sức mạnh, quyền năng; thế nhưng sau thời gian dài tiếp xúc thì đội Vệ Nhân cũng hiểu ra một điều rằng, đa phần thành viên tộc Elf đều sở hữu khả năng kiếm thuật dở tệ, và đây cũng chỉ là biện pháp tự vệ cuối cùng của họ khi cần thiết mà thôi.

Còn thứ được gọi là cung tiễn - vũ khí chính của một chủng tộc ưa thích sự thanh nhã và sạch sẽ kể cả trong chiến đấu - cũng không hẳn là cung tiễn, bởi loại vũ khí này của tộc Elf hoàn toàn không phải dùng để bắn tên. Bằng chứng rõ ràng nhất chính là việc các chiến binh của họ chẳng bao giờ mang theo ống đựng tên. Cây cung mà tộc Elf thường sử dụng thực chất chỉ hoạt động như một dụng cụ hỗ trợ, giúp ngưng tụ

năng lượng ma pháp cường độ cao trong thời gian ngắn; từ đó có thể tận dụng tối đa năng khiếu thiên bẩm về ma pháp của mình để chiến đấu, tự biến bản thân thành một chiến binh mà không cần phải trải qua những giai đoạn huấn luyện. Và trước đối thủ như thế này, đội Vệ Nhân dưới trướng Balzac không cần tới khả năng chiến đấu quá xuất sắc, mà chủ yếu tăng cường thêm sự bảo hộ trước các loại ma pháp tấn công.

Với nhu cầu đặc thù như vậy, vẩy Địa Long bỗng nhiên lại trở thành sự lựa chọn tối ưu để chế tạo các dụng cụ mang tính bảo vệ, bởi loại vật liệu này tương đối dễ kiếm, mà lại có khả năng kìm hãm bằng cách phân tán ngược năng lượng ma pháp tác động lên bề mặt. Điểm đặc biệt nhất phải kể đến, là dầu trông giống kim loại, song trên thực tế thì vẩy Địa Long lại tương đối nhẹ, từ đó giúp tăng thêm tính cơ động trong chiến đấu, nhất là trước đối thủ yêu thích chiến đấu tầm xa như tộc Elf.

Dĩ nhiên, để tăng thêm tính bền cho giáp và khiên được làm từ vẩy Địa Long, thì nhóm chế tạo vũ khí của đội Vệ Nhân thường gia công lớp vẩy kèm theo cả phần da tương đối dày bên dưới, bởi bộ phận này không chịu hiện tượng “hóa đá” quá nghiêm trọng. Được cải tiến, thế nhưng vẩy Địa Long vẫn có một nhược điểm nhỏ không thể khắc phục, đó là chúng dễ dàng bị tổn hại bởi răng nanh và móng vuốt của rồng - bất kỳ loài rồng nào, dù cho bản thân hai thứ này cũng đã chịu hiện tượng “hóa đá” theo đặc thù chung đi chăng nữa.

Tất cả những kiến thức trên, dù cho là đội trưởng đội Vệ Nhân như Balzac cũng chưa chắc đã am tường hết; rất có thể họ sẽ chỉ hiểu mức độ tiện dụng của da và lông, vì con người thông thường chỉ để ý đến những thứ có lợi cho mình mà quên mất nguy cơ mới là thứ đáng để lưu tâm. Vậy mà, lại có một người

dù không phải Vệ Nhân nhưng hiểu rõ tất cả những điều này, thậm chí còn nhiều hơn nữa. Đó chính là ngài Francis, người đầu tiên đảm nhiệm vị trí nhóm trưởng nhóm nghiên cứu chế tạo vũ khí cho đội Vệ Nhân.

*

Ban đầu, khi đội Vệ Nhân mới thành lập, thầy Dmitri đã nhận ra một vấn đề quan trọng - các thành viên đội Vệ Nhân mặc dù đều có khả năng chiến đấu siêu việt, nhưng lại không quá xuất sắc trong chế tạo vũ khí cho chính mình, nhằm giữ an toàn khi đối mặt với những đối thủ sinh vật huyền bí, nhất là những đối thủ sở hữu năng lực đặc biệt như loài ma cà rồng hay tộc Elf.

Thầy Dmitri đã bỏ rất nhiều công sức tìm kiếm những con người bình thường - hoàn toàn bình thường, thậm chí họ còn có vẻ ngoài yếu đuối nữa là khác - nhưng lại sở hữu khả năng chế tạo vũ khí, giáp trụ bằng các loại vật liệu đặc thù, nhằm hỗ trợ đội Vệ Nhân trong hành trình bảo vệ loài người khỏi sinh vật huyền bí. Dĩ nhiên, thầy Dmitri là người công bằng, sòng phẳng và rạch ròi, thế nên trong quá trình trao đổi ấy, thầy luôn chia sẻ sự thật - điểm mạnh và điểm yếu của các loài sinh vật có thể gây nguy hại cho cuộc sống con người - với những người này; và rõ ràng họ là những người có trí tuệ siêu phàm, thế nên không khó khăn gì để hiểu sâu hơn về nhóm sinh vật kỳ dị ấy, dù chỉ nghe thêm một vài thông tin.

Trong số những người đã cùng làm việc với thầy Dmitri, nổi bật hơn cả chính là Francis, một người đã có nhiều cống hiến trong việc cải tiến vũ khí và áo giáp khiến chúng phù hợp hơn với phong cách chiến đấu của từng thành viên đội Vệ Nhân - bao gồm cả việc thêm một lớp da dày bên dưới vảy Địa Long.

Quan trọng hơn, thứ mà ông ấy đưa vào sản phẩm, chính là lòng nhân từ, sự lo âu dành cho những người bảo vệ đồng loại của mình. Chính vì lý do này mà ngay từ đầu, thầy Dmitri và ngài Francis đã trở thành bạn và thầy luôn nhắc về ông với Helena bằng một biệt từ cực kỳ tôn trọng - “ngài”.

Khi Helena còn nhỏ, ngài Francis cũng nhiều lần nhận lời nhờ vả của thầy Dmitri, chế tạo cho “nhóc con hiếu chiến” này một món vũ khí tiện tay. Tuy nhiên, càng về sau thì mối bất hòa giữa thầy Dmitri và ngài Francis càng trở nên nặng nề hơn; mà nguyên nhân chủ yếu là do quan điểm khác biệt của hai người trong phương pháp đối phó trước mối đe dọa tới từ những loài sinh vật huyền bí. Hồi ấy, do còn nhỏ tuổi nên Helena cũng không hiểu quá nhiều, và vẫn luôn coi ông ta như một người thân quen. Có một dấu mốc mà Helena không thể nào quên - năm ấy, cô vừa tròn mười bảy tuổi - trong một lần ra ngoài thu thập nguyên liệu, ngài Francis và rất đông người trong nhóm chế tạo vũ khí cho đội Vệ Nhân đã bị mai phục tại vùng Altai - sự kiện mà về sau được gọi với cái tên “Thảo nguyên rực lửa”.

Khi Helena cùng đội cứu viện của đội Vệ Nhân tới hiện trường, thì trước mắt chỉ là một thảo nguyên rộng lớn đang bị ngọn lửa điên cuồng thiêu đốt. Toàn bộ nhóm chế tạo vũ khí cùng đoàn xe chở nguyên liệu đều biến mất - ngay cả chút tro cũng chẳng còn sót lại, dù chỉ là một xiu bằng đầu ngón tay. Ngài Francis cùng nhóm chế tạo vũ khí ấy được xác định đã tử vong, với hung thủ không thể là ai khác ngoài tộc rồng - đa phần thành viên đội Vệ Nhân đều tin như vậy vì ngoài rồng ra thì khó có sinh vật nào có thể tạo ra biển lửa điên cuồng và khó dập như thế; dĩ nhiên cũng còn một vài người tỏ thái độ hoài nghi, mà sự nghi ngờ ấy cốt cũng chỉ là đưa thêm nhận định để truy cho bằng cùng hung thủ, chứ không có cơ sở gì

để xác minh. Thấy Dmitri là một trong những người không chắc chắn việc rỗng đã gây ra những cái chết thảm khốc ấy. Thế nên, lúc bấy giờ, đội Vệ Nhân không thể tổ chức một cuộc chiến để trả thù cho những con người đã hỗ trợ họ - lời nói của thầy Dmitri luôn có giá trị rất lớn - nhưng càng về sau thì câu chuyện này càng khiến thầy phải chịu áp lực lớn hơn, vì không thể tránh khỏi việc có những Vệ Nhân đình ninh rằng, thầy Dmitri đã suy đoán sai lầm.

Ôi thế mà, hiện giờ ngài Francis vẫn còn sống đây! Bằng xương bằng thịt, bằng trí nhớ của một con người siêu việt đủ để thốt ra cụm từ thân thương dành cho Helena! Điều ấy thật sự khiến cô bị xúc động dữ dội, hơn nữa, có vẻ như Balzac vẫn luôn biết rõ chuyện này, thế mà, chưa bao giờ ông ấy bảo vệ thầy Dmitri lấy một câu!

*

Dưới cái nhìn của Helena - nói đúng hơn là qua trí nhớ của cô - vẻ bề ngoài của ngài Francis hầu như chẳng khác gì so với trước đây. Vẫn khuôn mặt hơi nhăn nheo nhưng không mất đi vẻ hồng hào, vẫn đôi mắt toát lên sự cáu kỉnh ẩn đằng sau cặp kính tròn đặc trưng của những nhà nghiên cứu, vẫn giọng nói già nua tràn ngập sự đùa cợt và chẳng có vẻ gì là quan tâm đến xung quanh... Tất cả những điều này chậm rãi trôi từ mắt, đến não, ngọ nguậy xâu chuỗi cùng trí nhớ của Helena để chứng minh một điều rằng, kẻ đang đứng trước mặt cô chính là ngài Francis - người lẽ ra đã chết trong sự kiện “Thảo nguyên rực lửa” năm nào.

Thế nhưng, cũng có một điểm khác biệt so với trong ký ức của Helena - mái tóc bạc trắng có phần hơi hói của ngài Francis đã không còn nữa, mà thay vào đó là một lớp bảo vệ đen bóng tựa

như gỗ mun bám lấy da đầu, bên trong còn nhô ra hai chiếc râu ngắn giống hệt như một phần thân của con giun đất màu nâu xám đang nằm yên bất động. Dù vậy, Helena vẫn khẳng định, người khoác áo choàng đen kia không phải ai khác ngoài ngài Francis.

- Ngài... Francis! Ông chưa chết?

- Còn chưa, nhưng cũng sắp rồi! - Ngài Francis cười nghe vô cùng quái dị và nói ngắn gọn kiểu hài hước quen thuộc.

- Vậy chuyện đoàn xe bị tập kích năm đó là... - Helena cau mày vẻ như đang tự mình đưa ra suy đoán.

- Chỉ là một màn ngụy trang để mọi người nghĩ lão già này cùng vài thủ hạ đã chết đi mà thôi. Còn cụ thể thì một người thông minh như nhóc chắc giờ cũng hiểu được rồi chứ?

- Đây vốn là âm mưu của các người? - Helena không đáp lại ngài Francis mà quay sang chất vấn Balzac bằng giọng vô cùng lạnh lùng.

- Mọi chuyện cũng chỉ là lựa chọn bất đắc dĩ. Cô biết đấy, năm đó Dmitri quá bảo thủ, không hề quan tâm tới ý kiến của bọn ta. Không còn cách nào khác, một vài vị đội trưởng buộc phải dàn dựng sự kiện kia nhằm rút những người này ra, và họ cũng hoàn toàn tự nguyện chứ không hề bị cưỡng ép. - Balzac lên tiếng giải thích.

- Đội trưởng Balzac nói không sai. Mặc dù vô cùng tôn trọng thầy của cô, nhưng theo ta thấy thì Dmitri đã quá lạc quan về tương lai hòa bình giữa các chủng tộc mà thiếu nhanh nhạy trước tình hình hiện tại. Bởi vậy, ta cùng thủ hạ đành chấp nhận giả chết để tách ra ngoài, theo đuổi những nghiên cứu

hữu ích hơn. - Ngài Francis nói rất chậm rãi nhưng liền mạch, nghe tưởng như không xúc cảm nhưng sự thật lại cấy vào lòng người nghe một cảm giác ghê sợ lạ lùng.

- Vì thế mà ông quyết định phản bội đội Vệ Nhân? - Helena tiếp tục chất vấn.

- Phản bội? Nhóc con, cô nghĩ nếu vẫn còn lưu lại trong đội Vệ Nhân thì hiện giờ ta có thể chế tạo ra Thạch Linh nhân tạo kia không? Mặc dù vẫn chưa hoàn thiện, nhưng ta dám khẳng định, chỉ không lâu nữa thôi, loại hình nhân này sẽ trở thành một trong những vũ khí quan trọng nhất để loài người chống lại các chủng tộc ngoại lai kia! - Ngài Francis càng nói, càng trở nên cuồng nhiệt.

- Ý ông là hai cái hình nhân tạo mà tôi vừa chiến đấu? Một mình ông còn chẳng điều khiển nổi hai con rồi đó chiến đấu cho ra hồn, chẳng lẽ muốn biến cả đội Vệ Nhân thành cái dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ như ông bây giờ?

Ngài Francis tỏ ra tức giận trước những lời nửa chất vấn nửa miệt thị của Helena, nhưng cuối cùng cũng không phản bác mà chuyển đề tài.

- Helena, cô... làm sao cô biết được bản chất của chúng? Còn trước đó nữa, làm sao cô lại tìm được chuẩn xác nơi ta đặt nguồn năng lượng?

- Dễ đoán quá! - Helena khinh khỉnh trả lời.

- Cô... Nếu vừa rồi cô đoán sai, mà hai kẻ đó thật sự là con người thì sao? - Ngài Francis tiếp tục hỏi.

- Kể từ sau nhất kiếm đầu tiên thì tôi đã nhận ra chúng không

phải con người rồi, bởi bản thân ông cũng chẳng buồn cố gắng hóa trang để chúng hành xử như là con người mà?! - Nói đến đây, Helena hơi ngừng lại. - Còn về vị trí nguồn năng lượng, chẳng phải ba bộ phận hoạt động nhiều nhất chính là hai cánh tay và phần đầu hay sao? Ông cho rằng tộc Elf sẽ không nghĩ tới điều đó à?

- Ha! - Ngài Francis không những không tức giận, mà trái lại còn cười vô cùng vui vẻ. - ... Quả thật, cô vẫn thông minh như ngày nào. Vốn là ta định điều chỉnh lại để hai cỗ hình nhân này đạt hiệu năng cao hơn, nhưng có vẻ như lại tạo ra nhược điểm quá rõ ràng rồi.

- Ngài Franky, đây là... - Balzac định hỏi, nhưng lần nữa bị ngài Francis giơ tay ngăn lại.

- Carpz, nghe rõ chưa? Lần sau tiếp tục làm theo thiết kế cũ, đặt nguồn năng lượng vào giữa ngực đám hình nhân! - Ngài Francis nói như hét.

Helena biết, Carpz chính là tên một trong những học trò trước kia của ngài Francis, trước khi cả hai cùng “chết” trong sự kiện “Thảo nguyên rực lửa”.

- Nói chuyện xong rồi, giờ tôi đi được chưa? - Helena thật sự cảm thấy không thể kiên nhẫn hơn được nữa.

- Cô không tò mò vì sao ta lại tìm tới cô, thậm chí còn tiết lộ cả bí mật thân phận của mình? - Ngài Francis nhú mày hỏi.

- Không có hứng thú! - Helena nhả từng từ. - Như tôi đã nói lúc trước, ông từng là bạn của thầy Dmitri, nhưng hiện giờ không còn xứng đáng với tình bạn đó nữa. Vì vậy, tôi hoàn toàn không có hứng thú làm việc cho ông.

- Vậy nếu ta nói cho cô biết rằng, thứ mà ta muốn cô giúp đỡ tìm kiếm có thể giúp cô vén lên bức màn quá khứ của chính mình thì sao? - Ngài Francis nheo nheo mắt, vẫn giữ vẻ khiêu khích.

Helena thật sự bị chấn động bởi những gì mình vừa nghe thấy! Và dĩ nhiên, cô không có ý định rời đi nữa. Ngài Francis cũng tỏ ra không vội, đưa tay lên chậm rãi điều khiển cơ quan nào đó trên đầu. Sau một lúc, hai chiếc râu trên đầu ngài Francis bỗng nhiên tách ra, rơi xuống cổ. Lúc này, có thể thấy rõ chúng thật sự là hai nửa thân của một loài sinh vật nào đó rất lạ lùng mà Helena chưa từng gặp qua trước đây; và có vẻ, chúng đã chết rồi.

Trên đầu ngài Francis, ở “hai lỗ giun đất” ban nãy lộ ra hai lỗ thủng nhỏ, bên dưới còn loáng thoáng thấy vật gì màu hồng đang nhẹ nhàng chuyển động. Lão tiếp tục lấy ra từ chiếc túi đeo phía sau lưng một miếng gỗ màu đen bóng loáng hình nửa hộp sọ cầm trên tay trái, còn tay phải thì lần nữa giơ lên, chạm vào sau gáy. Liền theo thanh âm lách cách rất khẽ, miếng bảo vệ trên đầu ngài Francis cũng đột ngột bật khỏi vị trí vốn có của nó. Lão lập tức dùng tay phải nhấc miếng gỗ chụp đầu vẫn còn dính theo chất dịch nhầy nhụa ra khỏi đầu mình, rồi đưa cho Balzac, mặc cho vị đội trưởng đội Vệ Nhân tỏ ra vô cùng khó chịu.

Cũng rất chậm rãi và thận trọng, ngài Francis dùng hai tay đặt miếng gỗ mới lên đỉnh đầu, thực hiện vài thao tác mà Helena tin rằng lão đang điều chỉnh, cho tới khi nó hoàn toàn ăn khớp thì mới buông tay. Đến lúc này, cái đầu cùng miếng gỗ đen chụp đầu đã hoàn toàn giống như trước, chỉ có điều không còn thấy hai lỗ hồng đâu nữa.

Trong suốt cả quá trình, Balzac đều giữ im lặng, thế nhưng không khó để thấy vẻ thiếu tự nhiên hiển hiện trên khuôn mặt người đàn ông cao lớn này.

- Được rồi, cô đã suy nghĩ xong chưa, Helena? - Ngài Francis lên tiếng.

- Tôi cần biết ông nói có thật không, ngài... Francis! - Helena tỏ ra miễn cưỡng khi nhắc đến từ “ngài”.

- Nếu cảm thấy không thoải mái thì cô cứ gọi ta là Franky, coi như ngài Francis của đội Vệ Nhân đã chết từ gần mười năm trước rồi. Còn về chuyện nói thật hay không, ta thật sự không thể thực hiện nghi thức Linh Dẫn với cô được.

- Nếu đã không thể tin tưởng lẫn nhau thì lần hợp tác này cũng chẳng nhất thiết phải tiến hành! - Helena trả lời bằng giọng bất cần.

- Linh Dẫn là không thể, thế nhưng ta có thể tiến hành Huyết Thệ với cô để đảm bảo! - Franky nhượng bộ, rồi lập tức bổ sung. - Thế nhưng, điều kiện tiên quyết là trong lúc tiến hành Huyết Thệ, cô cũng phải đồng thời khẳng định việc sẽ tiếp nhận đơn hàng này. Đây đã là giới hạn thấp nhất mà ta cùng đội trưởng Balzac có thể chấp nhận.

- Được rồi! - Helena nhú mày, rồi cũng rất nhanh giãn ra, gạt đầu. - Nhưng khâu chuẩn bị sẽ do tôi thực hiện.

*

Huyết Thệ là một phương pháp đảm bảo khá thông dụng, không chỉ được sử dụng giữa các loài sinh vật huyền bí, mà còn cả trường hợp đặc biệt là thành viên đội Vệ Nhân thuộc

phe con người. Giống như tên gọi, nghi thức Huyết Thệ sẽ sử dụng mối liên hệ máu huyết làm chất dẫn nhằm thiết lập nên lời thề mang tính tự nguyện, và cách duy nhất để phá bỏ lời thề này mà không bị trừng phạt là thực hiện trong một lần phải thay mới toàn bộ máu huyết trong cơ thể - điều gần như không tưởng với toàn thể đội Vệ Nhân; thế nên, khi đã tham gia nghi thức này thì tốt nhất là nên theo đuổi đến cùng, vì hình phạt là thứ mà chẳng ai thật sự mong phải nghĩ đến cả.

Ngay cả các loài sinh vật huyền bí, có mạnh mẽ đến mức nào thì rồi cũng không thể sống sót trước việc mất đi tất cả máu huyết toàn thân, dù chỉ là trong vài giây ngắn ngủi; huống hồ ở đây là con người. Kể làm chứng, thẩm phán và đao phủ - tất cả đều chính là máu tươi chảy trong huyết quản của người dám đứng ra thực hiện nghi lễ thiêng liêng này. Chẳng cần một người thứ ba nào phải can thiệp vào; chẳng cần một tòa án nào lập ra để kiểm chứng hay đối soát. Tự thân người dẫn vào nghi lễ sẽ phải trả giá một mình nếu bội ước!

*

Thông qua sự đảm bảo của Huyết Thệ, Helena đã thu được rất nhiều thông tin về cuộc sống của Franky trong gần mười năm mà lão giả chết. Cụ thể, trong vài năm đầu, Franky tập trung vào chế tạo một thứ mà lão gọi là “mề đay bảo hộ”, thế nhưng cuối cùng cũng đành bỏ cuộc do yêu cầu về nguyên liệu quá khắt khe. Sau đó, dựa theo cảm hứng từ thứ được đội Vệ Nhân đặt cho cái tên Thạch Linh, Franky đã mày mò tạo ra loại hình nhân mà Helena vừa giao đấu. Đúng vậy, đội Vệ Nhân coi Thạch Linh là “thứ”, chứ không phải một loài sinh vật!

Nguyên nhân kỳ thực cũng vô cùng đơn giản, bởi tuy sở hữu cơ thể bên ngoài ghép từ đá tảng và khả năng hoạt động tựa

như tất cả những sinh vật sống khác, thế nhưng sau nhiều nghiên cứu thì đội Vệ Nhân phát hiện ra bản chất của Thạch Linh chỉ là một kho năng lượng thuần túy ẩn giấu bên trong. Vì lý do nào đó, năng lượng này có khả năng điều khiển đất đá để tạo nên một lớp vỏ có khả năng hoạt động, song toàn bộ cấu trúc này đều không mang theo một chút dấu hiệu sinh tồn nào - cơ bản là chúng không ăn, không ngủ, không hít thở - và vì thế không được coi là một loài sinh vật.

Tuy nhiên, theo nhiều nhà khoa học thuộc đội Vệ Nhân, bao gồm cả Franky, thì Thạch Linh chính là minh chứng sống cho sự tồn tại của linh hồn. Trên thực tế, từ hơn mười năm trước, nhóm chế tạo vũ khí cũng đã nảy ra ý tưởng làm ra Thạch Linh nhân tạo, và gần như đã thành công - “lõi năng lượng” do họ tạo ra hoàn toàn mang theo đặc tính tương tự như nguồn năng lượng bên trong Thạch Linh, thế nhưng lại chẳng hề có điều khiển đất đá. Tiếp theo lại xảy ra sự kiện “Thảo nguyên rực lửa” khiến cho nhiều nhân tài chết thảm, và dự án này lập tức rơi vào quên lãng.

Trong lúc đó, dựa theo quan điểm về linh hồn, Franky đã quyết định phá bỏ lối mòn suy nghĩ, khám phá phương pháp để tự mình điều khiển Thạch Linh nhân tạo dựa theo cấu trúc tâm thần mà không còn dựa vào bản thân “lõi năng lượng” nữa.

Khoảng sáu năm trước, Franky tìm ra khả năng ứng dụng Giun Song Sinh cùng phần tâm gỗ của cây Dưỡng Thần vào việc hoàn thiện Thạch Linh nhân tạo. Theo đó, Giun Song Sinh về cơ bản chỉ là một loài giun đất vô hại, nhưng có đặc điểm ngay khi sinh ra đã tồn tại hai phần cơ thể độc lập đối xứng với nhau, thậm chí là cả hai trung ương thần kinh hoạt động riêng biệt. Vì thế, nếu bị cắt đứt ngay tại giữa thân thì

Giun Song Sinh vẫn có thể tiếp tục sống sót một cách tương đối bình thường, tương tự loài giun đất. Thế nhưng, điểm khác biệt là giữa hai phần thân mới này tồn tại một mối liên hệ tâm linh kỳ lạ nào đó, khiến cho chúng luôn tìm được nhau nhằm lần nữa kết hợp như lúc ban đầu.

Dựa vào đặc điểm trên, Franky đã nghiên cứu phương pháp “cấy ghép” một nửa Giun Song Sinh trực tiếp vào não bộ của mình, còn nửa kia thì chia đôi, lưu lại trên “lõi năng lượng” bên trong Thạch Linh nhân tạo. Và cuối cùng thì Franky cũng thành công; minh chứng rõ ràng là hai hình nhân bị hạ dưới tay Helena đã có những giây khựng lại trước cảm giác mất đi người anh em song sinh của mình. Nếu chúng chỉ là cỗ máy, là một sự vật, thì làm gì có chuyện ấy xảy ra cơ chứ? Nên không thể tránh khỏi việc Franky cảm thấy thật sự hài lòng ngay khi lão nhìn thấy cảnh tượng gã khổng lồ chết sau có biểu hiện đau đớn trước cái chết của gã kia. Lão đã đúng!

Tuy nhiên, do cấy ghép khác loài như vậy nên mặc dù thu được khả năng trực tiếp điều khiển Thạch Linh nhân tạo từ xa, đồng thời bổ sung thêm cả tác dụng từ lõi Cây Dưỡng Thần thì Franky - với tư cách người sáng tạo - cũng chỉ cùng lúc khống chế được hai cỗ hình nhân mà thôi. Hơn nữa, do không biết chiến đấu nên lão cũng chẳng điều khiển được chúng đánh đấm ra hồn, mà bằng chứng rõ ràng nhất chính là màn thất bại chớp nhoáng trước Helena.

Ngược lại, thành viên đội Vệ Nhân có thể khiến Thạch Linh nhân tạo chiến đấu tốt hơn, nhưng vì không phải người trực tiếp tạo ra chúng nên họ rất khó khăn trong quá trình điều khiển - dù chỉ là một cỗ hình nhân cỡ trung và chẳng mang lại bất kỳ lợi ích gì. Hoặc thực chất thì chẳng ai trong đám Vệ Nhân ấy chịu để bản thân biến thành cái hình dạng quái dị

giống như Franky hiện nay - bao gồm cả một kẻ hiếu chiến và bất chấp để giành chiến công như đội trưởng Balzac.

Nói tóm lại, Thạch Linh nhân tạo là một phát minh rất có tiềm năng khác của Franky, tuy nhiên lại gần như chẳng thể ứng dụng được trong thực tế, và suýt nữa bị cho yên nghỉ trong nhà kho giống như “Mề Đay Bảo Hộ”. Thế nhưng lần này, vận may đã mỉm cười với lão. Khoảng bốn năm trước, đội Vệ Nhân vô tình phát hiện ra một loài sinh vật mới mà Franky đặt cho cái tên “Kẻ Cắp Giấc Mơ”...

Chương XII

KỂ CẢP GIẤC MƠ

Là một nhà nghiên cứu chế tạo, Franky yêu cầu được cung cấp thông tin tình báo về các loài sinh vật huyền bí khác nhau để tham khảo, và đương nhiên những kẻ hậu thuẫn lão trong hội Vệ Nhân cũng vui vẻ đáp ứng điều này với cách giải thích không thể hay hơn - phục vụ cho lợi ích của Vệ Nhân. Làm gì có mấy ai lại không cảm thấy hào hứng khi một kẻ khác đem trí tuệ ra phục vụ cho lợi ích của mình cơ chứ?!

Khoảng bốn năm trước, trong khi đang “vò đầu bứt tai” bởi không thể nào giải quyết được vấn đề liên quan tới điều khiển Thạch Linh nhân tạo, Franky đã vô tình đọc được một mẫu tin tình báo từ chính thuộc cấp của Balzac - “Một sinh vật huyền bí hoàn toàn mới với thiên phú liên quan đến linh hồn xuất hiện tại lãnh địa rừng Aokigahara của tộc Elf”.

Theo thông tin mà Franky nhận được, đây là một loài sinh vật có hình dáng tựa như trẻ em tộc Elf với vài điểm khác biệt trên khuôn mặt, và vì lý do nào đó cũng chỉ “tấn công” những đứa trẻ sống tại làng mạc, thị trấn của con người. Lợi dụng sự bất cẩn của người lớn, sinh vật này sẽ tiếp cận rồi phù phép khiến nạn nhân ngủ say. Khi tỉnh dậy, đứa trẻ không thể nhớ được bất kỳ chi tiết cụ thể nào ngoại trừ hình dáng cơ bản của

“thủ phạm”, khiến dân chúng không tránh khỏi hoang mang.

Thế nhưng, vấn đề đáng quan tâm nhất là các nạn nhân bị tấn công thực chất chẳng hề chịu tổn thương đáng kể nào ngoài việc trở nên vô cùng khó ngủ trong suốt khoảng một tuần trăng - một điểm đã được thành viên đội giám sát tộc Elf bí mật kiểm tra và xác nhận. Mọi chuyện cũng dần lắng xuống; khi sự tổn hại không thể nhìn thấy, không thể sờ nắm, càng không thể đổi khác, thì mặc nhiên sẽ được hiểu là chẳng có tổn hại nào, như một kiểu tự trấn an bản thân vậy! Dân làng sống quanh khu rừng Aokigahara cho rằng, chẳng qua lũ trẻ bị một loại yokai nghịch ngợm nào đó đùa giỡn, vì thế họ chỉ tăng cường dặn dò con em của mình không nên tiếp xúc với người lạ mặt.

Còn đối với hội Vệ Nhân, sự tồn tại của một sinh vật huyền bí hoàn toàn mới bên trong lãnh địa của tộc Elf cũng chẳng phải điều gì mới mẻ. Hơn nữa, hội Vệ Nhân cũng không có hứng thú với việc đi xử lý một thứ gần như vô hại này - nhất là khi có thể gây ra xung đột trực tiếp với đối thủ mà họ chưa muốn đối mặt - ít nhất là trong thời điểm hiện tại.

Tóm lại, bởi đủ thứ nguyên nhân mà thông tin về sinh vật trên hầu như chẳng được quan tâm và chỉ xuất hiện thoáng qua trong nội dung tình báo thường kỳ mà Franky nhận được. Trên thực tế, lão cũng suýt bỏ qua thông tin về sinh vật này - nhưng chỉ là “suýt” thôi, bởi dường như vận may đã mỉm cười với Franky. Sự may mắn đôi khi lại thích mỉm cười với những kẻ chuộng tiểu tiết!

Linh cảm nói cho Franky biết, loài sinh vật mới này sẽ giúp giải quyết vấn đề điều khiển Thạch Linh nhân tạo đã dẫn vật lão suốt mấy năm qua. Và với tư cách là một nhà nghiên cứu

chế tạo vũ khí nhằm chống lại những thứ kỳ lạ, Franky tin tưởng vào linh cảm của mình. Vì thế, Franky đã liên hệ với Balzac - một trong những kẻ hậu thuẫn lão trong hội Vệ Nhân, và nhờ vị đội trưởng này săn lùng sinh vật đó về nghiên cứu. Ban đầu, Balzac không đồng ý. Tuy nhiên, sau khi được giới thiệu về sức mạnh của Thạch Linh nhân tạo, đặc biệt là mẫu “chống Elf” với lớp giáp vảy Địa Long cải tiến, cùng với tầm quan trọng của chúng trong cuộc chiến bảo vệ loài người thì Balzac đã hào hứng đáp ứng yêu cầu của Franky.

Tiếp theo, nhóm Vệ Nhân vốn đóng quanh rừng Aokigahara đã hợp tác với hơn mười thành viên đặc biệt khác dưới trướng Balzac bí mật điều tra nhằm vây bắt loài sinh vật huyền bí mà họ chưa từng gặp. Thế nhưng, sau hơn nửa năm tìm kiếm, họ chưa thấy ngay cả cái bóng của mục tiêu, chứ đừng nói gì tới chuyện bắt giữ. Sinh vật kia quá giảo hoạt!

Trước sự thúc giục của Franky, Balzac thậm chí đã để cho thủ hạ của mình nhiều lần công khai thâm nhập sâu vào bên trong rừng Aokigahara để tìm kiếm nhằm nâng cao khả năng thành công. Mặc dù vậy, tiếp tục nửa năm qua đi, kết quả của cuộc săn lùng vẫn dừng lại ở vạch xuất phát.

Bết bát hơn, do hành động quá mức bạo dạn nên những Vệ Nhân này đã không chỉ một lần làm dấy lên xung đột trực tiếp với đội tuần tra của tộc Elf; thậm chí, nghiêm trọng hơn là giữa họ còn suýt xảy ra ẩu đả. Rất may, cuối cùng mọi chuyện vẫn trong tầm kiểm soát và không có cuộc chiến nào cả; nhưng tình hình xung quanh rừng Aokigahara vẫn vô cùng căng thẳng; và Balzac đã phải hạ lệnh cho nhóm thủ hạ của mình rút về trụ sở chờ thời cơ khác.

Đúng lúc này, vận may lại lần nữa đứng về phía Franky. Sinh

vật giảo hoạt kia trong lúc lén vào gần một ngôi làng đã vô tình mắc kẹt trong bẫy thú do đội giám sát tộc Elf bày ra! Một đứa trẻ với làn da trắng muốt như tuyết, mái tóc cùng hai hàng lông mày màu bạch ngân, đôi tai dài nhọn đặc trưng của tộc Elf. Tròng mắt lớn với đôi con ngươi đen nhánh đặc trưng của tộc Elf Rừng Đen. Thế nhưng, trên trán đứa trẻ lại mọc ra một khối tinh thể hình thoi lớn bằng nửa ngón tay cái, tựa như một cánh cổng hắc ám đang muốn hút linh hồn kẻ đối diện vào bên trong. Đằng sau mỗi cái tai dài nhọn lại gắn thêm một lớp màng tương đối mỏng màu đen gấp lại theo kiểu lược sóng, đầu còn lại thì kéo dài ra quá cả chóp tai tạo nên thứ giống như đôi râu của loài bướm. Franky gọi sinh vật này là “Kẻ Cắp Giấc Mơ”!

Thu được mẫu vật mà bản thân hằng mong ước, lão lập tức bắt tay vào nghiên cứu miệt mài, thậm chí có lần còn tự lấy chính mình ra làm thí nghiệm. Sau ba tháng làm việc gần như quên ăn quên ngủ, cuối cùng Franky cũng đưa ra được kết luận rằng, sinh vật này thật sự có khả năng thiên phú về mặt linh hồn, đáng nể nhất là có thể đánh cắp giấc mơ của kẻ khác.

Cụ thể hơn, “Kẻ Cắp Giấc Mơ” sử dụng khối tinh thể trên trán cùng hai chiếc râu mọc ra sau tai của mình để tạo thành một cầu nối linh hồn tạm thời giữa chính nó và một người khác, từ đó lợi dụng để can thiệp vào quá trình vận động não bộ của nạn nhân. Có thể nói, khả năng mà sinh vật này sở hữu vô cùng nguy hiểm, chứ không phải chỉ đơn thuần khiến nạn nhân khó ngủ trong một khoảng thời gian ngắn như con người vẫn lầm tưởng; chúng có khả năng làm lệch hoàn toàn cán cân trong cuộc chiến giữa con người và thế giới huyền bí đầy lạ lẫm! Thế nhưng, Franky lại chẳng hề quan tâm tới vấn đề này; hay nói một cách chính xác hơn thì đối với lão, đây chỉ là chuyện thú yếu.

Điều mà Franky thật sự để mắt tới, đó là, “Kẻ Cắp Giấc Mơ” có thể thật sự trở thành chìa khóa quan trọng để lão hoàn thành tác phẩm tâm huyết của mình - một đội quân Thạch Linh nhân tạo đánh đâu thắng đó, thiên hạ vô địch.

Mặc dù vậy vẫn còn đó nhiều câu hỏi mà Franky chưa tìm được lời giải đáp. Tỷ dụ như, vì sao sinh vật này chỉ tấn công trẻ em loài người mà không lựa chọn mục tiêu khác, hoặc giả như còn những nạn nhân khác mà lão chưa hay biết? Hoặc nó dường như chỉ nghịch ngợm với giấc mơ của những đứa trẻ, trong khi hoàn toàn có khả năng làm ra nhiều việc đáng sợ hơn?

Liệu “Kẻ Cắp Giấc Mơ” có thể nghe hiểu và nói được ngôn ngữ của loài người, hay loài Elf hay không? Vì trong hơn ba tháng liền, nó không hề giao tiếp với Franky. Mà, vấn đề lại nằm ở chỗ, đó là cách duy nhất để Franky có thể cướp đoạt năng lực đặc biệt của sinh vật này rồi cấy ghép lên chính bản thân mình, với hy vọng dùng khả năng siêu nhiên mới đạt được này để xây dựng một đội quân Thạch Linh nhân tạo bất khả chiến bại?

Lại ba tháng trôi qua mà không tìm ra câu trả lời thỏa đáng, Franky quyết định sử dụng biện pháp thô bạo nhưng hiệu quả nhất - trực tiếp gỡ cặp râu cùng khối tinh thể ra khỏi đầu của “Kẻ Cắp Giấc Mơ”, bởi theo suy đoán của lão thì cả ba thứ đặc biệt này không hề tạo thành mối liên hệ mật thiết với não bộ chủ nhân.

Nhưng Franky đã sai, hoàn toàn sai! Ngay vào thời điểm khối tinh thể màu đen vừa tách ra khỏi cơ thể “Kẻ Cắp Giấc Mơ”, cả hai đều bỗng nhiên tan biến thành từng hạt bụi lấp lánh, chẳng để lại bất kỳ dấu vết gì về sự tồn tại của một sinh vật kỳ

lạ như vậy trên cõi đời này. Hơn nửa năm cố gắng, chỉ vì nhất thời nóng vội mà tất cả đều trở thành uổng phí!

Franky hối hận, thật sự hối hận. Lão cũng biết rằng với cái thân thể đã quá già nua này thì mình chẳng còn sống được bao lâu. Thế là Franky lâm vào tuyệt vọng...

Tưởng chừng mọi chuyện đã an bài, tuy nhiên vận may lại lần nữa mỉm cười với lão; hay dường như ông trời cũng không muốn phí hoài đi một con người đầy tham vọng như lão bằng cách ban cho cái chết, thế là lại lần nữa rút xuống cuộc đời Franky một mẩu thông tin đáng giá.

Khoảng nửa năm trước, hội Vệ Nhân đưa thông tin về việc phát hiện một sinh vật tương tự “Kẻ Cắp Giấc Mơ” tại khu vực xung quanh rừng Białowieża - một lãnh địa khác của tộc Elf. Sau khi phân tích kỹ lưỡng những thông tin thu thập được, Franky lơ mơ cảm thấy nhiều khả năng mục tiêu mà bản thân theo đuổi có mối quan hệ sâu xa gì đó với tộc Elf, mà cả hội Vệ Nhân và đám loài người ngu si chẳng biết tào nào cả! Thế nên, cả hai nhóm vô dụng ấy chẳng thể nào sẵn sàng để đối mặt với kẻ thù nguy hiểm này. Thế nên, lão đã thuyết phục Balzac không để cho thuộc hạ ra tay như lần trước nhằm tránh rút dây động rừng, mà trực tiếp dẫn theo một đoàn lính đánh thuê tự tiến vào rừng Białowieża tìm kiếm.

Kết quả là mục tiêu vẫn còn chưa thấy bóng dáng mà nhóm thám hiểm của Franky đã bị đội tuần tra tộc Elf tập kích, cả đội bị tiêu diệt ngoại trừ chính bản thân lão may mắn trốn thoát. Dẫu vậy, để bảo toàn tính mạng thì Franky cũng buộc phải hy sinh hai cổ Thạch Linh nhân tạo hiếm hoi mà mình đã vất vả chế tạo ra. Nhưng hành trình đầu tiên này cũng không phải hoàn toàn không thu được kết quả gì. Vốn bài học

nào cũng có cái giá riêng của nó, chỉ là, đắt hay rẻ tùy thuộc vào khả năng chi trả của mỗi người mà thôi.

Mất mát thật đấy, nhưng Franky nhận ra rằng kéo theo quá nhiều thuộc hạ tiến vào rừng Białowieża là một sai lầm, bởi làm như vậy sẽ khiến cho đoàn người của lão trở thành mục tiêu vô cùng dễ phát hiện. Mà một khi đã bị xâm nhập sâu vào lãnh địa thì tộc Elf cũng không tỏ ra hòa hiếu như vẻ bề ngoài vẫn thể hiện.

Thực chất thì đội lính đánh thuê của Franky quá yếu. Ngay trong đợt tấn công đầu tiên, hơn một nửa nhóm này đã trở thành vong hồn dưới tên của đội tuần tra tộc Elf, và lũ còn lại thì cũng chẳng sống nổi quá làn tên thứ tư. Quá yếu! Thế nên, để chọn lựa những kẻ dám “tử vì đạo”, cùng lão lao vào cuộc chiến, chắc chắn mối tương quan không nên đến vì tiền.

Franky cũng chưa chát lắm khi chứng kiến Thạch Linh nhân tạo của mình thua trận; nhưng lão vẫn thừa bình tĩnh để nhận ra rằng, mặc dù phần nào khiến cho đội tuần tra tộc Elf kinh sợ với khả năng phòng thủ đầy mạnh mẽ, song Thạch Linh nhân tạo lại quá chậm chạp, và bản thân lão cũng không am hiểu cách xử lý khi bị bao vây, tấn công nên chỉ có thể bị động phòng thủ rồi chạy trốn.

Và có lẽ bài học giá trị nhất với Franky là ngay trong trường hợp trở trêu nhất, khi ở giữa rừng Białowieża, hai tác phẩm tâm huyết của lão đã trở thành hai ngọn hải đăng hấp dẫn mưa tên của lũ Elf khốn kiếp! Rơi vào bước đường cùng, Franky đành phải hy sinh chúng làm mồi nhử để bản thân đào thoát. Ít nhất, lão đã biết rõ bài học, giữ mạng là còn giữ được hy vọng.

Bởi vậy, lần này, lão quyết định thay đổi sách lược, chỉ cần tìm

kiếm duy nhất một kẻ “bảo kê” đủ mạnh để có thể đánh ngang tay với đội tuần tra tộc Elf. Song người này cũng phải đủ tin cậy bởi việc tìm kiếm “Kẻ Cắp Giấc Mơ” vô cùng quan trọng, thậm chí có thể liên quan tới an nguy của cả nhân loại trong tương lai gần.

Không có đầu mối cụ thể, Franky tìm tới những kẻ hậu thuẫn mình trong hội Vệ Nhân để xin tư vấn, và trùng hợp thay, dường như tất cả đều đồng tâm nhất trí mà đưa ra một đáp án duy nhất - đó là Helena, vị đội trưởng trẻ tuổi đã rời khỏi hội!

*

- Helena, cô còn muốn hỏi gì nữa không?

- Franky, ông vẫn chưa giải thích sinh vật đó có liên quan gì tới việc vén lên bức màn quá khứ của tôi!

- Ha! Người thông minh như cô hẳn phải hiểu rõ điều đó rồi chứ, cần gì ta phải giải thích? Mà thôi, hình như cô cũng không quá tin tưởng ta, nên muốn nhận được sự khẳng định sao? - Franky cười mỉa. - Đơn giản là sau khi nắm được bí mật năng lực của “Kẻ Cắp Giấc Mơ”, ta có thể sử dụng... không, cô có thể sử dụng nó để khám phá những thứ còn ẩn sâu trong tiềm thức của mình, tỷ như ký ức về những năm đầu tiên trong cuộc đời chẳng hạn.

Nhìn vào khuôn mặt già nua, phảng phất chút gì đó vừa quen lại vừa lạ đang đối diện mình, Helena bắt đầu trầm tư và phân vân hồi lâu. Vừa rồi, cô đã cùng Franky tiến hành nghi thức Huyết Thệ dưới sự chứng kiến của Balzac.

Phải nói rằng, vị đội trưởng này chuẩn bị rất chu đáo, mà bằng chứng là việc khi Helena vừa đồng ý tiến hành nghi thức thì

đám thủ hạ của ông ta mang ngay ra một tấm bàn đá, cùng nhiều dụng cụ để vẽ vòng tròn ma thuật. Đồng thời, trong đám người, Helena còn nhận ra nhiều khuôn mặt - đáng lẽ phải chết trong sự kiện “Thảo nguyên rực lửa” năm xưa rồi - Carpz, Lorenzt, Santana... những người từng là học trò của Franky. Lần này gặp lại, họ gần như chẳng thay đổi gì mấy so với lần cuối cùng giáp mặt Helena, ngoại trừ một nửa hộp sọ đã bị thế chỗ bởi một miếng gỗ đen nhánh đục lỗ tương tự như người thầy già nua của họ. Những người này xuất hiện, chẳng quan tâm tới Helena, mà chỉ tiến lại gần, tập trung sửa chữa hai cỗ Thạch Linh nhân tạo vừa bị cô đánh hỏng.

Trong lúc Helena vẽ vòng tròn ma thuật chuẩn bị cho Huyết Thệ thì họ lúi húi tháo hai khối cầu thủy tinh chằng chịt vết nứt ra, mỗi quả cầu đều bao bọc một nửa xác giun đất đã chết từ lâu. Xử lý xong hậu quả do Helena gây ra, Lorenzt và Santana cùng lúc lấy ra từ chiếc túi sau lưng một “lõi năng lượng” mới, rồi cẩn thận lắp đặt chúng vào bên trong cơ thể của hai cỗ Thạch Linh nhân tạo. Tiếp đó, mỗi người lại lần lượt tháo từ bên hông xuống một chiếc bình sứ hình tròn, hơi dẹt với nắp đục lỗ, dùng hai ngón tay nhắc lấy một nửa con Giun Song Sinh còn đang ngoe nguẩy, đem gắn thú đáng buồn nôn ấy lên đầu của mình. Tới khi Helena hoàn thành vòng tròn ma thuật cho nghi lễ Huyết Thệ, họ cũng đã hoàn thành việc cần làm và dẫn theo hai cỗ Thạch Linh nhân tạo rời đi, để lại giữa bãi đất trống đúng ba người mà thôi!

Helena vẫn tiếp tục trầm tư. Cô biết Franky không nói dối, bởi lão không dám và cũng chẳng có lý do nào để làm như vậy. Trong nghi lễ Huyết Thệ, Franky đã dùng cả tính mạng để đặt cược cho sự trung thực của bản thân. Dầu vậy, Helena cũng hiểu, điều đó không có nghĩa là cô có thể hoàn toàn tin tưởng Franky. Một nửa của sự thật không phải là sự thật! Franky có

thể vẫn còn giấu giếm nhiều bí mật khác, và chỉ cần Helena không hỏi, lão cũng chẳng có nghĩa vụ phải trả lời!

Lý trí nói cho Helena biết, cô nên từ chối đơn hàng đầy ám muội này. Trực giác nói cho Helena biết, đơn hàng này là một âm mưu, và nó sẽ đưa cả cô lẫn Jade vào tình thế nguy hiểm. Thế nhưng, tận sâu trong tiềm thức, Helena lại có thể khẳng định chắc chắn một điều, một điều vô cùng quan trọng, quan trọng hơn tất cả những điều vụn vặt khác - năng lực mà “Kẻ Cắp Giác Mơ” sở hữu chính là chìa khóa để giải mã bí mật thân thể của cả cô và Jade.

Điều đó xứng đáng để Helena đánh cược sự an toàn của bản thân, và cô biết chính Jade cũng sẽ đưa ra quyết định tương tự, thậm chí còn dứt khoát hơn cả Helena lúc này. Vì thế, cô dừng dòng suy nghĩ lại và nhìn thẳng vào mắt Franky, rồi nói rất chậm, khẽ nhưng chắc nịch.

- Tôi đồng ý hộ tống ông trong vòng một năm!

Helena và Franky lại cùng nhau đặt tay lên vòng tròn ma thuật vừa được vẽ mới lần nữa bằng thứ mực màu đỏ thẫm hòa ra bằng máu của cả hai người, đồng thanh cất lên những lời thề bằng thứ ngôn ngữ mà chỉ thành viên hội Vệ Nhân mới hiểu được.

- Tôi, Helena, tuyên bố kẻ ngồi đối diện mình đã hoàn thành lời thề nói thật, từ nay, không còn ràng buộc gì nữa!

Có một khoảng lặng - dẫu rất ngắn nhưng yên tĩnh đến tuyệt đối, đến mức có vẻ như người đối diện có thể nghe được nhịp tim của nhau - sau khi chấm dứt Huyết Thệ nói thật và tiến hành một cam kết khác.

- Tôi, Helena, dùng đôi tay của mình để thể, sẽ hộ tống kẻ ngồi đối diện mình tiến vào rừng Białowieża, đồng thời hỗ trợ hắn tìm kiếm những thứ mà hắn cần, đặc biệt là sinh vật được gọi với cái tên “Kẻ Cắp Giác Mơ”, từ bây giờ cho tới hết ngày trăng non thứ tám năm sau.

- Tôi, Franky, dùng đôi tay của mình để thể, sẽ hợp tác trong suốt hành trình và không ép buộc kẻ ngồi đối diện mình làm những điều vượt mức, đồng thời sẽ trả cho cô ta 20.000 đồng vàng và giúp cô ta tìm được bí mật về thân thể của mình.

Khi những câu chú cuối cùng vang lên, từng đường vân màu đỏ máu trên vòng tròn ma thuật cũng tỏa ra huyết quang đầy yêu dị, rồi đột nhiên nhúc nhích như thể chúng vốn là vật sống vậy. Trước cái nhìn đầy bình thản của Helena, Franky và Balzac, chúng tự chia tách thành hai đoàn riêng biệt, lần lượt di chuyển tựa những con rắn trườn về phía đôi tay của hai kẻ đang tiến hành Huyết Thệ, bò trên làn da tới tận bả vai rồi mới chịu ngừng lại.

Lúc này, trên hai cánh tay của Helena tràn ngập những đường vân màu đỏ máu, thỉnh thoảng vẫn nhấp nháy huyết quang rồi chậm rãi biến mất như chưa từng tồn tại. Nhưng Helena biết, những dấu hiệu Huyết Thệ này vẫn luôn tiềm ẩn tại đó, sẵn sàng khiến cho toàn bộ máu trên hai cánh tay này lập tức bốc hơi, thậm chí là khô kiệt nếu cô dám vi phạm lời thề độc. Và dĩ nhiên Franky cũng phải chịu sự chế ước tương tự. Trên chiếc đầu chỉ còn một nửa là da thịt của lão cũng xuất hiện từng đường vân màu đỏ máu như vừa mới diễn ra trên cơ thể Helena, liên tục lóe lên huyết quang càng lúc càng nhanh, tựa hồ sắp sửa nổ tung.

Thế nhưng, cả ba người đang có mặt đều chẳng tỏ ra ngạc

niên hay kinh sợ, bởi đây chính là dấu hiệu cho thấy Huyết Thệ đang được giải trừ. Đúng như Helena từng đọc trong sách, chỉ vài giây tiếp theo, những đường vân trên sẽ thực sự nổ bung ra, tạo thành một làn sương mỏng màu đỏ máu bao phủ xung quanh đầu của Franky, tạo nên cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Vừa rồi, trong lúc thành lập Huyết Thệ mới thì Helena cũng đã giải trừ lời thề cũ cho lão, bởi nếu không, sau này lão cũng chỉ có thể hoàn toàn nói thật mọi thứ với cô. Trên thực tế, chẳng phải Helena tốt bụng, hay ràng buộc Huyết Thệ nhất thiết phải giải trừ như vậy. Thông thường, chỉ cần những kẻ “được lợi” trong nội dung thề nguyện lên tiếng xác nhận, mà tất cả những người tham gia khác đều nghe thấy được, thì bộ phận của Huyết Thệ có liên quan sẽ tự động biến mất. Chẳng cần nghi lễ gì cả, chỉ một câu nói là đủ.

Trước đó, Helena đã thể sẽ giải trừ ràng buộc lúc trước cho Franky, nên đây là việc cô buộc phải hoàn thành. Thế nhưng, sau đó thì Helena lại phải phụ thuộc vào Franky để xác nhận bản thân đã thực hiện đúng như giao ước.

Nếu không nhận được sự xóa bỏ trực tiếp bằng cách đó, lời nguyện Huyết Thệ vẫn sẽ yếu dần đi sau khi Helena hoàn thành xong lời thề của mình, nhưng thời gian này sẽ kéo dài trong vòng khoảng hơn ba tháng.

Helena thật sự không muốn một thứ dư thừa như vậy tồn tại trong cơ thể, và cô không hy vọng sự an toàn của bản thân phải phụ thuộc vào một kẻ đáng ngờ như Franky. Bởi thế, Helena đã lựa chọn cách thứ ba - trực tiếp thanh tẩy một phần Huyết Thệ đã hoàn thành trong khi tiến hành nghi thức mới. Cô muốn vận mệnh của mình phải do chính mình quyết định!

Lúc này, đã giữa chiều, ánh mặt trời cũng yếu dần đi. Những tia nắng không còn chói chang như ban trưa nữa, thậm chí cỏ xanh mướt cũng được trả về màu sắc thẫm đậm ban đầu. Thứ màu sắc vàng vọt gần như biến mất, tan dần vào núi rừng trùng điệp của vùng Bialoweiza.

Balzac và thủ hạ của ông ta đã rời đi trước, chỉ còn Helena và Franky ở lại, cùng nhau bàn bạc kế hoạch cụ thể cho chuyến hành trình sắp tới.

- Được rồi, trước hết cô cầm lấy cái này! - Franky lên tiếng, đưa cho Helena bức tranh phác thảo hình ảnh một đứa trẻ trông có phần kỳ lạ, rồi mới tiếp lời. - Đây là phác thảo của ta về “Kẻ Cắp Giác Mơ” bắt được lần trước, coi như để tham khảo. Cô xem kỹ rồi hủy đi.

Nhận lấy bức tranh, Helena cũng chỉ nhìn lướt qua rồi dùng một mối lửa đốt nó thành tro tàn bay đi theo gió, bởi thật ra thì trước đó Franky cũng đã miêu tả qua vẻ bề ngoài của sinh vật này rồi.

- Ông cho rằng con... sinh vật lần này cũng có ngoại hình và khuôn mặt giống với sinh vật lần trước?

- Ta cũng không chắc chắn, thế nhưng những điểm đặc trưng như đôi tai chắc sẽ không nhầm lẫn được. Cô thấy con quỷ tai dài nào sở hữu đôi tai giống chúng ta chưa? - Franky đáp lại một cách khó chịu.

- Thế bây giờ kế hoạch cụ thể của ông là gì? - Helena hơi nhú mày với cách gọi tộc Elf của Franky nhưng quyết định lờ đi, chuyển câu hỏi về vấn đề chính.

- Ha! Nói không phải ngoa, nhưng ta đã phần nào nắm giữ

được hành tung của sinh vật đó rồi, hiện giờ nhiệm vụ của cô là hộ tống ta truy lùng nó mà thôi! - Franky vừa nói vừa lấy ra một tấm bản đồ bằng da màu nâu.

Theo lời kể có phần ba hoa của Franky thì sau khi “Kẻ Cắp Giác Mơ” đầu tiên tan biến, lão cũng chẳng ngồi không mà đã tiến hành nghiên cứu đặc tính hoạt động của sinh vật này nhằm mục đích tìm ra cá thể thứ hai. Và với sự giúp sức của hội Vệ Nhân, cuối cùng Franky cũng đã rút ra được một vài hình dung chung chung. Thứ nhất, “Kẻ Cắp Giác Mơ” thường xuất hiện và tấn công vào ngày đầu tiên của tuần cuối trong tháng, tìm kiếm cho mình đủ năm nạn nhân rồi biến mất cho tới lần xuất hiện tiếp theo. Thứ hai, vào mỗi đợt tấn công, sinh vật này luôn chọn cho mình một ngôi làng mới nằm xung quanh khu rừng, và hướng di chuyển của nó luôn tuân theo một chiều cố định, tựa như hướng di chuyển của kim giây trên mặt đồng hồ vậy. Thứ ba, sau khi tấn công đủ số nạn nhân thì “Kẻ Cắp Giác Mơ” sẽ quay trở lại lãnh địa tộc Elf để nghỉ ngơi, mà bằng chứng là việc hội Vệ Nhân đã tìm được nhiều quần áo trẻ em bị nó bỏ lại sâu trong rừng.

Dựa theo những đầu mối này, Franky thậm chí còn vẽ ra được lộ trình mà sinh vật này thường trải qua, và khi đối chiếu với hành vi trong vòng gần nửa năm của “Kẻ Cắp Giác Mơ” thứ hai thì suy đoán trên hoàn toàn trùng khớp! Bởi vậy, lão cho rằng có thể đi trước một bước, lập ra kế hoạch để hội Vệ Nhân phục kích tại những ngôi làng hay thị trấn có nguy cơ bị sinh vật kia tấn công, còn bản thân thì dẫn theo lính đánh thuê chủ động truy lùng. Tuy nhiên, cuối cùng thì thủ hạ của Balzac lại chẳng thu được manh mối gì, giống hệt như đối với “Kẻ Cắp Giác Mơ” đầu tiên tại rừng Aokigahara. Còn nhóm do Franky dẫn đầu thì bị truy sát, chỉ còn mình lão sống sót.

Lần này, với sự trợ giúp của Helena, lão dự định vẫn tiến hành như kế hoạch lần trước - bởi Franky cho rằng chỉ cần một mình cô cũng có thể khiến đội tuần tra tộc Elf phải e sợ. Helena nghe tất cả những thông tin mà Franky chia sẻ với thái độ tuyệt đối lạnh lùng - kiểu tiếp nạp và ghi nhớ rất lạ đời và cũng rất khó chịu. Không bình luận, chẳng phản ứng, chỉ lặng im và nghe.

Balzac đã rời đi trước, nhằm đích thân giám sát thủ hạ của mình trong chiến dịch quan trọng này. Còn Helena và Franky sẽ nghỉ ngơi nốt hôm nay, để ngày mai lập tức xuất phát.

Ngày hôm qua, “Kẻ Cắp Giấc Mơ” đã tìm được nạn nhân thứ năm của nó tại thị trấn Hanówka!

Chương XIII

RỪNG BIALOWIEŻA

- Ông có vẻ khỏe mạnh hơn so với tuổi của mình đấy nhỉ?

- Cô nghĩ rằng ta đang tự mình làm điều này à? - Franky trả lời bằng giọng tự hào rồi vén phần cổ tay áo rộng thùng thình lên, để lộ lớp áo lót bó sát dệt bằng tơ màu bạc. - Nhìn đi, bộ áo ma thuật này được ta thiết kế như một khung xương nhân tạo bên ngoài. Miễn là còn đủ năng lượng cung cấp, nó sẽ đưa ta tới khắp mọi nơi!

- Lần trước ông cũng chạy trốn khỏi đội tuần tra tộc Elf nhờ bộ trang phục này?

- Cứ cho là như vậy đi. - Franky hơi liếc mắt về phía Helena, rồi chậm rãi trả lời.

Bất giác, Helena nhận ra mình và Franky đã chạy tới khu vực bên ngoài thị trấn Hanówka mộng mơ. Cô liền đảo mắt một vòng, nhằm tranh thủ nhìn ngắm khung cảnh xung quanh, mà cũng tiện quan sát tình hình xem có gì đáng ngờ hay không.

Trong ánh nắng loang lổ của buổi chiều tà, lại thêm tiếng hò reo từ lũ trẻ nghịch ngợm đang chơi trò ú tim, một không gian

cổ kính mang đậm chất châu Âu dần hiện lên - từng phiến đá in màu thời gian như trải dài vô tận theo mỗi bước chân đi, vài dãy nhà được xây dựng tỉ mỉ với ô gác mái nhỏ đặc trưng nằm san sát nhau cùng các chậu hoa tím nằm dọc hai bên đường.

Đi chừng vài dặm nữa, nữ chiến binh xinh đẹp bắt gặp từng thảm cỏ xanh mơn mơn, dẫn tới cây cầu đá bắc qua dòng kênh trong vắt, đến mức có thể nhìn thấy luôn đàn cá tí hon đang tung tăng bơi lượn phía dưới. Xa xa, hình ảnh đàn chim trời mãi miết bay về tổ khi tiếng chuông nhà thờ ngân vang khiến người ta phải ngẩn ngơ - tất cả hòa quyện thật hài hòa, tạo nên nét hoài cổ và trầm mặc cho thị trấn xinh xắn này.

*

Helena và Franky bắt đầu giảm tốc độ rồi đi bộ vào thị trấn như những người bình thường khác. Franky cũng nhanh tay kéo chiếc mũ áo choàng lên, bởi cái đầu như mớ đồ lắp ghép hiện nay của lão thật khó để khiến đám đông không chú ý!

- Ông thật sự cho rằng, việc săn thú trong lãnh địa của tộc Elf là một ý hay?

- Hừ, chúng ta đâu tiến hẳn vào lãnh địa của lũ quỷ tai dài đó! Săn bắt trên quy mô lớn có thể khiến chúng ta gặp rắc rối, song nếu chỉ để ăn thôi thì đám đay cũng chẳng ngăn cấm nổi. - Franky trả lời với giọng khó chịu.

- Chứ không phải đây là lý do khiến ông bị tộc Elf săn đuổi trong quá khứ? - Helena nhú mày.

- Cô yên tâm đi, mọi chuyện sẽ ổn thôi! Chúng ta đâu có tiến vào đây với tư cách thành viên của đội Vệ Nhân, mà chỉ là

những người rất bình thường đi hái thảo dược. Nếu không sẵn thú, cô nghĩ làm cách nào để đem theo đủ thực phẩm cho hơn hai mươi ngày lang bạt sắp tới?

- Thôi được rồi, tùy ông! - Helena đáp lại với vẻ lạnh nhạt, rồi bỗng kêu lớn khi hai người đi ngang qua một ngõ vắng. - Jade?

Lúc này, trong ngõ nhỏ xuất hiện hai bóng hình nhỏ bé, dường như đang thì thầm nhỏ to với nhau. Helena chẳng khó khăn gì để nhận ra, một trong hai người đó là Jade - mặc dù anh chàng đang quay lưng lại với cô. Khi đã đủ thân thuộc, thì đến hơi thở của người kia cũng đủ làm cơ sở để nhận ra nhau. Còn bóng hình kia, dẫu đứng đối diện nhau nhưng Helena cũng không nhìn thấy rõ vì không gian xung quanh khá tối, lại chẳng rộng rãi gì cho cam!

Giật mình trước sự xuất hiện bất ngờ của người lạ, người đó lập tức chạy vào một ngõ khác kế bên. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, Helena chỉ kịp định hình rằng đó là một bé gái khoảng mười ba, mười bốn tuổi với mái tóc thẳng mượt màu hung đỏ rủ xuống ngang lưng, mặc bộ váy màu nâu hơi rộng so với cơ thể.

*

Jade tỏ ra bất ngờ khi nghe tiếng gọi, kèm theo là sự rời đi đột ngột của cô bé nọ; nhưng anh chàng đã sớm bình tĩnh lại, nhanh chóng cất món đồ đang cầm trên tay vào chiếc túi da nhỏ ở ngang hông ngay khi Helena tách ra khỏi người đi cùng và tiến lại gần cậu.

- Helena, sao cậu về muộn thế? Mà người khoác áo choàng kia là ai vậy, khách hàng lần này của chúng ta à? - Jade hỏi bằng giọng ân cần.

- Ừm, đơn hàng lần này hơi rắc rối nên cần bàn bạc lâu. Để tôi giới thiệu, đây là...

- Không cần dài dòng, nhóc Jade, còn nhận ra ta chứ? - Franky ngắt lời Helena, vừa nói vừa hơi xốc chiếc mũ trùm đầu lên, đủ cho Jade thấy rõ khuôn mặt “quen mà lạ” của mình.

- Ông là... ngài Francis! Ơ, chẳng phải là...

- Được rồi, lần đó ông ta đã giả vờ chết. Giờ, cứ gọi ngài Francis là Franky thôi, và nội dung đơn hàng của chúng ta chính là hộ tống người này tiến vào rừng Białowieża! - Tới lượt Helena chen ngang.

- Ừm, được rồi. - Mặc dù tỏ ra nghi ngờ, song Jade vẫn gật đầu đồng ý với Helena bởi cậu hoàn toàn tin tưởng người bạn đồng hành của mình.

- Khoan đã, “đơn hàng của chúng ta”? Cô định đem cả thằng nhóc đi theo à?

- Đúng vậy, chúng tôi luôn làm nhiệm vụ cùng nhau. - Helena trả lời, giọng chắc nịch.

- Cô đang đùa ta đấy à? Nhiệm vụ của cô là hộ tống ta, đem theo thằng nhóc kém phát triển này thì chỉ cần chân thôi chứ có tác dụng gì? - Franky phản đối một cách khó chịu.

- Jade sẽ mang nhu yếu phẩm cần thiết cho chuyến hành trình. Hơn nữa, nên biết rằng tôi không chấp nhận việc phải rời xa Jade trong thời gian dài, điều đó hẳn Balzac đã nói rõ với ông rồi chứ?

Đây không phải lần đầu và chắc chắn cũng không phải lần cuối cùng trong cuộc đời Helena phải đứng ra, thể hiện sự bảo

vệ của mình dành cho Jade. Cô rất ghét ai động chạm đến bề ngoài của bạn, cho dầu, nhiều lần Jade có bảo mặc kệ họ; nhưng Helena thừa biết, chỉ là Jade tránh va chạm thôi, chứ bản thân cậu cũng khó chịu với những lời lẽ ấy vô cùng.

- Máy thứ lật vật đó mà phải cần thêm một người khuôn vác? Chỉ cần ta và cô chia nhau là đủ rồi! Mà dù có cần chân khuôn đồ thì cũng không đến lượt thằng nhóc này! - Franky tiếp tục phản đối, hoàn toàn phớt lờ ánh mắt giận dữ của Jade đang nhìn chằm chằm về phía mình.

- Tôi khuyên ông không nên gọi Jade bằng cái cụm từ khó nghe đó thêm lần nào nữa! - Helena nói với giọng bắt đầu đổ theo hướng đe dọa. - Đây là giới hạn của tôi, thế nên, ông có thể chấp nhận nó, hoặc đi tìm người khác thực hiện đơn hàng này!

- Cô dám... - Franky chuẩn bị nổi cáu, song bỗng nhiên cười lớn với vẻ châm chọc, dường như vừa phát hiện ra điều gì đó vô cùng thú vị, rồi mới nói tiếp bằng thái độ có phần bất đắc dĩ. - Mà thôi được rồi, cô muốn mang theo Jade cũng được, nhưng với một điều kiện.

- Một điều kiện? - Helena đáp lại, tỏ ra nghi ngờ trước sự thay đổi đột ngột của Franky.

- Đúng vậy, một điều kiện, đó là cậu nhóc phải đeo tấm mề đay bảo hộ này trong chuyến hành trình... - Vừa nói, Franky vừa móc từ trong ngực áo ra một vật rồi quăng về phía Helena.

Dù hơi bất ngờ trước chuỗi lời nói và hành động chẳng thể nào hiểu nổi của Franky, nhưng Helena cũng nhanh chóng phản ứng lại, hơi đảo người sang bên nhằm né tránh vật nhỏ mà lão vừa ném ra, nhưng cũng ngay tức thì đưa bàn tay ra và

chỉ cần đến hai ngón tay là đã có thể bắt được, kẹp lấy nó.

- Đây là gì? - Helena vừa hỏi, vừa đưa mắt quan sát khối kim loại hình chữ nhật màu đen bóng lớn cỡ ngón cái với từng điểm nhỏ màu trắng bạc lấp lánh đang cầm trên tay.

- Ta đã nói rồi, đó là một miếng mề đay bảo hộ.

- Cái thứ mà trước đây ông từng nghiên cứu? - Lúc này, Helena cũng nhận ra vật nhỏ kia có cả một lỗ thủng để luồn dây đeo giống như mặt dây chuyền.

- Đúng vậy. Khi bị bóp vỡ lớp vỏ bên ngoài thì nó sẽ tạo nên một lồng bảo hộ vô hình, trong lúc nguy cấp có thể giúp thằng nhóc tranh thủ thêm chút thời gian. Như vậy cô có thể tập trung hơn vào nhiệm vụ chính của mình. - Franky đáp bằng giọng khinh khỉnh.

- Bóp nát tấm mề đay này? - Helena tỏ ra nghi hoặc, bởi theo cảm nhận của cô thì chính mình cũng chẳng thể nào dùng tay không mà phá hủy được khối kim loại nhỏ đang cầm.

- À...! Muốn sử dụng được vật ấy thì trước hết thằng nhóc phải nhỏ một giọt máu của mình lên trước. Mà hai người cũng đừng có nảy ra ý định thử nghiệm, ta cảnh báo trước, mỗi tấm mề đay chỉ có thể sử dụng một lần mà thôi!

- Tôi có thể tự mình bảo vệ Jade, không cần tới thứ đáng nghi này của ông. - Vừa nói, Helena vừa ném tấm mề đay trả lại cho Franky.

- Hừ, đây cũng là giới hạn thấp nhất mà ta có thể chấp nhận. Hơn nữa, việc phải đem theo một vật bảo hộ cũng không làm khó gì cô cả, đừng quên rằng chúng ta đã tiến hành Huyết

Thệ! - Franky tỏ ra vô cùng kiên quyết.

- Helena, chuyện này... - Jade tiến lại gần Helena, định hỏi gì đó với giọng lo lắng nhưng cô đã giơ tay ngăn lại.

Helena nhìn thẳng vào ánh mắt được che giấu dưới bóng mũ trùm đầu của Franky và tỏ ra trầm tư, hay nói đúng hơn là từ cái nhìn này, cô có thể quan sát để khẳng định xem bản thân có nên tin người đối diện hay không?! Một lúc sau, cô mới đưa tay ra cầm lại tấm mề đay ban nãy - vẫn được chìa thẳng về phía cô từ bàn tay của lão Franky đáng ghét - cẩn thận đưa nó cho Jade.

- Jade, đem thứ này về phòng trọ rồi nhổ máu vào nó như ông ta vừa nói. Mà nhớ đặt thêm một phòng nữa cho Franky, sáng mai chúng ta sẽ lên đường!

- Ừm, cậu chờ chút nhé! - Jade đáp lại bằng khuôn mặt tràn đầy sự tin tưởng vì cậu biết Helena sẽ không bao giờ làm hại mình.

Ngay lập tức, Jade chạy về khu phòng trọ vừa mới thuê sáng nay, để lại nữ chiến binh cùng Franky trong con ngõ u tối.

*

- Cô có vẻ còn nghi ngờ ta nhỉ? Dù đã có sự ràng buộc của Huyết Thệ, cô vẫn lo lắng ta đã giở trò gì với tấm mề đay đó? - Franky mĩa mai.

- Đó là con người của tôi. Nói đi, chuyện vừa rồi là sao?

- Ý cô là chuyện gì? Ta chỉ muốn có thêm sự đảm bảo mà thôi!

- Đừng giả vờ không hiểu. Vừa rồi, sao tự nhiên ông lại thay

đổi thái độ một cách đột ngột như vậy?

- Chẳng phải cô nói đó là giới hạn cuối cùng của mình sao? Vậy nên, ta đành phải thỏa hiệp mà thôi. - Franky vẫn tiếp tục trả lời với giọng điệu thiếu nghiêm túc.

Dĩ nhiên, với bất kỳ ai biết về Helena đều hiểu cụm “giới hạn cuối cùng” của cô là thứ đừng ai cố phạm vào làm gì. Chạm đến, phá vỡ nghĩa là tuyên chiến với cô nàng nóng nảy này; và đã như thế thì đừng thắc mắc sao trên đời lại có người có thể bất chấp tất cả để bảo vệ giới hạn của mình. Đừng nói một lời Huyết Thệ, có là một nghìn thì Helena cũng chẳng buồn quan tâm đâu. Nhưng, thái độ này của Franky thì thật khó lòng để đón nhận là một sự chân thành.

- Ông nghĩ tôi sẽ tin vào lời giải thích đó?

- Vậy cô nghĩ sao?

- Tấm mề đay đó, nó không hẳn chỉ có chức năng bảo hộ, phải không?

- Ha! Cô quá đa nghi rồi đó Helena. Chẳng qua ta bỗng nhận ra lý do đằng sau việc cô không muốn rời xa cậu nhóc Jade mà thôi!

- Lý do tôi không muốn rời xa Jade?

- Đúng vậy. Khi ta nhận ra thằng nhóc đang làm gì cùng con bé tóc hung lúc nãy thì ta cũng hiểu được vai trò của nó đối với cô. Mặc dù mang tiếng khó chịu, thế nhưng ta cũng không phải là kẻ chuyên đi phá hoại chuyện yêu đương của người khác. - Franky cười với vẻ mặt gian trá đầy thích thú, như thể vừa bóc trần được một sự thật kinh khủng của loài người vậy.

- Ông nói cái gì? - Helena nhú mào, tỏ vẻ khó hiểu.

- Ban đầu, ta cũng không để ý lắm, nhưng mà lúc nhìn thấy chút phấn còn vương trên áo của thằng nhóc thì ta đã hiểu rõ vấn đề. Chắc là nó lên mua hoa Dạ Dương của con bé kia để tặng ai đó, nhỉ?

Theo truyền thuyết, hoa Dạ Dương là một loài thực vật không thuộc về thế giới con người và chỉ bắt đầu xuất hiện từ hơn mười năm trước, thường mọc tại những khu vực tối tăm gần nơi các sinh vật huyền bí sinh sống. Có thể do vị trí xuất hiện của nó khá đặc biệt, thế nên sự xuất hiện của nó dĩ nhiên cũng kèm theo những lời đồn thổi về khả năng đặc biệt đi cùng với loài hoa này. Nhưng sau khi nghiên cứu kỹ lưỡng, đội Vệ Nhân lại xác nhận rằng, loài hoa này hoàn toàn không mang theo tính chất đặc biệt nào ngoài việc tỏa ra thứ ánh sáng màu đỏ ấm áp vào buổi đêm - tựa như một vầng mặt trời thu nhỏ.

Con người cũng khá thích sử dụng nó để trang trí, dẫu việc tìm kiếm nó là vô cùng khó khăn - mà đôi khi còn đi kèm với sự nguy hiểm bởi các sinh vật huyền bí thường tỏ vẻ thiếu thân thiện với các đối tượng được hiểu là xa lạ với cuộc sống và sự an toàn của chúng. Nhưng rõ ràng, thực tế cuộc sống đã chứng minh, thứ gì càng khó đạt được càng trở nên hấp dẫn đối với loài người. Đây không phải chỉ là tham lam hay háo thắng, nhìn ở một mặt tích cực hơn, thì kể cả có biết sinh vật huyền bí luôn sẵn lòng bủa ra đủ thứ hiểm nguy về phía mình, nhưng không phải tất cả con người đều co người lại, tìm về chốn an toàn. Không! Còn rất nhiều con người muốn sống và sẽ tìm cách để sống cho đường hoàng; lẩn trốn, sợ hãi và trông chờ sự giúp đỡ của người khác cuối cùng rồi cũng chỉ khiến họ chết trong tủ nhục mà thôi!

Trong những lần thực hiện đơn hàng trước đây, thỉnh thoảng Helena thấy Jade hái được vài đóa Dạ Dương; tuy nhiên, cô không để ý quá nhiều mà chỉ nghĩ đơn giản là anh chàng muốn sưu tầm những thứ kỳ lạ gặp được trên đường đi như một sở thích, một thói quen mà thôi. Song hiện tại, theo như cách nói của Franky, dường như điều đó còn mang một ý nghĩa nào khác.

- Có vẻ cô vẫn chưa hiểu?

- Ông muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra đi!

- Được rồi. Người bình thường chỉ biết dùng hoa Dạ Dương để trang trí bởi chúng tương đối hiếm gặp. Vậy mà họ lại không biết rằng phấn của nó còn là một loại thuốc nhuộm tự nhiên rất tốt, đặc biệt là nếu dùng làm mỹ phẩm. Cô biết đấy, giống như loại sáp mà cô đang dùng chẳng hạn... - Franky không tiếp tục nói nữa, gã bắt đầu nhìn sang Helena rồi nở một nụ cười gian manh.

Nghe hết lời giải thích của Franky, Helena chợt thần thờ đôi chút. Cô biết mình không nên suy nghĩ quá nhiều tới vấn đề này vì tình cảm với Jade chỉ dừng lại ở mức bạn bè thân thiết, nhất là khi Franky là kẻ khơi ra câu chuyện vớ vẩn đó. Cô chỉ cảm thấy lão ta thật đáng ngờ, và đơn hàng kỳ quặc này chỉ là một phần trong âm mưu thâm hiểm nào đó. Có thể những điều Franky vừa nói là đúng thật, song chẳng phải vô tình mà lão phát ngôn như vậy - tất cả chỉ khiến Helena thêm phần rối trí, bỏ qua vài điểm ám muội đang bị lão cố tình giấu kín mà thôi.

Lướt qua khuôn mặt đầy khiêu khích của Franky, nữ chiến binh chậm rãi đáp lại.

- Ông muốn nghĩ thế nào thì tùy, tôi không hứng thú mấy! Giờ, chúng ta sẽ quay trở lại nhà trọ!

Nói đoạn, cô quyết bỏ qua luôn phản ứng nham nhở của Franky và lập tức cất bước rời khỏi con ngõ u ám.

*

Helena đứng dựa lưng vào một cây thông lớn, nhắm nháp miếng thịt lợn rừng hong khô mà cô vừa săn được vào ngày hôm kia, nhưng ánh mắt lại hơi liếc nhìn về phía Jade và Franky - lâu lắm mới có lúc cô nàng bỏ qua chuyện tận hưởng tuyệt đối bữa ăn của mình thế này.

Có một sự lạ, đó là giờ cũng đã gần giữa trưa nhưng nơi mà nhóm của cô đang đứng lại chẳng có mấy tia sáng lọt qua. Cảm giác hết như khu rừng già này bị thế giới lãng quên lâu ngày với tấm màn đen che chắn khiến ánh mặt trời khó lòng chiếu rọi.

Không gian xung quanh im lặng một cách lạ thường, tuyệt nhiên không có âm thanh nào cả. Thi thoảng, chỉ có vài loài sinh vật nhỏ cố học cách di chuyển nhẹ nhàng giữa những lùm cây um tùm, tạo thành đôi ba nhịp sột soạt nghe có phần vui tai, giảm bớt đi cảm giác u tịch giữa sự tĩnh lặng này.

Helena nhanh chóng bỏ qua tất cả những điều vụn vặt đó, chỉ có thể nghĩ về việc hôm nay đã ngày thứ mười lang bạt trong khu rừng Białowieża chết tiệt - thậm chí đặt chân tới điểm sâu nhất thuộc lãnh địa tộc Elf - mà chưa thu được gì. Nếu tiến vào thêm nữa, khả năng phải chạm trán với đội tuần tra tộc Elf cũng sẽ tăng lên gấp bội lần. Helena không sợ những kẻ đó, song cô cũng chẳng muốn mình gặp phải chuỗi rắc rối vô hình nào đó mà chẳng ai lường trước được. Elf là một chủng

tộc rất khó chơi - chuyện này thì không cần bàn cãi làm gì - nhất là khi họ đã xâm phạm vào những thứ mà tộc này không dễ đón nhận. Có lẽ một chiến binh dũng cảm, Helena vẫn nhắc mình tôn trọng nguyên tắc của mọi loài; phạm vào không phải chỉ là mạo hiểm mà còn là thể hiện sự lỗ mãng của một kẻ ít biết suy nghĩ. Cô không thích mình bị đánh giá thế!

Dòng suy nghĩ miên man của Helena bị ngắt quãng khi thấy Franky đứng bật dậy, chạy nhanh về phía bên phải, vừa di chuyển vừa móc ra một chiếc lọ pha lê nhỏ từ chiếc túi da đeo bên hông. Helena chỉ nhìn theo một tí rồi cũng chẳng quan tâm nữa, tiếp tục nhai miếng thịt lợn khô trong miệng, bởi đây không phải lần đầu tiên lão ta có hành động như vậy trong suốt mười ngày qua. Cô biết, gã lại cố thu thập thứ gọi là “bụi Loạn Thần” - một vũ khí tương đối đặc trưng của tộc Elf Rừng Đen với thành phần chính từ phấn trên cánh loài Bướm Đoạt Hồn; một thứ nghe thì có vẻ tầm thường nhưng có thể khiến kẻ thù trở nên mê muội, hoặc thậm chí phát điên nhằm tạo dựng cơ hội tấn công cho riêng mình. Tuy nhiên, cho tới khi Helena rời khỏi đội Vệ Nhân thì cô vẫn chưa thể biết rõ thông tin này là đúng hay sai. Cô chỉ biết chắc một điều rằng, dù thỉnh thoảng tộc Elf vẫn rải “bụi Loạn Thần” bên trong rừng Białowieża nhưng sự nguy hiểm lại chẳng đạt tới cảnh giới đó - nó đơn thuần khiến người bình thường bị tạm thời rối loạn về phương hướng sau mỗi lần hít phải.

Theo giải thích của tộc Elf, việc làm này sẽ giúp ngăn chặn đám người dám xâm phạm tới lãnh địa riêng mà không trực tiếp gây hại tới tính mạng của họ. Nạn nhân có thể tự mình rời khỏi khu rừng sau khoảng ba ngày đi lang thang vô định. Mà thật ra, nếu thiếu may mắn, đối phương vẫn sẽ phải vĩnh viễn nằm lại trong cánh rừng u tối này với bộ xương khô khốc cùng khuôn miệng há rộng do quá sợ hãi trước cảnh tượng

kinh hoàng mà bản thân phải chứng kiến trên đường tìm cách thoát ra. Việc thoát ra khỏi khu rừng quái quỷ này chẳng đơn giản với bất kỳ ai mà; chưa kể, nơi đây chứa hàng tỷ thứ ghê sợ, đủ sức dọa cả những kẻ tự xưng là gan dạ!

Đây là một quan điểm cực đoan của tộc Elf mà ngay cả thầy Dmitri cũng khó chấp nhận. Nhưng để duy trì hòa bình tạm thời giữa hai phe, hội Vệ Nhân đành chấp nhận thỏa hiệp, đồng thời thành lập thêm một đội chuyên giám sát hành động của tộc Elf và thực hiện công việc tìm kiếm người bị mất tích khi lỡ tiến vào rừng.

*

Franky vừa tiến lại gần đám “bụi Loạn Thần” tựa như mớ kẹo bông màu đen nhỏ đang bay lơ lửng giữa không trung, vừa niệm một đoạn chú ngữ ngắn khiến phần trên chiếc bình pha lê lóe lên từng đường vân bảy sắc mờ nhạt. Lão chìa miệng chiếc bình về phía trước và bình thần chờ đợi đám “bụi Loạn Thần” bị hút thẳng vào bên trong.

Helena hiểu, với tư cách một nhà nghiên cứu khoa học, cũng chẳng lấy làm lạ khi Franky muốn thu thập thứ vũ khí đặc trưng này của tộc Elf; đặc biệt là khi nguyên liệu chính hiếm có này chỉ có thể nhặt nhạnh tại ba nơi - rừng Białowieża, rừng Aokigahara và đảo Lục Bảo. Nhưng sở hữu thứ có thể thu nạp loại bụi này thì rõ ràng Franky không đơn giản chỉ là kẻ có đầu óc sáng tạo như mọi người nghĩ.

Đảo Lục Bảo, chính là quê hương của tộc Elf và Franky không thể tới. Rừng Aokigahara là nơi mà trước đây đội Vệ Nhân cũng từng giúp lão thu thập phần nào thứ “bụi Loạn Thần” đó; nhưng vì tình hình căng thẳng từ bốn năm trước, cho tới nay mới hơi giảm bớt nên Balzac - một kẻ hiếu chiến hàng đầu

- cũng không muốn trở mặt với tộc Elf, thế nên chẳng còn mấy nơi để gom góp mớ bụi có vẻ quá hấp dẫn với lão Franky này. Cuối cùng chỉ còn khu rừng Białowieża. Dẫu rằng có thời điểm Franky bị đuổi giết ở đây, song theo lời Balzac thì sự việc năm xưa cũng không quá nghiêm trọng. Mà thật ra, với tính khí của Franky, Helena đoán rằng, kể cả từng rơi vào tình huống đáng sợ đến mấy, cũng không thể tiêu giảm trong lão ham muốn được sở hữu những thứ kỳ quái trên đời. Chẳng phải, con người ta vẫn luôn sẵn sàng chết vì đam mê đó sao? Và Franky không phải ngoại lệ giữa đám người sẵn sàng “tử vì đạo” ấy! Kể ra cũng thú vị, nếu chỉ xét ở một khía cạnh duy nhất, Helena đánh giá rất cao những ai dám đuổi theo đến cùng con đường mình đã chọn, cho dù đó có là kẻ thù của cô hay của Dmitri.

Helena suy đoán, nếu thành viên đội Vệ Nhân tiến vào, trực tiếp thu thập nguyên liệu thì không được. Còn lính đánh thuê bình thường cũng khó lòng tiếp xúc với thứ “bụi Loạn Thần” này. Sự lựa chọn duy nhất là Franky buộc phải tự truy lùng “Kẻ Cắp Giác Mơ” - một hành trình mà Helena cảm thấy khá nhàm chán và vô vị bởi cho tới giờ, cô vẫn chẳng hề thấy bóng dáng của sinh vật đó!

Dù không phải loại người sớm tỏ ra bi quan, song Helena cũng lường trước được viễn cảnh sắp tới. Cô sẽ phải hao phí suốt một năm ròng rã để giúp vị khách hàng xấu tính thực hiện âm mưu theo cách quá ngu ngốc. Việc đó có thể gây ảnh hưởng tới danh tiếng “thợ săn tiền thưởng” của Helena nhưng với lời hứa hẹn đầy hấp dẫn mà Franky và Balzac đưa ra, đánh đổi như vậy chưa hẳn đã thiệt thòi. Cơ hội để Helena có thể vén bức màn bí ẩn về thân thể của mình luôn là cái giá thừa xứng đáng cho mọi nhiệm vụ. Cô tin bản thân sẽ không hối hận với chính lựa chọn của mình!

*

- Này, ông có cần lần nào gặp cũng cắm đầu vào thu thập cái thứ đó được không? Chẳng lẽ ông không sợ đội tuần tra tộc Elf phát hiện được rồi tính sổ à? - Jade bỗng nhiên lên tiếng, phá vỡ sự yên tĩnh.

- Hừ, nhóc Jade, có biết “bụi Loạn Thần” này đã góp phần gây ra cái chết của bao nhiêu người không? Lũ quỷ tai dài khốn kiếp đó cố tình thả thứ này trôi nổi tại đây mà chẳng hề quan tâm, thì sao ta lại phải sợ khi thu thập cơ chứ? - Franky trả lời với giọng hằn học, rồi đột nhiên chuyển sang mỉa mai. - Mà một kẻ bám đuôi như ngươi thì có quyền gì mà ý kiến với hành động của ta?

Đúng lúc này, một con dao găm bằng xương bất ngờ bay ra từ phía Helena, xẹt qua chiếc mũ trùm đầu của Franky, cắm thẳng vào gốc cây phía sau người lão và tạo thành tiếng phập đanh gọn.

- Helena, đây là ý gì? - Franky hơi khựng lại, rồi hét lớn bằng thái độ tức giận. - Đừng quên cô đang làm việc cho ta, nếu muốn bảo vệ tiểu...

- Yên lặng!

Helena không để Franky nói hết mà lập tức cao giọng ngắt lời, đồng thời cũng đứng thẳng người dậy, rút kiếm, vẽ để phòng lộ ra trong ánh mắt sắc lạnh. Ngay lập tức, Franky cũng cảm thấy được điều bất thường nên im lặng, cùng Jade tiến về phía Helena. Họ cũng không quên ngó nghiêng xung quanh nhằm xác định mối nguy cơ đang rình rập. Lúc nhìn về phía sau, lão ngỡ ngàng khi phát hiện ra một con bướm khổng lồ với hoa văn sắc tím, lớn cỡ hai bàn tay cùng đôi râu dài ngang bằng cả

thân thể đang bị lưỡi dao găm đóng đinh trên gốc cây cổ thụ. Một con Bướm Đoạt Hồn trưởng thành!

- Hóa ra là cái thứ âm hiểm này. Helena, chẳng lẽ quanh đây còn có...

Franky tỏ ra nhẹ nhõm khi thấy mối nguy hiểm cũng không quá nghiêm trọng như tưởng tượng, bởi nếu đã đề phòng thì kể cả có nhiều Bướm Đoạt Hồn hơn nữa cũng chẳng thể làm gì được họ. Nhưng lời nói của lão nhanh chóng bị kẹt lại trong cổ họng. Trên những tán cây lớn, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện gần mười thân ảnh lấp loáng. Gần mười thân ảnh với hình dáng tương tự con người!

Chương XIV

CHẠM TRÁN

Mọi thông tin tình báo của hội Vệ Nhân đều khẳng định một điều rằng, tộc Elf vốn chỉ sinh sống trên đảo Lục Bảo - một hòn đảo bất ngờ xuất hiện giữa đại dương phương Nam vào hơn mười năm trước. Thế giới này luôn chứa đựng những điều lạ lùng - vào một ngày đẹp trời, không cần hẹn trước, chẳng cần lấy một dấu hiệu nào, cứ thế, một hòn đảo tự nhiên mọc lên.

Dù là nam hay nữ, mọi thành viên thuộc chủng tộc này đều có thân hình cao ráo, thon thả cùng khuôn mặt thanh tú. Và kể cả lúc mới sinh - hoặc tồn tại tới ba trăm năm, khi cuộc sống đã bước sang những trang cuối cùng - thì họ vẫn sở hữu mái tóc trắng muốt như tuyết cùng sắc thái màu da tương đồng.

Do đó, người bình thường khó mà nhận ra sự khác biệt giữa các thành viên tộc Elf. Nhưng đối với kẻ từng sống hơn chục năm trong hội Vệ Nhân như Helena và Franky, việc phân biệt lại vô cùng dễ dàng vì mỗi cá thể thuộc chủng tộc này đều có một đôi mắt hoàn toàn khác biệt, không hề trùng lặp với bất kỳ đồng loại nào của mình - nó tựa như dấu vân tay ở con người vậy, nhưng dĩ nhiên dễ nhận biết hơn và khó che giấu hơn dấu vân tay rất nhiều!

Và cũng dựa vào đặc điểm của đôi mắt, tộc Elf tự phân chia

thành ba nhóm nhỏ, bao gồm tộc Elf Rừng Đen với đôi mắt đen thẳm như bầu trời đêm u tịch; tộc Elf Rừng Trắng với đôi mắt mang sắc vàng kim nhạt khó lòng phân biệt được với màu của làn da; và cuối cùng là hàng ngũ Elf Hoàng Tộc với những cá thể sở hữu đôi mắt xanh như hai viên ngọc lục bảo.

Elf Hoàng Tộc không phải một từ dùng để chỉ dòng dõi khi sinh ra, mà là tôn hiệu dùng chung cho bất kỳ thành viên tộc Elf nào sở hữu đôi mắt màu xanh lục bảo. Đây chính là biểu tượng cho tiềm năng pháp thuật cao nhất của họ. Một Elf Hoàng Tộc hoàn toàn có thể là con của hai Elf Rừng Đen, hay hai Elf Rừng Trắng bình thường.

Với địa vị cao quý, toàn bộ thành viên thuộc hàng ngũ Elf Hoàng Tộc đều được chuyển tới sống ngay bên dưới gốc Cây Mẹ thiêng liêng nằm giữa đảo Lục Bảo từ khi còn nhỏ, rời xa hoàn toàn khỏi sự chăm sóc của gia đình. Trong khi đó, hai tộc Elf Rừng Đen và Elf Rừng Trắng thì chia nhau định cư riêng biệt tại hai đầu của hòn đảo gần như được phủ bởi rừng với hoàn cảnh sinh sống cũng hết sức đặc trưng.

Rừng Đen, chính là khuôn mẫu để tạo ra rừng Białowieża và rừng Aokigahara như hiện tại. Rừng Trắng, mọc đầy những cây cổ thụ với lớp vỏ ngoài màu trắng và vàng nhạt, góp phần tạo nên cảm giác huy hoàng thánh khiết nhưng lại gây nên cảm giác lạnh lùng và vô cảm - giống hệt với bản chất của chủng tộc sống bên trong phiến rừng này.

Nhìn vào gần mười thân ảnh hiển hiện trong những tán cây, Helena biết mình chuẩn bị đối mặt với một đội tuần tra của tộc Elf Rừng Đen!

*

Helena đảo mắt quan sát. Vây quanh cô là chín chiến binh tộc Elf. Tất cả họ đều là nữ, chắc chắn thế, bằng chứng là bộ ngực gờ lên bên dưới lớp trang phục màu đen che kín toàn thân, chỉ để lộ khuôn mặt cùng mười đầu ngón tay trắng muốt ra ngoài. Điều đặc biệt nhất ở những kẻ này chính là đôi mắt đen thẳm giống như dòng xoáy muốn dẫn linh hồn của người đối diện vào chốn âm u, song lại vô cùng nổi bật dưới bóng cây tối tăm mà họ đang ẩn giấu thân hình. Hẳn nhiên thôi, một thứ mang linh hồn chắc chắn phải khác xa những thứ vô tri vô giác; thêm phần, tận sâu đáy mắt ấy là một quyền năng mà con người luôn khiếp sợ, nổi bật là chuyện rất đổi bình thường. Những ấn tượng trái ngược đó cứ bất giác xuất hiện trong tâm trí Helena, dù đây chẳng phải lần đầu cô đối mặt với thành viên tộc Elf Rừng Đen. Không có bất kỳ một dấu hiệu nao núng nào, Helena giương kiếm, ánh mắt lia nhanh một lượt nhằm tìm kiếm kẻ cầm đầu nhóm tuần tra này. Có đối thoại hay đối đầu bằng vũ lực, Helena vẫn thích chọn kẻ cầm đầu làm đối thủ của mình.

Phía sau, Franky vẫn im lìm, vẻ như lão đã lựa chọn được một góc độ phù hợp để vừa có thể quan sát tình hình, vừa che giấu được khuôn mặt theo cách hoàn hảo nhất. Lúc ấy, Jade đứng hơi nép về phía Helena, bàn tay vô thức nắm lấy chiếc mặt dây chuyền bằng kim loại đen thui đeo trên cổ, sẵn sàng bóp nát nó bất cứ lúc nào. Cậu vốn chưa bao giờ là kẻ hèn yếu, nhưng lại là người ý thức rất rõ việc bản thân trở thành gánh nặng của cộng sự thế nào; Jade không muốn vì mình mà Helena vương vào nguy hiểm, thế nên, nếu có thể tự vệ thì cậu nhất định sẽ chọn cách này.

Trước phản ứng của nhóm Helena, những chiến binh tộc Elf cũng không vội lên tiếng. Tám kẻ nhanh chóng gỡ cây cung bằng gỗ đen bóng từ sau lưng xuống, rồi nhẹ nhàng kéo căng

phần dây như thế món vũ khí này chẳng có bất kỳ sức nặng nào. Thay vì chịu biến dạng, trên mỗi cánh cung lại hiện dần lên từng đường vân nhỏ tỏa ánh sáng màu xanh lục dịu nhẹ. Helena cảm nhận được rằng, cùng với quá trình những chiến binh tộc Elf chậm chậm kéo cung, xung quanh, từng làn gió nhẹ đã bắt đầu nổi lên, kéo theo một thứ vô hình nào đó mà mắt thường không thể nhìn thấy nhưng đem đến cảm giác cực kỳ rõ ràng cho bất kỳ ai có mặt tại đây.

Tại vị trí đặt mũi tên, dần xuất hiện một tia năng lượng màu đen. Ban đầu, nó cũng chỉ nhỏ bé như sợi tóc đang đung đưa giữa không khí, rồi nhanh chóng lớn dần lên cho tới khi đạt kích thước ngang với ngón út của người trưởng thành. Trên thân mũi tên năng lượng, thỉnh thoảng còn nháy lên từng tia chớp màu xanh nhưng lại mang một vẻ u tối lạ lùng. Đây chính là thuật bắn tên ma pháp của tộc Elf!

Vừa rồi, Helena hoàn toàn tự tin vào việc có thể hạ gục những kẻ đó ngay khi họ còn chưa kịp kéo căng hết dây cung nhưng cô đã không làm thế. Helena hiểu rõ, để hoàn thành đơn hàng này, bản thân không nên bị cuốn vào những cuộc đụng độ vô nghĩa, nhất là khi Franky có lẽ đã nằm trong danh sách truy nã của tộc Elf tại phiến rừng này.

- Các người là ai, vì sao lại dám cả gan tiến vào lãnh địa của tộc Elf chúng ta?

Một giọng nói trong trẻo vang lên, phát ra từ phía thành viên duy nhất trong đội tuần tra còn chưa cầm trên tay vũ khí, kẻ đang đứng trên tàng cây ngay trước mặt Helena với cặp mắt thẳng tưng nhìn hoàn toàn không mang cảm xúc nào.

- Cô là đội trưởng đội tuần tra này? - Helena không trả lời câu hỏi ngay, mà muốn xác định chính xác thân phận của đối

phương.

- Cứ coi như vậy đi. Các người là ai, vì sao lại dám cả gan tiến vào lãnh địa của tộc Elf chúng ta? - Đội trưởng Elf lên tiếng xác nhận, sau đó lặp lại câu hỏi của mình một cách máy móc.

- Chúng tôi là những người hái thuốc, đang muốn tìm kiếm một vài loại thảo dược thường mọc trong rừng Białowieża. - Helena lên tiếng trả lời theo những gì đã bàn từ trước với Franky.

- Nói láo! Cô rõ ràng là thành viên hội Vệ Nhân. Khai thật ra đi, đám con người các người lên vào đây có mục đích gì? - Đội trưởng Elf lớn tiếng chất vấn.

- Đó là chuyện của nhiều năm trước, hiện giờ tôi chỉ là một kẻ săn tiền thưởng bình thường mà thôi. Nếu thực sự là một Vệ Nhân làm nhiệm vụ do thám, tôi đem theo một đứa trẻ cùng một ông già làm gì cho vương chân? - Helena bình thản đáp.

- Hừ, nói thì hay lắm, ai biết được lũ người giả hoạt các người muốn giở trò gì? Mà dù có đúng là các người đi hái thuốc thì đây cũng thuộc lãnh địa của tộc Elf chúng ta. Tất cả những thứ sống trên mặt đất này đều thuộc về tộc Elf, chúng tộc khác không được phép chạm tay vào. Các người mau để lại toàn bộ nguyên liệu đã lấy rồi nhanh chóng cuốn xéo ra khỏi đây trước khi quá muộn! - Đội trưởng Elf ra lệnh, tựa như những điều cô nàng vừa nói là sự thật hiển nhiên.

Nghe vậy, Helena bắt giắc nhíu mày rồi quay lại, nhìn về phía Franky. Thấy khuôn mặt già nua đang che giấu dưới mũ trùm áo choàng của lão dường như nhăn nhúm hơn bình thường, cô biết được rằng, sự việc lần này có thể không đơn giản.

Trong nội dung Huyết Thệ, Helena đã thể sẽ bảo vệ cho Franky tìm kiếm những nguyên liệu hiếm mà lão cần!

Trong gần mười ngày vừa qua, mặc dù vẫn chưa tìm ra tung tích “Kẻ Cắp Giác Mơ”, thế nhưng Franky cũng không quên thu thập thứ mà bản thân ham muốn, trong đó bao gồm cả một ít “bụi Loạn Thần”. Và với phản ứng vừa rồi, Helena chắc chắn một điều, lão sẽ chẳng đời nào chấp nhận từ bỏ số “chiến lợi phẩm” đó. Điều đó cũng có nghĩa là khó có thể kết thúc chuyện này một cách hòa bình. Tuy nhiên, xung đột cũng chưa chắc đã là hậu quả tất yếu. Tất cả hiện giờ phải phụ thuộc vào khả năng ứng biến của Helena cùng bản tính của kẻ mà cô đang đối mặt. Tức là, một nửa cơ hội thành công phụ thuộc vào may mắn - điều mà cô không hề thích thú, bởi trong thâm tâm, Helena luôn muốn tự mình có thể làm chủ vận mệnh của bản thân. Một con người bình thường đã quá hèn kém nếu chấp nhận cho người khác quyết định số phận của mình, huống hồ Helena là một chiến binh. Sự may rủi chỉ dành cho những kẻ bất lực và yếu đuối, chưa và không bao giờ dành cho cô. Dù vậy, đây không phải là lúc để Helena có thể kén chọn.

- Đây vẫn chưa phải là lãnh địa của tộc Elf! - Helena đáp lại đầy kiên định.

- Người nói cái gì? - Đội trưởng Elf hỏi, dường như không thể tin nổi điều mà bản thân vừa nghe thấy.

Tám người còn lại tỏ ra chăm chú hơn hẳn, cho thấy họ đã sẵn sàng trút mưa tên xuống đầu những kẻ “hỗn xược” đang đứng trước mặt mình. Xâm chiếm lãnh địa đã là quá đáng trừng phạt, huống hồ giờ còn dám đứng đó mà giở trò ăn nói linh tinh. Helena lại đảo mắt một vòng nữa, rồi bình thản nhìn

thắng đội trưởng Elf.

- Cô đừng quên, tôi đã từng là thành viên hội Vệ Nhân. Mà nội dung bản hiệp ước giữa tộc Elf và hội Vệ Nhân lại là một trong những văn bản quan trọng mà bất kỳ thành viên Vệ Nhân nào cũng đều phải học tập và hiểu rõ. Thế cho nên, tôi có thể khẳng định chắc chắn rằng, nơi mà mình đang đứng không hề thuộc về tộc Elf! - Helena chậm rãi trả lời, như thể chẳng hề quan tâm tới mối nguy cơ đang hiện hữu xung quanh.

- Nhảm nhí! Làm sao mà tộc Elf chúng ta lại có thể chấp nhận sinh sống ngay sát một giống loài thấp kém như con người cơ chứ! Lãnh địa rừng Białowieża đương nhiên thuộc về tộc Elf như trong bản hiệp ước, thế nhưng khu vực xung quanh 100 dặm cũng thuộc quyền quản lý của bọn ta. Sự thật này, hội Vệ Nhân chưa bao giờ lên tiếng phản đối! - Đội trưởng Elf tiếp tục đáp lại một cách hết sức hùng hồn.

- Nói thật hay, thế nhưng dường như từ trước tới nay hội Vệ Nhân cũng chưa bao giờ lên tiếng công khai khẳng định?

Helena nói, chẳng buồn nhìn ngó thêm gì nữa, đầu sát khí tỏa ra vốn đã nặng nề đến mức đặc quánh cả vùng rừng rỗi. Đánh chém chưa từng là vấn đề, nhưng khi đã chọn cách đối thoại, Helena sẽ tỏ ra khinh bỉ những kẻ thích dùng vũ lực hơn là phải trái, đúng sai.

- Hừ, một kẻ đã ly khai như ngươi làm sao lại biết được thỏa thuận hiện tại giữa tộc Elf và hội Vệ Nhân mà dám lên tiếng chất vấn cách bọn ta làm việc? Ta khuyên các ngươi ngoan ngoãn để lại toàn bộ những thứ đã lấy trộm, rồi nhanh chóng rời đi!

- Chúng tôi chấp nhận rời đi như một cách để thể hiện sự tôn

trọng đối với tộc Elf, thế nhưng cũng sẽ mang theo tất cả tài sản của mình. - Helena đáp lại một cách đanh thép, đồng thời ánh mắt như cũng tăng thêm vẻ nguy hiểm.

Trước sự kiên quyết của Helena, Nox`Kverko bỗng trở nên do dự. Mặc dù sở hữu bản tính kiêu ngạo cố hữu của tộc Elf, nhưng cô cũng đủ thông minh để hiểu rằng, những gì mà Helena vừa nói là hoàn toàn chính xác - hội Vệ Nhân chưa bao giờ công khai khẳng định khu vực 100 dặm xung quanh lãnh địa rừng Białowieża hoàn toàn thuộc quản lý của tộc Elf. Hẳn nhiên, cô cũng không sai khi nói rằng hội Vệ Nhân chưa bao giờ lên tiếng phản đối điều đó. Dẫu vậy, như đa phần những thành viên tộc Elf khác, Nox`Kverko cũng nghĩ, cách ứng xử như vậy thể hiện ra sự nhu nhược của loài người trước một chủng tộc cao quý hơn hẳn, và im lặng đồng nghĩa với ngầm thừa nhận. Nếu chỉ dựa vào nội dung của thỏa ước giữa hai chủng tộc thì lý lẽ của Helena mới là thứ chiếm ưu thế; nhưng nếu thật sự phải thể hiện quyền lực của mình, tại ranh giới thấp - cao giữa chủng tộc mình với con người, Nox`Kverko chắc chắn không do dự, dĩ nhiên, chỉ khi đám người lạ này hoàn toàn chỉ là con người.

Trên thực tế, ban đầu, khi chặn nhóm Helena lại, mục đích của Nox`Kverko chỉ là nhục mạ những kẻ thuộc chủng tộc thấp kém này mà thôi, bởi cô thừa hiểu, khu vực xung quanh đây cũng chẳng mấy khi cho ra được thứ gì đáng giá. Và dựa theo bản tính nhu nhược của loài người, đáng ra nhóm Helena nên ngoan ngoãn làm theo những yêu cầu của cô mới đúng. Nói tóm lại, Nox`Kverko chưa hề chuẩn bị cho việc phải thật sự chiến đấu! Nhất là khi, đối thủ lại là kẻ có liên hệ với hội Vệ Nhân. Một bước đi sai, có thể làm dấy lên chiến tranh toàn diện giữa tộc Elf với loài người; mà đánh động rồi tuyên chiến với Vệ Nhân thì hẳn là điều ngu si nhất cô có thể làm trong

cuộc đời dài đằng đẵng của mình.

Đảm nhiệm chức vụ đội phó nhóm tuần tra phía bắc số 3, Nox`Kverko tất nhiên chẳng phải kẻ ngốc - dù cho không ít đội viên đều cho rằng sở dĩ cô có được địa vị này là do có chỉ ruột làm đội trưởng. Vì thế, Nox`Kverko hiểu giờ chưa phải lúc để tộc Elf trở mặt hoàn toàn với hội Vệ Nhân, và ngoại giao vẫn là đường lối được Hoàng tộc ưu tiên sử dụng - ít nhất tại thời điểm này.

Đối với một Elf đầy cao ngạo, nhượng bộ luôn là điều khó khăn, nhất là lại phải nhượng bộ trước loài người thấp kém. Nhưng nhìn vào đôi mắt kia, Nox`Kverko biết đối thủ của mình sở hữu sự quyết tâm cao hơn rất nhiều so với quyết tâm của bản thân. Hoặc lùi bước, hoặc chiến đấu - cô chỉ được quyền chọn một.

- Được rồi, nể tình vi phạm lần đầu, ta sẽ để các người mang theo toàn bộ đồ đạc rời đi. Thế nhưng, đừng có để ta gặp lại các người thêm một lần nào nữa. - Cuối cùng, Nox`Kverko cũng đưa ra lựa chọn, vừa nói vừa ra hiệu cho những người còn lại lần lượt hạ vũ khí.

- Vậy thì cảm ơn đội trưởng. - Helena đáp lời, chậm chậm tra kiếm vào bao, rồi quay sang nói với Franky. - Chúng ta sẽ trở về theo đường cũ.

*

Helena để Jade và Franky đi trước, còn mình chậm rãi theo sau, ánh mắt vẫn chưa hết vẻ đề phòng. Cô biết, những thành viên tộc Elf cao ngạo sẽ không hạ mình thực hiện hành vi đánh lén, nhất là khi đang đứng ngay trên nơi mà họ cho là thuộc quyền kiểm soát của chủng tộc mình. Song là một chiến

binh, Helena hiểu rằng sự cẩn thận sẽ không bao giờ thừa.

Mới vừa nãy, cô nàng đội trưởng đã thả một con Bướm Đoạt Hồn, bí mật tiếp cận Franky từ phía sau. Trong mắt Helena thì đó chẳng khác nào hành vi đánh lén, thế nhưng với họ, có lẽ, việc này đơn giản chỉ là một cử chỉ thăm dò. Nếu Franky kịp phản ứng và tránh thoát, cũng không sao cả, vì họ đã thành công khi thăm dò được phần nào năng lực chiến đấu của đối phương. Còn nếu lão không may gặp nạn, thì cũng chẳng vấn đề gì, bởi đối với những thành viên tộc Elf, tính mạng của một con người yếu đuối chưa hẳn đã quý trọng hơn so với sinh mệnh của những sinh vật huyền bí khác sống bên trong cánh rừng này; kỳ thực, điều này đâu khác gì chuyện con người luôn sẵn lòng giết thịt những loài khác, biến chúng thành thức ăn của mình! Dù có muốn thừa nhận hay không, nhưng Helena hiểu, đó là sự thật, một sự thật mà chính bản thân Franky cũng hiểu. Bởi vậy, hiện giờ, cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, trước khi lão già kia mất kiên nhẫn và quyết định lên tiếng đối đầu với đội tuần tra tộc Elf.

Chuyến hành trình này, an toàn là trên hết! Ít nhất, Helena cần phải giữ an toàn cho cả nhóm cho tới khi họ tìm thấy mục tiêu cần săn đuổi. Nếu bây giờ xảy ra xung đột với đám này, cô vẫn có thể dẫn Franky và Jade trốn thoát, thế nhưng nhất cử nhất động của họ sau đó sẽ cực kỳ khó xoay trở. Như vậy, khả năng thành công bắt được “Kẻ Cắp Giác Mơ” sẽ rất mong manh - chỉ 20.000 đồng vàng, chẳng đủ trả cho một năm lưu lạc, cộng thêm cả việc trở thành kẻ đối đầu với tộc Elf. Một vụ làm ăn lỗ vốn!

Helena không rõ vì sao đội trưởng Elf lại dễ dàng nhượng bộ như vậy, dù cho trước đó cô cũng phần nào đoán được ít nhiều. Dù vậy, cô hiểu, điều cần ưu tiên hiện giờ là nhanh

chóng rời đi.

*

Chúng kiến bóng dáng ba người đang dần khuất, trong lòng Nox`Kverko cảm thấy tương đối khó chịu; có lẽ vì đời cô chưa bao giờ phải đối thoại và chấp nhận điều kiện phía loài người thấp kém đưa ra. Thế nhưng, cô hiểu, lý lẽ không đứng về phía mình, và đây chính là cách xử lý thích hợp nhất. Thở dài, Nox`Kverko đưa tay chỉnh lại trang phục, chuẩn bị ra lệnh cho thuộc hạ tiếp tục công việc tuần tra. Đúng lúc này, Nox`Kverko hơi khựng lại, bởi cô chợt nhớ ra tờ lệnh truy nã mới nhận được không lâu, hiện giờ đang nằm ngay trong ngực áo. Tội phạm, là một lão già dám cả gan tiến sâu vào bên trong rừng Białowieża, trộm cắp tài sản của tộc Elf.

Vào khoảng hai tháng trước, nhóm tuần tra phía bắc số 1 do chính chị gái của Nox`Kverko chỉ huy đã phát hiện ra gần hai chục người đang chập trộm gỗ Hắc Vân Sam ngay sát biên giới lãnh địa rừng Białowieża - một hành vi thách thức hoàn toàn không thể tha thứ! Rất may, mặc dù chiếm ưu thế về số lượng, nhưng những kẻ kia lại vô cùng yếu ớt và nhanh chóng bị tiêu diệt hoàn toàn dưới từng đợt mưa tên - ngoại trừ một lão già xấu xí, đồng thời có vẻ cũng là kẻ cầm đầu. Nghe nói, lão già đáng ghét đó còn sở hữu hai con Thạch Linh cải tiến, cùng vài món đồ ma pháp kỳ quái. Và cũng chính nhờ những thứ này, hẳn ta mới may mắn thoát khỏi sự truy đuổi của đội tuần tra vô cùng tinh nhuệ. Nhưng, cũng chính bởi để cho ngoại tộc thâm nhập, đồng thời lại không thể bắt giữ hay tiêu diệt toàn bộ nên đội trưởng Nox`Levigis đã bị Hội đồng Trưởng lão lãnh địa rừng Białowieża khiển trách. Bởi thế, Nox`Kverko cực kỳ căm thù lão già đáng ghét kia.

Nhớ tới chuyện này, cô chợt nghĩ ra rằng, trong ba kẻ vừa rời đi, có một lão già từ đầu tới cuối luôn cố gắng che giấu diện mạo bên dưới lớp áo choàng. Tuy nhiên, do lúc ấy quá tập trung vào nữ chiến binh tóc đỏ nên Nox`Kverko không thật sự chú ý tới hai gã con người tưởng chừng vô hại còn lại. Giờ nghĩ lại, dường như tất cả đoạn tranh cãi vừa rồi chỉ là một màn đánh lạc hướng nhằm khiến cô không nhận ra sự hiện diện của kẻ thực sự đáng khả nghi. Bản năng tranh đấu khiến mọi loài bị hấp dẫn bởi kẻ có sức mạnh; và đây thường là sai lầm đáng tiếc cho những kẻ giỏi sử dụng tay chân hơn cặp mắt biết quan sát của mình. Nox`Kverko lập tức quay ngoắt người lại, vừa đuổi theo vừa ra lệnh cho thuộc hạ.

- Tất cả, nhanh chóng bao vây ba kẻ vừa rồi!

*

Lại một lần nữa bị bao vây bởi nhóm tuần tra vừa này, Helena hiểu rằng, lần này khó có thể tránh khỏi giao chiến. Khác hẳn với mọi khi, bỗng nhiên lúc này, lòng Helena chùng xuống; bỗng nhiên, cô không muốn phải động thủ chút nào. Có lẽ, đến khi phải xác định mục tiêu là rời khỏi ngôi rừng quái quỷ này, thì Helena chỉ nhất nhất làm cho bằng được; và dĩ nhiên như thế thì bất kỳ sự cản trở nào cũng khiến cô cảm thấy không hài lòng. Helena cảm nhận được lý do - cũng chính là thứ mà ban nãy cô đã nghĩ đến rồi. Quả nhiên, điều mà cô không mong muốn nhất, cuối cùng cũng vẫn xảy ra.

- Lão già kia, gỡ mũ trùm đầu xuống! - Nox`Kverko ra lệnh.

- Đội trưởng, chuyện này là sao? - Helena lên tiếng, dường như không còn chút hy vọng nào về một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

- Im lặng, đừng tưởng ta không rõ âm mưu của cô! Lão già kia,

gỡ mũ trùm đầu xuống! - Nox`Kverko tiếp tục ra lệnh, đồng thời gỡ cánh cung đeo sau lưng xuống, chậm rãi kéo dây.

Nhìn thấy cảnh này, Helena biết, không còn khả năng kết thúc cuộc chạm trán trong hòa bình, liền lập tức lấy vũ khí ra, đồng thời kéo Jade lại gần mình hơn nhằm đảm bảo an toàn cho bạn. Dưới chiếc mũ áo choàng, Franky hơi nhíu mày, cảm thấy khó kiểm soát tình hình hiện tại, nhưng cũng không tỏ ra căng thẳng như một kẻ đang mắc kẹt trong cuộc tranh chấp có thể dẫn tới đổ máu nên cảm thấy. Trước ngực lão, dần sáng lên một tia màu bạc...

- Nox`Kverko, chuyện gì thế này? - Đúng lúc đó, một giọng nói xa lạ bất ngờ vang lên.

Đồng tử của Helena bắt gặp co rụt lại, thể hiện ra sự căng thẳng của cô khi chứng kiến sự xuất hiện của chín thân ảnh nữa dưới những tán cây. Thêm chín thành viên đội tuần tra tộc Elf lại vừa xuất hiện! Nghiêm trọng hơn, dựa vào bản năng của một chiến binh, Helena lơ mơ nhận ra những kẻ vừa tới - dù tất cả đều là nữ - hoàn toàn không đơn giản. Chỉ bằng động tác kéo căng dây cung, họ đã lập tức tạo cho cô cảm giác nguy hiểm hơn hẳn nhóm đầu tiên - đặc biệt là người vừa lên tiếng.

Tình thế! Một đội quân tinh nhuệ đáng ra không nên xuất hiện tại đây, nơi còn cách khá xa so với khu vực mà bọn họ cần tuần tra. Nghĩ tới điều này, Helena lại cảm thấy mình thật quá xui xẻo khi liên tiếp gặp những tình huống khó giải quyết như thế này. Tuyệt thật, bọn họ đông hơn nhóm cô gấp gần mười lần; nửa trong số họ rõ ràng sinh ra để trở thành chiến binh - như cô vậy; và họ đang sẵn lòng một kẻ đã xâm phạm địa phận của mình - kẻ đang đứng sát cạnh cô ngay lúc này đây. Mọi sự đã không còn nằm trong sự kiểm soát của cô; mà

Helena lại rất ghét việc bản thân mất đi quyền chủ động, nhưng giờ không phải là lúc để phàn nàn. Cô quay đầu lại, ra hiệu cho Franky đừng lên tiếng, rồi tiếp tục tập trung tất cả tinh thần nhằm chuẩn bị cho cuộc chiến gian nan gần như chắc chắn sẽ xảy đến.

Lúc này, hai đội trưởng Elf vẫn còn đang trao đổi với nhau điều gì đó bằng thứ ngôn ngữ hoàn toàn lạ lẫm; thỉnh thoảng cả hai còn cùng nhau đánh mắt về phía Helena cũng như Franky mà gần như bỏ qua hoàn toàn sự hiện hữu của Jade. Mặc dù không hiểu nội dung cuộc nói chuyện, thế nhưng dựa vào cử chỉ của hai người, cô lơ mơ đoán được, người vừa xuất hiện mới thật sự là kẻ có quyền đưa ra quyết định; và Helena cũng có cảm giác mọi thứ rồi sẽ không tệ hại như bản thân đang hình dung - hy vọng lần này linh cảm của cô lại sẽ đúng.

Sau một lúc, hai đội trưởng Elf đồng thời quay người nhìn về phía Helena. Và đúng với dự đoán của cô, kẻ lên tiếng chính là người đội trưởng tinh nhuệ đến sau.

- Nữ chiến binh, cô thực sự muốn bảo vệ lão già kia?

- Đúng vậy, tôi đã thực hiện Huyết Thệ, thế sẽ bảo vệ ông ta trước những nguy hiểm bên trong rừng Białowieża. - Helena chậm rãi trả lời, ngữ khí vô cùng điềm tĩnh.

- Kể cả trước tộc Elf?

- Kể cả trước tộc Elf! - Helena khẳng định.

- Vậy được, hiện giờ cô cùng người đồng hành của mình có thể rời đi. Nhưng đừng để chúng ta gặp lại thêm một lần nào nữa.
- Người đội trưởng tinh nhuệ từ tốn nói, rồi giơ tay ra hiệu cho tất cả những người còn lại tản ra.

Nghe có vẻ như mọi thứ đã trở về với sự an toàn ban đầu; dù vậy, Helena cảm nhận được, những kẻ này không hề rút lui mà chỉ đang ẩn mình quan sát từ khoảng cách xa hơn, luôn sẵn sàng đợi lệnh. Dầu sao, trong tình cảnh này, có can đảm đến mấy hay tự tin vào khả năng chiến đấu của mình đến mấy, Helena vẫn chắc chắn, rút được là thượng sách; bọn họ muốn rình rập gì cũng chẳng còn quan trọng nữa!

- Vậy thì cảm ơn, đội trưởng. - Helena đáp, rồi quay sang nói với Franky và Jade. - Được rồi, chúng ta đi thôi!

Mặc dù không thể hiểu vì sao cô gái mới xuất hiện lại dễ dàng để cả nhóm rời đi như vậy, nhưng Helena biết, giờ không phải là lúc tò mò. Điều quan trọng lúc này là phải lập tức dẫn Franky và Jade rời đi. Càng nhanh càng tốt!

Chương XV

BÃI HUẤN LUYỆN MÊ CUNG HỒN LOẠN

Khi cả nhóm Helena đã khuất hẳn sau phiến rừng u tối, Nox`Kverko mới rời mắt, quay sang vị đội trưởng sát bên cạnh mình, chậm rãi lên tiếng, phá vỡ sự yên lặng.

- Sao chị lại để bọn họ rời đi dễ dàng như vậy? Em chắc chắn lão già kia chính là kẻ đã xâm nhập vào lãnh địa của chúng ta lần trước và khiến cho chị bị khiển trách!

- Em nhận được lệnh truy nã, nhưng lại không hiểu được chi tiết cuộc truy đuổi đó. - Nox`Leviğis bình tĩnh trả lời.

- Chi tiết cuộc truy đuổi? Chẳng phải là lão già đó lợi dụng hai con Thạch Linh nô lệ và vài thứ đồ ma pháp kỳ quái để trốn chạy hay sao?

- Em nghĩ mấy trò ma pháp thấp kém của loài người có thể ngăn cản được chị?

Nox`Leviğis nói, khá khó chịu khi có ai đó nghi ngờ về khả năng của mình; tuy nhiên, mọi thứ qua đi rất nhanh, vì người đang đối thoại là em gái ruột của cô. Máu mủ ruột rà luôn tự nhiên trở thành đặc cách mà, với bất kỳ loài sinh vật nào trên

hành tinh này.

- Chị nói lão già kia không phải con người? - Nox`Kverko tỏ vẻ giật mình.

- Không, lão là con người, nhưng cách thức mà lão sử dụng thì chắc chắn ngay cả đội Vệ Nhân cũng không đủ khả năng thực hiện. Nói đúng hơn, kể cả tộc Ma cà rồng, tộc Phù thủy, hay thậm chí là tộc Elf chúng ta, đều không có khả năng làm điều đó. - Nox`Leviğis trả lời, giọng nặng nề.

- Chị nói... cuối cùng là lão ta đã dùng cách thức gì? - Nox`Kverko hỏi, giọng có phần run rẩy.

- Dịch chuyển không gian!

- Dịch chuyển không gian!? - Nox`Kverko gần như hét lên, rồi thấp giọng thắc mắc. - Chẳng phải chỉ có những kẻ kia mới...

- Đúng vậy, thế nên Hội đồng Trưởng lão mới công khai khiển trách chị, nhằm tránh rắc rối có thể xảy đến trong tương lai. Em biết đấy, có thể là lão ta phụng mệnh những kẻ kia, nhưng cũng có thể chỉ là lão kiếm được món đồ cổ nào đó.

- Thế vì sao chúng ta vẫn phát lệnh truy nã lão?

Nox`Leviğis lặng im đôi chút, để tự mình được quyền trở về với những hồi tưởng có vẻ chẳng hay ho gì. Quá khứ là thứ chẳng ai thay đổi được; và đây những kẻ sống cả cuộc đời đau thương với chính quá khứ của mình. Mất một lúc sau, cô mới quay sang em gái, chậm rãi và rất nhẹ nhàng, khác hẳn với phong thái của một chiến binh tầm cỡ.

- Sau biến cố hơn mười năm trước, trong tộc đã có suy đoán rằng những kẻ kia gặp phải chuyện gì đó, và bây giờ chưa chắc

đã còn tồn tại! Dù lần trước chị suýt giết chết lão già đó, thế nhưng cũng chẳng có kẻ nào tới kiếm chuyện. Thế nên, cẩn thận là cần thiết, mà sự kiêu hãnh của tộc Elf cũng phải giữ gìn!

- Nói như vậy, chuyện truy nã lão là một kế hoạch của Hội đồng Trưởng lão?

- Đúng vậy.

- Nhưng chị thật sự không muốn em dính vào chuyện đó? Nên vừa rồi chị mới để lão đi? - Nox`Kverko chất vấn.

Thằng thằn mà nói, Nox`Kverko cho dù không phải là một chiến binh như chị gái mình, nhưng sự kiêu hãnh chảy trong máu của tộc Elf khiến cô có phần thấy tổn thương khi phải hỏi ra câu này.

- Vậy cũng không phải. - Nox`Leviğis cười hiền với em gái. - Nếu có rắc rối, thì đó là chuyện của Hội đồng Trưởng lão, chưa tới lượt những chiến binh cấp dưới như chúng ta phải lo lắng. Mà cũng đừng quên, cho đến tận bây giờ, tộc Elf chưa từng sợ bất kỳ kẻ nào. Quá lắm, thì tất cả cùng biến mất mà thôi!

- Vậy vì sao vừa rồi...

- Người tóc đỏ, em biết cô ta là ai không?

- Chẳng phải chỉ là một kẻ thoát ly khỏi đội Vệ Nhân thôi sao, cũng chẳng hiếm lạ gì! Máy năm trước, phía rừng Đông cũng có một kẻ như vậy, rồi sau đó...

- Vậy nếu cô ta là kẻ từng được công nhận là mạnh nhất, cũng là đội trưởng trẻ tuổi nhất của đội Vệ Nhân thì sao? - Nox`Leviğis ngắt lời em gái, thái độ rõ ràng cáu gắt.

Bản năng chiến binh trong Nox`Leviğis thôi thúc cô tìm hiểu ngọn ngành về những kẻ mà mình sẽ đối đầu. Không tránh khỏi việc cô cảm thấy bức tức khi em gái mình vừa thiếu hiểu biết, lại tỏ rõ sự ngông cuồng trước đối thủ như thế! Nếu không phải cô xuất hiện, chẳng biết Nox`Kverko sẽ gặp những gì.

- Chị nói... cô ta là cái con điên trong truyền thuyết kia? - Nox`Kverko lần nữa gần như hét lên, nhưng là tiếng thét mang hơi hướm của sự kiên dè.

- Đúng vậy, là con điên đó. - Nox`Leviğis nhả từng từ một, rất khó chịu khi em gái nhắc về Helena như vậy, nhưng rồi cũng dịu giọng đi. - Nghe nói, hiện giờ cô ta chuyển sang làm thợ săn tiền thưởng, và lúc nào cũng kéo theo một thằng nhóc khoảng mười ba tuổi đi thực hiện đơn hàng. Trên thực tế, chị cũng mới chỉ nhìn thấy cô ta qua tranh vẽ, thế nhưng dựa theo tình hình vừa rồi thì không sai được.

Nox`Leviğis hơi ngừng lại, cố tình quan sát thái độ của em gái rồi nói tiếp với giọng khẳng định.

- Nếu cô ta muốn bảo vệ lão già kia, phía thua cuộc chính là chúng ta!

- Thế nhưng, cũng không thể để bọn họ rời đi dễ dàng như vậy chứ? - Nox`Kverko vẫn cố tỏ ra dửng dưng.

- Chiến thắng, không nhất thiết cứ phải đối đầu trực diện. Vừa rồi chị ra lệnh cho mọi người tản ra theo hình vòng cung như là một lời cảnh báo ẩn, và cô ta đã lập tức cắn câu. Em không nhận thấy hướng mà bọn họ đi dẫn tới nơi nào sao?

- Đó là... bài huấn luyện Mê Cung Hỗn Loạn. Chúng ta sẽ tập

kích bọn họ tại đó?

Nox` Leviğis thở dài ngao ngán trước sự ngu muội của em gái mình; thảo nào chẳng tài gì huấn luyện con bé thành một chiến binh hữu dụng được. Suốt đời rồi Nox` Kverko cũng chỉ là một đội trưởng lĩnh nhiệm vụ tuần tra ở những khu vực tuyệt đối an toàn. Hôm nay, là một sự kiện quá đặc biệt, mà ngoài Helena ra, chắc chẳng Vệ Nhân hay con người nào dám. Cô đáp lời bằng thái độ bắt đầu dừng dừng dần.

- Cũng không hẳn, chị không muốn hy sinh mọi người chỉ vì một tranh chấp không đâu như thế này. Lừa bọn họ tiến vào Mê Cung Hỗn Loạn, đơn giản là sự trừng phạt nho nhỏ mà thôi.

- Thế nhưng, chị vừa bảo tộc Elf chúng ta chưa bao giờ phải sợ kẻ nào cả! - Nox` Kverko vẫn cố mạnh miệng.

- Không e sợ, không có nghĩa là nhắm mắt lao đầu vào nguy hiểm! Đã hơn năm mươi tuổi rồi, mà em vẫn chưa trưởng thành lên chút nào cả. - Nox` Leviğis gằn giọng.

- Em xin lỗi. Nhưng thật sự, em cảm thấy rất khó chịu khi để bọn họ thoải mái rời đi như vậy.

- Bọn họ rời đi là sự thực, nhưng thoải mái thì chưa chắc. Chị vẫn luôn nói với em, cần phải quan sát và suy nghĩ kỹ hơn trước khi hành động, nhưng dường như em chẳng bao giờ chịu nghe thì phải!

- Chị biết, những chuyện đó không phải sở trường của em mà!
- Nox` Kverko hạ giọng.

Nox` Leviğis thở dài, đúng là, chuyện suy nghĩ thấu đáo một

vấn đề có vẻ luôn khó khăn với em gái cô; nhưng tình thật, răn dạy mãi một điều mà người kia không thể sửa chữa, cũng khó lòng có ai đủ kiên nhẫn để cố gắng hoài.

- Được rồi, không phải giả bộ. Em có còn nhớ chuyện của Nox` Mortinta không?

Nox` Mortinta - tay gốc si tình phía rừng Đông, vì mối quan hệ ngang trái với một cô gái con người mà chấp nhận vứt bỏ tất cả, rồi nhận lấy hậu quả là cái chết chẳng được mấy người xót thương. Chuyện này, chẳng phải tộc Elf đã tránh nhắc đến rồi sao? Và chuyện cũ không nên nhắc này liên quan gì đến nhóm người lạ ban nãy? Dừng đủ lâu để em gái tự nghiệm ra vấn đề, một lúc sau Nox` Leviğis mới tiếp tục lên tiếng.

- Con bé tóc đỏ ban nãy và vợ Nox` Mortinta trước đây khá thân thiết với nhau, hồi cả hai vẫn còn trong đội Vệ Nhân. Tin tình báo do Hội đồng Trưởng lão cung cấp, hiếm khi sai lầm!

- Nếu vậy thì... - Nox` Kverko nhìn về phía nhóm Helena vừa rời đi, rồi mới do dự nói. - Hướng đông, Nox` Murdisto?

- Đúng vậy. Lão già kia, cho dù mục đích là gì, thì có vẻ vẫn luôn kiên trì di chuyển về hướng đông. Nếu tiếp tục như vậy, tất yếu bọn họ sẽ chạm mặt đội của Nox` Murdisto, và thẳng góc đó thì luôn có tật xấu không biết giữ mồm giữ miệng.

- Tuyệt, ý này của chị thật tuyệt. Em cũng chẳng ưa nổi gã đó, luôn tự cho mình giữ chức đội trưởng thì có thể ngang bằng với một thiên tài như chị. Vậy, chúng ta có cần tác động một chút để hai nhóm nhanh gặp nhau không?

- Việc đó thì không cần, điều gì đến ắt sẽ xảy đến. Bây giờ chị sẽ rời đi, thông báo cho những đội phó dưới trướng về sự hiện

diện của con diên kia, nhằm tránh xung đột không cần thiết. Cứ để cô ta giữ sức mà đấu với Nox ` Murdisto.

- Ừm, vậy cũng được. Thế bây giờ thì em nên làm gì?

- Cứ thực hiện tốt công việc tuần tra của mình đi, tăng cường đề phòng con người. Đường như dạo này đám đội Vệ Nhân ngày càng nghi ngờ hoạt động của chúng ta rồi.

- Vâng, em hiểu.

Sau lời hồi đáp của Nox ` Kverko, cả phiến rừng lại rơi vào yên tĩnh. Bóng hình của hai chị em tộc Elf, chẳng biết từ lúc nào cũng đã biến mất khỏi tán cây...

Trong suốt hơn mười năm qua, sau khi ký kết thỏa ước nhượng rừng cho tộc Elf, đội Vệ Nhân vẫn luôn cố gắng tìm hiểu lý do thực sự đằng sau yêu cầu có phần kỳ lạ của chủng tộc này - bởi những kẻ tai dài kiêu ngạo kia gần như chẳng bao giờ muốn rời quá xa khỏi Cây Mẹ mà họ tôn thờ, vậy mà họ lại nhất nhất muốn mở rộng phần lãnh thổ hơn mức thực tế cho phép. Ban đầu, thầy Dmitri cùng năm vị đội trưởng đều cho rằng, đây đơn thuần chỉ là phương pháp mà tộc Elf sử dụng nhằm thử thách phản ứng của đội Vệ Nhân, cũng giống như việc những con buôn và khách hàng của họ cố gắng trả giá một cách không chân thật với mục đích tìm ra điểm giới hạn của nhau.

Vào thời điểm đó, thế giới sinh vật huyền bí vẫn còn vô cùng xa lạ với con người, nhưng không thể nghi ngờ tộc Elf chính là một trong số năm kẻ thù tiềm năng mạnh mẽ nhất mà nhân loại sẽ phải đối mặt trong tương lai. Hơn nữa, đối với đa phần

sinh vật huyền bí thì con người mới là kẻ ngoại lai mang những toan tính xấu xa hòng thỏa mãn lòng tham của mình; và như thế thì tất nhiên viễn cảnh đội Vệ Nhân phải chống địch từ bốn phía cũng chẳng bất ngờ gì.

Nhằm tránh xảy ra trường hợp xấu nhất ấy, thầy Dmitri quyết định nhượng bộ, lấy cái giá thấp nhất để kéo dài thời gian cho tới khi nhân loại nói chung cũng như đội Vệ Nhân nói riêng đủ sức để bảo vệ chính mình. Rất hiển nhiên, khi đó, chẳng còn ai coi trọng bốn khoanh đất nhỏ nằm sâu tít tận trong rừng già - nơi chẳng mấy người buồn đặt chân tới - và thỏa thuận với tộc Elf trở thành một chuyện được ưu tiên giải quyết. Nhưng, rất nhanh sau đó, sự thật đã chứng minh rằng, thầy Dmitri cùng năm vị đội trưởng dường như đều đã phạm sai lầm; bởi hiểu biết của họ về thế giới này vẫn còn dừng lại trong quá khứ - một quá khứ mà những thứ huyền bí chỉ còn tồn tại trong truyền thuyết. Hạn chế lớn nhất của con người là sự chủ quan. Nó khiến họ không thật sự có ham muốn kiểm chứng những điều mà bản thân còn đang nghi hoặc; rồi cứ thế mặc nhiên chia hiểu biết của mình thành hai nhóm, hoặc đã đúng hoặc chỉ là viễn vọng!

Sau khi chính thức thuộc về tộc Elf, cả bốn phiến rừng đã nhanh chóng được cải tạo vượt quá mọi tưởng tượng của đội Vệ Nhân - nhiều loài thực vật kỳ lạ mọc lên khắp mọi nơi, trở thành mái nhà che chở cho cuộc sống của đủ loài sinh vật. Với vai trò là một tổ chức bảo vệ cho sự an nguy của loài người, đội Vệ Nhân sau đó đã lập tức sửa chữa sai lầm, ráo riết vào cuộc nhằm thu thập và nghiên cứu những vật thể vô cùng xa lạ này - một quá trình diễn ra thuận lợi hơn hẳn dự kiến, khi mà chủ nhân của chúng dường như chẳng hề quan tâm tới hoạt động "trộm hạt giống" do con người thực hiện.

Chính vào lúc đó, các nhà khoa học mới phát hiện ra một sự thật đáng giật mình - đa phần cây cối mà tộc Elf gieo xuống, chỉ có thể nảy mầm khi được trồng trong một khu vực nhất định xung quanh lãnh địa mà trước đó chúng đã được lấy đi. Thậm chí, vài đợt thăm dò tiếp theo còn cho thấy, có vài loại thực vật mà ngay cả trên đảo Lục Bảo cũng dường như chẳng hề tồn tại.

Kết luận này mở ra nhiều ẩn số mới hơn là đáp án cho những câu hỏi! Liệu, có phải tộc Elf sở hữu một loại năng lượng nào đó có thể thúc đẩy sự sinh trưởng của những loài thực vật huyền bí? Hoặc giả, bản thân bốn phiến rừng mà chủng tộc này lựa chọn vốn đã chứa đựng bí mật cổ xưa mà con người chưa hề biết tới? Nhưng dù thế nào đi nữa, thì hiện tại đội Vệ Nhân đã rất khó để làm sáng tỏ mọi chuyện, ít nhất là cho tới khi họ tìm được đủ dũng khí để chính thức khiêu chiến với tộc Elf một cách toàn diện - miễn là không quan tâm tới hậu quả. Tập kích từng lãnh địa riêng lẻ giữa khu vực do con người kiểm soát vẫn không phải nhiệm vụ quá khó khăn; nhưng tổ chức một cuộc chiến mà không lường trước hậu quả, thì e rằng để chế có hùng mạnh mấy rồi cũng sụp đổ mà thôi. Con người có thể yếu đuối, nhưng họ không ngốc nghếch, và nhóm Vệ Nhân thì càng không thể để mình bị đánh giá là mê muội được.

*

Hiện tại, nhóm của Helena đang bị mắc kẹt bên trong khu vực có thể coi là minh chứng rõ ràng cho sự kỳ diệu của rừng Białowieża - một nơi được tộc Elf sinh sống tại đây gọi với cái tên “bãi huấn luyện Mê Cung Hỗn Loạn”.

Theo thông tin tình báo mà đội Vệ Nhân thu thập được, đó là

một phiến rừng cây rộng nằm ngay gần rìa “vùng đệm 100 dặm” của lãnh địa rừng Białowieża, được tộc Elf sử dụng để huấn luyện cho chiến binh của họ kỹ năng xác định phương hướng mà không cần sử dụng ma pháp thăm dò. Tại đây trồng loại gỗ Vân Sam biến dị với phần lõi màu đỏ như máu, mang đặc tính tự nhiên gây nhiễu loạn năng lượng ma pháp trong phạm vi nhỏ xung quanh nơi chúng sinh trưởng. Tác động này không gây quá nhiều ảnh hưởng tới khả năng chiến đấu của các thành viên tộc Elf, nhưng lại khiến cho kết quả triển khai pháp thuật mang tính quan trắc môi trường trở nên sai lệch ít nhiều. Trong chiến đấu, sai một ly có thể làm mất đi cả tính mạng, đây là điều mà đến cả những kẻ ít kinh nghiệm nhất trên chiến trường cũng ý thức được! Thế nên, huấn luyện nhằm thích nghi với việc tác chiến trong môi trường bất lợi chính là một bài học quan trọng và không thể bỏ qua đối với các chiến binh tộc Elf - dù bọn họ có tự kiêu về khả năng của bản thân thế nào đi chăng nữa.

Ngoài ra, tại bãi huấn luyện Mê Cung Hỗn Loạn còn trồng một loài thực vật đặc trưng khác, đó chính là dây leo Huyền Thủy Tinh. Khác với Huyết Vân Sam, bản thân Huyền Thủy Tinh không có tác dụng mang tính thực tế gì đáng nói. Thế nhưng, sau khi chết đi thì chúng lại phân hủy, tạo thành một thứ sương khói đặc trưng, với khả năng khiến cho ánh sáng truyền qua chịu sự biến đổi nhất định, gây nên sai lệch về thị giác. Nói đơn giản, ở nơi trồng nhiều Huyền Thủy Tinh, đừng mong xác định được phương hướng theo cách thông thường - sương khói gần như không sắc không vị, rất dễ dàng ẩn đi bên trong sự u tối của rừng Białowieża. Bởi vậy, dù cho đã chuẩn bị đầy đủ, một chiến binh tộc Elf cũng phải mò mẫm khoảng năm ngày bên trong Mê Cung Hỗn Loạn thì mới có thể xác định chính xác được đường ra, chứ đừng nói những kẻ vô tình đi lạc. Cũng chỉ có tộc Elf kiêu ngạo mới dám đặt bãi huấn

luyện đặc thù như vậy ngay sát biên giới với giống loài khác mà chẳng buồn trông coi. Hoặc, cũng có thể như nhiều người từng suy đoán, việc Huyết Vân Sam mọc thành phiến tại đây, cũng không phải chuyện tộc Elf có quyền lựa chọn...

*

Ngày thứ mười tám của chuyến hành trình truy tìm “kẻ cắp giấc mơ”, nhóm Helena nhận ra mình đã lạc vào “bãi huấn luyện Mê Cung Hỗn Loạn”. Nghiêm trọng hơn, cả Helena và Franky đều không hề biết, từ lúc nào mà họ đã xâm nhập vào phiến rừng quái quỷ này; có nghĩa, bãi huấn luyện này được sắp đặt khéo léo đến mức mọi thứ trở thành bình thường và an toàn trong mắt bất kỳ ai vô tình lạc đến đây. Trên thực tế, nếu không phải vừa rồi lão già tham lam kia định thu thập thêm chút “bụi Loạn Thần” nhưng vô hột, Helena cũng chưa chắc đã phát hiện ra sự tồn tại của sương khói Huyền Thủy Tinh. Và khi đã nhận ra đây là nơi Huyền Thủy Tinh sinh trưởng, với sự nhạy cảm trời sinh của một chiến binh xuất sắc, chẳng khó khăn gì để Helena liên tưởng tới Huyết Vân Sam. Rút kiếm ra, cô chém mạnh vào thân cây nhỏ nhất mọc gần mình. Gốc Huyết Vân Sam non đổ rạp xuống, để lộ ra mặt cắt mang sắc đỏ kỳ dị như máu, khác hẳn mọi loài thực vật khác từng tồn tại trên đời.

Nhận ra tình huống đang phải đối mặt, Franky vô cùng tức giận. Giờ đây, tấm bản đồ ma pháp mà lão luôn tự hào bỗng trở nên vô dụng. Thậm chí, có thể nói, chính bởi quá dựa dẫm vào món dụng cụ này để dò đường nên nhóm Helena mới càng lạc đường hơn. Tất nhiên, Franky cũng nhân tiện “hỏi thăm” luôn cả hai nhóm tuần tra tộc Elf mà bọn họ vừa mới chạm trán chỉ vài ngày trước - bởi rất hiển nhiên, ít nhất một nửa trong số những kẻ đó có nhiệm vụ trông coi bãi huấn

luyện quỷ quái này. Thế nhưng, chúng đã chẳng hề cảnh báo lão như nghĩa vụ, mà dường như còn cố tình dàn dựng để Helena dẫn cả ba người bọn họ rơi vào bẫy. Đây, chính là âm mưu để trả thù! Chỉ tiếc rằng, khi nhận ra chân tướng thì mọi thứ đã trở thành quá muộn màng!

- Được rồi, không cần quá lo lắng. Nếu đã biết rồi thì tối đa một tuần là tôi có thể đưa chúng ta thoát khỏi nơi này. - Helena lên tiếng trấn an.

- Ừm, cô cứ từ từ nghiên cứu, ta cũng chẳng quá vội. - Franky cười nhạt.

Sau một hồi chửi rủa thậm tệ “lũ tai dài khốn kiếp”, Franky lấy lại bình tĩnh, nhanh chóng một cách lạ thường. Có vẻ Helena chẳng để tâm lắm, nhưng Jade thì có.

- Không vội? - Jade thắc mắc.

- Đúng thế, không cần vội! Nhóc cũng đừng quên, đây là khu vực huấn luyện cho chính đám tai dài ấy. Bởi thế, mặc dù khó khăn, nhưng cũng sẽ có phần thưởng tương ứng. Nhóc có biết, phần thưởng mà đám Trưởng lão tai dài chuẩn bị cho chiến binh trẻ của chúng là gì không? - Franky vừa cười nói vừa vỗ vỗ vào vai Jade.

Có vẻ như, nữ chiến binh không còn giữ được sự dửng dưng, bình thản nữa. Cô quay ngoắt lại, trừng trừng nhìn Franky, cười khẩy một cái rồi nói như rít.

- Giờ ông còn tham cả mặt của ông Ngọc Linh Phong? Chẳng phải thứ đó không có tác dụng gì, ngoài việc hơi bổ dưỡng một chút hay sao? Mà dù có kiếm được tổ ông, thì chúng ta cũng mang theo được bao nhiêu kia chứ? - Helena tỏ vẻ khinh bỉ.

- Cô cũng đừng quên, chúng ta còn kẹt lại đây hơn một tuần. Nơi quái quỷ này, các loài động vật không dám xâm nhập. Còn ta thì chẳng muốn chịu đói!

- Ông nghĩ tôi sẽ tin vào lời giải thích như vậy? - Helena vừa nói vừa tiếp tục quan sát xung quanh.

- Ừm, thì thứ này cũng là một loại nguyên liệu đáng để nghiên cứu trong việc chế tạo lương khô dùng trong tác chiến lâu dài. Ngoài ra, nếu may mắn, chúng ta còn có thể...

- Sửa ống chúa, phải không? - Helena lên tiếng, cắt ngang lời Franky.

- Quả thật thông minh! - Franky cười lớn, chẳng có vẻ gì là phật ý. - Vậy, cô sẽ giúp ta tìm kiếm tổ ong chứ?

- Ông thật sự không quan tâm đến việc làm lỡ mất thời gian? - Helena quay đầu lại hỏi.

- Chỉ cần cô để mất thêm một chút, chẳng ảnh hưởng gì nhiều. Cùng lắm là mất thêm vài tiếng, so với một tuần dự kiến thì không đáng bao nhiêu. Dù gì, hiện giờ cũng chưa tới thời gian huấn luyện hằng năm của lũ tai dài, mà động vật hoang dã lại không dám tiến vào đây.

- Được rồi, tôi sẽ để ý thêm chuyện đó cho ông. Thế nhưng, cũng đừng mong đợi quá nhiều.

Thoát ra khỏi “bãi huấn luyện Mê Cung Hỗn Loạn” mất nhiều thời gian hơn Helena dự định, nhưng không sao, vốn nếu nhìn vấn đề tích cực hơn, ắt sẽ nhận ra những gì mình đã học được. Thoát ra khỏi mê cung quái quỷ ấy nhưng không có

nghĩa thoát được giao kèo. Helena cảm thấy sốt ruột quá! Cô chỉ muốn thực hiện cho xong đơn hàng này càng nhanh càng tốt.

Đêm tối bên trong rừng Białowieża, chẳng có ánh sao nào xuyên qua nổi lớp bụi mỏng màu đen lơ lửng trên không, cho dù chỉ là một tí lấp lánh để nhìn lên mà tự trấn an mình. Để nhìn rõ, chỉ có thể dựa vào chút tia sáng mờ nhạt từ vầng trăng tròn treo trên cao, hay ngọn lửa dò đường do chính những lũ khách nhóm lên. Nhưng, giờ cũng đã sang tháng Chín, mặt trăng chẳng còn sáng rõ như khi giữa thu. Khung cảnh nơi đây tựa như giấc ảo mộng không có hồi kết, mọi thứ cứ chìm đắm trong màn đêm lơ mơ rất khó tìm lối thoát. Xung quanh vẫn văng vẳng tiếng loài vật nào đó đang kêu lên từng hồi, kéo dài chừng nửa giờ rồi im bật - sự lặng im như bị chặn lại bởi một bàn tay vô hình.

Hiện đang là ca gác đêm của Helena. Trước ánh lửa trại mịt mù, cô vừa chăm chỉ nhai miếng thịt “thần lằn ba mắt” hong khô dai nhách, vừa suy nghĩ vẩn vơ, trong khi ánh mắt vẫn không rời khuôn mặt bình yên của Jade khi đang chìm sâu vào giấc ngủ ngon. Sau lần lạc giữa “bãi huấn luyện Mê Cung Hỗn Loạn”, nhóm Helena bị chậm hơn so với lịch trình định trước đúng mười ngày. Không ngoài dự đoán, khi cô đặt chân tới thị trấn tiếp theo, “Kẻ Cắp Giấc Mơ” đã tìm đủ cho mình năm nạn nhân nhỏ tuổi, rồi lại biến mất như cách nó vẫn thường làm.

Lưu lại đó chỉ còn một thuộc hạ của Balzac - kẻ vẫn cố gắng chờ đợi trong lo lắng bởi người cần gặp mặt mãi chẳng thấy bóng dáng đâu. Trước tình hình đó, Jade đề nghị cả nhóm nên trực tiếp đi tới nơi dừng chân kế tiếp trên chuyến hành trình. Cậu hiểu rõ, nhiệm vụ chính của đơn hàng này là phải nhanh

chóng bắt cho được “Kẻ Cắp Giấc Mơ”.

Helena cũng đồng tình với ý kiến này, thế nhưng Franky lại kiên quyết phản đối. Theo lời lão, cần phải tận dụng mọi cơ hội dù là nhỏ nhất để có thể lấy được những thứ quý hiếm nơi này nên tốt nhất là lưu lại thêm ít nữa; còn chuyện chậm trễ thì chẳng thành vấn đề gì nếu họ chịu rút ngắn thời gian nghỉ ngơi. Với Franky, mỗi tháng, chỉ cần ba ngày được ăn ngon ngủ kỹ là quá đủ! Một lý do chẳng ra sao, nhưng được đưa ra bởi chính kẻ nắm vai trò chủ chốt trong chuyến hành trình này; thế nên, mặc dù biết rõ Franky muốn tranh thủ cơ hội được cô bảo vệ để thu thập thêm nguyên liệu hiếm, cuối cùng Helena cũng miễn cưỡng chấp nhận.

Dù vậy, mối nghi ngờ trong lòng cô về mục đích thực sự của đơn hàng này ngày một gia tăng - rõ ràng, trái ngược với những gì lão từng nói, “Kẻ Cắp Giấc Mơ” không phải là ưu tiên số một trong kế hoạch của Franky. Tuy nhiên, giờ không phải thời điểm để Helena lùi bước, vì quyền uy của Huyết Thệ không phải chuyện đùa. Cô hiểu, điều mà mình cần làm lúc này là cứ giả vờ như đang rơi vào bẫy - chỉ có hành động như vậy, rằng nanh của loài rắn độc vẫn luôn lẫn lút trong bóng tối mới nhanh chóng lộ ra.

Helena tin rằng, chỉ cần bản thân đủ cẩn thận, mọi mưu mô quỷ kế đều sẽ trở thành chuyện khôi hài. Điểm cô cần chú ý là phải đảm bảo an toàn cho Jade, bởi dù sao cậu ấy cũng yếu nhất trong nhóm. Nghĩ tới đây, Helena lại nhớ ra, từ khi gặp mặt, Franky luôn cố thăm dò mối quan hệ của cô và Jade, ngụ ý trang dưới vỏ bọc tạt xấu thích nhiều chuyện từ ngày xưa mà lão chắc chắn là cô còn nhớ rõ. Một người được nhận tình cảm đặc biệt thì dĩ nhiên xứng đáng trở thành một con tin giá trị!

Hơn nữa, còn có tấm mẽ đay mà Franky đã đưa - tấm mẽ đay Jade vẫn đang đeo trước ngực. Mặc dù khi đó lão đã khẳng định món đồ khả nghi này hoàn toàn vô hại, thế nhưng trực giác mách bảo với Helena, nó hẳn có vấn đề - không phải nhằm làm hại cô hay Jade, mà phục vụ cho mục đích nào khác nữa.

- Helena, giờ cô có thể ngủ được rồi. Đến lượt ta canh gác rồi.

Giọng nói già nua của Franky bỗng vang lên khiến Helena buộc phải dừng những suy nghĩ miên man lại. Cô ngẩng lên, nhìn về phía lão, gật đầu, rồi cố gắng nuốt nốt miếng thịt trong mồm, tranh thủ chớp mắt. Điều quan trọng hiện giờ là phải cố gắng giữ sức để mà sẵn sàng đối mặt với nguy cơ.

Chương XVI

XÁC SỐNG

Mở mắt ra, Helena nhìn thấy Jade vẫn nằm ngủ một cách bình yên bên đống lửa trại, trong khi Franky thì đang mân mê nghiên cứu cục quặng kim loại kỳ lạ mà lão vừa vô tình nhặt được lúc ban chiều.

- Helena, giờ vẫn chưa phải phiên trực của cô mà. Cứ nghỉ thêm chút nữa đi. - Nghe tiếng động, Franky ngẩng đầu lên rồi nói.

- Chiến đấu là nhiệm vụ mà tôi đã nhận khi chúng ta bắt đầu đơn hàng này. - Helena vừa lạnh lùng nói, vừa chậm rãi đứng lên.

- Cô nói gì? - Franky giật mình, lập tức đứng lên nhìn ngó xung quanh nhằm tìm kiếm mối nguy cơ đang rình rập trong bóng tối, nhưng lại chẳng phát hiện được gì. - Nó đâu?

- Góc trái đằng sau lưng ông... - Helena ra dấu để Franky im lặng lắng nghe, rồi giải thích cho lão. - Nhưng giờ chúng còn cách chúng ta khá xa.

Franky ngoái hẳn đầu lại phía sau, im lặng đến gần như nín thở để nghe ngóng. Chẳng thấy gì. Con bé này có đang diễn trò không nhỉ? Lão tuy không phải một chiến binh, không thể có

thính giác và trực giác giống Vệ Nhân được; nhưng căn bản lão cũng chẳng già đến mức điếc đặc mà không nghe thấy bất kỳ gì, trong khi Helena lại bảo là nguy hiểm. Chầm chậm quay đầu lại, giữ nguyên vẻ mặt còn đầy hồ nghi, lão lên tiếng hỏi.

- Chúng? Chẳng lẽ là bầy sói?

- Không rõ nữa. Tôi chỉ nghe thấy nhiều bước chân đang di chuyển khá chậm về hướng này... - Helena hơi ngừng lại để lắng nghe. - Có vẻ không hẳn tiến về phía chúng ta.

- Không hướng về chúng ta?

- Hẳn là vậy. Với khoảng cách hiện giờ, đáng ra bất kỳ sinh vật sống hoạt động về đêm nào cũng đã nhìn thấy ánh lửa nơi này, thế nhưng chúng vẫn đi thẳng mà không hề chuyển hướng.

- Hẳn không phải đàn thú săn mồi rồi, chẳng lẽ là hươu nai gì đó? - Franky nhú mày nói, rồi nhìn Helena. - Cô có vẻ căng thẳng hơn mọi khi.

Thật ra không phải Helena không nhìn thấy thái độ dò xét mà Franky dành cho mình; chỉ là, những thứ vật vãnh này vốn nên phớt lờ đi khi ở cạnh lão - một lão già ranh mãnh, lắm chuyện và đa nghi. Cô vẫn đảo mắt về phía xa xa, nói.

- Những thứ đang tiến về phía chúng ta không bình thường, tiếng bước chân này rất lạ. - Helena đáp. - Rất chậm rãi, nhưng lại vô cùng đều đặn. Tôi chưa từng nghe thấy tiếng bước chân như vậy bao giờ...

- Helena, có chuyện gì xảy ra vậy? - Jade đã tỉnh dậy và nhẹ nhàng tiến lại cạnh họ từ lúc nào. - Chúng ta bị tấn công à?

Đúng lúc này, “đoàn quân thâm lặng” dần xuất hiện trong tầm mắt của ba người. Những bóng hình cao thấp đan xen, bước từng bước chậm rãi giữa màn đêm. Chúng cứ tiến về phía trước, dường như chẳng hề quan tâm tới ánh lửa chập chờn đang mỗi lúc một gần hơn. Helena thấy thấp thoáng vài đôi sừng hươu vươn lên cao, song cũng ẩn hiện không ít thân ảnh thấp hơn mà cô đinh ninh là sói.

- Đây là cái gì? - Franky thật sự không thể nhận ra bầy thú kỳ quái đang tiến về phía họ.

- Xác sống. - Helena bỗng lên tiếng, giọng khẳng định, đồng thời ra hiệu cho hai người đồng hành của mình lùi gần về đồng lửa.

- Xác sống? Ý cô là... - Franky tỏ vẻ nghi ngờ.

- Đúng vậy, quây ăn di động của Bướm Đoạt Hồn. Chỉ cần đứng gần đồng lửa trại, đám bướm đó sẽ không cảm nhận được sự hiện hữu của chúng ta.

- Ta biết, loài bướm này chủ yếu “nhìn” bằng nhiệt độ. - Franky hắng giọng, như thể bản thân bị Helena xúc phạm. - Ta chỉ đang cảm thấy kỳ lạ, bởi thông thường thì Bướm Đoạt Hồn sẽ không tập trung thành bầy thế này. Mà với tính cách của lũ tai dài kia, thì hẳn cũng sẽ thấy buồn nôn với đám này.

Helena trừng mắt nhìn Franky. Ở đâu ra cái kiểu vì mang thân xác con người nên có quyền đem đặc điểm cơ thể của giống loài khác ra mà gọi tên như thế nhỉ? Hình như loài người quên mất, chính họ tạo ra mối nguy hiểm cho tộc Elf nên mới có những cuộc giao tranh, thỏa ước phân chia ranh giới rõ ràng; tộc Elf chưa miệt thị loài người thì thôi, làm gì có chuyện dám tham lam con người có quyền miệt thị họ?

- Đây là một đàn Bướm Đoạt Hồn hoang dã. - Helena gần từng tiếng, tay càng nắm chặt chuỗi kiếm hơn. - Bởi tôi không tin tộc Elf dám sử dụng con người làm thức ăn cho Bướm Đoạt Hồn!

Trong lúc Helena và Franky nói chuyện, đoàn xác sống đã lại gần họ hơn. Đi đầu là khoảng chục con sói lông xám với vẻ ngoài như còn sống, trờ khuôn mặt - hay nói đúng hơn là cặp mắt - hoàn toàn đờ đẫn, chẳng còn phong thái của những kẻ săn mồi hung ác nổi tiếng rừng xanh. Một đàn hươu chậm rãi nện từng bước theo sau, ngạo nghễ ngẩng đầu, như để khoe cặp gạc mỹ miều của bản thân mà chẳng hề tỏ ra e ngại như một loài ăn cỏ yếu ớt vốn có. Và phía sau, còn hàng chục sinh vật khác nữa cũng chậm rãi di chuyển theo cách của những xác sống vô hồn - trên gáy mỗi thành viên trong đoàn sinh vật quái dị này, vẫn còn cắm chiếc vòi dài của con bướm đen khổng lồ lúc này đang bám chặt vào lưng chúng bằng ba cặp chân sắc nhọn. Thỉnh thoảng, một âm thanh ghê rợn lại vang lên, tựa như ai đó đang dùng ống rơm khô để cố hút cho được thứ nước giải khát từ hoa quả ép quá đặc, để có thể nhanh chóng làm dịu đi cái nóng khủng khiếp giữa trưa hè.

Helena nhận ra, hơn nửa số sinh vật trong đoàn đều có vẻ ngoài gầy ốm, như đã nhịn ăn từ khá lâu rồi. Sự thật là Bướm Đoạt Hồn luôn có sở thích hút lấy não của những sinh vật khác. Giữa thế giới huyền bí này, đó là điều không dễ dàng gì, bởi dù thế nào thì Bướm Đoạt Hồn cũng chỉ là một loài côn trùng yếu ớt mà thôi. Có thể vì lý do này nên mỗi khi tìm được một con mồi thích hợp, Bướm Đoạt Hồn không kết liễu nó ngay mà từ từ nhấm nháp món ăn yêu thích của mình.

Để làm được như vậy, sau khi cắm vòi vào bên trong hộp sọ nạn nhân, Bướm Đoạt Hồn sẽ lập tức bơm nọc độc khiến cho

não bộ sinh vật xấu số hoàn toàn tê liệt, mất hết khả năng tư duy và chỉ còn có thể duy trì một số cử động bản năng - như chuyện di chuyển này chẳng hạn - và vì thế nên nạn nhân của loài bướm này bị gọi là xác sống. Không cần ăn, chẳng cần ngủ, chỉ biết liên tục tiến lên không mệt mỏi, cho đến khi bản thân hoàn toàn kiệt sức, ngã xuống thì đã thành một bộ thây khô, hoàn toàn đúng nghĩa “quỷ đồ ăn di động”. Trong suốt chuyến hành trình đó, Bướm Đoạt Hồn cũng sẽ chậm rãi thưởng thức món ăn yêu thích, và khi con mồi không còn di chuyển được nữa, thì chúng cũng đã hoàn thành xong bữa tiệc dài của mình và vỗ cánh rời đi, tìm những con mồi khác, tiếp tục những cuộc hành trình vô hồn khác của mình.

Chính vì lý do như vậy nên gần như không thể có cảnh một đoàn gần trăm xác sống cùng chung hướng đi như Helena thấy hiện giờ. Thậm chí nếu thật sự có chuyện hàng trăm con Bướm Đoạt Hồn xuất hiện cùng lúc với nhau, tấn công được hàng trăm sinh vật to lớn đi chằng nữa, thì cũng chẳng khó khăn gì trong chuyện đối đầu với chúng. Dẫu sao chúng cũng nhỏ bé và yếu ớt thôi mà! Dĩ nhiên, lúc này Helena tránh việc chạm trán trực tiếp với chúng bằng cách giấu mình bên đông lửa trại; không phải bởi sự kỳ lạ của “quỷ thức ăn di động” quá lớn này, mà vì cô còn thấy loáng thoáng vài thân ảnh của con người với đầu tóc rối bời. Khác với lũ sinh vật vô tri, trên thân thể những con người ấy còn có một lớp trang phục, dù rằng những trang phục này cũng đã rách nát tả tơi, để lộ ra những vết thương chằng chịt, có lẽ do bị cào xước khi di chuyển qua các bụi cây rậm rạp.

- Helena, những người kia... - Jade ngập ngừng, vẻ như đã biết câu trả lời nhưng chưa thật sự dám tin - ... có còn cứu được không?

- Nhóc giả ngốc hả? Ai chả biết, một khi đã bị Bướm Đoạt Hồn bám vào, thì cũng đồng nghĩa với cái chết, dù là con người hay bất kỳ sinh vật nào đi nữa. - Franky tàn nhẫn nói.

Helena chỉ yên lặng thở dài, mắt vẫn hướng về phía đoàn xác sống không ngừng di chuyển. Jade nhìn theo, sốt ruột và xót xa.

- Nhưng mà, chúng ta cũng nên thử...

- Hừ, chả lẽ cậu đã quên, trước đây đội Vệ Nhân cũng từng thử bao nhiêu lần rồi mà không thành công. Thậm chí đích thân ta đã từng làm việc đó. Nhưng kết quả sao nào?! Kể cả khi đã rút được vòi của Bướm Đoạt Hồn ra, thì não bộ cũng tổn thương quá nặng. - Nói tới đây, Franky cố tình dừng lại hít một hơi, rồi mới tiếp tục. - Trừ khi...

- Trừ khi gì? - Jade khẩn trương hỏi, trong khi Helena cũng hơi nhìn về phía Franky.

- Theo ta thử nghiệm trên lợn, nếu mới bị Bướm Đoạt Hồn bám vào chưa đầy một tiếng, thì may ra còn cứu được, nhưng, dù có tỉnh lại thì chúng cũng không còn bình thường như trước. Vì lẽ đó, cuối cùng ta chẳng dám thử nghiệm trên con người nữa, bởi não bộ con người dù sao cũng phức tạp hơn loài lợn rất nhiều. - Vừa nói, Franky vừa nhìn theo đoàn xác sống đã di chuyển xa dần.

Cả ba cứ như thế, đứng nhìn theo đám đông cứ vô thức tiến về phía trước. Đến lúc một nửa đám xác sống ấy đã hoàn toàn biến mất giữa màn đêm, Helena đột ngột di chuyển. Jade toan chạy theo, dù không hiểu chuyện gì, nhưng bị Franky giữ lại. Hình ảnh cuối cùng cậu kịp nhìn thấy là Helena đã tiếp cận con lợn rừng gầy nhom đi cuối đoàn, vung kiếm, chém bay

đầu con vật, đồng thời chẻ đôi sinh vật hút não đang bám trên gáy nó. Rất nhanh sau đó, Helena mất hút giữa bóng đêm đặc quánh, chỉ còn những tiếng ập đổ vang lên đều đặn, gấp gáp, xen kẽ những tiếng bước chân đang ngày một thưa dần.

*

Khu rừng chìm vào yên tĩnh. Chỉ còn những xác chết la liệt đổ chồng lên nhau. Nhưng, Jade không ngửi thấy mùi tanh của máu tươi. Có lẽ, việc phải di chuyển triền miên, không ăn không ngủ đã vắt kiệt sức sống của những sinh vật này, chỉ lưu lại chút máu chảy trong huyết quản, đủ để chúng duy trì những cử động cơ bản nhất.

Một lúc sau, tiếng bước chân lại vang lên, chậm rãi và nặng nhọc. Xa xa thấp thoáng bóng Helena, hình như cô nàng đang vác trên vai vật gì đó. Gần thêm chút nữa, Jade nhận ra, đó là một con người vẫn còn-nguyên-vẹn.

- Hừ, cô ta thật sự cho rằng vẫn còn có thể cứu được một người. - Franky tỏ rõ sự hậm hực của một kẻ sắp bị làm phiền.

- Ý ông là, người kia còn sống? - Jade hỏi.

- Ta không biết, nhưng có vẻ bạn gái của nhóc nghĩ rằng người đó còn cứu được. Cứ đợi cô ta vác cái xác không hồn kia về đây thì biết. - Franky khinh khỉnh.

Jade hơi trừng mắt nhìn lão, rồi nhanh chóng nhặt chiếc chèn vừa dùng lên, trải sẵn ra đất. Hơn hai tháng qua, cậu đã nghe không ít những lời khiêu khích kiểu đó, và cũng nhận ra để khỏi mất thời gian, khỏi bức dọc thì tốt nhất là đừng thêm phản ứng lại trước những lời lẽ kiểu như thế.

- Helena, cô dùng nhụy hoa Thủy Băng Linh mà ta đưa để tạm thời đóng băng Bướm Đoạt Hồn? - Đợi Helena gần về tới, Franky mới nhú mày hỏi. - Nhanh nhay đấy, song cô cũng nên biết, thứ nhụy hoa đó không dễ kiếm chứ? Dùng cho một kẻ chẳng biết còn tí hy vọng nào không, liệu có đáng?

- Không cần ông quan tâm. Vừa rồi, ông nói làm cách nào để rút được vòi của Bướm Đoạt Hồn ra khỏi đầu nạn nhân một cách an toàn?

Vừa nói, Helena vừa đặt người mình mới cứu nằm nghiêng trên tấm chèn mà Jade đã trải sẵn. Dưới ánh lửa chiếu rọi, Jade đã có thể thấy rõ một con bướm đen lớn cỡ hai bàn tay dính sau gáy người này, cả hai dường như đều đã “ngủ đông” dưới lớp băng màu lam mỏng. Cậu biết, lớp băng màu lam đó là tác dụng của nhụy hoa Thủy Băng Linh - một giống thực vật rất hiếm của riêng khu vực băng nguyên phương Bắc. Loài hoa này mỗi năm chỉ nở duy nhất một lần, vào lúc màn đêm đã ngự trị bầu trời ít nhất cả tuần trăng. Mỗi lần hoa nở không quá mười ba tiếng, và đây là khoảng thời gian duy nhất để thu thập phần nhụy của nó với đầy đủ đặc tính đóng băng. Lúc chưa nở, nhụy hoa gần như không có tác dụng gì. Nhưng, khi đã qua thời gian nở rộ, hoa Thủy Băng Linh sẽ nhanh chóng héo tàn, để nhụy của chúng bung ra như từng bông tuyết trắng, bay đi xa tìm kiếm nơi đâm chồi nảy lộc trở lại. Chúng đã quyết tâm hy sinh chính mình nhằm tạo ra những sinh mệnh mới, và không lực lượng nào trong tầm hiểu biết của con người có thể ngăn cản được. Điều quan trọng là nhụy Thủy Băng Linh chỉ có thể bảo quản lâu dài khi được thu thập trong thời kỳ hoa còn đang nở. Hẳn nhiên, một thứ đặc biệt như vậy cũng không thể lưu giữ bằng những loại chai lọ thông thường, mà buộc phải sử dụng loại bình đặc biệt chế tác từ lõi băng vạn năm - nếu không như vậy, nhụy Thủy Băng

Linh sẽ lập tức đóng băng. Bởi những lý do đầy trức trặc này, nhụy Thủy Băng Linh thật sự rất hiếm. Nhưng, khi được dùng đúng cách thì nó có thể trở thành một chiếc phao cứu mạng hữu hiệu trong lúc nguy nan - nhụy Thủy Băng Linh có thể đóng băng được cả dòng chảy của sinh mệnh, tạm thời ngăn cản Thần Chết lấy đi linh hồn của kẻ bị thương chí tử.

Trên chiến trường, chỉ vài phút chênh lệch cũng có thể quyết định sự sống của một người. Tất nhiên, khi chủ nhân của chúng thật sự muốn, thì nhụy Thủy Băng Linh còn có thể sử dụng như một món vũ khí hiệu quả, với khả năng vô hiệu hóa bất kỳ đối thủ nào. Tuy nhiên, điều quan trọng là phải để những vụn băng này tiếp xúc được với mục tiêu - việc dường như chỉ thật sự khả thi trong trường hợp chiến đấu giữa trời đầy tuyết trắng. Hẳn nhiên, hiếm ai lại sử dụng nhụy Thủy Băng Linh theo cách đó, bởi như vậy thì quá phí phạm thứ có khả năng cứu sống chính mình. Trên thực tế, nếu không phải giữ vị trí tương đối đặc biệt trong đội Vệ Nhân, chưa chắc Franky đã được nhận một bình như vậy. Helena nhớ rõ, trước đây, ngay cả thầy Dmitri cũng chỉ được mang theo một bình nhụy Thủy Băng Linh duy nhất.

Khi mới bắt đầu tiến vào rừng Białowieża, Franky đã “tốt bụng” chia sẻ nửa bình nhụy Thủy Băng Linh của lão cho Helena, bởi cô mới chính là người đảm nhiệm vai trò chiến đấu trong nhóm, và lượng này ước chừng cũng đủ để cứu mạng cô hai lần. Với bản tính cẩn trọng, cũng như sự ngờ vực ngày một tăng dành cho Franky, dĩ nhiên Helena sẽ không sử dụng thứ mà lão đưa cho. Dù nhụy Thủy Băng Linh có là thật đi chăng nữa thì bản thân cô hẳn cũng “bị đóng băng” khi dùng - lúc đó, sự an toàn của cả Helena và Jade sẽ chỉ có thể phụ thuộc vào lòng tốt của Franky; mà lòng tốt có vẻ lại là từ không nằm trong từ điển cuộc sống của lão, thế nên cô chẳng

tự biến mình thành ngu si làm gì. Dĩ nhiên, Helena vẫn hiểu, nhụy Thủy Băng Linh quá quý hiếm và có thể trở thành cơ sở để biến mình thành bất động trước lão già này; tuy nhiên không thể bỏ qua việc lường trước chuyện Jade có thể gặp nguy hiểm trên đường đi, và để dành lại cho những trường hợp xấu nhất ấy là điều đúng đắn. Nhưng với tình huống hiện giờ, cô buộc phải sử dụng nó như giải pháp tạm thời để tìm kiếm cơ hội cứu sống người đang nằm trên mặt đất - người mà khi nhìn kỹ, cũng chỉ là một cô gái trẻ trạc tuổi Helena mà thôi.

- Giờ thì chẳng có gì để vội cả, nhụy Thủy Băng Linh chắc còn đóng băng đến trưa mai. Ta muốn biết vì sao cô lại nghĩ người này còn cứu được? - Franky lấy lại vẻ điềm tĩnh của mình.

- Trên gáy người này còn dính chút máu chưa khô, nên tôi đoán cô ấy mới chỉ bị tấn công khoảng một tiếng mà thôi.

- Vậy thì lạ nhỉ, làm sao mà một cô gái trẻ lại lang thang trong rừng lúc nửa đêm thế này? Mà còn không may gặp phải đoàn xác sống này nữa chứ! - Franky lan man.

- Việc đó, ông có thể hỏi khi cô ấy tỉnh lại. Giờ tôi chỉ muốn biết, cách cứu tỉnh nạn nhân của Bướm Đoạt Hồn.

- Cái đó thì cũng đơn giản thôi. - Franky khinh khỉnh đáp. - Chỉ cần sử dụng nguyên liệu từ loại thực vật quý hiếm, kiểu như nhụy Thủy Băng Linh mà cô vừa phung phí vậy.

- Franky, ông đừng nói rằng mình không mang theo nguyên liệu đó nhé! - Jade ngẩng lên nhìn, tỏ vẻ sốt ruột.

Cậu chàng thật sự sốt sắng; quả thật, chưa bao giờ Jade có thể bình thản trước cái chết của bất kỳ loài sinh vật nào. Trong

khi đó, Helena tỏ ra rất bình thản, bởi cô hiểu lão già nham hiểm này vẫn còn điều chưa nói; và lúc này, khôn ngoan nhất thì nên để lão tự phải nói ra.

- Đoán đúng, nhưng không có quà! Dù biết có nguy cơ phải đối mặt với Bướm Đoạt Hồn, nhưng ta chưa bao giờ bảo Balzac tìm kiếm thứ đó, bởi nó không có ích lợi thực dụng như nhụy Thủy Băng Linh. - Nói xong, Franky lại cố tình ngừng lại để nhìn sang Helena, rồi mới tiếp tục. - Tuy nhiên, đáng ra thì hiện giờ ta cũng có thứ đó, nếu mà “ai đó” chiều muộn hôm qua chịu nghe lời...

*

Chiều hôm qua, khi đi qua một khu đồi thấp, nhóm Helena đã phát hiện ra nhiều gốc Vân Sam còn nham nhở, trông giống dấu tích hàm răng của một sinh vật nào đó. Giữa lúc cả Jade lẫn Helena vẫn còn băn khoăn về thủ phạm có thể cắn đổ những thân cây to lớn đó và tha được chúng đi, thì Franky đã nhận ra dấu vết của Địa Long - sinh vật huyền bí chuyên được đội giám sát tộc Elf sử dụng để chế thành áo giáp và khiên chắn.

Là một nhà khoa học từng tham gia chế tạo, cải tiến thứ nguyên liệu tương đối đặc thù đó, không ngạc nhiên khi Franky hiểu rõ đặc tính sinh hoạt của chúng. Tất nhiên, cũng bởi vậy mà lão khuyên cả nhóm nên di chuyển vòng qua khu vực này để tránh rắc rối không cần thiết.

Tuy nhiên, đây chỉ là lúc trước khi Franky phát hiện ra một vật cổ vàng mọc giữa sườn đồi, rồi khẳng khái yêu cầu Helena giúp lão leo lên để hái chúng. Ban đầu, cô chẳng hiểu lão già này muốn chõ cỏ dại héo úa đó để làm gì, cho đến tận khi Franky giải thích chúng chính là giống cỏ Chính Nhật

tương đối quý hiếm.

Khoảng hơn mười năm trước, đội Vệ Nhân đã phát hiện ra loài thực vật có nguồn gốc từ thế giới huyền bí này trên một khu vực ở bán đảo Viễn Đông. Các nhà khoa học quyết định đặt theo tên của vị lãnh chúa đang thống trị vùng đất đó - một kiểu “nhất cử lưỡng tiện”, bởi dù sao thì giống cỏ này cũng tỏa ra ánh sáng vàng kim chói lóa vào lúc giữa trưa. Sau khi nghiên cứu kỹ, Franky cùng các đồng sự phát hiện ra, dịch ép từ loại cỏ này có thể khắc chế phần lớn những sinh vật huyền bí yêu thích sống trong bóng tối. Tất nhiên, khả năng khắc chế này cũng tùy từng trường hợp mà phát huy tác dụng, giống như chất độc giết người chưa hẳn đã làm tổn thương nổi một chú voi, thế nên muốn sử dụng cho đúng thì cũng còn phụ thuộc cả vào khả năng quan sát và kinh nghiệm của người muốn dùng nó. Nhưng Bướm Đoạt Hồn dẫu sao cũng chẳng phải voi, mà chỉ là loài côn trùng yếu ớt. Bởi thế, dịch ép từ cỏ Chính Nhật hoàn toàn đủ khả năng đối phó với Bướm Đoạt Hồn, hay ít ra theo lời Franky là như vậy.

Tuy nhiên, ngày hôm trước lão không hề dă động tới điều này mà chỉ nói với Helena rằng mình cần loại thực vật quý hiếm đó để phục vụ cho thí nghiệm trong tương lai. Cái lý do trên, trong hơn hai tháng qua, cả Helena và Jade đều đã nghe tới phát chán. Vì thế, khi đó cô chẳng buồn hỏi nhiều, mặc dù anh bạn Jade tỏ ra khá hứng thú trước những tri thức mới - dẫu cho lão già Franky luôn keo kiệt và hiếm khi chịu chia sẻ điều gì hữu ích.

Lẽ ra lúc ấy Franky đã thành công thu được thứ lão muốn, nếu không bị Helena ngăn cản; cô cảm nhận được từ bên trong cửa động đen ngòm ngay gần bãi cỏ, có một ánh mắt đang chòng chọc dõi theo từng cử động của nhóm. Helena tin chắc, luồng

cảm giác đó rất đặc biệt, nghĩa là nó không giống kiểu cảm nhận đến từ bất kỳ con Địa Long trưởng thành bình thường nào cả. Địa Long, dù to lớn và mạnh mẽ tới đâu, cũng chỉ là món ăn vặt cho rỗng mà thôi! Tất nhiên, Helena hiểu, đó là do quy luật “chuỗi thức ăn” trong tự nhiên, chứ không đồng nghĩa với tương quan lực lượng của hai loài. Rõ ràng ở đây mang một mối nguy hiểm quá lớn mà Helena không chắc mình có đủ sức mà đương đầu để bảo vệ hai người đi cùng hay không. Thế nên, cô quyết định không dừng lại lâu hơn và không ai nên phản đối quyết định ấy vì dẫu sao, trước đây cô cũng từng là đội trưởng đội săn Rồng trẻ tuổi nhất của đội Vệ Nhân.

Franky dĩ nhiên chẳng dễ dàng đồng ý, bởi lão đình ninh bên trong hang động kia chỉ là một con Địa Long. Mà thực tế đã chứng minh, bất kỳ thành viên đội Vệ Nhân nào có nhiệm vụ chiến đấu, cũng đều dễ dàng hạ gục một con Địa Long trưởng thành trong cuộc đọ sức tay đôi. Mà cụm từ “bất kỳ thành viên đội Vệ Nhân nào”, không chỉ bao gồm những người đủ năng lực giữ chức đội trưởng, như Balzac hay Helena. Thế nên, đâu có chuyện lão Franky chịu nghe theo lời Helena mà bỏ qua một món khó tìm thấy như cỏ Chính Nhật này. Helena đã không thềm đôi co thêm câu nào nữa, lạnh lùng rời đi; cô chắc chắn bên trong hang động kia đang ẩn giấu một đối thủ không tầm thường, không thể chủ quan. Và, với nhiệm vụ bảo vệ Franky, Helena không thể để mặc lão lao đầu vào chốn hiểm nguy.

Cô luôn tự tin với khả năng chiến đấu của mình. Nhưng, điều đó không đồng nghĩa với sự liều mạng mù quáng. Không có ai là bất khả chiến bại cả. Rất nhiều đơn hàng trước đây, cô phải dùng mưu trí mới giành được thắng lợi; nếu chỉ dựa vào mỗi sức mạnh, kết quả có khi chỉ là thất bại ê chề. Vì lẽ đó, dù

Franky có đồng ý hay không, Helena vẫn giữ quyết định của mình. Và thế là Franky đã phải hậm hực rời khỏi vị trí có đám cỏ Chính Nhật đầy quyến rũ ấy; thậm chí, đến cả Jade cũng tỏ rõ sự tiếc nuối của mình.

Khi đã đến được nơi an toàn, căn dặn Jade vài điều, Helena quyết định quay trở lại chỗ hang động. Cô thừa biết, nếu đó là một loài sinh vật săn mồi, thì nó chẳng đơn giản nằm yên tiền bọn cô đi khỏi đây đâu. Cuộc sống này, chuyện từ trong bóng tối rình rập ra phía ánh sáng, đợi con mồi của mình rơi hẳn vào sự ngu si của chủ quan, và “phập” - nhai nghiền, nuốt gọn là chuyện quen thuộc quá rồi. Helena biết mình nhất thiết phải thăm dò đối thủ mà họ chuẩn bị đối mặt là sinh vật nào, để có thể đưa ra phương án chiến đấu hợp lý nhất khi nó quyết định động thủ.

Và, rất nhanh chóng, Helena đã nhận ra điểm bất thường. Lúc đầu tiên, Franky khẳng định, bằng kinh nghiệm của một nhà khoa học lỗi lạc, nơi đây chắc hẳn rất gần với hang ổ của một đàn Địa Long khoảng chục con. Thế nhưng, trong quá trình trình sát, Helena lại chẳng phát hiện ra con nào. Điều đó nghĩa là, hoặc Franky đã phán đoán sai, hoặc chính sinh vật trong hang đá kia có liên quan đến sự biến mất của lũ Địa Long. Dù muốn hay không, Helena cũng phải thừa nhận, cô tin tưởng vào vốn kiến thức phong phú của lão già đã đồng hành cùng mình suốt hơn hai tháng qua; vậy cho nên, sự thật gần như chắc chắn nghiêng về giả thiết thứ hai.

Tất nhiên, cũng có khả năng đó là thành quả đi săn của tộc Elf. Nhưng, cũng chính Franky khẳng định, “lũ tai dài kia” chẳng hứng thú nhọc công săn bắt đám sinh vật không hề sợ hãi mùi tên ma pháp của mình; ngay cả khi tộc Elf hiểu rõ rằng, đội Vệ Nhân thích sử dụng vảy Địa Long để chế tạo áo giáp đặc biệt

dùng trong cuộc chiến đối phó với chính họ thì cũng chưa đủ làm cơ sở để họ phải động thủ, tấn công vào loài sinh vật này. Sự kiêu ngạo của tộc Elf, không thể hiểu theo lẽ bình thường! Họ không giống như con người, cú tính toán thật dài những nguy cơ có thể đến, rồi tận diệt để hy vọng sống yên thân. Không! Với tộc Elf, khi không ai động đến họ thì nhất định họ sẽ không gây chiến với bất kỳ ai.

Vậy, đám Địa Long biến mất bởi gì? Thú ẩn nấp trong hang động và cứ ung nhiên dõi mắt quan sát kia là thú gì cơ chứ?

Chương XVII

ĐỊA LONG BIẾN DỊ

Nằm duỗi mình ngoài cửa hang ở lưng chừng sườn đồi thấp, một sinh vật trông giống như con thần lùn khổng lồ đang ngấu nghiến gặm từng khúc gỗ Vân Sam được kẹp chặt bằng hai chân trước. Chiếc đuôi dài gần bằng thân người của nó thỉnh thoảng đong đưa trong không khí, lướt qua vạt cỏ tưởng chừng khô vàng héo úa mọc trên nền đất. Toàn thân con vật phủ kín lớp vẩy màu đen vô cùng tinh mịn hòa trộn một cách hoàn hảo với cảnh sắc u tối xung quanh - một cơ chế ngụy trang khéo léo mà mẹ thiên nhiên đã ban tặng cho các loài thú săn mồi. Những đặc điểm trên lại nói cho Helena biết, sinh vật mà cô sắp phải đối mặt là Địa Long. Một con Địa Long biến dị.

Địa Long không quen ăn thịt, nhưng như thế hoàn toàn không có nghĩa rằng chúng thấp kém hơn các loài thú săn mồi khác. Cặp hàm một con Địa Long trưởng thành đủ khả năng cắn đứt thân cây lớn gấp đôi cơ thể con người. Và thân cây đó, chúng cũng thừa sức làm cho đứt đoạn chỉ bằng một cú quất đuôi. Khả năng phá hoại của Địa Long vô cùng lớn - ít ra là đối với những mục tiêu không thể di động.

Sở dĩ phải nhấn mạnh về “mục tiêu không thể di động” là bởi Địa Long thiếu khả năng phản ứng linh hoạt trong không gian

nhỏ hẹp, do đó chúng không thể phát huy hết sức mạnh khi buộc phải đối đầu với những chủng tộc có trí khôn, có sức mạnh và có khả năng chiến đấu. Đây chính là lý do vì sao mà bất kỳ thành viên đội Vệ Nhân nào cũng đủ khả năng đánh bại một con Địa Long trưởng thành - chỉ cần kẻ đó không đủ ngốc mà lao vào chiến đấu trực diện. Thế nhưng, cuộc chiến sắp tới của Helena chưa hẳn đã dễ dàng như vậy.

Thông thường, một con Địa Long trưởng thành chỉ dài tới đa gấp rưỡi chiều cao của Helena - không lớn hơn mấy so với những chú thần lùn Komodo vốn quen thuộc trong hiểu biết của con người. Bởi thế, dù sở hữu lớp vẩy dày và cứng, chúng vẫn dễ bị tổn thương dưới lưỡi đao kiếm của các chiến binh già dặn. Tuy nhiên, sinh vật kia, theo ước lượng của Helena, phải lớn gấp đôi một con Địa Long trưởng thành. Lớp vẩy bảo vệ bên ngoài cơ thể nó, đủ để ngăn cản mũi kiếm của cô. Dao găm vượt rỗng mà Helena sở hữu, cho dù đủ sắc nhọn, nhưng kích thước lại quá nhỏ bé so với cơ thể khổng lồ của địch thủ.

Từ lần đầu tiên nhìn thấy con Địa Long biến dị này vào hôm qua, Helena đã biết, nó là một chướng ngại không dễ vượt qua. Cô đủ khả năng đánh bại nó, hẳn nhiên rồi, nhưng cái giá phải trả có thể sẽ quá lớn so với thành quả thu được - đặc biệt khi ba người họ còn phải ở trong phiến rừng này hơn nửa tháng nữa.

Helena đã nói với Franky như vậy và kiên quyết từ chối giúp lão thu thập cỏ Chính Nhật, mặc cho lão cố gắng thuyết phục thế nào và bao nhiêu lần đi chẳng nữa. Và cuối cùng, Franky cũng buộc phải chấp nhận rằng đây không phải mục tiêu chính của chuyến hành trình, tiếc nuối bỏ qua thứ nguyên liệu quý hiếm vốn dĩ cũng không hữu dụng lắm với những nghiên cứu của lão, ngoan ngoãn nghe theo lời Helena.

*

Cũng theo thiếu nữ vẫn còn được bao phủ trong lớp băng mỏng màu lam, nhóm Helena dừng lại cách chân đồi không xa lắm, cố gắng ẩn nấp sau một bụi cây thấp mọc ngay sát ranh giới khoảnh rừng mà giờ đây chỉ còn sót lại những gốc cây nham nhở.

- Jade, chăm sóc tốt cho cô ấy. - Helena vừa nói vừa giao cô gái cho Jade, rồi đứng dậy, bước nhanh về phía trước.

- Helena, cẩn thận nhé! - Jade gọi với theo, giọng có phần lo lắng.

- Tôi biết rồi.

Helena dừng chân, hơi quay mặt lại, khẽ gật đầu, trên khóe môi còn vương một nụ cười. Rồi, cô tiếp tục bước nhanh về hướng cuộc chiến đang chờ đợi - cuộc chiến đầu tiên trong suốt hành trình đầy nhàm chán lần này, cuộc chiến mà cô vừa quyết định tránh xa mới hôm trước thôi. Địa Long biến dị à?! Cũng có vẻ thú vị đấy nhỉ! Có vẻ như số phận đã an bài cho chuyện Helena nhất định phải đối đầu với con quái thú mà tự cô đã bỏ thời gian quan sát, để rồi đưa ra quyết định tránh đi ấy! Rõ ràng, cuộc sống luôn nhắc Helena nhớ rằng, cô sinh ra để làm một chiến binh, nên có cố tránh cũng chưa chắc sẽ tránh hẳn được chuyện phải đo sức với một kẻ thù lạ lùng.

Nhìn bóng Helena đã dần xa, Franky hơi nhú mào, tựa hồ chưa thật sự tin tưởng vào triển vọng giành chiến thắng của cô. Suy tư một lúc, lão mới quay sang phía Jade, như để thăm dò.

- Jade này, cô bạn đồng hành của cậu có thể đánh thắng con

thần lằn to xác đó không?

- Tất nhiên rồi. - Jade đáp bằng giọng chắc nịch, mặc dù trên khuôn mặt vẫn còn in rõ vẻ lo lắng.

- Hừ, nhưng nhìn nhóc có vẻ cũng không thực sự quá tin tưởng? - Franky khinh khỉnh.

- Ông thì biết cái gì! Nếu sử dụng toàn bộ khả năng, Helena sẽ đủ sức đánh bại con Địa Long đó một cách dễ dàng. - Jade tự tin đáp, hơi ngừng lại rồi tiếp tục nói nhỏ, tựa như đang tự nhủ với chính mình. - Nhưng, tôi thật sự không hy vọng cậu ấy phải dùng tới tất cả những gì mình có.

Franky nhìn Jade cười, muốn nói thêm điều gì đó, nhưng cuối cùng lại thôi, tập trung nhìn về phía ngọn đồi thấp, nơi mà một cuộc chiến khốc liệt chuẩn bị diễn ra.

*

Tay phải cầm thanh Hắc Diện Thạch, Helena bước nhanh ra khỏi nơi trú ẩn, tiến vào khoảng đất nham nhở những gốc cây trụi lủi - dấu tích của những lần con Địa Long biến dị rời hang ổ đi tìm kiếm thức ăn. Chẳng lâu sau, sinh vật khổng lồ ngừng công việc đánh chén thân cây Vân Sam lại, ngẩng đầu lên, nhìn về phía kẻ to gan dám xâm phạm vào lãnh địa của nó. Nhưng, dù sao đi nữa, Địa Long cũng không phải sinh vật săn mồi. Thấy Helena còn cách khá xa, nó chẳng buồn đứng lên, chỉ nhìn chăm chú vào thân hình nhỏ bé của cô, chiếc lưới chẻ màu hồng dài tương đương cánh tay người trưởng thành thỉnh thoảng lại thè ra rồi rút vào rất nhanh, giống như đang đe dọa.

Trước ánh mắt hầm hè đó, Helena chẳng hề nao núng, vẫn

lạnh lùng tiến từng bước về phía trước. Tới tận khi Helena đã đặt chân lên ngọn đồi thấp, con Địa Long biến dị mới bắt đầu gầm ghè, cổ hăm dọa kẻ đột nhập.

Và, Helena thật sự dừng bước. Cô đứng nghiêng nghiêng, tay phải chìa mũi kiếm về hướng con vật, trong khi tay trái lại giấu hẳn đi. Dù chỉ là một sinh vật hoang dã không có tư duy nhưng con Địa Long biến dị cũng bị kích thích bởi tư thế của Helena. Dĩ nhiên, nếu là trước một đối thủ am tường về chiến đấu, thì cử chỉ của Helena mang đầy tính khiêu khích; nhưng với loài không có khả năng suy luận như Địa Long, thì lại là hành vi ẩn giấu một mối đe dọa - rất có thể kẻ thù còn đang giấu gì ở phía sau - thế nên, tốt nhất là sẵn sàng chiến đấu. Con Địa Long biến dị gầm lên một tiếng lớn, rền vang cả khu rừng, mang nhiều cảm xúc của giận dữ hơn là lo sợ. Dĩ nhiên rồi, nó chẳng có lý do để phải sợ hãi một đối thủ tí hon trước mắt mình.

Nhưng, Helena vẫn đứng bất động. Con Địa Long biến dị có vẻ cũng bất ngờ, nên dừng lại, không gầm nữa mà nhìn về phía kẻ lạ mặt với ánh mắt có đôi phần dè chừng. Cả ngọn đồi, trong vài giây ngắn ngủi, chìm hẳn vào một sự tĩnh lặng ghê người. Thậm chí, đến tiếng thở phì phò của con vật khổng lồ cũng như dứt quãng, nhường chỗ cho khoảng lặng tuyệt đối trước cơn bão tố.

Sự lặng yên bị phá vỡ ngay sau cú vung tay của Helena - là cánh tay vẫn giấu phía sau lưng - cùng với tiếng rít xé gió của con dao găm vuốt rồng. Một tiếng “phập” không quá lớn, nhưng dứt khoát và rõ ràng rất nguy hiểm; kèm theo sau là tiếng rú đau đớn, rồi tiếng rầm rập của thân hình đồ sộ lăn lộn va đập vào những gốc cây trụ lúi. Đất cát văng tung tóe khuấy tung lớp bụi mù.

Cách đó không xa, thanh kiếm của Helena cắm thẳng xuống nền đất cứng. Bàn tay phải của cô đặt lên vai trái rồi đột ngột ấn mạnh về phía sau, chỉnh thẳng lại khớp vai bị trật vì tư thế phóng đột ngột ban nãy. Sự thật thì Helena đã biết trước chuyện gì sẽ xảy đến với mình, nhưng cô t đành phải chọn lựa cách thức ấy. Chỉ khi giấu đủ kỹ vũ khí và chấp nhận cách tung đòn kín đáo - một kiểu động thủ chắc chắn sẽ tự gây tổn thương - mới mong tìm thấy cơ hội đả thương đối thủ đang dè chừng nhất cử nhất động của cô. Không ngoài dự đoán, lưỡi dao găm vuốt rồng cắm thẳng vào một con mắt của Địa Long biến dị. Khi con vật lấy lại được bình tĩnh, ngóc đầu lên, thấp thoáng sau xoáy lốc bụi cát đang dần tan là nửa khuôn mặt đầm đìa máu. Trên nửa khuôn mặt kia, con người hẹp dài còn sót lại nhìn chăm chăm về phía Helena với đầy vẻ hận thù.

Lúc này, Helena cũng đã sẵn sàng. Cô hơi xoay bả vai trái nhằm lấy lại cảm giác, rồi nhẹ nhàng dùng bàn tay phải rút vũ khí đang cắm dưới đất, lần nữa chìa mũi kiếm về phía con vật khổng lồ; tay trái lại lần nữa giấu hẳn ở sau lưng.

Trước hình ảnh khiêu khích quen thuộc ấy, con Địa Long biến dị gầm lên phẫn nộ. Rồi, nó bỗng im bật, miệng ngậm chặt, chỉ có con người hẹp dài đầy oán hận vẫn nhìn thẳng về phía Helena. Hai lỗ mũi khổng lồ đột ngột mở rộng, tham lam hút lấy không khí, tạo thành tiếng rít chói tai - âm thanh chuẩn bị nổ tung của luồng áp suất bị nén chặt. Helena lập tức cầm kiếm bằng cả hai tay. Không đợi cô có thêm cử động nào, từ trong miệng con Địa Long biến dị bắt đầu phun ra những mũi tên nước, tới tấp bắn về phía Helena.

Dù đã đề phòng từ trước, nhưng kiểu tấn công kỳ lạ của sinh vật khổng lồ vẫn khiến Helena phải chật vật mới né tránh được. Thỉnh thoảng, khi không thể tránh, cô để thân kiếm chủ

động va chạm với mũi tên nước đang phóng tới, nhằm mượn lực đẩy hất chúng văng sang một bên. Dầu vậy, sau mỗi lần như thế, hai cánh tay của cô vẫn rung lên; thậm chí, khi con Địa Long tung đòn quá mạnh, cả thân hình Helena cũng rung động thối lui lúc thanh Hắc Diện Thạch hứng đòn.

Thêm một mũi tên nước bắn thẳng về phía Helena, ngay trước khi cô kịp lấy lại thăng bằng. Không còn cách nào khác, Helena buộc phải đưa kiếm lên chắn ngang ngực. Âm thanh va chạm quá mạnh vang lên. Helena bị đánh bật về phía sau, loạng choạng; nhưng ánh mặt cô vẫn không rời khỏi miệng con vật, chuẩn bị đối phó với đợt tấn công sắp tới.

Tuy nhiên, lần này không còn bất kỳ mũi tên nước nào bay tới. Sinh vật khổng lồ chỉ đứng yên một chỗ, con người dài hẹp vẫn không rời khỏi kẻ địch. Linh cảm chẳng lành, Helena nhanh chóng bật mạnh người sang trái. Đúng lúc này, một tiếng nổ nữa lại vang lên, đất cát bắn tung tóe ngay sát nơi Helena vừa đứng. Trong lớp bụi mù, bóng dài đen xé gió quật mạnh xuống nữ chiến binh. Toàn lực cố sát!

Helena ngay lập tức ép sát cơ thể xuống mặt đất, lăn vòng. Đuôi con vật như một chiếc roi khổng lồ, rạt qua đỉnh đầu cô, kéo theo vài lọn tóc bay lên. Không trúng đích, con Địa Long biến dị càng hung hăng hơn; nó dành cho mình chút khoảng thời gian quan sát, tiếp tục vọt roi về phía Helena. Thêm vài vòng lăn tròn để tránh đòn nữa, Helena gập người, dùng sức bật của cả tay và chân, đẩy mạnh thân mình vọt lên phía trước, lao thẳng về phía con quái vật.

Cách đối thủ một đoạn rất gần, Helena động thủ. Ánh sáng xanh của thanh Hắc Diện Thạch lóe lên, kéo theo âm thanh leng keng của kim loại va vào nhau. Chỉ rất nhanh sau đó,

khoảng rừng lại lần nữa chìm vào yên tĩnh. Bụi cát giảm dần, để lộ ra chiến trường nơi Helena và con Địa Long biến dị vừa giao đấu. Lúc này, Helena đang đứng cách sinh vật khổng lồ khoảng chừng chục bước chân, có vẻ, cú va chạm vừa rồi lại hất văng Helena về sau một đoạn, nhưng giờ thì không thể quật ngã được cô gái bé nhỏ này nữa rồi! Rõ ràng, Helena đã biết cách giữ thế chủ động trong cuộc chiến.

Trên người Helena chưa có vết thương nào, dù cho trang phục đã có phần xộc xệch. Lồng ngực phập phồng như cổ găng hít vào từng ngụm không khí, hai cánh tay cầm kiếm của Helena vẫn vững vàng, sẵn sàng chiến đấu. Đối diện, con Địa Long biến dị cũng thở phì phò, rõ ràng, màn tấn công liên hoàn vừa rồi cũng chẳng dễ dàng gì với thân hình quá khổ vốn không mấy nhanh nhẹn ấy. Thêm phần, con mắt bên trái phun máu tươi nhiều hơn sau những đợt cố sức ra đòn, nhuộm đỏ lớp vẩy đen trên nửa phần đầu.

Sẽ là sai lầm nếu ai đó nhìn vào vẻ bề ngoài - dài gấp đôi, to lớn gấp ba đồng loại - mà vội vã kết luận sức mạnh của nó cũng chỉ gấp ba lần một con Địa Long trưởng thành, loài sinh vật huyền bí có độ nguy hiểm được đội Vệ Nhân đánh giá ở mức tương đối thấp. Chỉ riêng ánh mắt của nó cũng có thể khiến cho một chiến binh từng vào sinh ra tử như Helena cảm nhận được sự uy hiếp hung bạo. Chính vì lý do này, ngay từ đầu, cô đã không lựa chọn phương thức quen thuộc là áp sát và tận dụng sự vụng về của đối thủ như thói quen của đội Vệ Nhân săn Rồng.

Helena đã làm ngược lại. Cô để con Địa Long biến dị ra đòn trước. Vốn dĩ, để cho đối thủ chủ động phát huy thế mạnh chưa bao giờ được coi là một hành động khôn ngoan; nhưng điều đó chỉ đúng nếu con vật này chỉ mạnh gấp đôi ba lần so

với Địa Long bình thường. Mà rõ ràng con quái thú này không như thế, nó mang một sức mạnh gấp chục lần một con Địa Long trưởng thành; sự nguy hiểm còn nhiều hơn nữa, bởi từ sâu trong đáy mắt nó, sự hận thù, tính toán đường hướng tấn công quá rõ ràng.

Cả hai cố tình tạo một khoảng dừng để thăm dò đối thủ. Dầu sao thì Địa Long cũng chỉ là một con dã thú nên sự nôn nóng lớn hơn so với một Helena đã kinh qua đủ các kiểu chiến đấu rồi; thế nên, nó hấp tấp phóng đến và dùng thân hình to lực lưỡng của mình làm vũ khí, quyết đè bẹp kẻ thù. Helena chẳng khó khăn gì để tránh đòn. Càng vậy, Địa Long càng điên cuồng, trong khi Helena thì đặc ý vì dẫn dụ kẻ địch rơi vào đúng vùng tính toán của cô.

Địa Long biến dị thật sự điên cuồng khi liên tiếp thất bại trong việc hạ gục đối thủ. Nó gần như dùng toàn bộ sức lực đang có mà phóng những mũi tên nước về phía Helena. Cô chỉ cần vài cái lách mình uyển chuyển là có thể tránh đòn. Nhưng không! Một mũi tên nước đã trúng đích. Helena lão đảo, chụp mạnh bàn tay lên vai vừa dính đòn, trừng trừng nhìn về phía kẻ thù, miệng khẽ nhếch lên đầy ngạo nghễ.

Hẳn nhiên, còn sống và trưởng thành tới kích thước này, con quái thú cũng không đến nỗi quá ngu ngốc. Sau khi bị thương, nó đã biết giữ khoảng cách, không để Helena có cơ hội tiếp cận; thay vào đó, nó cứ dè chừng đứng từ xa và tung ra những cú quất đuôi như trời giáng. Tuy nhiên, với một chiến binh dạn dày kinh nghiệm như Helena, đó chỉ là những chiêu ra đòn non nớt. Rất nhanh chóng, cô “trả lễ”, vùng kiếm chém vào phần dưới đuôi sinh vật khổng lồ. Nhưng kết quả chỉ có thể lưu lại một đường ngân trắng mờ trên lớp vẩy đen cứng rắn của con Địa Long biến dị.

Rõ ràng, lớp vẩy đen tinh mịn kia là một tấm áo giáp khổng lồ che chắn cho con vật, vô hiệu hóa mọi đường kiếm của Helena. Cho đến lúc này, ngoài con mắt trái vẫn không ngừng rỉ máu, thì con quái thú gần như là bất khả xâm phạm. Và cứ theo tình hình này, thì phần thắng sẽ nghiêng về phía có đủ sức bền để trụ lại lâu hơn. Thật ra, cho đến tận lúc này thì Helena vẫn tự tin bản thân sẽ là người chiến thắng. Tuy nhiên, nếu thời gian chiến đấu kéo dài, thì khó tránh khỏi những bất lợi phát sinh, bởi, cô đang đứng trên địa bàn do tộc Elf kiểm soát.

Hẳn nhiên, Helena cũng có thể lựa chọn cận chiến, phát huy toàn bộ khả năng và sức mạnh của mình với hy vọng nhanh chóng kết thúc tình trạng lờn vờn kia. Nhưng, hơn ai hết, cô hiểu rõ, sinh vật khổng lồ đó không phải là một đối thủ dễ dàng hạ gục.

Vấn đề là, nếu cứ duy trì trạng thái cầm chừng này, e rằng cô khó có thể kiểm soát sự trở dậy của bản năng cuồng bạo trong mình. Mà, nếu cứ mù quáng dồn lực tấn công, thì chưa biết chừng, chính cơ thể Helena cũng chưa chắc trụ lại được trước phản lực sinh ra từ những lần va chạm ấy. Vì thế, lựa chọn khôn ngoan lúc này là tiếp tục tiêu hao thể lực của đối thủ, trong khi cố gắng tìm ra một giải pháp tốt hơn.

- Jade, nhóc có cảm thấy cuộc chiến này kéo dài hơi lâu rồi không? - Franky lên tiếng, trong khi vẫn nấp sau bụi cây. - Nếu bạn gái của nhóc không chấm dứt việc né tránh và nhanh chóng kết liễu con thần lùn kia, thì những âm thanh hỗn độn ấy sẽ đưa chúng ta vào rắc rối, vì thu hút sự chú ý của đám quỷ tai dài.

- Nếu sốt ruột, ông có thể ra ứng chiến. Đừng quên, ai mới là người khởi ra việc tiêu diệt nó nhằm chiếm hữu bụi cỏ Chính Nhật kia! - Jade nhú mày, đáp.

- Nhưng mà, hiện giờ Helena chiến đấu không phải vì ta. - Franky chậm rãi đáp lại, nhìn sang cô gái đang ngủ say trong lớp băng mỏng màu lam. - Mà hình như, cô ta vẫn chưa dùng hết khả năng của mình.

- Ý ông là sao?

- Đừng giả vờ ngốc! Trước khi lên đường, ta đã từng sát hạch khả năng chiến đấu của bạn gái nhóc rồi. - Franky khinh khỉnh đáp. - Dù không quen với mấy trò đánh đấm này, thế nhưng ta cũng ước lượng được những đòn tấn công của Helena chưa tận lực.

- Trước khi lên đường? Ông nói, là hồi ở Hanówka? - Jade tỏ ra bất ngờ.

- Đúng vậy. Thế nào, Helena không kể với nhóc chuyện đó? Chẳng lẽ cô ta lại sợ tiểu tình nhân của mình lo lắng hay sao? - Franky châm chọc.

- Ông không được... - Jade vô cùng giận dữ trước cách nói chuyện cợt nhả của Franky, nhưng cậu đột nhiên khựng lại như vừa nhận ra điều gì. - Không đúng... Franky, theo ông thì Helena có thể hạ được con Địa Long biến dị đó trong bao lâu nếu chiến đấu đúng khả năng?

- Nhóc đang định thử ta? - Franky hơi lườm Jade, nhưng cũng không để ý quá nhiều tới anh chàng mà vừa quan sát cuộc chiến, vừa trả lời. - Theo ta thấy, Helena thừa sức bổ nát một phần vẩy bên ngoài của con thần lằn kia trong vòng vài nhịp.

Tất nhiên, đó là trong trường hợp cô ta đủ mạnh để chịu đựng được lực phản chấn.

- Vậy à? - Jade trầm tư, dù trong đáy mắt rõ ràng lóe lên một tia nhẹ nhõm. - Tôi nghĩ rằng, Helena không muốn gắng sức quá, tránh bị tổn thương. Ông biết đấy, hiện giờ chúng ta vẫn còn đang đứng trên lãnh địa do tộc Elf kiểm soát.

- Cũng đúng! Thế nhưng mà, nhóc cũng nên chuẩn bị tinh thần chạy trốn đi. Lũ quỷ tai dài kia có thể tới đây tuần tra bất cứ lúc nào.

Từ lúc nào, cả Helena và con Địa Long biến dị đã tới gần cửa hang nơi nó trú ngụ. Bụi cỏ Chính Nhật vàng úa thấp thoáng trong tầm tay.

Lúc này, Helena cũng bắt đầu nôn nóng. Theo diễn tiến này, thì cần gấp đôi thời gian nữa mới đủ khiến cho đối thủ kiệt sức. Nghĩa là cũng phải tới lúc đó, cô mới có thể ra đòn kết liễu. Ở đây đâu phải chỉ có Địa Long mới là kẻ thù; cứ kéo dài thời gian bằng vô số những âm thanh rền cả vùng, không khéo Helena sẽ kéo cả toán kẻ thù hiếu chiến khác đến. Điều đáng ngại không phải là cô sẽ đương đầu với bao nhiêu người; mà nhờ đâu họ lại tấn công vào Jade đang ở rất gần chỗ của cô thì thật tình quá đáng ngại.

Một lần nữa, Helena chém mạnh vào mõm con Địa Long biến dị sau khi đã tránh thoát chiêu liên kích vụng về của nó, nhưng cũng chỉ có thể lưu lại đường ngân trắng mờ trên vẩy. Cùng lúc đó, chân trước của con quái thú giảm mạnh lên một thân Vân Sam lớn. Vụn gỗ bắn tứ tung ngay sau tiếng thân cây bị nghiền nát. Âm thanh tưởng chừng tầm thường đó, không

ngờ, lại là một gợi ý tuyệt vời cho Helena.

Helena lập tức di chuyển, dụ con Địa Long biến dị ra xa khỏi miệng hang, rồi lại dụ nó di chuyển theo hướng mình đã định. Khi tới gần nửa thân gỗ gãy còn lại, cô bất ngờ chém xuống, xẻ một đoạn dài tương đương thanh kiếm đang nắm chặt trong tay. Tiếp đó, Helena khéo léo luồn chân, hất khúc Vân Sam đó lên ngang ngực. Đồng thời, mũi kiếm trở đến, xuyên dọc qua khúc gỗ, chĩa thẳng về phía con quái thú đang lao tới. Helena nương theo phản lực từ cú va chạm, tung mình về phía sau; tuy nhiên, cô vẫn bị mất thăng bằng khi tiếp đất. Không bỏ qua thời cơ tuyệt hảo đó, con Địa Long biến dị lập tức rướn về phía trước, ngoác cái miệng rộng đầy răng chực đón lấy Helena.

Sinh vật khổng lồ cắn hụt! Khi hai hàm của nó khép lại một cách thô bạo thì Helena đã kịp lộn người về phía sau, chân vẫn kẹp chặt khúc Vân Sam. Rồi, lợi dụng khoảnh khắc con Địa Long biến dị còn chưa kịp phản ứng, cô đã phóng lên khỏi mặt đất, đáp xuống mũi con quái thú.

Điên cuồng, con quái thú hất mạnh đầu về phía sau, khiến cho cả Helena và đoạn gỗ đều bắn lên không trung, đem theo cả con dao găm vuốt rồng vừa rút từ mắt trái của Địa Long. Con vật khổng lồ gầm lên đau đớn khi vết thương bị chạm phải. Nó trở nên hung hăng đến mức mất kiểm soát, ngẩng cao đầu và há mồm đợi cú đáp của đối thủ. Nhưng, Helena chẳng hề nao núng, thả mình lọt thẳng vào khe hở giữa hai hàm răng sắc nhọn, đúng như cảnh tượng mà trí tuệ đầy giản đơn của loài Địa Long có thể nghĩ đến - chỉ cần nó khép miệng lại, đối thủ lập tức bị xẻ làm đôi. Vấn đề là, miệng của nó không thể nào khép lại được như mong muốn, bởi một đoạn gỗ ngắn đã chống giữa hai hàm răng. Khúc Vân Sam mà bình thường con

Địa Long biến dị có thể dễ dàng nghiền nát, vào lúc này lại vô cùng bền chắc nhờ thanh kiếm cắm bên trong.

Chỉ một khoảng dừng ngắn ngủi đó, Helena đã hoàn toàn biến mất. Tiếp theo, chỉ còn tiếng kêu thê lương xé lòng ngày một yếu dần của sinh vật khổng lồ.

- Ha! Con nhóc hiếu chiến này quả không tồi chút nào. Nào, nào, tới thu thập chiến lợi phẩm đi thôi!

Nhìn con Địa Long biến dị đã nằm yên bất động trên mặt đất, Franky đứng vụt dậy, rảo bước về khu vực giữa sườn đồi. Lúc này, trong tâm trí lão, chỉ có duy nhất một thứ - cỗ Chính Nhật quý giá.

Trước thái độ đó của Franky, Jade cũng chẳng buồn lên tiếng nữa, vừa đi vừa như kéo theo cô gái, chậm chậm di chuyển về phía trước, sau lưng lúc liu loà hành lý tương đương với kích thước thân thể cậu. Trên nét mặt còn chưa hết âu lo, vì tới tận bây giờ, Helena vẫn chưa thoát ra khỏi thi thể sinh vật khổng lồ kia.

Đến chân đồi, Franky mới bắt đầu thả chậm bước. Lão vừa đi chuyển, vừa dõi mắt quan sát con Địa Long biến dị, trong khi bàn tay phải luống cuống lục lọi chiếc túi da đeo bên hông. Tới lúc chỉ còn cách nơi sinh vật khổng lồ đang nằm chừng hai chục bước chân, Franky mới dừng lại, nhẹ nhàng tung một lọ pha lê trong suốt về phía “thi thể”.

Cùng với tiếng thủy tinh vỡ vụn, một mùi chua chua tỏa lan, chất lỏng trong lọ thấm xuống đầu Địa Long. Trong tích tắc, từng đường dịch đặc đỏ ối chậm rãi chảy dài trên đỉnh đầu

của con Địa Long biến dị tựa như dung nham thoát ra từ miệng núi lửa, để lại đằng sau làn khói trắng nhẹ bốc cao.

Cho tới khi máu đã cạn khô, khói cũng ngừng bốc lên, sinh vật khổng lồ vẫn nằm yên bất động. Trước trán nó tự lúc nào đã xuất hiện hàng loạt khe rãnh sâu. Từ miệng những vết thương khoét xuyên qua lớp vẩy chắc chắn, có thể thấy từng mảng thịt đã cháy đen thui.

Thấy vậy, Franky chẳng cần e dè gì nữa mà lập tức sải rộng bước chân, lao về phía đám cỏ héo vàng. Đúng lúc này, một lưỡi dao ngắn bất ngờ thọc qua phần sườn con quái thú, lòi ra ngoài, nhanh chóng kéo xoẹt xuống, tạo thành đường nứt hẹp dài cỡ nửa thân người.

Franky chỉ hơi đánh mắt về phía thi thể sinh vật khổng lồ, như thể đã biết trước việc đó, rồi lại tập trung vào việc ngắt từng gốc cỏ một cách cẩn trọng. Sau lưng lão, lưỡi dao găm tiếp tục rạch một đường ngắn theo chiều ngang, hợp lại với đường nứt chạy dài lúc trước, tạo nên hình chữ “T” kỳ quái.

Bên trong “cửa động thô sơ” đó, Helena chặt vật đẩy lớp thịt dày của con Địa Long biến dị sang bên để chui ra. Lúc này, khắp người cô đã nhuộm đỏ, trông rùng rợn như vừa bước ra từ cánh cổng Địa Ngục. Con dao găm vuốt rỗng trong tay đã xước xước - dấu tích của cuộc chiến khốc liệt gần gũi vừa rồi.

Đặt cô gái đang “ngủ say” xuống đất, Jade nhanh chóng tháo hành lý xuống, lòi ra vài cuộn vải băng bó và một bộ trang phục dự phòng, chạy tới chỗ người bạn thân thiết của mình đang đứng, cẩn thận giao chúng cho cô.

- Helena, cách đây nửa dặm có một con suối... - Jade ân cần nói.

- Ừm, cảm ơn Jade, tôi biết rồi. - Helena mỉm cười gật đầu, sau đó đánh mắt về phía Franky, hạ giọng. - Trong lúc tôi vắng mặt, cậu nhớ canh chừng hành động của Franky.

- Tôi hiểu. - Jade gật khẽ.

Quay nhanh sang nhìn Franky lúc này đang ngồi xồm như một lão nông làm cỏ, Helena khẽ nhíu mày rồi rảo bước về phía dòng suối.

Chương XVIII

THỊ TRẤN NAREWKA

Khi trở lại, Helena đã thay sang bộ trang phục mới. Lúc này, nếu không quan sát kỹ, rất khó nhận ra cô vừa trải qua một cuộc chiến khó khăn; vẻ điềm nhiên của Helena là một trong những thể mạnh khiến những ai quen biết cô đều phải kiêng dè, và lần này cũng không ngoại lệ.

- Helena, cậu không sao chứ? - Jade vừa hỏi vừa nắm lấy đôi bàn tay đã quấn kín băng trắng của cô để kiểm tra.

- Tôi không sao, chỉ sơ sơ ngoài da thôi, chừng vài ngày nữa sẽ lành hẳn. - Helena mỉm cười trả lời, rồi nhìn về phía Franky đang ngồi. - Lão ta chế dịch cỏ Chính Nhật tới đâu rồi?

- Vừa rồi, lão nhổ hết bụi cỏ đó lên, rồi mới chọn ra một phần, nghiền thành dịch. - Vừa nói, Jade vừa chỉ vào chiếc bát cùng cái chày đá nhỏ đang nằm ngay ngắn trên mặt đất. - Còn bây giờ, lão nói muốn thêm vài thành phần khác vào để đảm bảo tác dụng của thứ dịch kia.

Nghe vậy, Helena nhẹ gật đầu, rồi chậm rãi bước tới sau lưng Franky. Khi cô ngừng chân, thì lão già bất ngờ quay đầu lại hỏi.

- Helena, về rồi hả? Bị thương chỗ nào không, có cần thuốc của

ta không?

- Cảm ơn, tôi không sao. - Helena lạnh nhạt đáp, rồi tập trung vào vấn đề chính. - Việc bào chế thuốc của ông tới đâu rồi?

- Cũng mới xong thôi. - Vừa nói, Franky vừa lắc lắc chiếc bình cầu nhỏ trong suốt, bên trong chứa một loại chất lỏng sóng sánh màu vàng kim. - Giờ chỉ cần thêm vài hạt đá Nham Tinh vào nữa là dùng được.

- Đá Nham Tinh? Thứ mà ông hay dùng để nhóm lửa trại? - Helena thắc mắc, đảo mắt qua gần chục chai lọ ngổn ngang trên mặt đất.

- Đúng vậy. Nếu không dùng nó để làm nóng dung dịch này, cô nghĩ có thể tiếp xúc với cái “tượng băng” kia bằng cách nào? - Franky khinh khỉnh đáp, trong khi tay đang gỡ chiếc túi da nhỏ đeo bên hông.

- Vậy giờ tôi phải làm gì?

- Cô chỉ cần đứng yên quan sát là đủ rồi. - Vừa nói, Franky vừa cẩn thận vốc một nắm cát màu đỏ tươi từ chiếc túi da, rồi nhẹ nhàng thả chúng vào trong bình cầu nhỏ trên tay.

Sau khi chậm rãi cất toàn bộ đồ đạc của mình vào nơi quen thuộc, Franky đứng đĩnh đứng lên, đi về phía thiếu nữ “ngủ say”. Từ từ ngồi xuống gần cô gái, lão bắt đầu lắc nhẹ dụng cụ bằng thủy tinh nhỏ bé trên tay. Vài hạt cát vốn nằm yên dưới đáy bình dần sáng lên, tỏa ra ánh sáng đỏ yếu ớt tựa ngọn lửa âm ỉ cháy trong bếp lò. Sau một lúc, dung dịch vàng kim óng ánh bắt đầu xuất hiện từng đốm bọt lặn tẩn. Lúc này, Franky hơi nghiêng miệng bình, để từng giọt chất lỏng nhỏ xuống vị trí con Bướm Đoạt Hồn đã đậu vào.

Mới đầu, lớp băng màu lam mỏng bao phủ bên ngoài cô gái không tan ra ngay, mà ngược lại, vài giọt chất lỏng đầu tiên chảy xuống đã bị đông cứng tại chỗ. Tuy nhiên, vẫn còn vài sợi màu vàng rất nhỏ, theo một cách kỳ lạ nào đó, đang chậm rãi xuyên qua lớp băng lam, thấm dần vào bên trong cơ thể sinh vật bám trên gáy cô gái. Toàn bộ thân hình con Bướm Đoạt Hồn như run lên, nhanh chóng khô héo lại, rồi sụp đổ xuống thành từng khoảng bụi xám đen. Helena đứng lặng yên quan sát, như thể đang đếm chính nhịp thở của mình. Rồi, thêm một chút nữa, nhiệt độ cao từ dịch cở Chính Nhật mới bắt đầu phát huy tác dụng, đục thành một hố nông lớn cỡ đầu bút trên lớp băng. Từng đường nứt bắt đầu lan nhanh khắp mặt băng. “Bộ giáp” lạnh giá dần tan biến, như chưa từng tồn tại. Toàn thân cô gái bắt đầu mềm nhũn ra.

- Bây giờ thì sao? - Jade đã nhẹ nhàng tiến lại gần và khẽ khàng hỏi.

- Có vẻ dưới tác dụng của nhụy Thủy Băng Linh, vết chích của con Bướm Đoạt Hồn đã không còn chảy máu nữa rồi. - Franky nhẹ nhàng phủi đi lớp bụi xám đen, rồi lên tiếng nhận xét. - Helena, có mỗi thế này thì dùng thuốc trị thương của cô đi!

- Được rồi!

Vừa đáp, Helena vừa lấy bình thuốc bột trị thương, cẩn thận rắc từng chút một lên gáy của cô gái. Làm xong, cô mới cẩn thận lật cô gái về tư thế nằm ngửa, rồi ngẩng đầu lên hỏi Franky.

- Tiếp theo xử lý thế nào?

- Còn xử lý thế nào nữa, cũng chỉ có thể chờ đợi thôi. Ta đã nói rồi, cách làm này có thể an toàn loại bỏ Bướm Đoạt Hồn,

nhưng có thể cứu tỉnh hay không thì không chắc chắn. - Franky khinh khỉnh đáp. - Dù sao, ban đầu cũng chẳng phải ta khẳng định con nhóc xui xẻo này mới bị tấn công chưa được bao lâu!

- Ông thật sự không còn cách nào? - Helena nhíu mày hỏi.

- Chuyện này, nếu thực sự có giải pháp tối ưu thì ta đã chia sẻ với đội Vệ Nhân rồi, và như thế cô cũng đã biết. - Franky chậm rãi đáp. - Bây giờ, cách tốt nhất là cầu nguyện, thế thôi.

- Vậy được rồi, chúng ta sẽ đưa cô gái này tới ngôi làng hay thị trấn gần đây nhất.

- Cái gì? - Franky sững sốt.

- Không lẽ chúng ta cứ mang cô gái này theo? - Helena đáp trả bằng thái độ khinh khỉnh y hệt Franky.

- Hả, không thể nào! - Franky tỏ vẻ bất ngờ, nhưng cũng rất nhanh lấy lại bình tĩnh. - Helena, cô nói không sai. Thôi được rồi, dẫu sao cũng là con người, chúng ta sẽ đưa cô gái này tới khu dân cư gần nhất.

Nói xong, Franky lục lọi trong chiếc túi da lớn đeo bên hông, móc ra một cái bình sứ màu xanh khá lớn. Một thoáng chần chừ ước lượng vật trên tay, rồi lão nhẹ nhàng ném nó về phía Helena.

- Helena, bắt lấy!

- Mật ong Ngọc Linh Phong? - Tóm được thứ mà Franky ném cho mình, Helena thắc mắc.

- Đúng vậy, dùng để bón cho cô ta ăn trong thời gian kế tiếp. -

Vừa nói, Franky vừa mở tấm bản đồ ma pháp ra. - Theo ta tính toán, khu dân cư gần nhất cũng phải cách đây hai ngày đường nữa. Thị trấn Narewka.

Khoảng hai giờ chiều, những tia nắng yếu ớt đầu tháng Mười đang cố gắng len lỏi vào bìa rừng hoang vắng, trải thành nhiều vệt dài bên dưới phần nền đất có màu xám xám - nơi sinh trưởng của một gốc cây sồi to lớn, có hàng chục nhánh sần sùi vươn mình như thể muốn chiếm hết không gian tại đây. Tuy chỉ nằm cách thị trấn chừng hai dặm, song khung cảnh khu vực này hoàn toàn khác với hình dung của Helena; tuyệt nhiên không hề có bóng dáng con người, thi thoảng xuất hiện vài con rắn đuôi chuông phát ra âm thanh đáng sợ bắt đầu trườn mình qua từng thân gỗ khổng lồ để tìm nơi cư ngụ sau nửa ngày tìm kiếm con mồi.

Không sai biệt mấy so với dự đoán ban đầu, phải mất hơn hai ngày đi bộ, nhóm Helena mới tới được vùng giáp ranh với thị trấn Narewka. Và, cũng giống như hai lần tìm đến nơi con người sinh sống để nghỉ chân trước đó, họ không tiến vào ngay mà chỉ dừng lại nơi xa chờ đợi. Từ đêm qua, Franky đã sử dụng biện pháp đặc biệt, liên lạc được với trạm gác của đội Vệ Nhân; lúc này đây, chờ đợi là liệu pháp tốt nhất cho bọn họ, nếu không muốn lại chuốc thêm rắc rối nào.

Helena biết mọi chuyện sẽ tốn thời gian hơn đôi chút, bởi thị trấn Narewka nhỏ bé chẳng phải vị trí chiến lược đáng để đội Vệ Nhân cất cử nhân sự canh chừng một cách thường xuyên. Vì lẽ đó, tới tiếp đón “đoàn thám hiểm của ngài Franky” lần này, cũng chính là “người quen” mà cô vừa mới chia tay không lâu tại trạm dừng chân trước - Macier, thành viên đặc

biệt số hai thuộc đội giám sát tộc Elf, cánh tay trái đắc lực của đội trưởng Balzac “Gấu Đen”!

Trong lúc chờ đợi, Helena lại bắt đầu suy nghĩ miên man, hồi tưởng những sự kiện đã xảy ra trong suốt chuyến hành trình tương đối ngắn ngủi vừa qua. Thói quen suy xét cẩn thận mọi vấn đề là yếu tố quan trọng giúp cô và Jade nhiều lần thoát khỏi hiểm nguy khi thực hiện nhiệm vụ săn tiền thưởng. Nếu không dành ra một khoảng thời gian, dù là rất ít thôi, để suy nghiệm lại, con người ta có thể dễ dàng bỏ qua một điểm mấu chốt vô cùng quan trọng, ngay cả khi nó từng có lúc gần như đã phơi bày rõ ràng ngay trước mắt mình.

Hiểu thói quen này của Helena, Jade để yên cho bạn thân có khoảng không gian riêng; cậu ngồi lẳng lặng dưới bóng râm một cây sồi lớn, thỉnh thoảng kiểm tra tình trạng cô gái. Franky, giống hệt những lần nghỉ chân trước, chỉ mải mê phân loại những “chiến lợi phẩm” mà lão thu thập được trong chưa tới mười ngày qua, nhằm nhờ thành viên đội Vệ Nhân đem về cất giữ những thứ bản thân lão hiện chưa cần dùng tới. Cả nhóm, chẳng ai nói chuyện với ai.

Tuy nhiên, sự yên tĩnh đó nhanh chóng bị phá vỡ bởi tiếng kêu bén nhọn vọng lại từ xa. Helena ngừng suy nghĩ, ngẩng đầu lên nhìn về phía chân trời phương Bắc. Nơi đó, trên không trung, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện một đốm đỏ chập chờn, trông giống như ngọn lửa kỳ quái đang nhảy nhót giữa tầng mây. Helena biết, người mà mình đang chờ đợi, cuối cùng cũng tới.

Một cơn gió mạnh ập xuống. Con Dực Long khổng lồ vẫy mạnh đôi cánh rộng, rồi nhẹ nhàng hạ thân hình có phần bé nhỏ, thiếu cân đối của nó xuống nền cỏ; cái mỏ dài nhọn vẫn

không quên phát ra những tiếng kêu đặc trưng, là dấu tích còn lại của một giống loài hoang dã hùng mạnh.

Một thân ảnh vụt rời khỏi lưng Dục Long, đáp xuống đất. Đó chính là Macier, trong trang phục chiến đấu dành cho thành viên dự bị thuộc đội giám sát tộc Elf. Giống với những kẻ đã từng xuất hiện bên Balzac trong lần gặp mặt đầu tiên gần thị trấn Hanówka, Macier cũng sở hữu thân hình tương đối bình thường, chứ không đồ sộ như những đồng đội có nhiệm vụ chiến đấu. Bộ giáp Địa Long bó sát màu đen che kín toàn thân, chiếc mũ bảo vệ và mặt nạ cùng loại chất liệu chỉ để chữa ra đôi mắt đờ đờ sát khí, nổ diệt rỗng kèm ống đựng tên đeo sau lưng, chưa kể còn bao nhiêu lưỡi dao găm ẩn giấu trong người, có thể phóng ra bất cứ lúc nào. Có thể nói, Macier giống một sát thủ nấp trong bóng tối hơn là một chiến binh; và theo Helena biết, thì nhận xét đó cũng chẳng mấy sai lệch so với nhiệm vụ thật sự mà người này đảm nhiệm.

- Ngài Franky, có rắc rối gì sao? - Macier hỏi bằng giọng ân cần của một thuộc cấp dành cho người lãnh đạo trực tiếp của mình.

- Cũng chẳng có gì. Mấy hôm trước, ta cứu được một thiếu nữ bị Bướm Đoạt Hồn tấn công trong rừng, giờ cô ta vẫn hôn mê. Ta không còn cách nào khác ngoài việc mang cô gái đó trở ra ngoài, rồi gửi tới thị trấn gần nhất chăm sóc. - Franky vừa chỉ về hướng cô gái đang nằm, vừa nói một cách vắn tắt. - Mà chuyện này, dù sao để thành viên đội Vệ Nhân lo liệu cũng tốt hơn.

- Tôi đã hiểu! - Macier xác nhận, bước nhanh tới chỗ cô gái nằm để kiểm tra. - Đúng là còn sống, nhưng chưa chắc đã có thể tỉnh lại. Cô gái này thật may mắn khi gặp được ngài.

- May... - Jade đang định phản bác, nhưng bị Helena kéo lại, ra hiệu giữ im lặng.

- Cũng không có gì, đều là con người với nhau cả. - Franky chậm rãi đáp, rồi quay sang nhìn về phía Helena. - Mà dù sao, ta cũng chỉ nhận việc chế thuốc, còn những việc phải dùng sức, đều là nhờ Helena.

- Ngài Franky lại quá khiêm tốn rồi. - Macier vừa nói, vừa bế cô gái đi về phía con Dục Long của mình, hoàn toàn phớt lờ sự hiện diện của Helena và Jade.

- Được rồi, nhanh chóng sắp xếp cho cô gái đó, rồi quay trở lại đây. Dù sao, ta cũng cần cậu mang những nguyên liệu quý hiếm về cất giữ.

- Vâng!

Macier chỉnh lại tư thế, nhằm đảm bảo đã giữ chắc cô gái, rồi ra lệnh cho Dục Long bay thẳng lên trời, vẫn tuyệt nhiên không mảy may để ý đến sự tồn tại của Jade và Helena.

Sau khi gió tan đi, cả phiến rừng lại chìm vào yên tĩnh.

Khi ánh mặt trời dần khuất sau những tán cây rậm rạp, cả phiến rừng chỉ còn lại cảm giác u tịch và mơ hồ khó tả.

- Ngài Franky, xin lỗi vì đã về trễ!

- Không sao. - Franky đáp, cố gắng che giấu sự khó chịu trong giọng nói. - Nguyên liệu cần mang về, ta cũng đã sắp xếp rồi, cậu cứ việc cho người đưa đi như lần trước thôi.

- Vâng, tôi hiểu! Nhưng thưa ngài Franky, tôi còn một chuyện nữa cần báo cáo.

- Được rồi, có gì thì cứ nói đi. Đẳng nào giờ cũng muộn rồi, ta dự định sẽ nghỉ ngơi ngay tại chỗ này, ngày mai mới bắt đầu tiến vào rừng Białowieża lần nữa.

- Dạ vâng. Vừa rồi khi tiến vào thị trấn Narewka, tôi tình cờ nghe được thông tin, sinh vật kia vừa mới xuất hiện ở đó...

Jade có vẻ không hài lòng lắm với thái độ của gã Vệ Nhân ngạo mạn kia, khi mà bất kỳ lần nào giáp mặt, Macier đều xem cậu và Helena là kẻ vô hình. Nhưng Helena thì lại chẳng có vẻ gì là bận lòng. Cô vốn đã gặp hắn rồi. Chín ngày trước, đúng vào hôm trăng non tháng Mười, nhóm của Helena đặt chân tới thị trấn Żubrów. Người tiếp đón cô lần đó, chẳng phải ai khác mà chính là Macier.

Muộn mắt hẳn một tuần so với dự kiến, bản thân Franky hiểu rõ ràng, thêm một lần nữa, lão đã vồ hụt “Kẻ Cắp Giác Mơ”. Từng trải qua cảm giác này, Franky không còn tỏ ra tức giận hay thất vọng nữa, kể cả khi bị Jade chế nhạo vì việc trước đó lão kiên quyết bác bỏ ý kiến của cậu.

Tuy nhiên, sự bình tĩnh đó đã hoàn toàn biến mất khi Macier xuất hiện, mang tới thông tin khiến cho chính Helena cũng phải giật mình - tại thị trấn Żubrów, sinh vật bí ẩn mà Franky đang theo đuổi chỉ tấn công ba đứa trẻ rồi hoàn toàn biến mất, khác hẳn với quy luật hành động mà lão tìm ra.

Lúc này đây, Franky thật sự tức giận, bởi bất kỳ điều gì trái với bình thường đều có nguyên nhân của nó. Lão đã tin, với sự am hiểu cận kề từng đường đi nước bước của “Kẻ Cắp Giác Mơ”, trong kế hoạch hành động mới, cơ hội truy lùng thành công

tung tích sinh vật bí ẩn này là cực lớn. Vậy mà, đáng buồn thay, lão đã không có mặt tại thị trấn Żubrów khi điều đó xảy ra. Macier, mặc dù có khả năng thu thập thông tin tình báo cừ khôi, nhưng chắc chắn không thể quan sát mọi chuyện theo con mắt của nhà khoa học, và đương nhiên, đã bỏ qua rất nhiều điều quan trọng.

Chính vì lý do này, trong suốt ba ngày làm nhiệm vụ tiếp đón, “cánh tay trái của Balzac” chẳng có được một giây thoải mái mỗi khi đối mặt với Franky, dẫu trên thực tế thì lão cũng không tỏ ý muốn làm khó đối phương, nhưng rõ ràng thái độ không thể nào tự nhiên và thoải mái như không có chuyện gì xảy ra được. Điều này phần nào giải thích vì sao khi gặp lại, Macier lại tỏ ra cung kính một cách thái quá và kiêu lời quá mức trước Franky như vậy.

Từng suy nghĩ trôi qua trong đầu, đôi tai của Helena vẫn không bỏ sót bất kỳ lời nào của Macier.

Theo lời Macier thuật lại, thì khi anh ta cùng Dục Long đáp xuống gần thị trấn Narewka, người dân ở đây đã rất bất ngờ khi thấy cô gái - bởi cô chính là người bản địa, sinh ra và lớn lên tại đây, nhưng bỗng nhiên mất tích từ hơn ba ngày trước, sau khi một mình vào rừng Białowieża hái nấm. Càng quan trọng hơn, cô là con duy nhất của người đứng đầu thị trấn, và là người tình trong mộng của nhiều trai tráng đến tuổi lập gia đình.

Vì thế, mặc dù đã giải thích rõ tình huống chẳng mấy lạc quan mà cô gái đang gặp phải, Macier vẫn nhận được sự cảm kích nồng hậu từ phía người dân. Và, mặc dù vô cùng đau khổ trước thảm cảnh của đứa con duy nhất, đích thân ngài trưởng trấn cũng muốn mời “chiến binh đội Vệ Nhân anh dũng” lưu

lại nhằm mục đích tạ ơn.

Vốn khi đó Macier đã định từ chối khéo những lời mời mọc của đám đông, lập tức quay về nhận nhiệm vụ tiếp theo từ ngài Franky, thế nhưng những lời đối thoại bằng quơ của đám trẻ đã khiến cho “cánh tay trái của Balzac” buộc phải dừng chân.

- Chị Katarzyna thật đáng thương!

- Đúng vậy, chị ấy rất tốt với chúng mình. Mà mà có thấy tình cảnh của chị ấy giống như chị Magdalena nhà Bieńkowska không?

- Không giống lắm. Mẹ tao bảo, sáng nay, chị Magdalena đã tỉnh lại rồi. Mà ông chú Vệ Nhân kia nói, chị Katarzyna sẽ còn ngủ rất lâu.

- Đúng thế, đúng thế! Tao nghe chú ấy nói với ngài trưởng trấn, chị Katarzyna bị một loài côn trùng ma quỷ nào đó trong rừng Białowieża cắn. - Một đứa trẻ có vẻ lớn tuổi hơn lên tiếng, khiến cho đám nhóc xung quanh phải trầm trồ. - Còn chị Magdalena nhà Bieńkowska, bác tao nói là bị linh hồn chưa siêu thoát bám theo.

- Nghe đâu, chuyện tương tự cũng đã xảy ra tại mấy ngôi làng phương Bắc khác nữa. - Một đứa trẻ khác tiếp lời.

- Vậy à, thế thì thật đáng sợ.

- Đúng thế, thật đáng sợ. Nhưng em nghe bà ngoại kể, linh hồn chưa siêu thoát sẽ chỉ xuất hiện vào ban đêm thôi mà?

- Đúng, đúng, bà nội em cũng kể như vậy!

Mặc kệ lũ trẻ tiếp tục tranh cãi về những chuyện ma bà kể, Macier lập tức hỏi ngài trưởng trấn về “chị Magdalena nhà Bieńkowska”.

Cụ thể, trưa ngày hôm trước, một người dân trong thị trấn đã phát hiện ra Magdalena, cô con gái mười hai tuổi của nhà Bieńkowska, nằm bất tỉnh giữa con hẻm vắng người qua lại. Ban đầu, tưởng rằng đứa trẻ bị say nắng do mải chơi đùa ngoài trời quá lâu, người đàn ông tốt bụng này đã đưa Magdalena về. Thế nhưng, từ đó tới tận chiều muộn, cô bé vẫn không tỉnh lại. Lo lắng, gia đình Bieńkowska đã tìm thầy thuốc, nhưng vị lương y giàu kinh nghiệm không cách nào phát hiện ra vấn đề. Điều này khiến gia đình Bieńkowska vô cùng hoảng loạn. Nhưng sáng hôm nay, Magdalena bé nhỏ đã bất ngờ tỉnh lại như không hề có chuyện gì - ngoại trừ việc cảm thấy mệt mỏi sau khi trải qua giấc ngủ dài vô cùng khó chịu. Hồi han đứa trẻ kỹ càng hơn, vài người thường xuyên ra ngoài buôn bán mới nói việc này giống hệt hiện tượng từng xảy ra trước đó ở Żubrow và Hanówka.

Nghe được thông tin tương đối “nặng ký” đó từ chính ngài trưởng trấn, Macier chưa tin ngay mà còn cẩn thận tới tận nơi gia đình Bieńkowska sinh sống nhằm tìm hiểu rõ hơn. Cơ bản, khi đã phạm lỗi thì nên tìm cách nào đó để chuộc lại. Thông tin quý giá này rất có thể sẽ khiến ngài Franky vui lòng, nhưng trước tiên phải đảm bảo tính xác thực đã! Kiểm chứng có thể mất thêm thời gian, nhưng chí ít thì không tạo ra nguy cơ vô phải một tin không đúng. Dem về thêm một phiên toái nữa cho ngài Franky thì chẳng khác nào tự đào hố chôn mình. Ai lại chẳng biết lão già ấy có uy quyền thế nào trước cả đội trưởng Balzac cơ chứ?! Vì lẽ đó, phải đến tận chiều muộn, “cánh tay trái của Balzac” mới vội vàng cưỡi Dực Long bay trở về báo cáo tình hình với Franky.

Trong căn phòng trọ trên tầng ba, Helena và Franky đang tranh thủ nhâm nhi tách trà ấm nóng buổi sớm. Mùi hương thơm lừng từ món đồ uống bình dị dần lan tỏa, len vào từng thớ gỗ sồi khiến mọi thứ cùng đượm hương thơm lừng.

Dĩ nhiên, Helena thích điều đó, chứ không phải chỉ tìm được hứng thú ở những cuộc chiến đẫm máu như mọi người vẫn tưởng. Cô muốn tận hưởng thứ mùi ngai ngái, pha chút đắng đắng và thanh mát đặc trưng từ lá trà xanh ướp nhai với người bạn tri kỷ là Jade giữa những lúc rảnh rỗi hiếm có. Nhưng hôm nay, cậu ấy đã đi ra ngoài từ sớm nhằm mua sắm chút đồ ngoài thị trấn, thế nên, nhâm nhi trà cùng kẻ không mấy thiện cảm trong yên lặng âu cũng là điều nên chấp nhận. Cô lặng nhìn qua ô cửa sổ, ánh mắt dõi xuống con phố sầm uất bên dưới rồi bắt đầu suy nghĩ về kế hoạch sắp tới.

- Franky, ông nghĩ thế nào về chuyện này?

- Nói thật, ta cũng chưa tìm được manh mối nào đáng quan tâm cả. Nhưng dù thế nào thì việc sinh vật kia bỗng nhiên thay đổi phương thức hoạt động như thế này là rất đáng ngờ. - Franky đáp, vẻ trầm tư.

- Vào buổi chiều khi đứa trẻ thứ hai bị tấn công, ông thật sự không cảm nhận được điều gì bất thường? - Helena nhíu mày, hỏi.

- Ta nói rồi, có lẽ là do thời gian gần đây cô đã quá căng thẳng mà thôi. Nhất là trận chiến với con Địa Long biến dị đó, đến ta nhìn từ xa mà nhiều lúc cũng cảm thấy thót cả tim. - Franky chậm rãi đáp. - Như vậy đi, chúng ta sẽ nghỉ ngơi tại đây thêm ít nhất là ba hôm nữa để cô có thể thư giãn.

- Chứ không phải ông vẫn chưa hết ảo tưởng rằng “Kẻ Cắp Giác Mơ” lại xuất hiện? - Helena cảm chén, hớp một ngụm trà nóng, rồi nói bằng giọng mỉa mai.

- Thì hẳn nhiên là thế! - Franky bình thản trả lời, chẳng có vẻ gì bị kích động bởi thái độ của Helena. - Nhưng mà, một công đôi việc lại chẳng tốt hơn sao?

- Đã nói rồi, phía tôi chẳng có vấn đề gì. Đừng quên, ngoài tôi ra thì Jade cũng cảm nhận được điều tương tự.

- Và ngoài hai người ra, chẳng còn ai khác cảm thấy như vậy, bao gồm cả ta lẫn Macier. - Franky đáp, rồi không quên khiêu khích. - Cá nhân ta luôn tin, trên đời này thật sự tồn tại thứ gọi là “tâm ý tương thông” giữa các cặp tình nhân.

Helena đặt chén trà xuống rất mạnh, thể hiện rõ sự không hài lòng khi Franky hết lần này đến lần khác đem mối quan hệ giữa cô và Jade ra làm trò cười. Cô quắc mắt lên, giọng đánh lại.

- Bớt dùng cái giọng đó đi, Franky! Đừng quên, sinh vật mà ông săn đuổi đủ khả năng tạo ra ảnh hưởng liên tục lên nạn nhân trong suốt gần một tháng.

- Ha! Vậy cô cũng đừng quên, ta từng dành rất nhiều thời gian nghiên cứu một “Kẻ Cắp Giác Mơ” bằng xương bằng thịt. - Franky cười lớn. - Nếu thật sự có thể đùa nghịch với ký ức của người khác mà không cần tiếp xúc trực tiếp, vậy thì khi đó nó đã tấn công ta mà tẩu thoát rồi.

- Nếu có khả năng tác động tới ký ức của người khác mà không gây chú ý, thì lần đó rất có thể nó đã đánh lừa cảm giác của ông để trốn đi.

- Ha! Vậy cô lại quá ngây thơ rồi. - Franky cười với vẻ đắc ý. - Là một nhà khoa học, mỗi khi làm thí nghiệm, ta đều sử dụng ma pháp ghi chép hình ảnh với nguyên liệu cấu thành bộ phận cốt lõi chính là Ngọc Trai Biển Sâu. Cô nói, hệ thống như vậy liệu có khả năng bị ảnh hưởng bởi năng lực linh hồn?

Sử dụng Ngọc Trai Biển Sâu chỉ để ghi chép hình ảnh của quá trình làm việc? Có vẻ như, Balzac thật sự coi trọng khả năng của lão già Franky hống hách này. Helena lần nữa rơi vào trầm tư. Nếu là thứ đó, thì quả thật rất khó để lừa dối mà không hề chuẩn bị một cách đầy đủ từ trước. Nhìn vẻ mặt đăm chiêu của Helena, Franky càng đắc ý; lão cười lớn và gật gù nói.

- Đúng vậy! Thế nên ta mới nói, điều mà cô miêu tả không có khả năng xảy ra.

- Vậy thì cũng chưa chắc. - Helena vẫn còn suy tư lắm nhưng giọng chắc nịch. - Nếu “Kẻ Cắp Giấc Mơ” mà chúng ta đang truy đuổi mạnh hơn hẳn so với đồng loại lần trước của nó thì sao?

- Cô nói cũng không hẳn là không có lý. - Franky chậm rãi đáp. - Thế nhưng Helena này, dù thế vẫn chưa thể giải thích được vì sao chỉ có mỗi cô và Jade cảm thấy bất thường, mà toàn bộ dân cư tại cái thị trấn này đều chẳng phát hiện ra điều gì. Đừng nói với ta rằng, linh hồn của hai người vốn đặc biệt hơn những kẻ khác nhé?

- Chuyện đó sao...

Đang nói dở, Helena bỗng biến sắc, lập tức đứng dậy bước nhanh ra khỏi phòng, chỉ để lại một lời hẹn ngắn gọn “lần khác trao đổi tiếp”. Khuôn mặt già nua của Franky có phần kinh ngạc khi nhìn theo bóng Helena. Nhưng, chợt nghĩ ra

điều gì đó, lão lập tức quay đầu lại, nhìn về phía Helena vừa quan sát.

Trong một con hẻm nhỏ vắng người qua lại, Jade đang đứng dựa lưng vào bức tường đá, vây quanh là ba thân hình lực lưỡng.

Chương XIX

TRANH CHẤP

- **C**ô bạn gái của nhóc chạy nhanh thật đấy! Nhưng mà, cảm giác bị người đẹp bỏ rơi có vẻ không dễ chịu lắm nhỉ? - Một gã đàn ông trung niên râu quai nón nói, ánh mắt chăm chọc nhìn về phía Jade.

- Máy người muốn gì? - Jade bình tĩnh hỏi lại, đồng thời kín đáo nhìn về phía cửa sổ nơi Helena đang ngồi nói chuyện với Franky.

- Cũng không có gì. Đạo này anh em chúng ta thiếu chút tiền uống rượu, nên muốn vay tạm nhóc mà thôi. - Một gã thanh niên mặt đỏ nhăn nhó đáp. - Vừa rồi ta quan sát, nhóc tiêu pha khá là hào phóng, chắc không keo kiệt mấy đồng bạc lẻ chứ?

- Máy người định cướp tiền của tôi? Máy người không sợ tôi kêu lên hay sao?

- Ha! Vậy cũng cần phải có người sẵn lòng tới cứu nhóc mới được. - Đến lượt gã thanh niên gầy còm cuối cùng lên tiếng. - Đa phần dân cư tại thị trấn này sẽ không muốn chuốc lấy rắc rối chỉ vì một kẻ lạ hoắc như nhóc đâu!

Jade không có vẻ gì là nao núng. Cậu quá quen với chuyện đồng hành cùng Helena nghĩa là luôn sẵn sàng đối đầu với

nguy hiểm. Đối diện với những cuộc chiến sống còn cậu còn không sợ, chẳng lẽ lại sợ vài gã du côn trấn lột này? Cậu đảo mắt về phía xa xa một chút và càng thấy nhẹ nhõm hơn khi phát hiện ra Helena đã biến mất khỏi khung cửa sổ, nên bình thản lên tiếng.

- Các người không sợ cả thành viên của hội Vệ Nhân thường trú tại đây?

- Gã ta đã rời thị trấn từ sáng sớm nay rồi. - Gã râu quai nón đáp, giọng thoáng chút sợ hãi, nhưng lập tức lấy lại vẻ hung ác, một chân đạp vào bức tường ngay sát Jade. - Đừng lý sự nữa, hoặc nhóc ngoan ngoãn đưa chút tiền bồi dưỡng cho chúng ta, hoặc chúng ta tự lấy. Nhưng khi đó, không đảm bảo nhóc sẽ thấy dễ chịu đâu.

- Các người cũng có hai lựa chọn, hoặc nhanh chóng rời đi, hoặc để tôi tiễn các người! - Một giọng hăm dọa xen lẫn tức giận bất ngờ vang lên sau lưng ba gã đàn ông.

- Helena! - Jade gọi, nhưng rồi lập tức im lặng.

Ba gã côn đồ hơi giật mình, quay phắt lại, vẻ mặt cảnh giác. Nhưng khi thấy đó chỉ là một cô gái, cả đám đều tỏ ra nhẹ nhõm.

- Hóa ra là cô nàng này! - Gã râu quai nón cười lớn. - Chẳng lẽ “quý tiểu thư” đây cho rằng đeo bên hông một thanh kiếm trang trí, thì sẽ khiến cho người khác sợ hãi mà chủ động tránh lui sao?

- Đúng vậy! Chỉ là một đám hái thuốc dạo mà cũng cố ra vẻ thần bí dọa người. Anh thấy cô em nên ở lại đây phục vụ bọn anh, theo lão khộm kia vào rừng làm gì cho khổ sở. - Gã cao

gây nham nhở. - Hôm nọ, con gái lão trưởng trấn “đáng kính” vào rừng hái nấm, rốt cuộc bị bướm ma cắn, giờ vẫn hôn mê kìa.

- Chịu khó phục vụ bọn anh chu đáo, tiền thưởng còn gấp chục lần công bán ba cái thứ được thảo vớ vẩn đó. - Gã mặt rỗ góp lời.

Helena nhìn quanh một vòng với vẻ mặt bình thản, dường như không hề bị khiêu khích bởi những lời cợt nhả của đám du côn, rồi lạnh lùng đáp.

- Nếu các người đã nói xong rồi, thì lập tức rời đi. Đừng để tôi phải nhắc lại lần nữa!

- Cô em đừng có rượu mời không uống...

Gã râu quai nón chưa kịp nói hết câu thì im bặt bởi một cảm giác đau đớn đột ngột truyền tới từ má trái, cùng âm thanh ghê tai của thứ gì đó sắc nhọn đâm vào bức tường phía sau lưng. Khi còn chưa kịp đưa tay lên kiểm tra thì suy đoán của gã đã được xác nhận bởi những lời lắp bắp của tên đàn em mặt rỗ.

- Đại ca... máu...

- Lần này chỉ là cảnh cáo, nếu còn không đi, đừng trách thanh kiếm của ta vô tình!

Vừa nói, Helena vừa rút kiếm ra, chỉ thẳng vào mặt ba gã côn đồ. Động tác này của cô vô tình làm lộ ra dấu hiệu Vệ Nhân trên cổ tay.

- Người... người của... hội Vệ Nhân! Chúng tôi... xin... xin lỗi... - Lúc này, gã râu quai nón đã vô cùng sợ hãi, bàn tay ôm lấy vết

thương trên má cũng không tự chủ được mà run rẩy.

- Đã biết rồi, vậy còn không mau chóng rút đi! - Helena nhíu mày, lớn tiếng nói.

- Vâng, rút... chúng tôi sẽ rút. - Như được ân xá, ba gã côn đồ nhanh chóng biến mất.

Helena và Jade đứng đối mặt với nhau, lặng im một lúc, cho tới khi tiếng chân của mấy gã côn đồ không còn nghe thấy nữa.

- Cậu không sao chứ? - Helena thu kiếm vào bao, ân cần hỏi han Jade.

- Tôi không sao, may mà cậu tới kịp. - Jade nhẹ nhàng đáp. - Không ngờ, bọn họ lại dám ngang nhiên tấn công người khác ngay giữa ban ngày như vậy.

- Dù sao đây cũng là một thị trấn nhỏ, an ninh có thể không đủ tốt. Lần sau, cậu cũng nên chú ý hơn khi ra ngoài một mình. - Helena dặn dò.

- Ừm, tôi hiểu rồi. - Vừa nói, Jade vừa nhanh chóng cất một gói đồ bọc bằng giấy vào chiếc túi da đeo bên hông. - Tại vừa nãy, tôi mãi mua vài nguyên liệu hiếm nên hơi mất cảnh giác.

- Ừm, lần sau chú ý hơn là được. - Helena dễ dàng nhận ra hành động của Jade, nhưng tảng lờ. - Dù sao giờ cũng chẳng có việc gì, tôi đi mua sắm cùng cậu nhé?

- Thật sao? Tốt quá, lâu rồi chúng ta chưa đi dạo cùng nhau. - Jade tỏ ra đặc biệt vui vẻ trước lời đề nghị đó, lập tức kéo tay Helena tung tăng quay trở lại con phố buôn bán đông đúc.

Bị cuốn theo sự nhiệt tình của bạn, Helena nhanh chóng đi theo, quên khuấy con dao găm vuốt rồng đã găm hồng vẫn còn cắm sâu trong bức tường đá sau lưng. Khi hai người đã mất hút giữa dòng người qua lại thì từ chỗ rẽ nằm cuối con hẻm nhỏ, xuất hiện một người thấp bé, chỉ tương đương đứa trẻ mười hai, mười ba tuổi.

Hai con người xanh biếc như ngọc lục bảo chăm chú nhìn ra xa, tựa hồ đang suy nghĩ điều gì. Một tiếng cười nhè nhẹ, thanh thúy pha lẫn chút tinh nghịch vang lên, rồi đột ngột tắt lịm, trả lại sự yên tĩnh vốn có cho con ngõ vắng bóng người.

Dù muốn hay không thì bất kỳ sinh vật nào sở hữu trí khôn tồn tại trên đời này đều phải thừa nhận một thực tế rằng, cuộc sống vẫn cứ diễn ra theo quy luật vốn có đầy huyền bí mà chẳng cần quan tâm tới mong muốn của bất kỳ ai. Hoặc giả, đa phần sinh linh sống trên cõi đời này, đều không đủ năng lực khiến cho vòng quay số mệnh phải di chuyển theo ý muốn của bản thân. Và dù nói thế nào đi nữa, thì sau năm ngày nghỉ ngơi tại thị trấn Narewka không hề thu được kết quả khả quan nào, Franky cũng đành hậm hực lên đường. Điều duy nhất mà lão gần như có thể khẳng định, đó là “Kẻ Cắp Giác Mơ” chỉ tạm thời dừng chân tại đây nhằm bổ sung lượng nạng nhân còn thiếu do trước đó rời khỏi thị trấn Żubrow quá sớm. Ngoài ra, chẳng còn gì khác nữa.

Tất nhiên, cả Helena và Jade đều vẫn còn cảm thấy kỳ lạ vào thời điểm đứa trẻ thứ hai bị tấn công; rõ ràng, đây là một điểm đáng nghi khiến cho Helena phải suy nghĩ, nhưng lại bị Franky dựa vào “kinh nghiệm nghiên cứu” mà kịch liệt phủ nhận. Dù sao đi nữa, bản thân Helena cũng biết quá ít về sinh

vật kỳ lạ mà mình đang truy đuổi. Vì lẽ đó, đầu vẫn luôn hoài nghi, cô cũng chẳng thể đưa ra kết luận chính xác của riêng mình khi mà Franky kiên quyết không chịu hợp tác.

Có thể, lão thật sự chẳng biết gì, và thứ mà Helena cảm thấy chỉ là một ảo giác sinh ra do suy nghĩ quá nhiều; hoặc giả cô đã chịu ảnh hưởng bởi một lực lượng bí ẩn nào đó bên trong rừng Białowieża mà chẳng hề hay biết. Ngược lại, cũng có thể Franky vẫn còn điều gì đó che giấu, và bằng cách nào đó, lão đã vượt qua được cả sự ước thúc của nghi lễ Huyết Thệ. Helena tin tưởng vào những gì mà bản thân từng học được tại hội Vệ Nhân, nhưng điều đó chưa bao giờ sánh được với niềm tin mà cô đặt vào trực giác của chính mình.

Rừng Białowieża vẫn u tối như vậy. Dù đang giữa buổi trưa nhưng nơi này tuyệt nhiên không có lấy một tia nắng. Đầu đã tiến vào rừng Białowieża được vài ngày, nhưng bầu không khí giữa ba người vẫn nặng nề một cách bất thường. Lý do chẳng gì khác ngoài việc Franky bỗng nhiên thay đổi kế hoạch mà bọn họ đã định ra - thay vì quay trở lại con đường mà họ đã rời bỏ trước khi cứu giúp cô gái gặp nạn, lão lại muốn di chuyển theo con đường hoàn toàn mới, lấy thị trấn Narewka làm điểm xuất phát.

Điều này khiến cho Jade thật sự khó chịu - sau rắc rối tại bãi huấn luyện Mê Cung Hỗn Loạn, anh chàng đã từng đề nghị “đi đường tắt” nhằm tiết kiệm thêm chút thời gian, nhưng lại bị Franky thẳng thừng phản đối. Thế mà lần này, chỉ vì muốn bám theo một manh mối mà chính lão cũng còn thấy mơ hồ, Franky lại sẵn sàng thay đổi lịch trình, chẳng thêm quan tâm tới ý kiến của bất cứ ai - Franky chỉ chia sẻ “điều chỉnh nhỏ”

của mình với Jade và Helena khi cả ba đã rời khỏi thị trấn Narewka khá xa, ngay cả Macier cũng hoàn toàn mù tịt, không biết chút gì về thông tin này.

Helena, hẳn nhiên là đồng tình với Jade, bởi dù nghĩ thế nào đi chăng nữa thì hành động này của Franky cũng quá bất thường. Nhưng, hành động bất thường không phải lúc nào cũng đồng nghĩa với âm mưu đen tối, và khi chưa thể đưa ra bằng chứng cụ thể thì cô cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở mà thuận theo lão. Điều duy nhất Helena có thể làm, chính là đề cao cảnh giác, và sẵn sàng đối phó với bất kỳ điều gì xảy đến. Trong trường hợp địch thủ trốn trong bóng tối, thì phương án hiệu quả nhất không gì khác ngoài lấy tĩnh mà chế động, để cho đối phương tự bộc lộ.

Đang đi, bỗng Helena dừng bước. Đã quá quen với điều này, cả Franky và Jade cũng ngừng di chuyển, rồi cẩn thận đưa mắt quan sát xung quanh.

- Helena, lần này là rắc rối gì? - Franky lên tiếng hỏi.

- Không chắc lắm! Tôi cảm nhận được, có một đàn sinh vật đang rình rập đằng sau bụi cây thấp cách chúng ta tầm trăm bước. - Helena nhíu mày đáp, đồng thời nhanh tay rút thanh kiếm tùy thân của mình ra.

- Một đàn sinh vật? - Vừa hỏi, Franky vừa di chuyển tới sát bên Jade. - Chẳng lẽ là sói? Nhưng mà, trong rừng Białowieża, chẳng có loài sinh vật sống theo đàn nào đủ sức uy hiếp cô mới phải, trừ khi chúng quá đông.

- Không phải! Số lượng không nhiều, nhưng cách chúng nhìn lại cho tôi cảm giác rất kỳ lạ. - Helena giải thích, mắt vẫn không rời khỏi lùm cây cách bọn họ không xa.

- Có thể là nhện ma khổng lồ. - Franky suy tư nói. - Nhưng mà, loài đó thích sinh sống gần lãnh địa của phù thủy hơn.

Rồi, dường như chẳng muốn suy nghĩ thêm nữa, Franky lấy ra từ trong túi một chiếc lọ thủy tinh nhỏ trống không, vốc ít đất rải vào đó, thêm vài hạt đá Nham Tinh loại nhỏ, rồi dùng giấy nắp kín lại. Xong xuôi, lão lắc mạnh chiếc lọ, trước khi quăng về phía lùm cây có sinh vật bí ẩn ẩn trốn.

- Franky, ông làm cái trò gì vậy? - Helena đánh nhanh mắt về phía Franky, chất vấn.

- Cũng không có gì, ta chỉ muốn dụ con vật đó nhanh rời khỏi nơi ẩn náu của nó mà thôi. - Franky bình thản đáp.

- Nhưng ông làm thế, không sợ khiến cho cả phiến rừng này cũng cháy theo à? - Helena lạnh giọng hỏi.

- Ha! Mới vài ngày mà hình như cô đã quên là ta có cái này. - Vừa nói, Franky vừa móc ra hai chiếc răng nanh nhỏ đeo trên vòng cổ ngay trước ngực. - Chỉ cần cô nhanh chóng giải quyết đám súc sinh kia, thì ta có thể dập tắt đám lửa nhỏ đó, chẳng có gì đáng ngại!

- Ông...

Helena chưa kịp nói hết câu thì dừng bật lại bởi một tiếng gầm vang lên. Helena quay hẳn người về phía âm thanh ghê rợn ấy, sẵn sàng tư thế chiến đấu với kẻ địch trước mặt. Một con hổ với tạo hình kỳ quái lao ra khỏi lùm cây!

Nếu nhìn qua, con vật này cũng chẳng khác gì loài chúa sơn lâm mà người đời vẫn biết - một thân hình trắng kiệu với bộ lông xen lẫn ba màu, cùng đôi mắt đầy đe dọa của loài thú săn

mỗi. Nhưng, đằng sau, thay cho vị trí của chiếc đuôi dẻo dai, lại là ba thân rắn dài - những chiếc đầu hình tam giác đứng đưa một cách có chủ ý, chẳng khác nào ba sinh vật hoàn toàn độc lập, trong khi sáu con người lạnh như băng chưa một giây rời khỏi Helena.

- Trời, một con Nghiệt Hồ ba đuôi! - Franky thốt lên, nhìn chăm chăm vào sinh vật mới xuất hiện, như thể đang quan sát món đồ quý giá nào đó.

*

Nghiệt Hồ là loài sinh vật huyền bí vô cùng quý hiếm, bản thân Helena cũng chỉ biết đến chúng qua những thông tin đọc được trong một cuốn sách của hội Vệ Nhân chứ chưa thật sự tận mắt chứng kiến như lúc này. Mà theo lời thầy Dmitri nói, thì cuốn sách đó cũng chỉ sao chép lại từ tài liệu cổ của tộc phù thủy, thực hư chưa có gì chứng thực. Bởi vậy, Helena và Jade không thể nhận biết ngay khi vừa nhìn thấy. Nếu không phải Franky đã có hàng chục năm làm công việc nghiên cứu trong hội Vệ Nhân thì có lẽ cũng khó có thể nhanh chóng xác định được con vật đối diện mình là Nghiệt Hồ. Vấn đề nằm ở chỗ, không chỉ là sinh vật hiếm, mỗi con Nghiệt Hồ còn mang trên mình rất nhiều loại nguyên liệu quý giá.

Theo ghi chép của các phù thủy, khác với loài hổ thông thường, Nghiệt Hồ không ăn thịt thú, mà chỉ săn các loài rắn, đặc biệt là những chủng rắn độc hoặc sở hữu năng lực bẩm sinh kỳ lạ. Bởi lẽ đó, mỗi bộ phận trên cơ thể Nghiệt Hồ đều có khả năng kháng độc cực cao, đồng thời cũng kháng lại được đa phần các loại ma pháp thông thường. Về mặt này, có thể coi Nghiệt Hồ chính là “phiên bản nâng cao” của Địa Long - dĩ nhiên là bề ngoài thì khác hẳn, nhưng về khả năng đặc biệt thì

tương đồng và cao hơn Địa Long rất nhiều.

Nhưng, không chỉ có thế, Nghiệt Hồ còn có những chiếc đuôi rắn ở phía sau. Nghe đồn, khi mới sinh ra, một con Nghiệt Hồ hoàn toàn không có đuôi. Chỉ khi ăn đủ lượng rắn nhất định, thì tại nơi vốn nên tồn tại chiếc đuôi mới mọc ra một thân rắn đầu tiên với khả năng tư duy bán độc lập. Thân này thuộc về loài rắn nào hoàn toàn phụ thuộc vào những gì trước đó con Nghiệt Hồ đã ăn. Sau đó, con Nghiệt Hồ cần phải săn được rất nhiều rắn thì những chiếc đuôi tiếp theo mới lần lượt mọc ra thêm, với số lượng tối đa là chín. Quan trọng hơn, mỗi một chiếc đuôi mọc sau sẽ mạnh hơn những chiếc đuôi trước đó; dĩ nhiên, khi số lượng đuôi rắn chỉ có hạn, thì thức ăn nạp vào sẽ trở thành chất bổ, khiến những chiếc đuôi mỗi lúc một mạnh hơn, thậm chí, đến cả cơ thể của Nghiệt Hồ cũng trở nên cường dũng khó lường. Truyền thuyết kể rằng, từng xuất hiện một con Nghiệt Hồ chín đuôi, thân dài hàng chục thước, có sức mạnh đến mức thừa sức săn được rồng.

Tất nhiên, quá trình trưởng thành của loài sinh vật này cũng chẳng dễ dàng gì. Chúng phải trải qua quá trình dài để cơ thể hấp thu được chất độc từ loài động vật mình đã ăn; và dĩ nhiên, quá trình ấy, số Nghiệt Hồ còn sống là rất ít. Số lượng càng lúc càng giảm dần khi mà, đa phần các chủng tộc có trí khôn đều ao ước săn bắt được, nhằm chiếm đoạt những nguyên liệu quý hiếm trên cơ thể chúng. Thế nên, dù chỉ được chạm trán một con Nghiệt Hồ ba đuôi, Franky cũng đã vui sướng vô cùng.

Ba chiếc đuôi, theo thứ tự là một con Thủy Tiên Xà vẩy đen, một con Nghịch Lân Xà vẩy trắng bạc, cùng một con Hỏa Độc Xà vẩy đỏ. Thủy Tiên Xà có khả năng bắn từ miệng ra những mũi tên nước, tương tự con Địa Long mà Helena đã giao chiến

mấy ngày trước, nhưng sức sát thương yếu hơn nhiều. Bù lại, trên mỗi mũi thủy tiễn lại chứa chất độc khiến cho con mồi tạm thời suy yếu. Nghịch Lân Xà không độc nhưng với bộ vảy hoàn toàn mọc ngược, nó có thể phóng vảy về phía đối thủ như loài nhím. Hỏa Độc Xà - đúng như tên gọi - có nọc mang độc tính cực mạnh, khiến cho nạn nhân cảm tưởng như đắm mình giữa biển lửa, chịu đau đớn cùng cực rồi mới chết. Ngoài ra, răng nanh của nó còn có khả năng hút lấy ngọn lửa hay nguồn nhiệt lượng, từ đó giúp cho nọc độc càng phát tác mạnh hơn. Chính Franky cũng có một cặp răng nanh Hỏa Độc Xà quý giá mà lão luôn đeo trên cổ. Có thể nói, mỗi một chiếc đuôi đang gắn trên mình con Nghiệt Hồ kia đều tích hợp rất nhiều nguyên liệu quý giá, chất lượng cao hơn hẳn so với việc thu thập rồi rạc từ những con rắn “đồng loại” thông thường.

*

- Helena, ta muốn cô giết chết con Nghiệt Hồ đó ngay lập tức!

Franky hét lên như ra lệnh, giọng phấn khích. Nhưng Helena không hề nhúc nhích, chỉ chăm chú dõi theo từng cử động của con Nghiệt Hồ vừa lao ra từ bụi cây đang bốc cháy. Nó găm lên, cùng lúc, chiếc đầu rắn màu đỏ ngả hồng về phía sau, miệng há ra, hút ngọn lửa vào hai cái răng nanh bén nhọn. Đến khi đám cháy hoàn toàn biến mất, chiếc đầu rắn màu đỏ mới ngẩng lên, rít dài, dường như chưa thỏa mãn với “bữa ăn” mà nó vừa thưởng thức. Đúng lúc này, Helena bắt đầu hành động.

Vừa bật người lao về phía trước, tay phải của Helena vừa nâng kiếm qua vai trái, chuẩn bị chém mạnh vào đầu con Nghiệt Hồ. Như đoán được ý đồ, con Nghiệt Hồ cũng lập tức ưỡn hai chân trước, đẩy toàn thân về phía sau, đồng thời cái đầu rắn

màu đen cũng há miệng ra, liên tiếp bắn ba mũi thủy tiễn vào ngực của đối thủ.

Helena nhanh chóng đổi tư thế, đưa kiếm chắn ngang phía trước, cản đường tiến của tên độc, trong khi toàn thân vẫn lao đến. Đòn tấn công bị chặn, con Nghiệt Hồ găm lên tức giận, đồng thời, một phần vảy màu ngân bạch trên chiếc đuôi Nghịch Lân Xà bỗng dựng lên, tách khỏi lớp thịt bên dưới, rồi đột ngột tủa ra - đúng nghĩa là một làn mưa dày kín vảy độc - che kín đường tiến lên của Helena.

Trước đòn tấn công tầm rộng, Helena không thể không tránh sang một bên. Trong lúc con Nghiệt Hồ còn chưa đoán được phương hướng của đối thủ, Helena đã nghiêng hẳn người, đạp mạnh chân vào một thân cây lớn, lấy đà bắn cả thân mình vọt thẳng lên, áp sát đối thủ khi mũi kiếm chĩa thẳng về phía trước.

Lúc này, chiếc đuôi Nghịch Lân Xà đã mất gần nửa số vảy, trong khi chiếc đuôi Thủy Tiễn Xà lại chưa kịp phục hồi năng lực công kích tầm xa, con Nghiệt Hồ bắt đầu nhún xuống với tư thế chuẩn bị vỗ mồi, trong khi ba chiếc đầu rắn giương lên cao hăm dọa. Khi còn khoảng chục bước là tiến vào tầm cận chiến, Helena bất ngờ buông tay, thả cho mũi kiếm đâm thẳng xuống khiến con quái thú trơ mắt ngơ ngác nhìn.

Đó là một hành vi thách thức! Con Nghiệt Hồ thật sự bị kích động. Nó găm lên điên cuồng và đầy tức giận, rồi búng mạnh người lên cao. Nhưng Helena đã nhanh hơn! Cô tung chân phải, đá mạnh vào chuôi kiếm. Như một mũi tên màu đen với kích thước khổng lồ, món vũ khí tùy thân của Helena phi thẳng đến đầu con Nghiệt Hồ, xuyên qua trán, ghim đầu nó xuống nền đất. Mọi thứ diễn ra nhanh đến mức thậm chí

không có đến một tiếng kêu gào của con mãnh thú vừa hứng đòn tử. Ba chiếc đuôi rắn - vốn sở hữu khả năng tự chủ nhất định - lúc này duỗi thẳng thân hình, hướng lên trời, rít lên đau đớn. Nhưng, đó là toàn bộ những gì chúng có thể phản ứng. Vài giây sau, cả ba thân rắn đã rũ xuống theo tấm thân khổng lồ của con vật mà chúng ký sinh bấy lâu nay, nằm dài trên cỏ, hoàn toàn mất đi sức sống.

Lúc này, Franky hăm hở chạy về phía xác con Nghiệt Hồ, tay luống cuống lục lọi bao da nhằm tìm kiếm con dao Hắc Ngọc mà lão chuyên dùng để phân tách nguyên liệu. Nhưng, Franky vừa chạy tới gần thì đã bị Helena tóm cổ áo lôi lại, giúp lão thoát khỏi một mũi tên năng lượng màu đen chỉ trong tích tắc. Không trúng mục tiêu, thứ pháp thuật đặc thù của tộc Elf rơi xuống mặt cỏ nơi Franky vừa đặt chân, tạo thành hố đất nhỏ, rộng chừng nắm tay người lớn, từ bên trong vẫn liên tục bốc lên từng đợt khói trắng.

*

- Những kẻ loài người không liên quan, hãy mau chóng rời khỏi nơi này!

Cùng với một giọng nam rắn rỏi vang lên, trên những tán cây xung quanh xác con Nghiệt Hồ cũng nhanh chóng xuất hiện gần chục thân hình thon dài, trên tay mỗi người đều đã nâng cung lên, sẵn sàng đánh phủ đầu. Người vừa nói cũng chính là kẻ đã bắn ra mũi tên nhằm vào Franky.

- Các người là ai? - Helena lạnh giọng hỏi, dù thực ra cô đã đoán biết về họ.

- Còn phải nói sao? Đây là rừng Białowieża do tộc Elf kiểm soát, và chúng ta chính là đội tuần tra đảm nhiệm công tác trị

an tại khu vực này! - Gã đội trưởng Elf cao giọng đáp. - Còn lũ con người các người, hãy mau chóng biến khỏi đây!

- Rời đi cũng được, nhưng bọn ta phải đem theo xác con Nghiệt Hồ này. - Chưa đợi Helena phản ứng, Franky đã lên tiếng trả lời.

- Nực cười! Nơi này là lãnh địa của tộc Elf, tất cả tài nguyên sinh trưởng tại đây, hiển nhiên cũng thuộc quyền sở hữu của tộc Elf. - Gã đội trưởng Elf lạnh lùng. - Chúng ta còn chưa truy cứu hành vi xâm phạm của các người, mà đã dám lớn giọng đòi hỏi. Tốt nhất là nhanh biến đi, trước khi ta đổi ý!

- Đừng có trát vàng lên mặt! Nơi này vẫn chưa phải lãnh địa của tộc Elf, mà rừng rậm âm u này cũng chẳng phải địa hình loài Nghiệt Hồ thích lưu lại. - Franky đốp lại, trong khi Helena chỉ im lặng nhủu mày quan sát. - Con Nghiệt Hồ này, vốn chỉ đi lạc vào đây mà thôi!

- Hừ! Nhìn các người dường như có quan hệ với hội Vệ Nhân? Nếu muốn ý kiến, thì cứ tới hội Vệ Nhân mà lý luận. Còn xác con Nghiệt Hồ này, ta đã nói rồi, nó thuộc về chúng ta!

Vừa nói, gã đội trưởng vừa ném đạn tín hiệu lên cao. Cùng với một tiếng rít chói tai, giữa thâm u rừng rậm đột ngột xuất hiện một đốm sáng đỏ chói.

- Chết tiệt, lại cái lý luận thói này! Bọn ta... - Franky nổi nóng, đang định nói tiếp nhưng bị Helena ngăn lại.

- Được rồi, Franky. Dầu sao lão cũng đâu cần những nguyên liệu này? - Helena lớn tiếng khuyên giải, rồi nhẹ giọng, thì thầm vào tai Franky. - Cùng lắm thì chúng cũng chỉ tốt hơn một chút so với số nguyên liệu mà hội Vệ Nhân có thể cung

cấp cho lão, phải không?

- Cô nói đúng, thế nhưng dù sao con Nghiệt Hồ này cũng là do chúng ta, không, do cô giết được, đám đó có quyền gì chiếm đoạt! Lại nói, gần chục tay tinh nhuệ tai... tộc Elf cũng chẳng đủ để thắng một con Nghiệt Hồ ba đuôi. - Franky vẫn chưa chịu bỏ qua.

- Thế nhưng, đang có ít nhất hai đội tuần tra tộc Elf nữa tiến về phía này! - Helena lạnh giọng đáp.

- Được rồi, các người đã bàn bạc xong chưa? Muốn chủ động rời đi, hay đợi chúng ta khống chế? - Gã đội trưởng Elf cao ngạo hỏi.

- Chúng tôi sẽ đi! - Helena đáp, nhìn thẳng vào mắt Franky, kiên quyết.

Nói xong, Helena cũng chẳng chần chừ thêm nữa, lập tức xoay người, nắm lấy tay Jade, kéo anh chàng đi theo hướng khác, tách xa khỏi ba nhóm tuần tra của tộc Elf.

Franky, dù vẫn tiếc nuối, nhưng cũng đành phải miễn cưỡng theo sau hai người đồng hành của mình, bởi lão hiểu, chưa chắc Helena đã chiến đấu nổi với gần ba mươi chiến binh tộc Elf, nhất là khi những kẻ họ vừa đối mặt có vẻ là nhóm tinh nhuệ.

Khi nhóm Helena vừa khuất bóng, gã đội trưởng Elf thu cung rồi phát tay ra hiệu cho thủ hạ trong khi mắt vẫn dõi theo về hướng nhóm con người vừa rời đi.

Chương XX

MÓN QUÀ CỦA THẦN

- C húc mừng đội trưởng Nox`Murdisto đã lập được công lớn! - Gã đội phó nịnh nọt.

- Nox`Svingulo, đừng có lẻo mép, mau cho người giải quyết xác con Nghiệt Hồ đó đi! - Đứng trên tán cây, Nox`Murdisto đáp, ánh mắt vẫn chăm chú quan sát mọi cử động của các thành viên trong đội.

- Đội trưởng, sao vừa nãy ngài lại để bọn họ đi dễ dàng như vậy? - Một gã đội phó vừa tới nơi, cất tiếng hỏi.

Gã đội trưởng vẫn dõi theo mọi cử động của những người quanh mình, khẽ liếc về hướng mà ban nãy nhóm Helena rời đi, cười lạt rồi trả lời.

- Người nói ba kẻ vừa rồi hả Nox`Kuiristo? Các người tới muộn nên không thấy, chú ta đã tận mắt chứng kiến một tên trong số đó dễ dàng đánh bại con Nghiệt Hồ ba đuôi kia chỉ với một thanh kiếm. - Nox`Murdisto nghiêm túc nói. - Chỉ riêng cô ta cũng đã là đối thủ đáng gờm rồi!

- Thế nhưng mà, nếu tính cả đội của Nox`Svingulo, chúng ta có tới gần ba mươi chiến binh. Dù mạnh đến đâu, cũng khó có thể toàn mạng trước chiến thuật mưa tên của tộc Elf chúng ta

chứ? - Nox`Kuiristo thắc mắc.

- Nhưng nếu vậy thì chúng ta cũng đâu tránh khỏi tổn thất! Mạng của lũ người thấp kém đó, không thể sánh với mạng những chiến binh tộc Elf chúng ta. - Nox`Murdisto giải thích bằng vẻ điềm tĩnh của mình. - Thế nên, nếu có thể ép cho chúng chủ động rời đi, thì lý nào ta lại đi khai chiến.

- Đội trưởng, nhưng để đám người đó đi dễ dàng như vậy, có vẻ cũng không giống phong cách thường ngày của ngài? - Nox`Svingulo thắc mắc.

- Nong cạn! - Nox`Murdisto có vẻ bắt đầu mất kiên nhẫn. - Thứ nhất, ưu tiên hàng đầu của ta lúc này là xử lý cái xác con Nghiệt Hồ kia, rồi nhanh chóng mang nguyên liệu về dâng lên Trưởng lão linh thiêng. Lũ người non kém, thiếu hiểu biết kia không thể hiểu hết giá trị của con Nghiệt Hồ này. Bọn chúng chỉ nghe về những truyền thuyết mà chưa từng được kiểm chứng; nhưng với tộc Elf chúng ta thì gân của nó lại là nguyên liệu tuyệt hảo để chế tạo dây cung.

- Đội trưởng nói không sai! - Nox`Kuiristo tán đồng.

Có vẻ, gã đội trưởng này không phải kiểu thích xu nịnh, thế nên, khi nghe những lời tán thưởng trơ trẽn này, gã chỉ cười khẩy rồi thủng thỉnh đáp, ra vẻ am tường và cũng đầy khinh bỉ, cho chính cộng sự của mình.

- Thứ hai, thả ba kẻ đó đi, chưa hẳn đã không phải là trùng phạt. - Nox`Murdisto hơi ngừng lại, rồi giải thích tiếp. - Theo ta quan sát, đám đó có lẽ đang trên đường tới chỗ con tiểu hồ ly gian xảo.

- Con tiểu hồ ly gian xảo? Ý đội trưởng nói là vợ của

Nox`Mortinta? Thế nhưng, chẳng phải ngài đã... -
Nox`Kuiristo tỏ ra bất ngờ, định hỏi thêm nhưng lại bị
Nox`Murdisto ra hiệu ngăn cản.

- Các người biết là được rồi, không cần nói thẳng ra. Dù sao,
chuyện đó cũng chẳng về vang gì.

- Thuộc hạ hiểu! Vậy theo ý đội trưởng, cứ để bọn họ tìm thấy
những gì còn sót lại? Thế thì chúng ta có cần thiết phải đi theo
để xem phản ứng của chúng khi thấy đồng tro tàn bên trong
căn nhà đó hay không? - Nox`Kuiristo dò hỏi.

- Như ta đã nói, hiện giờ quan trọng nhất là xác con Nghiệt
Hổ. Còn mấy chuyện nhỏ nhặt liên quan tới lũ người thấp
kém, có thể khi rồi rã thì ta còn chút hứng thú, chứ lúc này... -
Vừa nói, Nox`Murdisto vừa suy nghĩ. - Thôi, cứ để bọn chúng
đùa giỡn với nhau đi!

- Thuộc hạ hiểu! - Nox`Kuiristo và Nox`Svingulo đồng thanh
đáp, rồi cùng nhau rời khỏi tán cây để đốc thúc những thành
viên đang bận rộn mổ xẻ dưới chân.

*

Im lặng bao trùm. Trong phiến rừng u tối chỉ còn vang lên
tiếng bước chân dẫm trên nền lá khô - vội vã nhưng cũng đầy
thận trọng - khiến bầu không khí càng trở nên nặng nề.

- Helena! - Sau hơn một tiếng di chuyển trong im lặng, Franky
bỗng dừng chân, lên tiếng gọi.

- Ông muốn nói gì? - Helena chậm chậm quay người lại, nhẹ
giọng hỏi.

- Vừa rồi, sao cô lại chủ động rút lui dễ dàng như vậy? - Franky

chất vấn.

- Tôi đã nói rồi, ba đội tuần tra, hai mươi bảy chiến binh tộc
Elf, số lượng đối thủ như vậy là quá nhiều. - Helena đáp. - Mặc
dù có thể tự bảo vệ được chính mình, nhưng tôi còn phải lo
cho cả ông và Jade nữa.

- Ta hiểu điều đó, nhưng cô cũng biết ta còn có thứ này. -
Franky vừa nói, vừa lắc lắc một tấm mẽ dày bảo hộ. - Với tốc
độ và sự nhạy bén mà cô thể hiện trong trận chiến với con Địa
Long biến dị và cả con Nghiệt Hổ ban nãy nữa, ta tin chắc cô
mạnh hơn đám tai dài ẻo lả đó!

- Ông tin chắc? - Helena mĩa mai.

- Đừng tưởng ta không biết từ trước tới giờ, cô chưa khi nào sử
dụng hết sức mạnh của mình, kể cả lần đối mặt với con Địa
Long biến dị. - Franky cười ranh mãnh, rồi lập tức chuyển
giọng nghiêm túc. - Cho dù không thể chiến thắng, nhưng
cũng không quá khó khăn để tạo thế cân bằng. Mà chỉ cần vậy,
chúng ta cũng không phải nhục nhã rời đi như vừa rồi.

Helena nhìn thẳng vào mắt Franky, nói từng từ, một cách
chậm rãi nhất có thể, để thể hiện hết sự khó chịu về lòng tham
không đáy của lão trước những báu vật hăm he giành được từ
công sức, thậm chí là từ máu của người khác.

- Thừa nhận là nếu không phải lo cho ông và Jade thì tôi đủ
khả năng đối phó với ba nhóm tuần tra tộc Elf đó. Thế nhưng,
chả có cuộc chiến nào lại không đổ máu cả. Mà, một khi đã có
máu đổ, ông nghĩ hành trình tiếp theo của chúng ta còn thực
hiện được không?

- Vậy cô cũng chưa quên cách mà chúng ta đã dễ dàng giết

chết đám Quạ Ba Mắt mới cách đây không lâu chứ? Nếu cần thiết, ta có thể hy sinh thêm một viên Tinh Thể Đa Trọng nữa. Khi đó, một chiến binh mạnh mẽ như cô sẽ thu được lợi thế mang tính quyết định trước đám tai dài chỉ thích cắn trộm từ xa kia.

Không thể phủ nhận rằng, đồng hành cùng Franky trong đơn hàng này là một điều khá thú vị với Helena; bởi không nhiều người có nhiều “đồ chơi” như lão. Quả thật, lão không hề hổ danh là một nhà khoa học vĩ đại mà đội Vệ Nhân may mắn có được trên con đường kiếm hãm, chinh phục sinh vật huyền bí. Nhưng tình thật, Helena cảm thấy tởm lợm trước sự khát máu và bất chấp của lão. Với Franky, mạng sống của bất kỳ sinh vật nào - kể cả con người - cũng chẳng đáng gì nếu món đồ lão nhận được đáng để liệt vào hàng quý hiếm, phục vụ những đợt thử nghiệm bệnh hoạn của mình.

- Ông đang gợi ý tôi giết chết gần ba mươi chiến binh tộc Elf vừa rồi? - Helena lạnh giọng chất vấn.

- Dù sao thì việc tiến vào rừng Białowieża cũng chỉ là đánh cược vận may mà thôi. Nói thật, cho tới bây giờ ta cũng cảm thấy hơi nản chí. - Franky thản nhiên đáp, rồi nhấn từng từ một. - Nhất là khi, bản thân ta năm lần bảy lượt phải cúi đầu trước đám tai dài khốn kiếp đó!

- Ông nghĩ đang lừa trẻ con sao? - Helena bỗng cười lớn, rồi nói bằng giọng mỉa mai. - Nếu giết chết thành viên tộc Elf mà đơn giản như vậy, thì hẳn ông cũng chẳng chịu nhận nhiệm tới tận bây giờ.

- Cô nói vậy là ý gì? - Franky nhú mày hỏi lại.

- Ý gì sao? Một nhà nghiên cứu “lão thành” như ông, hẳn phải

nghe tới truyền thuyết về Cây Mẹ của tộc Elf chứ? Chỉ ít là từ lúc lên kế hoạch xâm nhập rừng Białowieża, chắc hẳn Balzac phải nói ra điều ấy, đúng không “ngài” Franky?

Helena thật sự đã khắc từ “ngài” vào mặt lão già khốn kiếp đang khinh khỉnh trước mặt cô, nhưng có vẻ thái độ ấy chẳng hề khiến Franky khó chịu vì cảm thấy bị coi thường, ngược lại, lão bình thản cười và bình thản đáp lời.

- Ông bạn cũ của ta có vẻ đã dạy dỗ cô rất tốt nhỉ? Thế nhưng mà, hẳn Dmitri cũng phải nói rõ, đa phần những chuyện đó chỉ là truyền thuyết, hoàn toàn chẳng có cơ sở gì để tin vào điều đó cả?

- Tất nhiên, thầy Dmitri đã dạy tôi và Jade tất cả những gì thầy nghĩ là cần thiết, bao gồm cả việc không thể quá tin tưởng vào những thứ mơ hồ. Thế nhưng, niềm tin của tôi đặt vào truyền thuyết Cây Mẹ, cũng chỉ ngang với niềm tin mà chính bản thân ông đặt vào nó mà thôi!

- Cô đang ám chỉ điều gì?

- Chẳng phải quá rõ ràng sao? Ông muốn tôi giết chết thành viên tộc Elf, trong khi chính mình chỉ xung phong sử dụng một viên Tinh Thể Đa Trọng để kiểm chế, và chỉ thế mà thôi. - Helena lạnh giọng mỉa mai. - Làm như vậy, chẳng phải là do ông cũng sợ tay mình dính máu tộc Elf hay sao!

Từ nãy đến giờ, Jade vẫn lặng im đứng cách một đoạn quan sát cuộc hội thoại giữa Helena và Franky, hoàn toàn không có bất kỳ động thái nào. Nhưng đến câu nói này của Helena thì rõ ràng mặt Jade biến sắc – đầu chỉ thoáng qua và ngay lập tức trở lại bình thường - chứng tỏ, cậu cũng tin vào truyền thuyết mà Helena vừa nói; cũng như thừa nhận việc Franky muốn

mượn tay Helena để giết tộc Elf là điều đáng khinh vô cùng.

- Ta nên nghĩ đó là suy nghĩ của một con người vốn luôn cẩn trọng, hay là của một kẻ chưa thôi nghi ngờ ta? - Franky không giải thích mà trầm giọng hỏi lại.

- Có lẽ là cả hai... - Helena thần nhiên đáp. - Dù sao đi nữa, ông cũng không phủ nhận những điều tôi vừa nói.

- Dù ta phủ nhận thì cô cũng sẽ không tin, bởi mọi chuyện đã quá rõ ràng rồi. - Franky nhún vai. - Nhưng phải công nhận một điều, từ trước tới nay, ta vẫn quá coi thường cô và ông bạn cũ Dmitri.

- Tuân thủ theo lời hứa ban đầu, tôi sẽ không tính toán với ông nữa. Tuy nhiên, tôi cũng nhắc ông hiểu rõ một điều, kẻ như ông không xứng đáng gọi tên thầy Dmitri...

Câu chuyện đột ngột dừng lại. Helena im bật. Vừa có tiếng cành cây gãy ở bụi cây phía xa. Rất nhỏ!

Suốt hơn mười năm qua, bên cạnh nhiệm vụ bảo vệ con người, đội Vệ Nhân vẫn miệt mài tìm hiểu về những loài sinh vật huyền bí mới xuất hiện, nhằm tìm phương pháp ứng phó tốt hơn. Nhưng, mặc dù đã thu thập được rất nhiều thông tin đắt giá thì tộc Elf vẫn luôn là một bí ẩn với họ, dù Balzac - đội trưởng đội Vệ Nhân giám sát tộc Elf - cùng thủ hạ không bỏ qua một thủ đoạn nào hòng thu thập thông tin.

Vốn dĩ, việc thu thập thông tin tình báo không hề đơn giản, nhất là khi đối thủ đã cố tình cô lập nhóm mình trên một hòn đảo, chủ động ngăn chặn mọi nỗ lực tiếp cận của các sinh vật

ngoại lai. Và tộc Elf thì chưa khi nào chào đón thành viên đội Vệ Nhân đặt chân lên đảo Lục Bảo. Nhưng, với những người uyên bác như thầy Dmitri thì sự thật không chỉ có thế, bởi nếu quyết tâm, đội Vệ Nhân thừa khả năng bí mật bắt giữ cả một đội tuần tra tộc Elf về thẩm vấn. Sau nhiều năm theo dõi, ít nhất đội Vệ Nhân cũng biết rằng, chiến binh tộc Elf thường xuyên tử nạn khi giao chiến với những sinh vật huyền bí khác; và tổ chức một cuộc bắt bớ bí mật, tạo ra những dấu hiệu của một cuộc chiến để cả tộc yêu tinh không hồ nghi về sự mất tích của một nhóm tuần tra dĩ nhiên không quá khó với nhóm những Vệ Nhân có đầu óc. Vậy thì vì sao một kẻ hiếu chiến như Balzac lại kiên trì theo dõi mọi động tĩnh của tộc Elf mà chưa từng hành động? Câu trả lời, chính là Cây Mẹ.

Theo ghi chép trong những cuốn sách cổ của tộc phù thủy, xa xưa, tộc Elf như ngày nay không hề tồn tại, mà thay vào đó là một chủng tộc hoàn toàn khác - Thánh Thị. Họ là những bề tôi thân tín nhất của Thần, mang theo mình món quà bất tử, sở hữu vẻ ngoài thanh tú với làn da trắng như tuyết, cặp con ngươi bạch sắc, đôi tai dài nhọn cùng sự cao ngạo thấm vào tận linh hồn. Nhưng rồi, chẳng biết vì sao, Thần biến mất, chỉ còn tộc Thánh Thị lưu lại trên thế gian. Từ đó, tộc Thánh Thị cũng không còn khả năng bất tử nữa, dù cho thân thể của họ vẫn lão hóa chậm hơn rất nhiều so với các giống loài khác.

Những tưởng, sự trường thọ là món quà được Thần ban thưởng vì sự phục vụ tận tụy hàng nghìn năm qua, không ngờ, cùng với thời gian, tộc Thánh Thị đã nhận ra mặt trái của món quà đó. Bởi thân thể của họ chỉ được trường thọ, nhưng linh hồn lại trường tồn mãi mãi. Sau khi chết đi, linh hồn của thành viên tộc Thánh Thị không hề biến mất như những giống loài bình thường khác, mà tiếp tục lưu lại trên thế gian, muôn đời vất vưởng, vật vờ cảm nhận sự lạnh lẽo, cô độc bên

ranh giới giữa đôi bờ sống - chết. Bởi vậy, với tộc Thánh Thị, món quà quý giá đó chẳng khác nào một lời nguyện.

Và, trong nhiều năm sau đó, thành viên tộc Thánh Thị đã thử rất nhiều cách để hóa giải “lời nguyện”. Có những khi bị thôi thúc mãnh liệt bởi mong muốn mau chóng thoát khỏi tình cảnh đọa đày đó, nhiều người đã bất chấp tất cả, dần dần đánh mất bản ngã của chính mình. Hậu quả cũng rất rõ ràng - mỗi lần mạo hiểm thất bại, tộc Thánh Thị lại phải trả một cái giá tương ứng. Dòng máu vàng kim được Thần ban tặng - dạng huyết thống đặc biệt đại diện cho vô vàn khả năng kỳ lạ - dần biến thành sắc đỏ tươi như những sinh vật tầm thường khác mang sự sống ở hành tinh này. Một nửa số thành viên của họ, đôi con người đã chuyển thành màu đen u tối. Giống loài cao quý ngày nào đứng trước nguy cơ tuyệt diệt; nhưng đây chưa phải là điều tệ hại nhất, thứ tệ hại hơn hết chính là sự biến chất, đánh mất vẻ thanh cao thần thánh của tộc mình.

Đúng lúc ấy, tộc Thánh Thị vô tình đặt chân lên một hòn đảo vô danh cằn cỗi nằm lơ lửng giữa biển khơi. Ngoại trừ cây cổ thụ to lớn với tán lá dương như vươn tới tận trời xanh, cùng phần thân hàng nghìn người ôm không xuể, thì không một sinh vật nào duy trì được sự sống ở đây. Điều đặc biệt nữa là, cây lạ này dường như có ý thức riêng, và sở hữu khả năng giao tiếp bằng tâm linh đủ để nói cho tộc Thánh Thị biết về sự thần kỳ của nó - cây Elfvysrt, một tạo vật chưa hoàn chỉnh của Thần, với từng thớ gỗ đỏ tươi có khả năng tạm thời thay thế cho thân thể của những linh hồn bơ vơ giữa thế gian. Dường như, Thần muốn dùng loại thực vật kỳ lạ này để ban thưởng sự trường tồn linh hồn cho thủ hạ đã ngã xuống của mình - những kẻ thấp kém mà rất lâu trước đây luôn cảm thấy ghen tỵ với món quà bất tử chủ nhân của họ đã trao cho tộc Thánh Thị.

Dẫu thế, mọi phép màu luôn phải được đổi lại bởi một cái giá nào đó, và chẳng phải ngẫu nhiên mà cuối cùng tạo vật của Thần lại chưa từng được bất kỳ ai biết tới, kể cả tổ tiên tộc Thánh Thị. Để tiếp tục sống sót và trưởng thành, cây Elfvysrt cần phải hấp thụ năng lượng sinh mệnh cùng linh hồn của những sinh vật sống khác. Sức mạnh của năng lực này nếu kéo dài sẽ đủ để đem lại sự diệt vong cho tất cả mọi giống loài; bởi thế, Thần đã đặt cây Elfvysrt trên hòn đảo nằm lơ lửng giữa biển khơi, trở thành một khu vườn địa đàng tách biệt hoàn toàn khỏi lục địa nơi ngàn vạn loài sinh vật khác đang sinh sống. Và nơi đây trở thành nơi an nghỉ lý tưởng cho linh hồn những bề tôi trung thành đã hy sinh cho mục đích của chủ nhân.

Một số phận hoàn hảo cho tất cả, tới khi Thần biến mất. Khu vườn địa đàng của cây Elfvysrt không còn nhận được nguồn năng lượng duy trì, khiến cho nó chẳng còn cách nào khác ngoài việc tiếp tục hấp thụ toàn bộ sự sống và những linh hồn tồn tại xung quanh, dần biến nơi này thành một hòn đảo chết. Chỉ một thời gian nữa thôi, nếu không có phép màu nào xuất hiện thì chính cây Elfvysrt cũng sẽ chết khô, bởi nó phải gánh chịu một vận mệnh bi thảm chẳng khác nào tộc Thánh Thị. Nhưng, vòng xoay của số phận đã dẫn những kẻ bị lãng quên này đến với nhau, để mà cùng tìm ra cách giúp cho chủng tộc mình tiếp tục tồn tại.

Dựa vào vốn kiến thức còn lưu lại từ thời kỳ làm bề tôi cho Thần, vài trăm thành viên cuối cùng của tộc Thánh Thị đã thực hiện một nghi lễ cổ xưa nhằm liên kết linh hồn của họ với cây Elfvysrt, từ đó giúp cho bản thân và con cháu đời sau thoát khỏi “lời nguyện” vẫn luôn đeo bám. Đồng thời, để đảm bảo tương lai ổn định của giống loài mình, và cũng là hành động trả ơn, toàn thể tộc Thánh Thị thể với anh linh tổ tiên đã

khuất, rằng sẽ muôn đời coi hòn đảo này là nhà, nuôi dưỡng những sinh mệnh khác làm vật hiến tế thường xuyên cho cây Elfvsrt, và khi cần thiết, còn tình nguyện dâng máu thịt của chính mình. Rất nhiều năm qua đi, tộc Thánh Thị đã dần bỏ lại sau lưng quá khứ làm bề tôi cho Thần và đổi hẳn tên thành tộc Elf, còn cây Elfvsrt vốn luôn tồn tại trên vùng đất quê hương thì được bọn họ tôn thành Cây Mẹ.

Ngoài ra, sự liên kết dài lâu về mặt linh hồn đã khiến cho cả tộc Elf lẫn Cây Mẹ thay đổi. Dù từ lâu chẳng còn dòng máu vàng kim thần thánh chảy trong huyết quản, nhưng tộc Elf lại được thiên phú cho pháp thuật cực cao từ khi mới lọt lòng - đặc biệt là những thành viên có con người màu xanh lục. Họ chính là những Elf Hoàng Tộc danh giá, nắm quyền hành lớn trên đảo Lục Bảo.

Còn Cây Mẹ, nhận được sự chăm sóc tận tình của tộc Elf, cũng nhiều lần đơm hoa kết trái. Nhưng, bên trong từng quả chín mọng ấy không phải phần thịt quả thơm ngon mọng nước, mà là khởi nguyên cho nhiều dạng sống hoàn toàn mới, được sinh ra nhằm phục vụ đáng tạo hóa của chúng - Cây Mẹ và tộc Elf. Loài Bướm Đoạt Hồn mà nhóm Helena nhiều lần chạm trán, cũng là một sinh vật trong số đó.

Hẳn nhiên, cả tộc phù thủy và đội Vệ Nhân đều chẳng tin câu chuyện hoang đường ấy, nhất là khi nó đề cập tới một đối tượng siêu nhiên được xưng là Thần, với khả năng ban cho những sinh vật khác món quà bất tử. Đa phần mọi người đều cho rằng, đây đơn giản chỉ là cách mà tổ tiên tộc Elf xưa kia tự đề cao nguồn gốc giống loài mình, bởi chủng tộc nào mà chẳng tự thần thánh hóa bản thân như vậy!

Dẫu thế, giống như thầy Dmitri đã nhiều lần nhắc nhở, dù

một truyền thuyết có hoang đường đến đâu, thì cũng đừng bao giờ xem nhẹ những gì được đề cập đến, bởi nó có thể ẩn chứa một mảnh ghép sự thật nào đó.

Giống như, dù có như thế nào thì mặt trời vẫn luôn mọc ở đằng đông!

*

Lần đầu tiên đi thuyền tiếp cận đảo Lục Bảo, chính thầy Dmitri cũng đã giật mình khi mà thứ đầu tiên xuất hiện trong tầm mắt của người không phải đường bờ biển mà là một tán cây khổng lồ xanh muốt như mọc lên từ dưới mặt nước cuối chân trời. Tuy rằng khi đó, tộc Elf chỉ tiếp đón phái đoàn đội Vệ Nhân trong một túp lều dựng tạm ngay trên bãi cát vàng cách chẳng xa tầm với của những con sóng bạc đầu, thế nhưng từng đó cũng đủ để thầy Dmitri khẳng định một điều, trên đảo Lục Bảo, thật sự có loài thực vật kỳ lạ gọi tên là Cây Mẹ.

Bản thân tộc Elf, tự cao như bọn họ vốn luôn vậy, cũng chẳng buồn nhắc tới truyền thuyết về giống loài mình với những thành viên đội Vệ Nhân. Bởi, trong mắt họ, có lẽ con người cũng chỉ là một trong số vô vàn sinh vật thấp kém sống trên thế gian, không cao cấp hơn bao nhiêu nếu so sánh với con muỗi, con ruồi; mà đã bị đánh giá thấp kém thế thì rõ ràng họ không nên biết về những điều cao quý, hay nói đúng hơn là không xứng đáng được nghe. Điều duy nhất họ nhắc đến là nguyên do vì sao những Elf Hoàng Tộc lại nhận được sự tôn sùng tuyệt đối từ đồng loại.

Theo đó, dù được ban cho cặp mắt màu xanh lục từ khi mới sinh ra, nhưng điều đó cũng chỉ đồng nghĩa với việc, họ có tiềm năng để trở thành một chiến binh ưu tú. Đối với giống

loài đã quá quen với hòa bình như tộc Elf, vũ lực chưa bao giờ bị xem nhẹ, nhưng cũng chẳng phải thứ đáng để dành cho quá nhiều sự quan tâm. Vì vậy, điều khiến cho các Elf Hoàng Tộc trở nên đặc biệt, không phải là chuyện họ có thể xuất sắc trong chiến trận, mà chính là việc họ có thể kết nối với linh hồn của những đồng loại đã chết, giờ đang tận hưởng sự vĩnh hằng giữa từng thớ gỗ đỏ tươi bên trong thân thể Cây Mẹ thiêng liêng.

Nói cách khác, bất kỳ thành viên Elf Hoàng Tộc nào, chỉ cần đã trải qua nghi lễ Kết Nối truyền thống vào ngày trăng tròn đầu tiên từ khi mới chào đời, thì sẽ chẳng bao giờ thật sự chết đi. Họ có thể truyền thông tin về đảo Lục Bảo trong trường hợp bị sát hại - tất cả mọi thông tin, nghĩa là có cả phần liên quan đến kẻ thù đã gây ra cái chết ấy.

Truyền thuyết ấy có hoang đường hay không, bản thân Helena không thể khẳng định. Nhưng nếu như thầy Dmitri đã nói, không có câu chuyện nào lại không có một phần nền tảng sự thật, vậy thì, tốt nhất là không nên chủ quan. Năng lực hiện tại của bản thân không cho Helena quyền được hoài nghi!

*

- Helena, cô lại làm sao nữa vậy? - Thấy Helena ngừng nói, Franky nhíu mày hỏi.

- Chúng ta đang bị theo dõi! - Helena lớn tiếng đáp, như cố tình để cho kẻ đang trốn ở xa nghe rõ.

- Lại là đám tai dài? - Franky tỏ vẻ khó chịu. - Chúng ta đã chủ động rút lui, mà bọn chúng vẫn chưa chịu từ bỏ ý đồ?

- Có vẻ không phải là tộc Elf. - Helena đáp, rồi quay đầu sang hướng bụi cây vừa phát ra tiếng động. - Dù sao thì kẻ đó giờ cũng đã rời khỏi đây rồi.

Nhưng, khi mà Franky vẫn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì Helena lại một lần nữa khựng người lại. Rồi, chẳng hề có dấu hiệu báo trước nào, cô tung người về phía bụi cây đằng xa, quyết tâm truy đuổi kẻ vừa cả gan theo dõi mình.

- Jade, cậu và Franky cố gắng bám sát!

Tiếng Helena vọng lại giữa phiến rừng.

Helena không thích cảm giác bị người khác nhìn trộm. Đã hơn ba tháng trôi qua kể từ khi cô nhận đơn hàng của Franky, cùng lão tiến vào khu rừng Białowieża u tối - một khoảng thời gian đủ dài để cô tin rằng chẳng kẻ nào còn hứng thú mà theo dõi mình.

Hẳn nhiên, đó không thể là thành viên tộc Elf, hay bất kỳ sinh vật kỳ quái nào khác mà giống loài tinh khôn này có thể điều khiển. Bởi mới gần một tiếng trước, nhóm Helena đã chạm trán với một đội tuần tra tộc Elf. Vì lẽ đó, lúc phát hiện ra có kẻ lẩn trốn trong bụi cây, cô đã không tấn công ngay, chỉ lớn tiếng cảnh báo để đối phương biết lộ mà chủ động rút lui. Và, kẻ đó thật sự đã làm như Helena muốn.

Dày dạn kinh nghiệm chiến đấu, Helena hiểu rõ đây không phải lúc đuổi theo, vì chẳng ai biết trước, liệu có một cái bẫy nào đang chờ đón không. Nhưng, tiếng bước chân mỗi lúc một xa kia đem lại cho cô cảm giác vô cùng thân thuộc. Và, cô cần phải hành động thật nhanh, trước khi tất cả rơi vào tình

lặng!

Chương XXI

FITZGERALD

Càng truy đuổi, Helena càng tin chắc, kẻ đang chạy trốn là một người mà cô từng quen biết. Và, người ấy, đang nắm giữ một bí mật nào đó - một bí mật rất quan trọng đối với Helena. Đôi khi, cảm giác là thứ đáng tin nhất trong cuộc đời mà con người có thể vin vào để tiến tới phía trước, dầu không thật sự biết, con đường ấy rồi sẽ dẫn mình đến đâu. Vì lẽ đó, chỉ cần còn nghe thấy tiếng bước chân vội vã đang ngày một lùi xa của Jade vọng lại từ phía sau - nghĩa là còn chắc chắn cậu ấy an toàn và còn đuổi theo mình - thì cô vẫn không giảm tốc độ. Còn đơn hàng bảo vệ Franky, giờ phút này, đã chẳng còn tồn tại trong tâm trí Helena nữa rồi.

Dầu vậy, cũng phải tới tận khi những tia nắng yếu ớt cuối cùng cố xuyên qua lớp mây mù u ám trôi nổi trên bầu trời rừng Białowieża thì Helena mới bắt kịp mục tiêu. Mà, thật ra là, kẻ này giờ vẫn trốn chạy đã chủ động dừng bước. Trước mắt Helena là một bóng lưng quen thuộc - thân hình cao gầy mảnh mai, nhưng lại tạo cảm giác ương ngạnh, mái tóc dài đen nhánh xõa ngang eo. Helena lục lại trí nhớ; nhưng như có một lớp sương mù bao phủ, cô không sao mường tượng ra được bóng hình quen thuộc nào đó trong ký ức trùng khớp với bóng dáng người đang đứng trước mặt mình.

Đã có lúc, Helena định hỏi, nhưng một linh cảm rất lạ nhắc cô nên kiên trì, rồi chuyện gì đến sẽ đến, khi mọi thứ đã sẵn sàng, bức rèm bí mật sẽ được hạ xuống. Thế nên, dầu cách mục tiêu không xa mấy, cô vẫn tiếp tục đứng đó, trong lặng yên và đợi chờ.

Vừa suy nghĩ mông lung, Helena vừa quan sát xung quanh. Đến tận lúc này, cô mới giật mình nhận ra, chẳng biết mình đã rời khỏi rừng rậm từ lúc nào. Giờ đây, cô đang đứng trên đồi cỏ cao xanh mướt, chính giữa là căn nhà gỗ cũ kỹ, hoàn toàn trống trải.

Nhìn căn nhà ấy, trong lòng cô bất giác dâng lên một cảm giác thê lương, tựa như đó là nơi đã từng diễn ra một bi kịch vô cùng thảm khốc khiến cho những linh hồn còn lưu nhiều tiếc nuối chẳng thể hóa giải được. Nhưng, ảo giác kỳ lạ đó không kéo dài lâu, bởi tiếng bước chân nặng nề của Jade và Franky đã tiến lại rất gần, báo trước cho sự xuất hiện dĩ nhiên sẽ đến của hai thân hình mệt mỏi rã rời trên mô đất cao ở bên rìa bãi cỏ.

- Mọi người cũng đã tới hết rồi. - Như có thể nhìn rõ mọi việc ở phía sau, người kia bỗng lên tiếng, để từng điểm âm thanh vô cùng quen thuộc rót sâu vào tâm trí Helena.

- Nói đi, cô là ai? - Tới tận lúc này, Helena mới khẳng định chắc chắn, người đang nói chuyện với mình là một phụ nữ.

- Em thực sự không nhận ra chị sao? - Người đó vẫn không quay lại mà chỉ hỏi Helena bằng giọng thoáng vẻ oán trách.

- Tôi cảm thấy cô rất quen thuộc. - Helena thừa nhận. - Thế nhưng tôi không thể nhớ ra cô thật sự là ai.

- Vậy ư? - Người đó nhẹ giọng, dường như đang tự hỏi chính

mình.

- Đúng thế! - Helena khẳng định.

- Vậy còn hai người thì sao? Jade? Ngài Franky? - Người đó tiếp tục hỏi mà không hề quay lại, giọng điệu có phần chế nhạo khi nhắc tới tên của Franky.

Thêm một chút lặng yên nữa, có vẻ là ngập ngừng, bối rối và cả bất ngờ; rồi cũng có tiếng người đáp lại, là Jade.

- Tôi cũng cảm thấy cô rất quen, nhưng không thể nhớ nổi đã từng gặp ở đâu. - Jade thành thực đáp.

- Hừ! Ta không nghĩ mình lại quen biết một kẻ lén lút lút lút như cô! - Franky cáu kỉnh.

- Thật vậy sao, ngài Franky? - Cô gái lạ bật cười.

Rồi thêm một chút nữa, người ấy mới từ từ quay lại, để lộ rõ ra từng đường cong cơ thể bên dưới lớp vải thô màu xám, khuôn mặt vẫn giấu sau chiếc mặt nạ với hoa văn trắng đỏ kỳ dị.

- Hả, cô là... - Franky giật mình.

Có vẻ như Franky vừa định gọi ra một cái tên nào đó, nhưng lại bị đối phương ra hiệu yên lặng, dẫu chỉ là một cái nheo mắt và một cái lắc đầu rất khẽ, nhưng lại có sức nặng lạ lùng buộc lão phải làm theo. Và, thật kỳ lạ, lần này, lão già vốn vô cùng khó tính, ưa gây sự ấy lại thật sự ngừng lời.

- Thành viên đội giám sát tộc Elf? - Helena tiếp lời, nhưng trong giọng nói càng lộ rõ vẻ nghi hoặc, bởi cô thật sự không nhớ nổi mình có quen biết với ai thuộc nhóm này.

- Đã từng như thế. Hiện giờ thì không. Chẳng phải em cũng như vậy đó sao, Helena? - Vừa nói, người kia vừa chậm chậm gỡ mặt nạ xuống.

- Chị Fitz? - Âm thanh nghẹn ngào. Đã lâu lắm rồi, cô không còn được gọi lên cái tên thân thuộc ấy nữa.

Sự đặc biệt của Helena và Jade vốn không phải là điều bí mật trong đội Vệ Nhân. Bởi thế, dù được nuôi dưỡng với tình thương yêu vô bờ bến của thầy Dmitri thì hai người vẫn luôn cảm thấy có một bức tường ngăn cách vô hình giữa mình với những Vệ Nhân khác; dù sao thì, sự thật là họ rất khác những thành viên của đội Vệ Nhân mà. Dẫu vậy, vẫn tồn tại một số ngoại lệ - vẫn có vài người bạn mà Helena tuyệt đối tin tưởng, có thể yên tâm kể vai sát cánh trong chiến trận, như Josh, Agatha, hay Fitzgerald chẳng hạn.

Tương tự Helena và Jade, Fitzgerald cũng từng là một đứa trẻ mồ côi, được nuôi dưỡng bởi lão Alfonz - đội trưởng đội săn Người sói đầu tiên, cũng là người có chung quan điểm với thầy Dmitri trong việc gìn giữ hòa bình thế giới. Có lẽ, chính bởi lý do này mà ngay từ đầu Helena và Fitzgerald đã trở thành hai người bạn tốt. Trong lòng Helena, Fitzgerald như một người chị lớn. Thế nên, cô mới gọi Fitzgerald bằng cái tên vô cùng thân thiết - chị Fitz.

Lớn hơn Helena hai tuổi, ngay từ khi còn nhỏ, Fitz đã thể hiện khả năng chiến đấu thiên phú, đặc biệt là kỹ năng sử dụng dao găm cũng như khả năng truy tìm tung tích kẻ khác. Theo lẽ thường, chị Fitz sẽ tham gia vào đội săn Người sói giống như cha nuôi của mình, thậm chí thành tích chiến đấu có thể tốt hơn cả Helena sau này. Nhưng, người tính không bằng trời

tính. Ngay trước khi chị Fitz đủ tuổi chính thức gia nhập đội Vệ Nhân thì lão Alfonz đột nhiên mất tích trong khi làm nhiệm vụ. Bây giờ nhớ lại, dường như chuyện năm đó đã xảy ra khá gần lãnh địa tộc Elf ở rừng Białowieża. Biến cố này khiến chị Fitz quyết định không gia nhập đội săn Người sói nữa. Thay vào đó, chị trở thành “chiến binh dự bị” phục vụ dưới trướng Balzac Gấu Đen, đi kèm một điều kiện duy nhất mà kẻ đứng đầu đội giám sát tộc Elf sẵn lòng tiếp nhận - để chị Fitz đóng quân thường trực quanh rừng Białowieża. Kể từ ấy cho đến khi chính Helena cũng đủ điều kiện chính thức đứng vào hàng ngũ của đội Vệ Nhân, cô đã không còn cơ hội gặp chị Fitz nữa.

Nhưng rồi, hai hôm trước thời điểm tổ chức nghi lễ kết nạp cho Helena, chị Fitz bất ngờ trở về nơi đội Vệ Nhân đóng quân. Khi đó, đã có xung đột xảy ra với Hội đồng; và kết quả cũng chẳng khác mấy so với Helena vài năm sau, chị Fitz bị trục xuất.

Buổi tối trước khi rời đi, chị Fitz đã tìm gặp Helena để nói chuyện. Nhưng, với bầu máu nóng của tuổi trẻ cùng hoài bão cống hiến cho đội Vệ Nhân chưa hề phai nhạt, Helena không nghe giải thích, trái lại, còn ra sức chỉ trích hành động “phản bội” của chị Fitz. Cuối cùng, chị Fitz chỉ nhẹ nhàng nói, bản thân không còn sự lựa chọn nào khác, rồi lặng lẽ rời đi giữa tấm màn tối tăm của đêm không trăng. Bây giờ nhớ lại, hình bóng của chị Fitz khi đó sao mà cô độc quá.

Về sau, trong nội bộ đội Vệ Nhân xuất hiện nhiều tin đồn về chị Fitz, mà nguồn tin được tung ra từ chính các thành viên đội giám sát tộc Elf. Dù có không ít khác biệt, nhưng nhìn chung những tin đồn này tập trung vào cùng một chuyện. Đó là, chỉ vài tháng đặt chân tới rừng Białowieża, chị Fitz đã tìm

ra manh mối chứng minh lão Alfonz tử nạn, cũng như sinh vật đứng đằng sau cái chết của vị đội trưởng đội săn Người sói già dặn này. Những tháng tiếp theo, chị Fitz liên tục xâm nhập vào sâu trong rừng Białowieża với mục tiêu duy nhất là truy lùng kẻ thù giết cha. Rồi, sau hàng loạt biến cố, cuối cùng chị Fitz cũng hoàn thành tâm nguyện, nhưng lại khiến bản thân “rơi vào lưới tình” với một thành viên tộc Elf.

- Chị Fitz, đúng là chị sao? - Helena hỏi, giọng run run vì xúc động.

- Đúng vậy, là chị đây Helena. - Fitzgerald bình thản đáp.

- Chị xuất hiện tại đây, vậy những tin đồn kia... - Helena buột miệng hỏi, nhưng kịp thời dừng lại, nhìn về phía Fitzgerald với ánh mắt áy náy.

- Nếu điều em đang nói là tin đồn về việc chị yêu một người đàn ông tộc Elf, thì đó hoàn toàn là sự thật. - Fitzgerald vẫn hết sức bình thản, rồi chuyển ánh mắt về phía Franky. - Chuyện này, hẳn là ta cũng biết rất rõ. Phải vậy không, ngài Francis?

- Cô ta, à không, Fitzgerald nói đúng. - Franky lúng túng khẳng định.

- Chị Fitz, những năm qua chị vẫn sống tại đây sao? - Jade tò mò hỏi, giọng nói cũng mang theo nhiều sự xúc động.

- Đúng vậy. - Fitzgerald nhẹ gật đầu. - Mọi người biết đấy, tộc Elf dù cao ngạo nhưng cũng đủ cẩn trọng, thế nên một người đã từng thuộc đội Vệ Nhân như chị không thể tiến vào bên

trong lãnh địa rừng Białowieża.

- Từ khi rời đi, chị vẫn luôn sống trong căn nhà gỗ đó sao? - Helena hỏi, hướng mắt về phía căn nhà.

- Biết làm sao được. Dù thế nào thì anh ấy cũng chẳng thể rời khỏi nơi đây. - Fitzgerald khẽ mỉm cười nhưng trông rất buồn.

- Là như vậy sao? Thế hiện giờ hẳn..., à... anh ấy đang làm gì? Vừa rồi, bọn em mới chạm trán với một đội tuần tra tộc Elf.

- Không, anh ấy đã qua đời lâu rồi. - Fitzgerald chậm chậm lắc đầu, nhưng giọng nói vẫn bình thản, giống như người trong câu chuyện là ai đó khác. - Trong một lần tuần tra hồi ba năm trước, anh ấy bị một đàn Sói Lông Nhím giết chết.

- Chị Fitz... - Helena muốn an ủi, nhưng cuối cùng lại chẳng biết nói gì cho phải. - Sao những năm qua, chị không quay trở lại thăm em?

Fitzgerald nhìn Helena một lúc lâu sau câu hỏi, có vẻ như đang để hồi ức cũ về tình bạn tươi đẹp với người đối diện tràn về đủ nhiều, tạo đủ cảm giác bình an và tươi vui rồi thì mới đưa ra một câu trả lời buồn và không che giấu sự u uẩn.

- Kể từ khi chị bị trục xuất thì đám người trong đội Vệ Nhân đó vốn đã không chào đón chị nữa. Mà chẳng phải hiện giờ em cũng đã rời bỏ đó sao?

- Đúng! Nhưng, chị cũng đâu cần phải tiếp tục sống một mình tại nơi này nữa. - Helena kiên định gật đầu, giọng vẫn rất xúc động. - Đúng rồi, chị có thể trở thành một thợ săn tiền thưởng giống em, và chúng ta có thể cùng nhau...

- Lưu lại đây là sự lựa chọn của riêng chị, bởi chị vẫn chưa thể

quên được anh ấy. - Fitzgerald lên tiếng, ngắt ngang những lời Helena định nói.

- Em xin lỗi vì vẫn luôn không hiểu chị. - Helena áy náy.

- Chị không trách em, cả hiện tại, cũng như trong quá khứ.

- Chị Fitz... Vậy vừa rồi... - Helena muốn hỏi, nhưng dường như không thể tìm được cách để mở lời.

- Từ khi anh ấy qua đời, chị vẫn luôn sống tại đây, cố gắng ứng cứu những người không may bị lạc lối trong phiến rừng này. - Fitzgerald chủ động giải thích, vẫn bằng ngữ điệu bình thản. - Khi vô tình phát hiện ra em, ban đầu chị đã không có đủ dũng khí để đối mặt. Tới tận lúc bị em truy đuổi, và hiểu tính em sẽ không bao giờ bỏ cuộc, chị mới quyết định dẫn em tới đây, bởi chỉ tại nơi này, chị mới có thể nói hết mọi chuyện.

- Chị Fitz! - Helena không còn giữ được bình tĩnh nữa mà lao tới ôm chầm lấy Fitzgerald.

Fitzgerald thật sự bất ngờ. Tình cảm giữa họ, nếu không tính đến mâu thuẫn - nói đúng ra là hiểu lầm - ngày cô rời khỏi đội Vệ Nhân, dĩ nhiên lớn hơn một cái ôm sau chùng ấy năm xa cách. Thế nhưng, ai đã từng quen biết đều hiểu rằng, Helena không phải kiểu phụ nữ giỏi biểu lộ cảm xúc thật. Nên, ngay lúc này, Fitzgerald chỉ đứng im, không biết phản ứng thế nào cho phải.

- Được rồi, Helena. - Fitzgerald vỗ nhẹ vào lưng Helena vài cái, rồi mới đẩy cô ra. - Giờ nói cho chị biết, em và Jade mang theo lão già Franky kia tiến vào phiến rừng Białowieża u tối này nhằm mục đích gì? Có cần chị giúp gì không?

- Chuyện này... - Helena tỏ vẻ khó xử, quay đầu nhìn về phía Franky.

- Không sao, ta nghĩ rằng Fitzgerald có thể tin tưởng được. - Franky chậm rãi lên tiếng. - Mà thôi, để tự ta nói mọi chuyện với cô ta.

*

- Là vậy sao? - Sau khi nghe Franky giải thích xong, Fitzgerald nhú mày suy tư, rồi quay sang nói với Helena, vẫn bằng cái giọng bình thản đó. - Xin lỗi, chị chưa từng thấy sinh vật nào như Franky miêu tả cả.

- Bọn em cũng đã mất nhiều tháng tìm kiếm sinh vật đó trong khu rừng Białowieża này mà chẳng thu được chút manh mối nào. - Helena lắc đầu thở dài, nhưng cũng không tỏ ra quá thất vọng với câu trả lời vừa nhận được từ Fitzgerald.

- Nói vậy thôi, chứ cũng không hẳn là chị không giúp được gì. - Fitzgerald lên tiếng. - Dù sao thì chị cũng có kinh nghiệm sinh sống trong phiến rừng này lâu hơn bất kỳ ai thuộc đội Vệ Nhân.

- Ý chị là? - Helena lơ mờ hiểu ý tứ của Fitzgerald, nhưng bản thân cô lại không thể chủ động hỏi rõ.

- Em biết đấy, chị có thể sử dụng nghi thức Linh Dẫn để truyền lại những kiến thức liên quan tới rừng Białowieża cho em, giống như ngày xưa vậy.

- Nhưng làm như vậy, chẳng phải sẽ khiến tộc Elf có cơ để nói rằng chị là gián điệp của đội Vệ Nhân như họ vẫn luôn nghi ngờ đó sao? - Helena ngập ngừng hỏi.

- Vậy thì sao chứ? Đã ba năm trôi qua, lòng chị cũng nguội ngoai nhiều rồi. Nhất là hôm nay, khi số phận để cho chị gặp lại em. - Fitzgerald đặt hai bàn tay lên vai Helena, rồi nhìn thẳng vào mắt cô và nói. - Chỉ cần giúp được em, còn thì có khiến tộc Elf tức giận hay không cũng không quan trọng.

- Chị Fitz, em... cảm ơn. - Helena xúc động, dường như định nói rất nhiều điều, nhưng cuối cùng chỉ có thể thốt ra hai tiếng "cảm ơn" từ tận đáy lòng.

- Được rồi, giữa chúng ta không cần phải khách sáo như vậy. Tuy nhiên, em cần hứa với chị một điều.

- Chị cứ nói đi, chỉ cần có thể, em chắc chắn sẽ cố hết sức để thực hiện.

- Nhóc Helena này, vẫn ngốc như hồi đó. - Fitzgerald nhẹ lắc đầu, trong giọng nói lần đầu tiên lộ ra chút cảm xúc như đang hồi tưởng về một quá khứ xa xôi. - Chị chỉ cần em hứa là sẽ không chia sẻ những gì chị truyền lại cho lão già Franky gian xảo kia.

- Em có thể đảm bảo, sẽ không chia sẻ cho lão ta bất kỳ chi tiết nào, dù là nhỏ nhất. - Helena khẳng định, chẳng quan tâm tới sắc mặt Franky ở phía sau đã chuyển sang tái xanh.

- Vậy thì được rồi. Dù sao khi thực hiện Linh Dẫn cũng cần yên tĩnh. Vào nhà chị đi. - Fitzgerald nói với Helena, rồi chuyển sang nhìn Jade. - Đêm nay, có lẽ đành phải để hai người cắm trại ngoài trời rồi.

- Em không cảm thấy gì đâu, dù sao suốt mấy tháng qua bọn em cắm trại ngoài trời cũng đã quen rồi. - Jade trả lời, miệng nhoẻn cười tinh nghịch.

- Vậy được rồi! Góc khu đất phía đông nam chị còn để vài khúc củi khô, em có thể lấy ra dùng. Còn nếu thiếu, thì phiền em đi quanh đây nhặt thêm vậy.

- Em hiểu rồi. - Jade đáp, hơi lườm qua Franky rồi nhanh chân chạy về phía được chỉ.

- Chúng ta cũng đi thôi, Helena.

Fitzgerald vỗ nhẹ vào vai Helena rồi chủ động đi trước, tiến về phía cánh cửa duy nhất của căn nhà gỗ. Helena nhanh chóng rảo bước theo.

Fitzgerald nhẹ nhàng mở cửa, nhưng không tiến vào ngay mà quay lại, về chờ đợi. Thấy vậy, Helena hiểu ý, chậm rãi bước vào trước, rồi tranh thủ đảo mắt đánh giá xung quanh, hoàn toàn không biết rằng, ngay lúc này đây, cặp môi của Fitzgerald cũng nhanh chóng chuyển động, giống như muốn dùng khẩu hình để truyền đạt điều gì. Và, đối tượng mà thông điệp đó hướng tới, không phải ai khác, chính là kẻ duy nhất còn đứng trên bãi cỏ cao đối diện cánh cửa căn nhà gỗ. Franky!

Dưới ánh sáng chập chờn phát ra từ cây nến đang cháy dở một nửa, Helena thấy thật sự ấn tượng với sự sạch sẽ và gọn gàng bên trong căn nhà, trái ngược với vẻ lụp xụp phía ngoài. Đồng chân gối da thú được xếp vuông vắn ở đầu giường, gần chiếc tủ nhỏ nhẵn với chân nến bằng kim loại đặt phía trên đó. Về như, chị Fitz đã lau chùi chúng rất cẩn thận, khiến cho không một hạt bụi nào có khả năng trú ngụ lại. Thậm chí, Helena còn có cảm giác như đầu dây vẫn phảng phất mùi gỗ mới.

- Sao lại đứng như trời trồng vậy Helena? - Âm thanh kéo kẹt

phát ra từ chiếc cửa gỗ đang dần đóng lại, nhường chỗ cho tiếng hỏi thăm của Fitzgerald.

- Không có gì! Em chỉ cảm thấy ngạc nhiên khi căn phòng của chị lại gọn gàng, sạch sẽ thế này, khác hẳn hồi còn ở đội Vệ Nhân. - Helena bất giác đáp, và chỉ kịp ngừng khi nhận ra mình đã gọi lại điều không nên nhắc.

- Vậy sao? Dù gì thì con người cũng phải trưởng thành qua năm tháng chứ, nhất là đối với một phụ nữ đã kết hôn. - Vừa nói, Fitzgerald vừa kéo một trong hai chiếc ghế dựa ra mời Helena ngồi xuống. - Hơn nữa, những năm gần đây không có anh ấy ở bên, ngoài việc tìm kiếm người đi lạc ra thì chị cũng chẳng còn làm gì khác, nên mới chăm chỉ dọn dẹp nhà cửa.

- Em xin lỗi vì đã lại lỡ lời. - Helena áy náy nói.

- Chị nói rồi, riêng với em thì không có vấn đề gì cả. Mà thôi, đừng nhắc lại những gì đã xảy ra trong quá khứ nữa, bởi thứ đã đã bị thời gian cướp đi thì chẳng thể tìm lại được. Điều quan trọng là chúng ta cần phải tận hưởng từng phút giây trong hiện tại. - Fitzgerald đáp lại bằng giọng bình thản gần như không thay đổi kể từ khi hai người vừa gặp lại.

- Em hiểu. - Helena thở dài, rồi ngồi lặng lẽ nhìn Fitzgerald chậm rãi lấy ra từng bình mực phép cùng bút lông từ trong ngăn tủ gỗ.

- Được rồi, mọi thứ đã sẵn sàng. - Fitzgerald nhẹ nhàng đặt từng thứ xuống mặt bàn, rồi lần thứ hai nói bằng giọng pha chút cảm xúc như đang hồi tưởng về quá khứ. - Chị chưa từng nghĩ rằng, chúng ta lại còn có cơ hội vẽ vòng tròn ma pháp cho nhau giống khi xưa.

Cũng giống như Huyết Thệ, Linh Dẫn là một nghi thức ma pháp tương đối đơn giản và thông dụng đối với bất kỳ giống loài sinh vật nào sở hữu đủ trí khôn. Vì lẽ đó, cũng không quá bất ngờ khi mà loại mực phép Fitzgerald để trong nhà hoàn toàn đủ khả năng đóng vai trò như chất “môi giới” để thực hiện nghi thức ma pháp này.

Tuy nhiên, khác biệt với Huyết Thệ, Linh Dẫn yêu cầu hai người thực hiện phải có sự tương đồng nhất định về huyết mạch, ví dụ như giữa con người với con người, hoặc giữa Vệ Nhân với Vệ Nhân. Dĩ nhiên, về bản chất tồn tại thì Vệ Nhân cũng chính là con người, thế nhưng chỉ chút sai khác về năng lực mà hai bên sở hữu cũng đủ khiến cho kết quả Linh Dẫn giữa Vệ Nhân và con người rơi vào thất bại.

Tóm lại, nghi thức Linh Dẫn mang tính chọn lọc về mặt chủng tộc rất cao, bởi mục đích cơ bản của nó chính là nhanh chóng truyền tải kiến thức giữa hai cá nhân tham gia. Không phải cùng chủng tộc thì khó lòng thật sự tin tưởng nhau được! Dẫu vậy, nếu xét thông tin truyền tải thì nghi thức Linh Dẫn lại kém hơn rất nhiều so với Huyết Thệ. Do lượng kiến thức cần trao đổi là vô cùng lớn, đồng thời quá trình diễn ra cũng không dài, thế nên người chủ động truyền tải chẳng thể nào khổng chế được hoàn toàn nội dung thông tin mà bản thân chia sẻ cho đối phương. Vì lẽ đó, rất khó để đối trá.

Một điểm quan trọng khác nữa, do liên quan mật thiết tới linh hồn của hai người tham gia, nên nghi thức Linh Dẫn cần thiết phải diễn ra trong không gian yên tĩnh, tránh bị kẻ khác quấy rầy. Thế nên, nhằm đảm bảo tính chính xác cùng sự an toàn cho quá trình này, thì mọi chủng tộc đều phải có những nhân

sự và kiến trúc đặc thù dành riêng cho nghi thức Linh Dẫn - và đội Vệ Nhân cũng không phải ngoại lệ trước yêu cầu của nghi thức này.

*

Nhận lấy số mực phép và bút lông từ Fitzgerald, Helena không chuẩn bị ngay cho việc thực hiện nghi thức Linh Dẫn. Thay vào đó, cô dùng chúng để vẽ một bộ vòng tròn ma pháp đơn giản trên sàn nhà, xung quanh chiếc bàn gỗ vuông mà Fitzgerald đang ngồi.

- Vẫn cẩn thận như ngày nào. - Fitzgerald mỉm cười nói, lần thứ ba thể hiện cảm xúc kể từ khi gặp lại Helena.

- Linh Dẫn vốn yêu cầu sự yên tĩnh tuyệt đối khi thực hiện, nhưng loại mực phép mà chị có chỉ tạo ra được vòng tròn ma pháp cách âm đơn giản nhất mà thôi. - Helena đáp, trong khi vẫn cầm cúi dùng bút lông vẽ trên sàn nhà.

- Em có thể ra ngoài kia xin thêm nguyên liệu pha mực phép từ Franky mà.

- Lão ta không đem theo đủ nguyên liệu dùng cho mực phép vẽ vòng tròn ma pháp cách âm.

- Vậy sao? Thật đáng tiếc. - Fitzgerald tiếp tục nói bằng giọng bình thản không cảm xúc. - Dù gì bên ngoài cũng đã có Jade và lão già Franky canh giữ, chúng ta sẽ tiến hành nghi thức Linh Dẫn cao nhất chứ?

Nghi thức Linh Dẫn cao nhất? Những điều bí ẩn liên quan tới phiên rừng Białowieża này nhiều tới vậy sao? Điểm xong nét bút cuối cùng, Helena chậm rãi đứng dậy, nhìn thẳng về

phía Fitzgerald với ánh mắt có nhiều phần thắc mắc. Fitzgerald mỉm cười - một nụ cười thật sự khó hiểu - rồi quay trở lại ngay với thái độ bình thản của mình, nhún vai như đã hiểu những suy nghĩ của Helena. Cô chậm rãi lên tiếng.

- Càng sống lâu tại đây, chị càng thấy những suy đoán của đội Vệ Nhân về mục đích muốn chiếm thêm lãnh địa của tộc Elf là đúng đắn. Sau khi tiếp nhận hết những thông tin từ chị, em có thể tự rút ra kết luận của riêng mình.

Vừa nói, Fitzgerald vừa duỗi hai cánh tay trên mặt bàn, lòng bàn tay hướng thẳng lên nóc căn nhà gỗ. Dường như hiểu ý, Helena cầm theo cây bút lông đầu mảnh chế tác từ phần lông vũ của một loài sinh vật huyền bí biết bay nào đó, rồi cẩn thận vẽ từng nét mực xanh lam lên làn da nâu sạm của Fitzgerald.

Sau khi những ký hiệu trên hai cánh tay Fitzgerald đã được vẽ xong, cô hơi đổi tư thế để khuôn mặt thanh tú của mình hướng ra phía trước, rồi chậm chậm lấy tay gạt tóc mái sang một bên. Helena nhanh chóng đưa bút lông lên cao, tiếp tục vẽ từng nét vào vầng trán quen thuộc của Fitzgerald. Tiếp theo, tới lượt Fitzgerald vẽ cho Helena. Từng đường nét, hoa văn kỳ lạ được phác họa vô cùng cẩn thận, nhằm đảm bảo chúng hoàn toàn đối xứng với những gì mà Helena vừa mới vẽ xong.

Mọi công tác chuẩn bị cho nghi thức Linh Dẫn hoàn tất, cũng là khi mà Fitzgerald cùng Helena lần đầu tiên ngồi đối diện nhau sau suốt nhiều năm. Lúc này, hai cánh tay của Helena vẫn đang trong tư thế duỗi thẳng trên mặt bàn, lòng bàn tay hướng lên trên.

Fitzgerald cẩn trọng đưa tay ra, hai lòng bàn tay úp xuống, chậm chậm tóm lấy cánh tay Helena, rồi dần hạ xuống. Điều

cả Fitzgerald và Helena mong muốn lúc này chính là những ký hiệu kỳ ảo mà hai người vừa vẽ lên cánh tay của nhau, hiện giờ có thể trùng khớp, giao hòa với nhau.

Khi bốn cánh tay của hai người đã khóa lấy nhau thì Fitzgerald và Helena cùng nhắm chặt mắt lại, chậm rãi đưa mặt lại gần đối phương, trong lúc miệng liên tục tụng niệm bằng thứ ngôn ngữ kỳ lạ. Cứ mỗi âm tiết được đồng thanh phát ra, thì thứ mực màu xanh lam vẽ trên cơ thể hai người lại như sáng lên thêm một chút. Một lực hút vô hình xuất hiện, khiến cho những ký hiệu đối xứng có thể tìm tới bên nhau.

Cuối cùng, trán Fitzgerald nhẹ nhàng chạm vào trán Helena. Một tia sáng màu xanh lam sáng lóe lên rồi biến mất. Tiếng niệm chú ngừng lại. Cả căn phòng chìm vào lặng im...

Chương XXII

PHẢN BỘI

Mặc dù nghi thức Linh Dẫn đã chấm dứt, thế nhưng Helena vẫn ngồi im bất động. Lượng thông tin mà Fitzgerald vừa truyền cho Helena quá nhiều, tới mức bộ não vốn vô cùng nhanh nhạy của cô cũng không thể sắp xếp hết các dữ liệu ngay lập tức. Dầu đầu óc còn hỗn loạn, song kể từ khi tỉnh, Helena vẫn luôn chú ý lắng nghe động tĩnh xung quanh. Trong thâm tâm cô, Fitzgerald là một đồng minh rất đáng tin, dù cho đã nhiều năm qua đi kể từ lần cuối hai người gặp mặt.

Với vốn kiến thức mà bản thân có được, Helena hiểu rõ vào lúc này, lẽ ra Fitzgerald đã phải tỉnh lại từ lâu. Tuy nhiên, vẫn chỉ có sự tĩnh lặng tuyệt đối. Có phải Fitzgerald thật sự quan tâm tới Helena, và không muốn làm ảnh hưởng đến tiến trình tiếp thu lượng thông tin khổng lồ về rừng Białowieża vừa được chia sẻ thông qua nghi thức Linh Dẫn?! Thế rồi, Helena mở mắt.

Nơi cô đang ngồi vẫn là căn phòng của Fitzgerald. Mọi thứ chẳng hề thay đổi so với đêm hôm trước. Điều khác biệt duy nhất, có lẽ chính là ngọn nến nhỏ đã tắt từ lâu, khiến cho cảnh vật xung quanh chìm vào bóng tối. Dầu vậy, Helena vẫn có thể nhìn thấy khuôn mặt của Fitzgerald đang đối diện mình nhờ

hai tia sáng hắt xuống từ khe hở trên trần nhà.

Có lẽ do tư thế hơi nghiêng về phía trước mà Helena vẫn duy trì từ lúc bắt đầu nghi thức, nên thứ đầu tiên đập vào mắt cô chính là đôi con người đen láy của Fitzgerald. Và đúng vào khoảnh khắc này, Helena đột nhiên khựng lại. Hình ảnh ấy gợi lên trong cô một cảm giác vô cùng quen thuộc. Nhìn vào nó, trong lòng cô lập tức sống dậy rất nhiều tình cảm tưởng chừng đã chôn kín từ lâu - có yêu thương, có kính trọng, và cũng có cả oán hận. Thế nhưng, tất cả những tình cảm đó dường như không phải dành cho Fitzgerald, mà là một ai đó hoàn toàn khác, một ai đó Helena đã hoàn toàn quên.

Một ai đó, đang ngồi ngay trước mặt cô...

Dòng suy nghĩ kỳ lạ kia khiến cho Helena giật mình. Bản năng của một nữ chiến binh trỗi dậy, cô lập tức lật hai bàn tay lại, dồn sức để lập tức đứng lên, nhanh đến độ khiến chiếc ghế gỗ sau lưng đổ ngửa ra sàn nhà. Tuy nhiên, nhìn lại, Fitzgerald vẫn là Fitzgerald. Khuôn mặt của người đang ngồi đối diện, vẫn là khuôn mặt của người mà Helena gặp ngày hôm qua. Đó là Fitzgerald, không phải một ai khác.

- Helena, em làm sao vậy? - Những thanh âm bình thản của Fitzgerald vang lên, cắt đứt dòng suy nghĩ hỗn loạn trong đầu Helena.

- Em... em không sao, chỉ là hơi choáng sau khi thực hiện nghi thức Linh Dẫn mà thôi! - Mặc dù chưa thật sự hiểu chuyện gì vừa diễn ra, nhưng Helena cũng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và tìm ra lý do đánh lạc hướng.

- Vậy sao? Giờ có lẽ cũng gần trưa rồi, chúng ta nên ra ngoài thôi, đừng để Jade phải lo lắng.

- Chị nói đúng. Lúc này, chắc Jade đã...

Vừa đáp, Helena vừa ngửa đầu lên, dường như muốn tìm kiếm điểm bắt đầu của hai tia sáng yếu ớt đang giúp đẩy lùi sự tối tăm trong căn phòng. Khi ánh mắt cô đặt vào hai lỗ thủng nhỏ trên trần nhà thì cũng là lúc tên của Jade được thốt ra. Một cảm giác bất an bỗng trỗi dậy khiến cô lập tức chạy về phía lối ra duy nhất của căn nhà gỗ. Helena mở tung cánh cửa, rồi lao nhanh ra bãi cỏ.

Fitzgerald nhẹ nhàng đứng dậy. Không hề vội vã, Fitzgerald chỉnh lại chiếc ghế mình vừa ngồi cho ngay ngắn, rồi chậm rãi dựng chiếc ghế mà Helena vừa xô đổ lên, đặt nó trở về vị trí cũ. Nhìn căn phòng chẳng có gì khác so với lúc Helena mới bước chân vào, trên khuôn mặt Fitzgerald hiện ra vẻ thỏa mãn.

- Thật đáng tiếc... - Vừa lầm bầm, Fitzgerald vừa quay người lại, thả nhẹ từng bước tiến ra khỏi cửa căn nhà gỗ.

- Franky, ông nói không biết là sao? - Helena tóm lấy vai Franky, lớn tiếng.

- Ta đã nói rồi, lúc sáng sớm nhóc Jade nói với ta là muốn vào rừng nhặt thêm củi nấu nướng gì đó. Thế nhưng, từ khi ta tỉnh dậy cho tới bây giờ thì thằng nhóc đó vẫn chưa trở về. - Franky đáp lại một cách khó chịu.

Sau lưng lão già khó ưa, đám tro xám trong chiếc hố nông thỉnh thoảng lại bay lên từng tia khói nhẹ - thứ duy nhất Helena có thể nhìn thấy khi phóng mắt ra nhìn.

- Ông để Jade vào rừng một mình? - Helena gầm lên.

- Thế cô muốn sao nữa? Chẳng lẽ ta còn phải dậy sớm để đi theo thằng nhóc đó hay sao? - Franky cũng lớn tiếng phản bác.

- Ông...

Helena đang định hét tiếp, nhưng bị gián đoạn bởi giọng nói bình thản của Fitzgerald.

- Helena, bình tĩnh lại đi. - Bàn tay phải của Fitzgerald nhẹ nhàng đặt lên vai Helena.

- Chị Fitz, Jade đã... - Helena quay người lại, định giải thích mọi chuyện.

- Chị nghe hết rồi. Giờ em cần phải bình tĩnh đã. - Fitzgerald tiếp tục trấn an Helena, rồi mới quay sang nói với Franky. - Franky, tối hôm qua tôi thấy, hình như Jade đeo một tấm mẽ đay bảo hộ của lão phải không?

- Đúng như vậy. - Franky gật đầu thừa nhận.

- Vậy tốt rồi. Lão vẫn mang theo cái la bàn kia chứ? - Fitzgerald tiếp tục đối thoại với Franky, trước ánh mắt thắc mắc của Helena.

- Tất nhiên là ta luôn mang theo người rồi!

Franky cười khẩy, tay phải thò vào trong ngực áo, móc ra một đĩa kim loại nhỏ màu vàng, đường kính cỡ gang tay. Helena chưa bao giờ nhìn thấy vật này, càng chưa từng nghe gì về nó cả; rõ ràng trong cô có đôi chút thắc mắc về chuyện Fitzgerald biết về thứ này, nhưng nỗi lo lắng cho sự an nguy của Jade

khiến cô không quan tâm mấy nữa.

Franky tiếp tục đưa tay vào trong chiếc túi da đeo bên hông, lấy ra một chiếc bình thủy tinh nhỏ chứa chất lỏng màu xanh lam phát ánh huỳnh quang nhẹ. Dù cho đã đồng hành cùng nhau mấy tháng liền, nhưng đây là lần đầu tiên Helena nhìn thấy vật này.

- Chị Fitz, đây là? - Helena vốn muốn chất vấn Franky, nhưng cuối cùng lại hướng sang hỏi người mà cô cảm thấy tin tưởng hơn.

- Em cứ xem hết đi đã. Tin chị, cách này sẽ giúp chúng ta nhanh chóng tìm được Jade. - Bàn tay Fitzgerald nhẹ vỗ lên vai Helena, trấn an.

Trước ánh mắt tò mò xen lẫn lo lắng của Helena, Franky đưa chiếc lọ thủy tinh lên miệng, dùng hàm răng có vẻ yếu ớt của lão để mở nắp bình ra. Sau đó, Franky bắt đầu niệm một đoạn chú bằng thứ tiếng Helena không hiểu; đồng thời, lão chậm chậm rót từng giọt chất lỏng xanh lam phát ánh huỳnh quang nhẹ lên bề mặt trơn bóng của chiếc đĩa kim loại màu vàng.

Mặc dù bàn tay phải của Franky hơi nghiêng khiến cho mặt đĩa kim loại không nằm song song với mặt đất, nhưng kỳ lạ thay, những giọt chất lỏng xanh lam lại không chảy ra khỏi mép đĩa. Trái lại, có một lực hút vô hình nào đó lôi kéo, khiến cho chúng di chuyển tụ lại với nhau.

Khi giọt chất lỏng cuối cùng rót xuống và tiếng niệm chú của Franky ngừng lại thì trên mặt chiếc đĩa kim loại đã phủ kín một lớp xanh lam tỏa ra ánh huỳnh quang nhẹ, tựa như cảnh đại dương phát sáng mà Helena đã từng được chiêm ngưỡng khi cô và Jade đi qua vùng bờ biển Maldihoo.

- Chị đoán chắc, lão già Franky vẫn giấu em. - Fitzgerald bỗng lên tiếng. - Thật ra, bên cạnh tác dụng bảo vệ chủ nhân thì mỗi chiếc mẻ đây mà lão ta chế tạo ra còn có chức năng định vị.

- Định vị? Ý chị nói là...

Helena đang định hỏi thêm thì hơi khựng lại khi thấy trên lớp chất lỏng xanh lam kia, bỗng nổi lên hai điểm sáng nhỏ màu đỏ tươi. Trong đó, một điểm màu đỏ đặc biệt sáng, nằm chính giữa đĩa. Điểm sáng còn lại, tỏa ra ánh đỏ yếu hơn rất nhiều thì nằm ở trên mép “đại dương xanh”.

- Đúng vậy! Điểm sáng nằm chính giữa chiếc đĩa kia, chính là đại diện cho những chiếc mẻ đây bảo hộ trên người Franky. - Fitzgerald chậm rãi giải thích. - Còn điểm sáng yếu hơn, là đại diện cho tấm mẻ đây bảo hộ trên người Jade.

- Franky, ông dám! - Helena định lao về phía Franky, nhưng lần nữa bị Fitzgerald giữ lại.

- Helena, bình tĩnh đi. - Fitzgerald bình thản nói. - Dù mục đích Franky đưa Jade tấm mẻ đây bảo hộ đó là gì đi nữa, thì vấn đề quan trọng hiện giờ là chúng ta cần phải nhanh chóng tìm ra Jade.

- Hừ, thông minh lên một chút đi Helena. Chức năng định vị này vốn luôn đi kèm với mẻ đây bảo hộ từ khi chế tạo, bởi một trong những vật liệu không thể thiếu để chế tạo ra nó chính là Đá Huyết Môi. - Franky khinh khỉnh. - Và như Fitzgerald đã nói, nếu muốn tìm được Jade thì ta khuyên cô cần hành động nhanh lên.

- Chị Fitz? - Helena dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Franky, rồi

quay sang hỏi Fitzgerald, người mà cô có thể tin tưởng.

Fitzgerald nhẹ giọng giải thích bằng hiểu biết của mình, rằng Franky nói đúng. Chiếc đĩa định vị này chỉ phát huy tác dụng trong vòng bán kính ba mươi dặm, tầm hoạt động tối đa là năm mươi dặm. Nhìn vào vị trí của điểm sáng này thì Jade đang ở cách nơi bọn họ đang đứng ít nhất là ba mươi dặm rồi. Nếu không nhanh, thì rất có thể Jade sẽ rời khỏi khu vực mà Franky có thể định vị được. Chỉ cần nghe đến vậy, Helena ngay lập tức chồm tới trước.

- Vậy được rồi, Franky, ông mau đưa chiếc đĩa định vị đó cho tôi! - Vừa nói, Helena vừa đưa tay ra định giật lấy chiếc đĩa kim loại mà Franky đang cầm, nhưng lần thứ ba bị Fitzgerald ngăn cản.

- Bình tĩnh lại, Helena. Em không thể sử dụng chiếc đĩa định vị đó của Franky. - Fitzgerald nói. - Chú ngữ mà lão ta vừa đọc, là ngôn ngữ cổ của tộc ma cà rồng. Mà dựa theo phản ứng của em vừa nãy, thì hẳn nhiên em không hiểu ngôn ngữ này.

- Thế nhưng chẳng phải đĩa định vị đó đã được kích hoạt rồi sao? - Helena thắc mắc.

- Mỗi lần niệm chú, chỉ có thể duy trì hoạt động của đĩa định vị trong khoảng mười phút mà thôi. Và một bình dịch đó của ta, cũng chỉ đủ cung cấp năng lượng cho mười hai lần kích hoạt liên tục. - Franky chủ động giải thích, giọng chế nhạo. - Hơn nữa, ta chỉ mang theo một bình dịch duy nhất. Thế nên, Helena, ta thật sự khuyên cô nên hành động nhanh lên.

- Lão ta nói đúng đấy. - Fitzgerald gật đầu xác nhận. - Em nên cùng Franky nhanh chóng đuổi theo Jade đi thôi.

- Vậy được rồi! - Vừa nói, Helena vừa lao tới tóm lấy Franky, chạy nhanh theo hướng định vị. - Franky, lão bám chắc lấy.

- Helena, cô là đồ điên!

Franky hét toáng lên vì hành động bất thành linh của Helena, nhưng cũng không nói thêm gì nữa. Có vẻ như, lão hiểu tâm trạng hiện giờ của cô và có lẽ cũng hiểu, chống cự Helena lúc này chẳng khác nào tự sát; ai chẳng biết với cô Jade quan trọng đến mức nào cơ chứ.

- Helena, chị nghĩ mình không thể đi được cùng em. - Chạy song song với Helena, Fitzgerald nói bằng giọng bình thản gần như chẳng bao giờ thay đổi.

- Chị Fitz?

- Mặc dù sẵn sàng giúp đỡ em, thế nhưng chị thật sự không muốn bị người của tộc Elf bắt gặp đi cùng với thành viên đội Vệ Nhân. - Fitzgerald giải thích. - Dù sao thì, chị không muốn tạo nên lý do để tộc Elf bôi xấu ký ức liên quan tới anh ấy.

- Vậy ư? - Helena trả lời, trong khi đôi chân vẫn duy trì tốc độ. - Chị nói đúng, chỉ riêng việc chia sẻ với em những kiến thức về phiến rừng Białowieża này cũng đã là một sự trợ giúp lớn lao rồi!

- Em hiểu được là tốt rồi. Vậy thôi, chị không chạy theo nữa. Khi nào tìm được Jade, các em có thể quay về căn nhà gỗ của chị để nghỉ ngơi.

- Nếu có thời gian, em chắc chắn sẽ quay trở lại thăm chị!

- Vậy thì, chào em nhé, Helena! - Fitzgerald nói lời từ biệt, rồi dần giảm tốc độ cho tới khi dừng hẳn lại.

- Hẹn gặp lại, chị Fitz! - Helena hơi ngoảnh mặt lại chào từ biệt Fitzgerald, rồi tiếp tục chạy nhanh về hướng có Jade.

Chẳng bao lâu, Helena và Franky đã mất hút. Còn lại một mình Fitzgerald đứng yên lặng nhìn về phương xa, trên bờ môi treo một nụ cười yêu dị.

Điều Helena lo lắng, thật sự đã xảy ra - phương hướng của Jade hoàn toàn không cố định, mà liên tục thay đổi theo từng lần Franky niệm chú trên tấm đĩa định vị, dù cho khoảng cách giữa cô và Jade liên tục rút ngắn lại.

Vừa chạy, Helena vừa cố gắng đối chiếu cảnh vật xung quanh với những kiến thức được Fitzgerald truyền lại đêm hôm trước, bởi dù sao thì cũng không thể đặt trọn niềm tin vào Franky được.

Helena tin Fitzgerald không nói dối cô. Thế nhưng, nhiều năm đã trôi qua, điều mà Fitzgerald biết về những phát minh kỳ quái của Franky chưa hẳn đã còn chính xác, nhất là khi lão già kia có thể cố tình che giấu một phần sự thật ngay từ đầu.

Gần hai tiếng nhanh chóng trôi qua.

Mười phút sau lần niệm chú cuối cùng của Franky, chất lỏng xanh lam trên đĩa kim loại định vị đã không còn tỏa ra ánh huỳnh quang như trước nữa, mà chuyển hẳn sang sắc tím than. Hai điểm sáng màu đỏ cũng dần mờ đi, rồi tắt hẳn. Chất lỏng tím than trở về trạng thái vốn có của nó, không còn khả năng lưu lại trên bề mặt đĩa kim loại nữa, mà nhanh chóng chảy xuống nền đất dưới chân Helena. May mắn thay, lần cuối cùng quan sát có thể khẳng định rằng, nơi đây còn cách vị trí

của Jade hơn mười dặm nữa. Và cho tới lúc này, cô đã có thể xác định đích đến của mình - một cửa hang nằm bên con suối nhỏ Czosnek, bên cạnh um tùm bụi thực vật mang tên Dạ Dương, tạo thành biển hoa màu đỏ rực - màu sắc gợi nhắc cho Helena nhớ lại bé gái có mái tóc hung mà Helena đã từng thấy thoáng qua tại thị trấn Hanówka!

Bằng qua những bụi cây cuối cùng, Helena tiến vào một bãi đất trống với tầng tầng lớp lớp cỏ tím mọc đan xen nhau. Dù khu vực này khá rộng rãi, có thể đủ cho hàng trăm người đứng xếp thành hàng dài; ngặt nỗi nó lại bị chia đôi bởi con suối nhỏ trong vạt nằm ngay gần gốc cây cổ thụ Mimorioza.

Đảo mắt nhìn quanh, Helena thấy một miệng hang lớn trôi lên từ lòng đất ở phía bờ đối diện. Tuy nhiên, miệng hang này lại được bao phủ bởi sắc đỏ tinh huyết của loài hoa Dạ Dương - thứ kỳ hoa dị thảo hiếm thấy giữa chốn rừng thiêng nước độc. Nhưng, cảnh đẹp đó chẳng hề thu hút sự chú ý của Helena vì ngay cách cô không xa, Jade đang ngồi khoanh chân trên cỏ, hai mắt nhắm lại như đang chìm vào giấc ngủ.

Ngồi đối diện Jade, một bé gái với mái tóc màu hung đỏ cũng đang trong tư thế tương tự. Hai con người nhỏ bé ngồi đối diện nhau, hai vầng trán kề nhau, chỉ được ngăn cách bởi một tinh thể đen nhánh tỏa ra ánh sáng nhẹ nhẹ. Đặc biệt hơn, trên đầu tai bé gái kia bắt chợt mọc lên hai chiếc râu nhỏ màu đen, duỗi ra, chạm vào hai bên thái dương Jade. Là nó, chính nó, "Kẻ Cắp Giấc Mơ".

Một hình ảnh vô cùng quen thuộc, không khác gì cảnh Helena cùng Fitzgerald thực hiện nghi thức Linh Dẫn đêm hôm trước!

Nhưng, ngay lúc này, Helena chẳng còn suy nghĩ được nhiều. Nhanh chóng buông Franky ra, cô lập tức lao về phía trước nhằm tách Jade ra khỏi sinh vật huyền bí mà Franky đặt cho cái tên “Kẻ Cắp Giác Mơ”.

Khi trán Jade vừa rời khỏi khối tinh thể đen nhánh, cả cậu lẫn sinh vật ngồi đối diện đều mở choàng mắt; có vẻ như chưa hiểu ra chuyện gì, trên khuôn mặt Jade vẫn còn vẻ ngỡ ngàng.

- Fea...

Jade buột miệng thốt lên, nhưng lập tức quay đầu lại khi nghe thấy tiếng hỏi thăm ân cần của Helena.

- Jade, cậu có sao không?

- Helena, sao cậu lại ở đây? - Jade vẫn có vẻ mơ màng.

- Jade, cậu có bị thương ở đâu không? - Helena vừa hỏi vừa kiểm tra khắp một lượt xem bạn mình có sao không.

Trái ngược với phản ứng của Jade, ngay khi vừa mới mở mắt ra, sinh vật kỳ lạ lập tức thu lại cặp râu mọc trên đầu tai. Trong tích tắc, hai chiếc râu đã biến hình thành chiếc băng-đô giữ chặt những lọn tóc đỏ hung. Đồng thời, “Kẻ Cắp Giác Mơ” cũng nhanh chóng ngồi dậy, rồi bật người, đẩy mạnh cơ thể về phía sau, nhằm tránh xa kẻ lạ mặt vừa xuất hiện. Thế nhưng, trong khoảnh khắc hoảng hốt, sinh vật kỳ lạ kia đã không kịp nhận ra một điều vô cùng quan trọng - ngay gần đó còn một kẻ nữa. Franky!

Ngay khi nhìn thấy hình ảnh quen thuộc mà bản thân từng nghĩ sẽ chẳng bao giờ còn cơ hội gặp lại lần nào nữa, hai mắt Franky sáng rực như ngọn đèn giữa đêm đen. Bàn tay phải của

lão nhanh chóng thò ra phía sau lưng, gỡ tấm lưới nhỏ dẹt bằng sợi màu trắng bạc xuống. Lão đã luôn đeo vật này trên người suốt từ khi bắt đầu chuyến hành trình.

Franky quăng mạnh tấm lưới về phía “Kẻ Cắp Giác Mơ” bằng một động tác rất thành thực, như thể, lão đã luyện tập hàng trăm lần cho khoảnh khắc này vậy. Ngay khi vừa rời khỏi cơ thể chủ nhân, tấm lưới màu trắng bạc nhanh chóng bung rộng, lớn gấp nhiều lần hình dạng ban đầu, trùm lên thân hình nhỏ bé vẫn còn đang ngơ ngác nhìn. Chỉ trong nháy mắt, sinh vật kỳ lạ đã bị tóm gọn. Dù cố gắng giãy giụa, nó cũng không thể thoát khỏi sự trói buộc của tấm lưới. Tuyệt nhiên, trong suốt cả quá trình, nó không thốt lên một thanh âm nào.

- Cuối cùng cũng bắt được mày! - Franky cười lớn, không giấu niềm vui sướng khi đã tóm được mục tiêu mà bản thân truy đuổi suốt nhiều tháng qua.

- Fea! Franky, ông đang làm gì vậy? - Nghe thấy tiếng cười của Franky, Jade lập tức quay người lại, vô cùng hoảng hốt khi thấy “Kẻ Cắp Giác Mơ” bị mắc kẹt trong tấm lưới màu trắng bạc.

- Nhóc không thấy sao? Cuối cùng thì ta cũng tóm được sinh vật quái quỷ này rồi! - Franky tiếp tục cười sung sướng.

- Fea không phải sinh vật ông hay nói đến. Mau thả cậu ấy ra! - Jade định lao tới nhưng bị Helena giữ lại.

- Jade, chuyện gì vậy? Cậu biết cô bé đó? - Helena hỏi.

- Helena, bảo Franky thả Fea ra trước đi! Cậu ấy không hề có mục đích xấu, nên không thể nào là sinh vật lão ta tìm kiếm! - Jade lập tức quay người lại, khẩn khoản nói với Helena.

- Bình tĩnh lại, Jade! Chuyện gì đã xảy ra sáng hôm nay? - Helena tiếp tục trấn an Jade, rồi ngẩng đầu lên nhìn về phía Franky. - Còn ông, Franky, đứng nguyên đó cho tôi!

- Cô nghĩ mình là ai mà dám ra lệnh cho ta? - Franky lớn tiếng quát.

- Hoặc ông đứng nguyên chỗ đó, hoặc đối mặt với thanh kiếm của tôi! - Helena quát, rồi rút thanh kiếm đeo bên hông ra, cầm thẳng xuống đất.

- Helena, cô... - Franky tức giận, nhưng cuối cùng cũng yên lặng, chú ý nghe từng lời của Jade.

Helena gườm mắt nhìn Franky. Cho đến tận khi cô có thể tin rằng lão già quái quỷ này không giở thêm trò điên rồ nào nữa thì mới chậm rãi quay lại phía Jade.

- Được rồi, Jade, cậu kể đi. Tôi nhớ ra sinh vật, không, cô bé tên Fea đó từng giao tiếp với cậu tại thị trấn Hanówka.

- Và cả tại thị trấn Narewka nữa, trước khi tôi bị ba tên côn đồ đó bao vây. - Jade tiếp lời, rồi ngập ngừng giải thích. - Hai lần đó, đều là bởi tôi chủ động muốn mua hoa Dạ Dương của cậu ấy, chứ không phải do Fea tiếp cận tôi.

- Vậy sao? - Helena tỏ vẻ trầm tư, hơi liếc về phía khuôn mặt thoáng vẻ bối rối của Franky, rồi tiếp tục nhẹ giọng hỏi Jade. - Vậy sáng nay xảy ra chuyện gì?

- Sáng nay, khi tôi đang kiếm củi trong rừng thì vô tình gặp Fea. Cậu ấy nói biết một nơi mọc rất nhiều hoa Dạ Dương cách đó không xa, và tỏ ý muốn dẫn tôi tới đó. - Thấy Helena không tỏ thái độ gì với lời giải thích trước đó, Jade tiếp tục nói một

cách lưu loát hơn. - Lúc đó, tôi nghĩ cậu còn cần thêm nhiều thời gian nữa mới trao đổi xong với chị Fitz, nên tôi đã đi theo Fea mà không quay lại nói cho Franky biết.

- Vậy sao? - Helena thở dài, khuôn mặt thoáng nét áy náy.

- Đúng thế. Lúc đó, tôi cũng cảm thấy có phần kỳ lạ khi cậu ấy lại có thể một mình tiến sâu vào rừng Białowieża, nhưng ý nghĩ ấy cũng chỉ thoáng qua thôi. - Trong lúc kể, thỉnh thoảng Jade quay đầu lại nhìn về phía sinh vật kỳ lạ đang bị tấm lưới màu trắng bạc trói buộc. - Chỉ khi tới đây, cậu ấy mới cho tôi biết thân phận thật sự của mình.

- Rồi sau đó thì sao? - Helena tỏ ra nôn nóng, nhìn Jade về quan tâm.

- Sau đó, Fea nói... Fea nói rằng cậu ấy cảm thấy bản thân rất đặc biệt, và muốn cùng tôi chia sẻ một cầu nối linh hồn tạm thời để tìm kiếm điều gì đó...

Nói đến đây, Jade dừng lại, tỏ ra hơi lo lắng, đặc biệt là khi nhìn thấy thái độ có vẻ ngờ vực và cả khó chịu trên gương mặt Helena. Cậu tiếp tục kể với giọng như cố gắng thanh minh.

- Thật sự thì việc kết nối linh hồn đó hoàn toàn không gây ảnh hưởng gì xấu cả. Fea chỉ muốn mượn tạm giấc mơ của mọi người, vì cậu ấy...

- Helena, cô còn muốn ta phải chờ tới bao giờ nữa? - Franky đột ngột lên tiếng bằng giọng hết sức khó chịu, cắt đứt lời giải thích của Jade.

- Tôi đơn giản chỉ muốn làm rõ mọi chuyện mà thôi! - Helena kiên quyết đáp.

- Làm rõ mọi chuyện? Theo ta thấy, mọi chuyện đã vô cùng rõ ràng rồi! - Franky lớn tiếng nói. - Bên trong tấm lưới kia, chính là sinh vật mà chúng ta đang tìm kiếm. Nhóc Jade cũng vừa mới xác nhận điều đó. Đối với ta, chừng đó là đã quá đủ rồi!

- Nhưng Fea không xấu xa như ông đã nói! - Jade hét lên bằng giọng lo lắng.

- Không xấu? Trước sự an nguy của loài người, không có sinh vật huyền bí nào là tốt đẹp cả! - Franky khinh khỉnh đáp. - Vấn đề chỉ là sớm hay muộn mà thôi!

- Franky, ông... - Jade tỏ ra vô cùng tức giận trước lý lẽ của Franky, nhưng tạm thời chẳng tìm được lời nào để phản bác.

- Thôi được rồi, Jade, để tôi nói chuyện tiếp với lão.

Helena trấn an Jade. Helena khẽ đánh mắt về phía sinh vật mang đôi mắt màu xanh ngọc bảo ánh lên vẻ quật cường, mái tóc hung lúc này đã chuyển sang trắng muốt, chỉ còn lốm đốm từng hạt phấn hoa màu đỏ. Trông có vẻ cô bạn Fea của Jade không còn ý định giãy giụa thêm làm gì, chỉ bình thản đứng yên, dong mắt ra nhìn Helena chờ đợi. Helena quay sang và nói với Franky.

- Ông có thể tha cho cô bé tên Fea này được không?

- Cô bé tên Fea? Cô điên rồi, Helena! Sinh vật này chính là mục tiêu quan trọng nhất trong chuyến hành trình của chúng ta, cô còn nhớ chứ? - Franky lớn tiếng.

- Nhưng, những điều mà Jade vừa kể hoàn toàn trái ngược với miêu tả của ông.

- Ta nghĩ nhóc Jade đã bị sinh vật kia tẩy não rồi cũng nên! Cô

đừng quên những nạn nhân mà chúng ta đã gặp trên suốt hành trình này!

- Tôi có thể khẳng định một điều, Jade hiện giờ vẫn là Jade mà tôi biết. - Nói xong, Helena chuyển ánh mắt về phía Jade một cách trêu mếu, rồi mới tiếp lời. - Và tôi cũng nhớ rõ rằng, những đứa trẻ được cho là bị Fea tấn công, cũng chẳng gặp vấn đề gì nghiêm trọng cả.

- Helena, cô thật sự điên rồi! Cô sẵn sàng gạt bỏ sự thật, chỉ vì tin vào lời giải thích của thằng nhóc Jade thôi sao?

- Tôi hoàn toàn tin tưởng Jade. - Helena khẳng định. - Nhưng còn với ông, niềm tin của tôi đã chính thức tan biến kể từ hơn hai tiếng trước rồi!

- Helena! - Franky hét lên. - Dù thế nào đi nữa thì cô cũng bị trói buộc bởi Huyết Thệ. Dẫu cho ta thật sự không muốn gây tổn thương tới cô, nhưng đây là vấn đề liên quan tới sự an nguy của toàn nhân loại, nên nếu buộc phải làm thì ta vẫn sẽ quyết tâm sử dụng Huyết Thệ để trừng phạt cô!

Cuộc tranh cãi tiếp tục diễn ra khi Helena cương quyết giữ quyết định giải phóng cho Fea và sẵn sàng tiếp tục cuộc hành trình tìm kiếm một “Kẻ Cắp Giác Mơ” khác như đã thỏa thuận với Franky trước khi thời hạn một năm kết thúc. Cô không thể cứ đứng nhìn những sinh mạng vô tội phải hy sinh cho cuộc thí nghiệm của lão già gàn dở này. Cho dù đây có là giống loài nào thì cũng có quyền được sống; nếu chỉ vì họ thuộc nhóm sinh vật huyền bí mà phải chết để phục vụ lợi ích của loài người thì xem ra con người còn đáng sợ hơn họ. Nghe những gì Helena nói, bằng thái độ lạnh lùng, cương quyết, Franky như muốn phát điên.

- Cô có thật sự biết mình đang nói gì không? Ta đã phải bỏ ra hơn hai năm để chờ cho sinh vật này xuất hiện thêm lần nữa! Hơn hai năm đó, cô biết không hả Helena! - Franky rít lên giận dữ.

- Nếu ông cần, tôi sẵn lòng gia hạn thêm hai năm cho sự đồng hành của mình. - Helena thản nhiên đáp.

- Cô đừng mơ tưởng vào điều đó, và ta cũng quá chán cái trò tỏ ra bề trên của cô rồi! - Franky thét lớn.

Khi mọi thứ còn chưa ngã ngũ, Franky chủ động lặng im; rồi ngay sau đó, lão lẩm bẩm niệm một đoạn chú bằng thứ ngôn ngữ cổ của tộc ma cà rồng mà lão đã từng sử dụng trước đó không lâu.

Khi Helena còn chưa kịp phản ứng thì chiếc đĩa kim loại màu vàng kim trên tay Franky bỗng lóe sáng. Một tiếng nổ lớn lập tức vang lên, cách nơi Helena đang đứng không xa; thật ra, âm thanh ấy phát ra trên cổ Jade, nơi vẫn có tấm mỡ dầy mà Franky từng bảo cậu đeo. Ngay sau tiếng rền, Jade và Helena cùng lúc bị một lực đẩy vô hình hất mạnh về phía sau. Phản ứng duy nhất của Helena là với tay vỗ lấy Jade, rồi cả hai cùng đổ nhào xuống đất.

Helena bật nhanh dậy, nghe rõ âm thanh ong ong khó chịu trong đầu, nhưng mặc kệ, nhanh chóng kiểm tra tình trạng của Jade. Khi chắc chắn Jade không bị thương mà chỉ ngất đi do tác động của vụ nổ bất ngờ, Helena thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng đặt Jade nằm xuống nền cỏ. Rồi, cô ngẩng đầu lên, nhìn về phía Franky với ánh mắt giận dữ.

- Franky! Ông muốn chết phải không?

Chương XXIII

MỘNG ẢO

- **Đ**ừng kích động như vậy chứ, Helena? - Franky vừa bình thần nói, vừa thả bước về hướng Fea đang bị tấm lưới màu trắng bạc trói buộc. - Vụ nổ vừa rồi chỉ tạo ra một vòng kết giới tạm thời mà thôi, và sẽ chẳng để lại bất kỳ hậu quả nghiêm trọng nào cả!

- Đây là kế hoạch mà ông đã bày ra ngay từ đầu? - Mặc dù vô cùng tức giận, nhưng Helena vẫn không hề nhúc nhích mà chỉ quỳ một chỗ chất vấn Franky.

- Cũng không hẳn, nhưng cô có thể coi là vậy đi. Một biện pháp để phòng theo kiểu nhìn xa trông rộng. - Nói tới đây, Franky nhìn Helena, nở nụ cười khinh khỉnh theo kiểu, cô cũng chẳng khó đoán là mấy. - Mà thật ra, ta cũng khá bất ngờ trước khả năng chịu đựng của cô đấy.

- Để phòng tôi? - Helena nhú mày. - Nói như vậy, ngay từ đầu ông đã lừa dối tôi khi nói về “Kẻ Cắp Giác Mơ”?

- Helena, cô đừng quên bản thân ta cũng bị ràng buộc bởi điều khoản của Huyết Thệ! - Franky cười lớn, tỏ rõ vẻ khinh thường. - Ta có thể vờ như bỏ qua vài chi tiết quan trọng nào đó, nhưng lừa dối thì tuyệt đối không!

- Huyết Thệ sao? - Helena trầm tư trước câu trả lời đầy mâu thuẫn của Franky, rồi cô đột ngột đứng dậy, bước chậm về phía thanh kiếm tùy thân đang cắm trên nền đất. - Mà... ông thật sự nghĩ rằng kết giới này có thể ngăn được tôi sao?

- Kết giới sinh ra từ mẻ đay bảo hộ, do chỉ sử dụng nguồn năng lượng bên trong nó, hẳn nhiên sẽ như hoa không rễ và chẳng tồn tại được bao lâu. - Franky bình thản đáp, trong khi tay phải đã tóm được vào tấm lưới màu trắng bạc rồi nhẹ nhàng nhắc Fea lên. - Thế nhưng, có thể giam cầm cô tầm nửa ngày thì cũng quá đủ rồi.

- Ông tin chắc vậy sao?

Helena vùng người về phía trước, đưa tay chop vào chuôi thanh kiếm vẫn cắm trên đất từ nãy đến giờ; rất nhanh, cô rút kiếm lên và chém thẳng vào khoảng không trước mặt. Đúng như lời Franky nói, lưới kiếm của cô đã bị bật lại sau khi va vào bức tường vô hình rắn chắc.

- Vô ích thôi, nhóc Helena à. - Franky lắc đầu, cười. - Tốt nhất là cô cứ ngồi yên, ngoan ngoãn mà đợi cho tới khi kết giới bảo hộ của ta tự động tan biến thì hơn.

- Franky!!! - Đáp lại lời Franky là tiếng thét dài phẫn nộ của Helena, cùng hàng loạt âm thanh tựa như tiếng kim loại va chạm vào bề mặt đá sắc lạnh.

- Đúng là nhiệt huyết tuổi trẻ! Mà thôi, mà thôi... - Franky tiếp tục lắc đầu, nói bằng giọng đầy chất kiêu ngạo và giễu cợt quen thuộc của mình. - Mặc dù cô luôn tỏ ra chống đối ta trong suốt chuyến hành trình này, nhưng không thể phủ nhận sức chiến đấu của cô sẽ đóng vai trò quan trọng cho đội Vệ Nhân trong những cuộc chiến tương lai. Vì lẽ đó, lúc này

đây, ta chính thức giải phóng cô khỏi sự trói buộc của Huyết Thệ!

Franky vừa dứt lời, từng đường vân màu đỏ lóe lên yếu ớt bên dưới lớp tay áo mỏng của Helena rồi biến mất. Franky nở nụ cười tự mãn rồi quay đầu rời đi, trên vai vác theo tấm lưới màu trắng bao quanh thân hình Fea, để lại sau lưng những âm thanh leng keng vẫn vang lên không ngớt.

Điều mà Franky không nhìn thấy, là bên dưới lớp sương mỏng màu đỏ bao trùm lấy thân hình Helena, đôi mắt cô đã dần chuyển sang sắc huyết hồng cuồng dã.

Âm thanh chát chúa của kim loại va chạm mạnh với bề mặt kết giới đã dần lùi xa, nhạt nhòa đi giữa sự tĩnh lặng ma quái của rừng Białowieża cùng tiếng bước chân vội vã của Franky.

Lần nữa tiến vào phiến rừng thưa, trên khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn của Franky vẫn luôn treo một nụ cười thỏa mãn. Cuối cùng, lão là kẻ chiến thắng; và sự thật đã chỉ ra rằng, đến cả nữ chiến binh cứng đầu nhất như Helena cũng chẳng thể làm gì hơn trước đầu óc của lão. Franky thấy lòng dạ hả hê vô cùng.

Mạnh mẽ như Helena thì sao chứ, chẳng phải vẫn chịu thua trước sự thông minh và kinh nghiệm của lão đó sao? Tất nhiên, để đạt được thành công này, không thể bỏ qua sự giúp sức vào phút cuối của một người khác nữa; Franky không chối bỏ sự giúp đỡ ấy đã đưa lão đến thành công nhanh hơn mong đợi rất nhiều. Thế nhưng, rõ ràng lão cũng đã đem lại lợi ích cho họ; bởi nếu thật sự đủ khả năng thì kẻ đó đã tự làm mọi chuyện rồi, cần gì phải tốn thời gian mượn tay lão lâu như vậy

chứ? Nhất là khi, theo lão thấy thì vốn kẻ đó có đủ cơ hội để tự mình hoàn thành mọi việc mà không cần tới sự trợ giúp của bất kỳ ai.

Ném đá giấu tay rõ ràng là hành vi của kẻ yếu; vì nếu đã đủ mạnh thì hà cớ gì phải e dè mà tránh né, không dám ra mặt một cách đường hoàng? Vừa suy nghĩ miên man về chiến thắng vẻ vang của bản thân, Franky vừa rảo bước, mau chóng rời khỏi cánh rừng Białowieża quỷ quái này. Lão cũng thừa hiểu, nơi đây nằm dưới quyền kiểm soát của tộc Elf; và khi phải mang theo thêm một sinh vật khác là “Kẻ Cắp Giác Mơ”, thì mình sẽ chẳng thể dễ dàng thoát thân như lần chạm trán với đội tuần tra lần trước. Chuyện cẩn trọng, sẵn sàng trước vài sự cố có thể xảy ra không phải là vấn đề với Franky, chắc chắn không!

Thoát khỏi dòng suy nghĩ miên man, Franky bắt đầu quan sát xung quanh nhằm để phòng những mối nguy hiểm có thể phát sinh trên con đường phía trước. Rồi, như cảm nhận được điều gì đó, lão bất chợt quay đầu nhìn lại, phát hiện ra ánh sáng màu đen yếu ớt phát ra từ trong tấm lưới đang vác trên lưng. Hơi giật mình, Franky lập tức dừng bước. Vung mạnh cánh tay với tư thế quật xuống, lão hất ngược tấm lưới về phía trước và hăm lực lại để không đập thẳng “Kẻ Cắp Giác Mơ” xuống đất.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, Franky không còn thấy vẻ sợ hãi toát ra từ sinh vật kỳ lạ đang bị giam nhốt. Trước mặt lão là đôi mắt màu xanh lục ánh lên vẻ quyết tâm. Nhìn vào ánh mắt ấy, trong đầu Franky lóe lên một suy nghĩ - hành động tiếp theo của “Kẻ Cắp Giác Mơ” sẽ trực tiếp định đoạt số phận của nó.

Không đợi Franky kịp phản ứng, hai đầu “sợi râu” mọc trên tai Fea đã bất ngờ cụp về trước trán, bám lấy bề mặt của khối tinh thể màu đen, khiến cho ánh sáng tỏa ra càng sáng chói hơn, đến lóa cả mắt, buộc Franky phải nhắm mắt lại theo bản năng nếu không muốn mất đi thị lực. Ngay lúc này, cánh tay đang nắm tấm lưới của lão bỗng nhẹ bẫng. Linh cảm được điều chẳng lành, bất chấp tất cả, lão dồn toàn bộ ý chí ép mí mắt phải nhấc lên, để rồi kịp nhìn thấy một hình ảnh vô cùng quen thuộc - từng hạt bụi lấp lánh theo gió tan vào không khí, xóa bỏ mọi bằng chứng về sự tồn tại của một sinh vật được lão đặt cho cái tên lạ đời, “Kẻ Cắp Giấc Mơ”.

Mắt Franky tối sầm lại, đầu óc quay cuồng như muốn ngất đi, không phải bởi thứ ánh sáng kỳ dị ban nãy, mà bởi vì sự tuyệt vọng khi mất đi tất cả mọi cố gắng trong suốt chừng ấy năm trời rông rãi. Nhưng, một nỗ lực phi thường đã giúp lão giữ được chút tỉnh táo cuối cùng, quay đầu lại phía sau; và ngay giây phút đó, tia hy vọng lại lần nữa lóe lên.

- Thì ra là thế! Thì ra là thế! - Franky hét lớn, rồi không chần chừ thêm nữa, lão tung người, lao trở lại hướng chính mình vừa mới rời đi.

Phía xa, mục tiêu mà Franky đang theo đuổi, chính là một sinh vật kỳ lạ tương tự như loài bướm, với phần thân là mảnh tinh thể hình thoi tỏa ra ánh sáng màu đen yếu ớt, cùng đôi cánh trải đầy nếp gấp tựa như một cái quạt giấy đang xòe ra. Nhìn vào tạo hình kỳ lạ đó, chẳng khó để một kẻ thông minh và nhanh nhạy như Franky hiểu được điểm mấu chốt, rằng thân hình có vẻ giống một con bướm kia chính là những thứ còn sót lại của “Kẻ Cắp Giấc Mơ” - những bộ phận quan trọng nhất mà suốt hơn ba năm qua lão luôn mơ tưởng được nắm trong tay. Vì lẽ đó, Franky kiên quyết đuổi theo cho bằng được

mà không hề nhận ra mình đang bị dẫn trở về nơi có Helena và Jade.

*

Núp nhanh vào lùm cỏ để quan sát, Franky nhìn thấy Helena vẫn đang điên cuồng chém vào bức tường vô hình. Thân hình giống bướm ban nãy - vẫn với màu đen tỏa ra ánh sáng nhè nhẹ - đang bay lượn quanh nơi Helena đứng. Không! Nói đúng hơn, “hình bướm” đó dường như đang muốn lao về phía Jade hãy còn nằm bất tỉnh trên mặt đất.

Franky không muốn nghĩ quá nhiều, lập tức vung tay ném tấm lưới màu trắng bạc về phía “hình bướm”, miệng lẩm nhẩm vài đoạn chú kỳ lạ của mình. Nhận được mệnh lệnh của chủ nhân, dụng cụ ma pháp bắt đầu co nhỏ lại so với trước, khiến cho từng mắt lưới của nó trở nên hẹp hơn rất nhiều.

Dẫu vậy, dường như có khả năng nhìn thấu cả sau lưng, “hình bướm” đột nhiên vặn mình bay ngược về phía sau, lách qua mắt lưới nhỏ hẹp, thoát khỏi nguy cơ lần nữa rơi vào sự trói buộc của dụng cụ ma pháp. Mất đi mục tiêu, tấm lưới màu trắng bạc rơi ngay trên bề mặt vòng bảo hộ vô hình đang vây nhốt Helena, rồi lơ lửng giữa không trung. Franky lập tức bật người, lao về phía trước, bàn tay phải cố gắng vươn ra hòng tóm lấy “hình bướm” lúc này vẫn còn đang di chuyển theo quán tính, chưa thể thay đổi phương hướng ngay được.

Thế nhưng, cũng đúng khoảnh khắc đó, một âm thanh cao vút, chói gắt, riết róng bỗng vang lên, nghe như tiếng thủy tinh vỡ vụn, khiến lòng lão bất giác thất lại. Phản ứng thật nhanh, Franky đạp mạnh chân phải xuống đất, văng hẳn người sang phía đối diện. Chỉ tích tắc sau, một vệt kim loại mang sắc đen u tối đột ngột lướt qua vị trí ngay trước cái cổ

nhăn nheo già nua của lão.

Lăn lộn trên mặt cỏ mềm, Franky nhanh chóng thò tay phải vào bên trong ngực áo, móc ra một tấm mẽ dày sắc tía kỳ lạ; thỉnh thoảng, trên bề mặt món đồ ma pháp này còn lóe lên từng tia điện nhỏ màu đỏ tươi. Franky ngẩng lên, trong đáy mắt phản chiếu hai hình ảnh - Helena với đôi mắt huyết hồng đang cầm kiếm lao nhanh về phía lão, và “hình bướm” tung cánh phi thẳng về phía ngực Jade. Không kịp suy nghĩ thêm nữa, trên khuôn mặt Franky hiện lên vẻ quyết tâm xen lẫn tiếc nuối, còn tay thì đưa tấm mẽ dày sắc tía lên miệng cắn mạnh, khiến món đồ ma pháp tưởng như rất cứng ấy ngay lập tức vỡ làm đôi. Một nguồn năng lượng cực mạnh được giải phóng ra khỏi nửa tấm mẽ dày, lan tỏa ra xung quanh, tạo thành trường áp lực siêu hình, khiến cho một vùng cỏ rạp cả xuống.

Ngay tại khu vực trung tâm của trường áp lực đó, thời gian như đông cứng lại. Franky vẫn duy trì tư thế nửa quỳ, bàn tay phải nắm lấy nửa miếng mẽ dày đặt trên miệng, khuôn mặt hơi ngẩng lên nhìn về phía trước. Ánh mắt lão dừng nơi chóp mũi của chính mình, nơi một giọt mồ hôi lớn đang treo ngược. Nửa giọt mồ hôi bám vào làn da xám xịt già nua của Franky, nửa còn lại bám vào lưỡi kiếm màu đen trong tay Helena. Chỉ chút xíu nữa thôi, thân thể lão già sẽ chia thành hai nửa. Thế nhưng, lúc này đây, trường lực mạnh mẽ phát ra từ nửa tấm mẽ dày đã kịp thời ngăn cản, khiến cho thanh kiếm của Helena không thể tiếp tục hạ sâu xuống thêm chút nào nữa.

- Helena, cô điên rồi sao? - Franky điên cuồng hét lớn.

- Franky, ông phải chết!!! - Đáp lại, là tiếng thét cũng điên

cuồng không kém của Helena.

- Helena, cô không thể giết được ta! - Franky gào lên. - Cô đã không còn cơ hội giết ta! Một khi ta thoát được, đón chờ cô chính là sự truy sát dồn dập của đội Vệ Nhân mà cô từng yêu quý.

- Ông không có cơ hội đó đâu! - Helena nói như rít - Chết đi, Franky!!!

Helena cố gắng vận hết sức lực, khiến cho từng đường gân trên tay gỗ hằn lên. Thế nhưng, lưỡi kiếm trên tay cô vẫn không thể hạ thêm xuống.

- Ta nói rồi, cô đã không còn cơ hội nào nữa!

Franky cười điên dại. Trong tiếng cười chất chứa cả nỗi căm hận và sự đắc ý. Cùng với đó, trường áp lực vô hình quanh lão cũng đột ngột mạnh lên gấp nhiều lần. Trong vòng bán kính bốn thước, nền đất bị lún xuống. Ngay khi Helena thêm lần nữa dồn toàn lực ấn mạnh lưỡi kiếm xuống, nhất định phải đoạt mạng lão già khốn kiếp Franky, thì cả thân hình cô như một chiếc lá khô mỏng manh trước cơn gió lớn, bị hất văng về phía sau, va vào một thân cây lớn. Những tiếng răng rắc vang lên rợn người. Helena rơi xuống, hai đầu gối cùng bàn tay không cầm kiếm đồng loạt chổng trên mặt đất, đỡ cả thân hình.

Helena nắm chặt chuôi kiếm trong tay phải, chống thẳng xuống đất, ngẩng đầu lên nhìn về phía Franky. Bóng hình lão già ngày càng mơ hồ, như đang dần hòa tan vào không gian xung quanh. Thật không thể tin vào những gì đang diễn ra trước mắt mình, Helena cứ giữ tư thế vậy và trừng trừng nhìn về phía trước. Cô cảm nhận rất rõ cơn đau chậm rãi tỏa đều

khấp cơ thể mình. Nghiến chặt răng, Helena dồn lực xuống gối và cánh tay cầm kiếm, gượng đứng dậy; nhưng chỉ một cử động vốn rất nhẹ nhàng đó thôi cũng đủ khiến cô nghe đau buốt, gục hẳn xuống, miệng ho bắn ra từng tia nước dãi xen lẫn máu tươi.

- Đáng tiếc, nếu không phải do hạn chế của tấm mẽ đay chuyển dịch tức thời này, ta thật sự muốn được chính tay kết liễu cô! Mà cũng không sao...

Thấy vẻ chật vật của Helena, Franky tỏ ra vô cùng hả hê, định buông lại vài lời chế nhạo trước khi được dịch chuyển đến nơi khác. Thế nhưng, màn độc thoại của Franky đột ngột dứt quãng bởi chính tiếng la thảm thiết phát ra từ miệng lão. Trước ngực Franky, chẳng biết từ lúc nào, một vật hình tròn lớn cỡ bàn tay đã tỏa ra ánh vàng kim sáng chói, giống như mặt trời bỗng xuất hiện giữa đêm đen... Rồi tất cả chỉ còn lại duy nhất một sắc vàng chói lóa, một tiếng nổ rền, đan lẫn với tiếng thét đau đớn ngăn ngui của Franky.

Khi Helena còn chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra, thì một trường áp lực hung bạo vô hình lần nữa cuốn tới, thốc mạnh khiến cô bị tốc hẳn lên, rồi va mạnh vào thân cây ngay sát sau lưng. Sau đó, tất cả chìm vào im lặng. Ánh sáng nhạt nhòa đi, nhường chỗ cho bóng tối. Helena vẫn kiêu hãnh đáp xuống bằng gối, chứ không phải cả thân hình; trong tư thế quỳ gối trên mặt đất, chuôi kiếm đã rời khỏi tay, Helena nghe rõ ràng từng đường đỏ tươi chảy ra từ khóe miệng mình. Cô nặng nề hít vào một hơi, rồi cố gắng quay đầu về nơi trước đó Jade đang nằm. Nhưng khi chưa kịp đứng thẳng thớm dậy, Helena đã lão đảo, rồi chầm chậm đổ người xuống nền cỏ xanh bên dưới, bất động.

Phía xa, Jade như đang ngủ say. Trước ngực, chẳng biết từ lúc nào, đã xuất hiện một mặt dây chuyền hình tinh thể tám mặt màu đen.

Không biết đã bao lâu trôi qua, Jade chậm rãi mở mắt. Cậu nhớ rõ, trước đó mình đang cố gắng thuyết phục Helena bảo vệ Fea - hay “Kẻ Cắp Giác Mơ” theo lời miêu tả của Franky. Qua vài tháng tiếp xúc với Franky, Jade hiểu rằng, nếu rơi vào tay kẻ được mệnh danh là “nhà khoa học quan trọng nhất đội Vệ Nhân” này, và bị coi là vật thí nghiệm cho “công trình nghiên cứu mang tính đột phá” của lão, thì chờ đón Fea là một viễn cảnh kinh hoàng. Trong khi, trực giác cho Jade biết, Fea là một đứa trẻ ngây thơ và tốt bụng. Mặc dù không thật sự hiểu rõ lý do vì sao Fea lại muốn vay mượn giác mơ của con người, nhưng cậu có thể khẳng định, cô bé không có ý định làm hại những nạn nhân đó.

Nếu muốn hại Jade, Fea hoàn toàn đủ khả năng khiến cậu phải kết nối linh hồn ngay từ lần đầu tiên hai người gặp mặt tại thị trấn Hanówka, trước khi Helena và Franky quay trở về. Rõ ràng, khoảng thời gian hai người nói chuyện với nhau trong ngõ vắng là quá đủ để Fea thực hiện điều mình muốn; nhưng tất cả những điều cô bé làm chỉ là bán một chút bột phấn hoa Dạ Dương cho Jade. Nhìn vào cặp mắt trong suốt như hai viên ngọc lục bảo không tì vết đó, Jade tin chắc, cô bé không phải một sinh vật huyền bí xấu xa giống như Franky đã miêu tả.

Và rất may mắn, người bạn thân thiết nhất của Jade đã lựa chọn đặt niềm tin vào cậu, kiên quyết bảo vệ Fea, dẫu cho cái giá mà Helena phải đánh đổi có thể sẽ không đơn giản. Trong thâm tâm Jade hiểu, cậu và Helena cất bước trên hành trình

săn tiền thưởng không hẳn là nhằm tìm kiếm những giá trị vật chất đơn thuần, dù bình thường Helena vẫn thể hiện ra là như vậy. Hai người lựa chọn công việc này, chỉ vì một cảm giác mơ hồ rằng, đó biết đâu sẽ là sợi dây định mệnh dẫn họ tới những nơi cần phải tới, để mà vén lên bức màn bí mật xung quanh thân thể thật sự của mình. Vì lẽ đó, chỉ cần Helena và Jade được ở bên nhau, thì hai năm hay năm năm làm việc cho Franky đâu phải là vấn đề!

Dòng suy nghĩ của Jade bỗng nhiên bị ngắt quãng, bởi một cảm giác đau nhói nơi lồng ngực. Cậu cảm thấy đôi chân của mình đột ngột rời khỏi mặt đất, và rồi cả cơ thể va chạm mạnh với Helena đang đứng phía sau. Rồi, tất cả chìm vào bóng tối.

*

Lần nữa mở mắt ra, Jade cảm thấy mình đang lơ lửng giữa một không gian vô cùng kỳ lạ, như thể cậu đang đắm chìm dưới làn nước của đại dương sâu thẳm và đen kịt, xung quanh bao phủ bởi rất nhiều bọt nước nhỏ tỏa ra ánh sáng yếu ớt với các sắc thái khác nhau. Jade trầm nghĩ, có lẽ mình đang mơ, nên cậu cũng không tỏ ra quá hoang mang hay lo lắng, mà chỉ tĩnh tâm đảo mắt quan sát từng chi tiết của không gian kỳ lạ này; bởi Jade hiểu, một người dù cố gắng thế nào đi nữa, cũng chẳng thể tự khiến cho chính mình tỉnh lại từ trong giấc mơ.

Thế nhưng, lúc này đây, Jade lại không hề nhận ra một điều, cậu đã quên hết những chuyện xảy ra ngay trước khi mình tỉnh lại. Vì một lý do nào đó, cậu đã hoàn toàn quên mất sự tồn tại của Fea, hay thậm chí là cả Helena...

*

Sau một hồi quan sát, Jade nhận thấy những bọt nước nhỏ bé đầy màu sắc kia đang quay quanh chính mình, nhưng dường như mỗi lúc một rời xa cậu. Jade cố gắng đưa tay ra để với tới chúng, cố gắng vùng vẫy để bơi về phía chúng, nhưng dù cậu cố gắng thế nào, những bọt nước đó vẫn tiếp tục rời xa. Nhận ra hành động của mình là vô ích, Jade lại lặng yên quan sát. Đúng lúc này, cậu cảm thấy có một thứ gì đó đột ngột xuất hiện bên trong lồng ngực của mình, rồi lớn dần lên. Một vật ngoại lai, nhưng tồn tại mối liên hệ vô hình nào đó với linh hồn của Jade.

Linh hồn?

Jade giơ bàn tay lên, cố gắng nhìn thật kỹ. Rồi, cậu nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cẩn thận cảm nhận thứ đang phát triển bên trong lồng ngực mình. Và, thật kỳ lạ, bằng cách này, Jade có thể thấy được một đốm sáng màu xanh, tựa viên ngọc lục bảo, đang chậm rãi liên kết với cơ thể của cậu. Đồng thời, Jade cũng phát hiện ra, sâu trong đốm sáng xanh đó, tồn tại một hạt bụi nhỏ bé màu vàng kim óng ánh. Quan sát thật kỹ, Jade cảm nhận được sự cao quý, thần thánh mà lại hết sức quen thuộc từ nó.

Tuy nhiên, thời gian không cho phép Jade suy nghĩ quá nhiều, bởi vừa mới đây thôi, cậu cảm nhận được “thứ kia” đã hoàn thành việc liên kết với mình, kéo theo là âm thanh của bọt nước vỡ vụn giờ đã trở nên yếu ớt vọng về từ đốm sáng màu xanh. Chẳng biết tại sao, trong Jade bỗng dâng lên rất nhiều cảm xúc hỗn độn - có sự thấu hiểu, có niềm cảm hận, và có cả bi thương... Nhưng cuối cùng chỉ còn lại sự thanh thản tột cùng của người khách bộ hành đã tìm được đích đến của mình sau quãng đường tìm kiếm dài đằng đẵng.

- Thì ra là như vậy. Cảm ơn cậu, Jade. - Một giọng nói nhẹ nhàng và vô cùng quen thuộc chợt vang lên. - Còn bây giờ, tới lượt tôi giúp cậu.

Khi Jade còn chưa kịp phản ứng, thì cả cơ thể cậu bỗng nhiên bị kéo về một hướng, lao thẳng vào bên trong biển bọt nước khổng lồ mà trước đó không lâu, dù cố gắng thế nào cậu cũng chẳng thể tới gần. Jade hiểu, động lực khiến cho bản thân tiến về phía trước, chính là đốm sáng màu xanh kỳ lạ đang nằm bên trong lồng ngực của mình.

Cứ mỗi khi va chạm với một bọt nước, trước mắt Jade lại lóe lên một cảnh tượng, hay một khuôn mặt quen thuộc nào đó mà tức thời cậu không nhớ ra. Cùng với đó, một cảm giác thân thương kỳ lạ dấy lên trong lòng, rồi cũng nhanh chóng biến mất như chưa từng tồn tại.

Cố nén sự khó chịu xuống, Jade quay đầu lại nhìn. Rõ ràng, những bọt nước vừa va chạm cũng không thật sự biến mất, mà dường như cậu chỉ xuyên qua chúng. Jade càng chắc chắn, trong giấc mơ này, cậu chỉ là một linh hồn. Nhưng, điều đó thật sự quan trọng sao?

Không biết qua bao lâu, trước mắt Jade xuất hiện một bọt nước khổng lồ, với lớp màng trắng đục điểm những đường vân màu vàng kim chậm rãi di chuyển, dường như tuân theo quy luật phức tạp nào đó. Nhìn vào những đường vân ấy, Jade lại bất giác nhớ tới hạt bụi nhỏ nằm bên trong đốm sáng xanh vẫn đang kéo cậu tiến về phía trước, tiến về hướng bọt nước khổng lồ kia.

Mặc dù cảm thấy kỳ lạ, nhưng Jade cũng chẳng quá bất ngờ - trên chặng đường bay lơ lửng tới đây, cậu đã xuyên qua đủ loại bọt nước với kích thước và màu sắc khác nhau. Bọt nước

khổng lồ này cũng sẽ không ngoại lệ.

Tuy nhiên, thực tế chứng minh, lần này phán đoán của Jade đã sai. Cậu bị bọt nước khổng lồ cản lại. Dẫu vậy, đốm sáng xanh trong lồng ngực vẫn cố kéo cơ thể cậu về phía trước, khiến cho Jade cảm thấy vô cùng khó chịu mà lại chẳng thể làm gì.

Khi Jade vẫn còn đang bối rối, một cơn đau nhói, nóng rát tựa như thứ gì đó bốc cháy đột ngột dâng lên trong lồng ngực - nơi trước đó tồn tại đốm sáng xanh dẫn đường - khiến cậu phải cố gập người lại, nhưng không thể; có vẻ như, cậu không còn khả năng điều khiển cơ thể mình nữa rồi. Cố gắng trấn tĩnh, Jade nhắm mắt lại, dùng sự tĩnh lặng để cảm nhận căn nguyên điều bất thường vừa xảy ra. Thế nhưng, cũng ngay lúc này, mắt cậu bỗng tối sầm lại, như tiềm thức đã bị thứ lực hút vô hình kéo vào nơi xa xăm nào đó...

*

Lần nữa mở mắt ra, Jade phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường êm ái, trên cao là mái nhà bằng gỗ. Cậu cố gắng cử động, nhưng không hiểu sao mọi việc lại rất khó khăn.

Đột nhiên, một bóng người to lớn xuất hiện trong tầm mắt. Dưới ánh nến leo lét, bóng người kia hiện ra hết sức mơ hồ, nhưng lại tạo cho cậu một cảm giác vô cùng thân thuộc. Một ý nghĩ lóe lên - không phải người kia quá to lớn, mà là cậu quá nhỏ bé đấy thôi!

Một âm thanh yếu ớt vang lên, nghe như ai đó đang khóc. Mặc dù không thấy rõ khuôn mặt của người đang đứng nhìn xuống nơi mình nằm, nhưng chẳng biết tại sao Jade vẫn cảm nhận được sự tiều tụy và buồn khổ in hằn trên từng đường

nét của khuôn mặt đó.

Cũng bằng cảm nhận kỳ lạ kia, Jade biết được rằng, bóng người đang nói gì đó - những điều mà cậu không nghe bằng tai. Thế nhưng, dù cố gắng thế nào, cậu cũng không thể lên tiếng đáp lại.

Khi Jade còn đang nỗ lực ra lệnh cho cơ thể cứ bất động một cách kỳ lạ của mình, thì bóng người kia ngừng nói, rồi hơi khom người xuống, hai cánh tay vươn ra, hướng về phía cậu đang nằm. Cũng ngay đúng thời khắc đó, từ trên trần nhà bằng gỗ đột ngột hiện ra hai tia sáng tối tăm bay xuyên qua không gian, rồi tách xa nhau ra, lao thẳng xuống lưng bóng người mơ hồ và cơ thể Jade. Lập tức, cậu cảm thấy trước ngực nhói đau. Rồi tất cả lại lần nữa chìm vào bóng tối nặng trĩu và đen ngòm...

Chương XXIV

LỜI NÓI DỐI

C hẳng biết qua bao lâu, Jade mở được mắt ra; nói đúng hơn thì mí mắt của cậu vốn đã mở ra từ trước nhưng phải mất một lúc cậu mới có thể khẳng định mình đã có thể nhìn thấy mọi thứ xung quanh theo cách đúng nghĩa bản năng. Thứ ánh sáng nhạt nhòa nhưng cũng đủ lóa mắt sau chuỗi dài chìm trong bóng tối khiến Jade biết rằng mình đã thật sự tỉnh lại sau cơn mê tưởng như dài vô tận. Cậu đảo mắt nhìn quanh và chỉ duy nhất một câu hỏi bật ra trong đầu lúc này - mình đang ở đâu?

Đầu óc mơ hồ, râm ran đau và thật sự khó chịu khiến Jade muốn đưa tay lên xoa trán; nhưng ngay thời khắc đó, Jade nhận ra thân thể này vốn không chịu sự điều khiển của cậu nữa, mà dường như chỉ hoạt động theo ý muốn của chính nó. Cảm giác kinh hoàng trời dậy, rồi cũng lập tức trôi nhanh đi; bởi một ý nghĩ quái lạ đột nhiên xuất hiện trong đầu Jade - “thân thể” là gì? Trước khi tỉnh dậy, cậu thật sự sở hữu thứ gọi là “thân thể” sao? Đó là một giấc mơ, hay sự thật Jade đã rơi vào đúng thế giới mà lẽ ra cậu nên thuộc về - nơi phơi bày ra chuyện mà hàng vạn lần cậu muốn chối bỏ, rằng cơ thể này chỉ là một “cái lồng” trú tạm và bắt đầu trở nên chật chội với phần nội tâm bên trong lúc nào cũng muốn thoát ra?!

Càng băn khoăn trước những câu hỏi đó, Jade càng cảm thấy hồ nghi khái niệm “thân thể” vừa tự nhiên ập đến với mình. Và lại chẳng biết qua bao lâu, cậu giật mình tỉnh giấc - hay nói đúng hơn là tự cậu thức tỉnh mình bằng phần lý trí không nên đánh mất lúc này. Sâu trong ánh mắt mông lung, chỉ là một cái nhìn thẳng, không cảm xúc, không bất kỳ phản xạ khi bắt được sự thân quen nào cả! Jade đã hoàn toàn quên mất những điều mà chính tự đầu óc của cậu vừa nghĩ đến.

Lần nữa tiếp nhận những hình ảnh mà cặp mắt thu được, Jade thấy chính hình bóng của mình đang nhấp nhô bước đi trong một không gian u tối, xung quanh là những dáng hình quen thuộc bị nhòa đi trong từng quãng sáng dịu nhẹ với sắc thái khác nhau.

Cây cỏ thụ...

Cỏ dại...

Đom đóm...

Từng thứ lần lượt hiện lên trong đầu Jade, nhưng ngay lập tức biến mất, như những ngôi sao băng chợt huy hoàng lóe sáng, xẹt ngang bầu trời đêm, rồi cũng nhanh chóng lụi tàn, nhường chỗ cho bóng tối tưởng chừng như kéo dài đến bất tận.

Cứ thế, vừa bước đi, Jade vừa suy nghĩ vu vơ. Vì sao lại cảm thấy nhẹ như vậy? Vốn cơ thể mình luôn nhẹ như thế hay sao? Vì sao đi lâu như vậy mà không hề cảm thấy mệt mỏi hay đói khát? Cơ đau vừa thoáng qua cũng không còn nữa, vì sao?...

Từng luồng ý nghĩ xuôi theo chiều hồ nghi, thắc mắc xuất hiện trong đầu Jade mà không thể tìm ra đáp án. Không phải

bởi cậu thiếu thời gian suy nghĩ, mà bởi những câu hỏi đó thường sẽ luôn biến mất trước khi Jade kịp nhận ra mình đang nghĩ gì.

Cho tới một lúc, Jade thậm chí còn quên cả cách để bước đi. Thay vì nhấp nhô tiến về phía trước, cậu cứ thế bồng bênh bỏ lại sau lưng từng dáng hình đầy màu sắc, tựa như thứ gì đó rất nhẹ mà cậu từng biết tới với tên gọi... gió?

Thời gian tiếp tục trôi qua, rất lâu, lâu tới nỗi bây giờ Jade không còn suy nghĩ gì, cũng chẳng quan tâm tới cảnh vật xung quanh mà chỉ tiếp tục bồng bênh tiến về phía trước. Nhưng để tới nơi nào thì bản thân cậu cũng không rõ.

Và rồi vào một lúc, khi vẫn đang lạc giữa u mê, Jade đột ngột bị đánh thức bởi một tiếng nói mê hoặc vọng lại từ xa, nhưng vẫn rót vào tai cậu rõ ràng từng âm tiết. Jade cảm nhận được, tiếng nói kỳ lạ ấy đang gọi mình, bởi nó làm dấy lên trong cậu sự thôi thúc mãnh liệt muốn lao tới.

Dường như nghe hiểu được tiếng lòng của chủ nhân, thân thể Jade cũng ngay lập tức phản ứng lại với tiếng gọi vẫn đều đều vọng lại; và rồi nó ngoan ngoãn chuyển hướng, bồng bênh tiến về phía có âm thanh không ngớt gọi mời.

Đến lúc này đây, Jade đã chấp nhận chuyện mình không nên suy nghĩ quá nhiều nữa, không cần thắc mắc gì cả. Cậu hiểu, mình đang đơn độc trong một hành trình dài đằng đẵng và không thể tìm thấy được lối ra; vì lẽ đó, bản khoả kia nhanh chóng biến mất khỏi tâm trí, và cậu chỉ còn biết đến duy nhất một điều là tiếp tục tiến gần hơn tới nơi phát ra âm thanh đầy dụ hoặc kia mà không cần biết thanh âm ấy nói lên điều gì.

Khái niệm về thời gian không tồn tại được trong thế giới này,

Jade biết điều đó! Thế nên, lại không biết mất bao lâu nữa thì Jade mới nhìn thấy một dáng hình được bao phủ trong hào quang vàng kim chói lóa, cũng là lúc âm thanh gần sát cậu lịm dần rồi tắt hẳn. Không! Lại thế rồi! Mọi thứ lại lần nữa chìm vào bóng tối.

*

Jade đang mơ...

Trong giấc mơ, Jade cảm thấy mình đang trôi nổi bên trong bể dịch đặc nhớt không có chút ánh sáng nào. Giữa màn đêm đen kịt ấy, cậu nhận ra mình lọt thỏm trong quá trình hóa thân thành một con bướm màu đen khổng lồ.

Jade tỉnh dậy, vẫn theo cách bị động hoàn toàn; rõ ràng, cậu không thể nào điều khiển mình được nữa - cả thân xác và cả linh hồn. Cậu phát hiện ra, cơ thể của mình đang bị trói chặt bên trong một lớp vỏ kín tương đối cứng. Phản ứng đầy bản năng, cậu cựa quậy nhằm cố gắng tự giải phóng mình. Bất ngờ thay, lớp vỏ cứng kia lại rất giòn. Dưới tác động mãnh liệt từ bên trong của Jade, nó dễ dàng bị phá hủy, khiến cậu lập tức rơi ra ngoài, rồi ngã xuống nền lá khô xen lẫn cỏ mềm bên dưới.

Nằm ngửa trên mặt đất, Jade đưa mắt nhìn lên, quan sát thứ vừa mới đây thôi đã nhốt cậu bên trong. Cậu nhận ra, nó là một lớp vỏ màu đen nhánh, tựa như một cái kén khổng lồ treo lủng lẳng trên cành cây cổ thụ.

Cố gắng nén những rối bời cứ ầm ào cuộn trong lòng, Jade dùng cả tứ chi chống mình, lồm cồm bò dậy. Lúc này, cậu mới phát hiện ra ngay cạnh cây cổ thụ có một dòng suối nhỏ. Jade vươn người về phía dòng suối, theo một cách rất bản năng, rồi

cần trọng nhìn vào hình ảnh phản chiếu trên mặt nước trong vắt như gương. Rơi vào đáy mắt Jade, là một khuôn mặt có phần xa lạ nhưng cũng vô cùng quen thuộc - một khuôn mặt trẻ con với mái tóc màu bạch ngân cùng đôi mắt xanh lục bảo.

Hình ảnh đó gợi cho Jade nhớ lại nhiều điều. Thế nhưng, cũng đúng vào lúc này, cảm giác bùng cháy nơi lồng ngực lại lần nữa xuất hiện, kéo Jade chìm vào trong bóng tối...

*

Mở mắt ra, Jade phát hiện mình lại trở về không gian của những bong bóng nước đầy màu sắc lúc ban đầu. Lúc này, thân thể cậu chẳng biết tại sao lại phủ một lớp màng đầy những sợi vàng kim óng ánh, lún hẳn sâu bên trong bong bóng khổng lồ nhưng lại không thể xuyên qua.

Cảm giác nóng rực nơi lồng ngực đã dịu dần. Một giọng nói chột vang lên bên tai Jade, đầy áy náy.

- Jade, mình rất xin lỗi vì cuối cùng cũng không thể giúp cậu. Vĩnh... biệt...

Khi âm thanh nhẹ nhàng và rất đỗi quen thuộc đó nhỏ dần, thì lực hút lôi kéo Jade tiến về phía trước cũng đồng thời biến mất. Sự đàn hồi của lớp màng bong bóng khổng lồ lúc này bắt đầu thể hiện sức mạnh của mình, đẩy Jade bắn ra sau.

Nhìn theo bóng nước trái đầy sắc vàng kim lùi dần trong tầm mắt, cậu cảm nhận được trong lồng ngực mình đã không còn đốm sáng nhỏ màu xanh lục. Jade thấy trong lòng nhói đau, như vừa mất đi thứ gì đó vô cùng quan trọng...

*

Trôi nổi giữa không gian chỉ toàn màu đen vô định, Jade tĩnh tâm suy nghĩ về những điều đã xảy ra. Hình ảnh Helena, Fea và những sự kiện đã diễn ra lần lượt lướt qua trong đầu, giúp cậu hiểu hơn về trải nghiệm kỳ lạ vừa rồi. Mặc dù không quá rõ ràng, nhưng Jade đã phần nào thấy rõ mục đích phía sau những hành động kỳ lạ của Fea - cũng giống cậu và Helena, điều thôi thúc Fea tiến về phía trước chính là khao khát được biết về quá khứ của bản thân. Nhờ Jade, Fea đã tìm đến đích của mình. Nhưng Fea lại không thể giúp Jade hoàn thành điều tương tự - đối mặt với thứ được che giấu bên trong bong bóng khổng lồ sắc vàng kim ấy.

Vẫn còn đang chìm giữa dòng suy nghĩ rối rắm, Jade bỗng nghe thấy tiếng ai gọi tên mình. Một âm thanh vô cùng quen thuộc, một âm thanh có thể kéo Jade ra khỏi không gian vô định này, kéo Jade trở về thực tại.

Chợt, hàng loạt bóng nước đầy màu sắc đột ngột cùng nhau cuốn về phía Jade, như thể cậu đang nằm tại trung tâm một dòng xoáy vô hình. Trước ánh mắt kinh ngạc của Jade, những bóng nước đó càng tiến đến gần thì lại càng nhỏ lại, chui thẳng vào trong cơ thể cậu rồi biến mất hoàn toàn. Cả bóng nước màu vàng kim khổng lồ kia cũng vậy...

Lại là cảm giác mất mát đầy đau đớn ấy. Lại thêm một lần nữa Jade muốn gào thét để thắp lên một hy vọng có thể kéo trở ngược lại thứ quan trọng không tên vừa rời khỏi cuộc đời mình, nhưng đáp lại sự cố gắng ấy chỉ là sự lặng yên đến tuyệt vọng. Jade mở trừng mắt ra; rồi chậm rãi nhận hình ảnh của một khuôn mặt vô cùng quen thuộc. Khuôn mặt của Helena.

Giật mình ngồi bật dậy, Helena phát hiện ra mình đang nằm trên nền đá ẩm ướt, không gian xung quanh tối tăm và ngột ngạt. Nhìn ra ngoài, cô nhận ra mình vẫn chưa bị đẩy đi quá xa nơi vừa chiến đấu với Franky. Đây là một hang động nhỏ nhô ra giữa biển hoa Dạ Dương cùng đám cỏ màu xanh tím. Đàng xa, con suối nhỏ vẫn tiếp tục chảy róc rách, tạo cảm giác hiền hòa đối lập với khung cảnh hoang tàn đổ nát xung quanh - hậu quả gây ra bởi vụ nổ bất ngờ khiến cho Helena bất tỉnh.

Sực nhớ ra, Helena lo lắng, căng mắt giữa không gian thiếu ánh sáng, cố quan sát không gian bên trong hang động; rồi ngay lập tức, cô xoay người di chuyển về phía Jade đang nằm. Hành động đột ngột này tác động tới những vết thương còn chưa kịp khép miệng trên cơ thể Helena. Đau nhói. Cô không quan tâm! Jade vẫn nằm đó và chưa tỉnh lại - đây mới là thứ có thể lôi kéo toàn bộ sự tập trung của Helena. Cô tiến lại gần, cẩn trọng kiểm tra tình hình của Jade, gương mặt căng ra vì lo lắng.

Khi thấy Jade không bị thương tổn đáng kể nào ngoài chút bầm tím trên ngực và vài xây xước nhẹ ngoài da, Helena mới thở phào nhẹ nhõm. Rồi, cô ngồi thụp xuống; khuôn mặt méo mó đến kỳ cục, nhưng cô chỉ nghiêng chặt răng, cố gắng không bật ra tiếng rên. Tới tận lúc này, Helena mới ý thức về sự đau đớn gây ra bởi những vết thương chồng chéo trên cơ thể. Và, cũng tới tận lúc này, Helena mới phát hiện ra những vết thương của mình đã được ai đó sơ cứu. Trên nền trắng của băng gạc đã bắt đầu xuất hiện những vệt máu đỏ tươi.

Helena băn khoăn nhìn xuống khuôn mặt như vẫn đang say ngủ của Jade, rồi lại chậm rãi quay đầu quan sát cảnh tượng sau lưng mà trước đó không để ý. Cách đó không xa, song song với Helena và Jade, còn một “người” nữa. Nói đúng hơn, đó là

những phần thân thể không còn hoàn chỉnh của Franky. Và, bên cạnh cánh tay phải đã rời ra khỏi bờ vai là một mẩu giấy nhỏ với những nét chữ ngay ngắn.

“Gửi Helena,

Sau khi chia tay em, trực giác mách bảo cho chị biết có chuyện chẳng lành, nên cuối cùng chị vẫn quyết định lần theo dấu vết của em tới nơi này.

Khi đặt chân đến đây, chị phát hiện ra em cùng Jade đang nằm bất tỉnh trên mặt đất, còn lão già Franky thì đã chết từ lâu. Cũng may, phần lớn thi thể của lão lại dính nhụy Thủy Băng Linh.

Chị không biết giữa em và Franky đã xảy ra chuyện gì, nhưng chị chắc chắn sẽ đứng về phía em.

Do lo ngại tình hình ở đây có thể khiến cho đội tuần tra tộc Elf chú ý tới, chị đã sơ cứu qua những vết thương của em và Jade, rồi chuyển cả hai vào trong hang động này.

Sau khi viết xong lá thư này, chị sẽ ra ngoài cảnh giới. Nếu em đợi tới trời sáng mà chưa thấy chị quay trở lại, thì điều đó có nghĩa chị đã chạm mặt với đội tuần tra tộc Elf và không thể quay về.

Nếu điều đó xảy ra, em hãy dẫn theo Jade lập tức rời khỏi rừng Białowieża mà không cần phải quay lại căn nhà gỗ tìm chị.

Sau việc này, có lẽ chị cũng chẳng thể sống một cách yên bình tại đây nữa. Vì lẽ đó, chị quyết định sẽ làm như em, một mình chu du khắp thế giới này, tìm ý nghĩa mới cho sự tồn tại của bản thân.

Hy vọng một ngày nào đó, chúng ta sẽ còn cơ hội gặp lại.

Thân, chị Fritz."

Đọc xong bức thư, Helena thần thờ mất một lúc; đến tận khi nhất định phải kéo mình quay trở lại thực tại, cô thở mạnh ra, cố không nghĩ nhiều nữa. Ngoài đó có thể đang, hoặc đã diễn ra vài điều mà cô không bao giờ muốn phải nghĩ đến hay phải chứng kiến; nhưng bất kể là gì thì sự thật, cô và Jade phải tiếp tục sống, tiếp tục cuộc hành trình còn dang dở của cả hai. Helena nhẹ nhàng gấp nhỏ bức thư, rồi cẩn thận cất nó vào túi hành trang đeo bên hông. Bất giác, cô nhìn về phía thi thể Franky lần nữa. Lồng ngực trống hoác, chỉ còn chút da thịt thừa dính trên cột sống trắng hếu tro trọi giữ cho phần vai và hông của lão không bị rời ra. Phần bên dưới hai bắp đùi và cánh tay trái của Franky đã hoàn toàn biến mất, trong khi cánh tay phải cũng đứt lìa. Trên khuôn mặt lão vẫn hằn sâu vẻ kinh sợ lộ ra rõ ràng trong đôi mắt trợn tròn. Chắc chắn, Franky đã chết trong vụ nổ - một biến cố mà lão không hề mong muốn, cũng không lường trước nó sẽ diễn ra, nhất là khi xuất phát điểm của biến cố ấy lại từ vật mà lão vẫn luôn giấu trong ngực áo. Nhưng, có thật đây chỉ là một tai nạn? Không hiểu sao Helena cảm thấy hồ nghi. Franky có thể tham lam, có thể rất bất chấp, nhưng không nên quên rằng lão cực kỳ thông minh và có thừa kinh nghiệm để giữ an toàn cho bản thân. Vậy tại sao lại để xảy ra một tai nạn ngu si đến mức ấy? Chuyện này rõ ràng không bình thường!

Nhưng thôi! Dù thế nào thì nguyên nhân dẫn tới cái chết của Franky đã chẳng còn quan trọng nữa rồi. Dĩ nhiên, sau chuyện này, mối quan hệ giữa Helena và đội Vệ Nhân chắc chắn sẽ tồi tệ hơn nhiều so với khi cô mới rời đi, nhưng có lẽ cũng chưa tới mức cả đội Vệ Nhân phải đối phó với Helena và Jade. Ít nhất, đó là điều mà Helena hy vọng; bởi thật lòng, cô không muốn quay gươm chống lại đội ngũ mà thầy Dmitri đã tạo

dựng bằng toàn bộ tâm huyết của mình, gửi gắm vào đó hy vọng khiến cho cuộc sống của toàn thể nhân loại được tốt đẹp hơn.

Không muốn tiếp tục bận lòng về việc này, Helena lại quay đầu nhìn về phía Jade bằng ánh mắt trù mền dành cho người thân duy nhất của cô trong thế giới rộng lớn này; rồi cô chậm rãi đứng dậy, tập tễnh bước ra khỏi hang, trên tay cầm theo chút băng gạc sạch cuối cùng còn sót lại.

- Jade! Jade!

- Ừm... - Jade chậm rãi mở mắt ra, rồi bất giác đưa tay sờ lên ngực.

- Jade, cậu tỉnh rồi à? Cậu không sao chứ? - Helena hỏi nhanh, giọng lo lắng.

- Tôi không sao cả, chỉ hơi tức ngực chút thôi. - Jade uể oải trả lời, chống tay để tự mình ngồi dậy.

- Cậu không sao là tốt rồi! - Helena thở phào nhẹ nhõm.

- Chúng ta đang ở đâu vậy? - Jade đáp theo quán tính, rồi như chợt nhớ ra điều gì, cậu lập tức chồm lên, tóm lấy tay Helena, dồn dập hỏi. - Chuyện gì đã xảy ra? Cậu có sao không? Fea thế nào rồi, có phải đã bị Franky bắt đi rồi?

- Bình tĩnh lại nào, Jade! - Helena cũng nắm chặt tay Jade, hơi nhún xuống, giải thích ngắn gọn. - Tôi không sao, chỉ bị vài vết thương nhẹ. Còn Franky, lão ta chết rồi.

- Franky chết? - Jade giật mình, nhìn theo hướng Helena vừa

chỉ. Cái xác không còn nguyên vẹn nằm giữa tấm vải mỏng đặt phía sau Helena, thật rùng rợn. - Cậu đã giết chết lão ta? Vậy còn những ràng buộc trong lời nguyện Huyết Thệ thì thế nào? Và cả Balzac nữa?...

Helena cố tình di chuyển một chút, nhằm che chắn tầm nhìn của Jade, cố không để cậu phải nhìn thấy hình ảnh ghê sợ của đồng thi thể bấy nhầy mà Franky để lại.

- Cậu không cần lo lắng về chuyện đó. - Helena nhẹ giọng trấn an. - Franky chết là do chính những dụng cụ ma pháp quỷ quái của lão, chẳng liên quan gì tới tôi cả. Còn đội Vệ Nhân, cùng lắm thì từ nay chúng ta đoạn tuyệt hoàn toàn với họ.

- Vậy sao? - Jade thở phào nhẹ nhõm vì trút được gánh nặng trong lòng, nhưng lại lập tức nhớ tới những gì đã trải qua trong mơ ngay trước khi tỉnh giấc. - Vậy còn Fea?

- Fea sao?

Helena hơi ngập ngừng, nhớ lại những hình ảnh mơ hồ về "hình bướm" màu đen mà Franky đã đuổi theo, rồi nhìn xuống viên tinh thể mà Jade đang đeo trên cổ. Hít một hơi thật dài, Helena nhìn thẳng vào mắt Jade, trả lời.

- Fea đã trốn thoát.

- Thật thế ư? - Jade có chút thất vọng, bởi cậu muốn hiểu nhiều hơn về những điều kỳ lạ đã xảy ra trong giấc mơ của mình.

- Đúng vậy. Nhưng trước khi rời đi, cô bé đã để lại cho cậu một món quà, chính là khối tinh thể mà cậu đang đeo trên cổ. - Helena tiếp tục giải thích.

Jade chạm vào khối tinh thể đang lủng lẳng trước ngực, hơi cúi xuống quan sát, rồi lập tức ngẩng đầu lên, hỏi Helena bằng giọng lo lắng.

- Đây chẳng phải là khối tinh thể vẫn luôn gắn trên trán Fea hay sao? Trước đó Franky đã nói, một khi khối tinh thể này rời ra, thì Fea cũng...

- Cô bé nói, đây chỉ là một khối tinh thể ma thuật hết năng lượng đã tự động tách ra mà thôi. - Helena trấn an. - Cậu đừng quên, nếu đúng như Franky nói, thì khối tinh thể này cũng không thể tồn tại được tới bây giờ.

- Cậu nói cũng phải. - Jade nhẹ nhõm đáp, rồi lại cúi xuống, chăm chú quan sát khối tinh thể màu đen, dường như đang bận tâm suy nghĩ điều gì đó.

Lặng im nhìn Jade, đợi một lúc lâu mà không thấy bạn nói gì, Helena lo lắng hỏi.

- Cậu làm sao thế, Jade?

- Ừm, không có gì đâu! Tôi chỉ đang suy nghĩ tí thôi!

Jade nhìn Helena, định kể về những gì đã diễn ra trong giấc mơ kỳ lạ. Thế nhưng, có một cảm giác lạ kỳ - giống như áy náy, giống như nhắc nhở - bất chợt dâng lên, như muốn ngăn cậu lại. Jade quyết định giữ im lặng. Những hình ảnh đó là bí mật giữa cậu và Fea, không thể chia sẻ cho người khác biết, kể cả Helena.

- Jade? Cậu đang suy nghĩ gì vậy?

- À, Helena.

Jade giật mình, bứt ra khỏi dòng suy nghĩ hỗn độn. Rồi, hít một hơi thật sâu như để lấy quyết tâm - sự quyết tâm cho một hành động chưa từng tồn tại trong tình bạn này, giữ bí mật - cậu nhìn thẳng vào mắt Helena, nhoẻn miệng cười.

- Không có gì. Mấy chuyện linh tinh thôi. Đúng rồi, giờ chúng ta nên làm gì tiếp?

Dù cảm thấy Jade đang né tránh điều gì đó nhưng Helena vẫn lựa chọn tin tưởng người bạn thân duy nhất của mình. Cô khe khẽ thở dài, khe khẽ gật đầu rồi chậm rãi nói.

- Giờ chúng ta sẽ ra khỏi rừng Białowieża, đem thi thể Franky bàn giao lại cho đội Vệ Nhân.

- Ngay bây giờ? Cậu vẫn đang bị thương mà? - Jade lo lắng hỏi.
- Hay chúng ta quay trở lại nhà của chị Fitz nghỉ tạm?

- Không được. - Helena lắc đầu. - Trước khi cậu tỉnh lại, chị Fitz đã tới đây, rồi đánh lạc hướng tộc Elf để chúng ta có thêm thời gian nghỉ ngơi. Giờ này có lẽ chị ấy đã rời khỏi rừng Białowieża rồi, và chúng ta cũng không nên quay trở lại căn nhà gỗ của chị ấy nữa.

- Vậy sao? - Jade thở dài.

- Được rồi, chúng ta cũng nên đi thôi. - Vừa nói, Helena vừa loạng choạng đứng lên.

- Helena, vết thương của cậu không nhẹ đâu. Sao chúng ta không ở lại đây nghỉ thêm vài ngày nữa rồi mới lên đường? - Jade lo lắng.

- Không được, càng chờ lâu, chúng ta càng có nguy cơ phải chạm trán với tộc Elf. Mà tình hình hiện giờ không thích hợp

để chiến đấu với họ. - Helena khẳng định bằng một giọng rất buồn, có lẽ vì đây là lần đầu tự cô phải thừa nhận sự bất lực của mình. - Tôi không đủ sức chiến đấu đâu! Vì thế, chúng ta cần đi ngay.

- Được rồi, nhưng cậu cũng đừng quá sức. - Vừa nói, Jade vừa bật người lao về phía tấm vải đặt thi thể Franky, trước khi Helena kịp cúi xuống chạm vào nó. - Cần thận kéo động tới vết thương, để đó cho tôi.

- Vậy được rồi!

Jade vốn không thể bình thản trước cái chết của một ai đó được. Cậu ấy không phải một chiến binh. Cậu ấy có một trái tim rất ấm... Lúc này đây, Jade cũng chưa đủ khỏe, thế nhưng cậu vẫn giành phần việc này, duy nhất chỉ vì muốn Helena được nghỉ ngơi thêm chút nữa, không phải mất sức cho những việc thế này. Helena nhìn Jade bằng ánh mắt trìu mến xen lẫn day dứt. Cô đã nói dối Jade. Nhưng, có lẽ, như thế sẽ tốt hơn cho cậu ấy, cô tự trấn an mình vậy.

Sau khi đã sắp xếp xong mọi thứ, Helena và Jade cẩn trọng lại gần cửa hang. Quan sát xung quanh và chắc chắn không có gì bất thường, hai người chậm rãi bước ra ngoài, di chuyển về phía bìa rừng.

Khi tới gần dòng suối nhỏ, có một cảm giác kỳ lạ thôi thúc khiến Helena quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào khoảng không ngay phía trên cửa hang. Nhưng, không thể phát hiện ra một điểm đáng ngờ nào.

- Sao vậy, Helena? - Jade ân cần hỏi.

- Không có gì. - Helena chăm chú nhìn một lần nữa, rồi chậm

rãi quay đầu về phía trước. - Có lẽ do tôi quá lo lắng thôi.

- Sau chuyện lần này, tôi nghĩ chúng ta nên nghỉ ngơi một thời gian trước khi nhận nhiệm vụ khác. - Jade nói.

- Cậu nói đúng, chúng ta nên dành thời gian nghỉ ngơi. - Helena cười, rồi chậm rãi tiến về hướng đã định sẵn.

Chỉ một lúc sau, bóng của Helena và Jade hoàn toàn biến mất giữa rừng cây.

- Trực giác vẫn nhạy bén đấy, nhóc! Nhưng để làm gì?

Bóng hình mờ ảo đứng ngay phía trên cửa hang nơi Helena vừa quan sát cất tiếng chế nhạo sau thanh âm của tiếng cười lạt khinh thương. Ánh mắt u tối nhìn về phía bóng Jade và Helena đang khuất dần.

Cơn gió mạnh thổi qua làm tốc lên từng đám lá khô đang vương trên cỏ. Thế nhưng, xung quanh bóng hình mờ ảo kia, không gian dường như đông cứng; không có chút biểu hiện nào là mọi vật chịu tác động từ sự thay đổi bên ngoài, cho đến chỉ là tí chút. Ngoại trừ cái chớp mắt rất khẽ khàng và cặp môi nhếch lên ngạo nghễ, mọi thứ xung quanh bóng hình ấy thật sự bất động hoàn toàn.

- Chờ xem, điều gì đang đón đợi mi!

Giọng nói đầy vẻ khó chịu vang lên, rất khê nhưng rắn đầy uy lực, rồi im bật, nhường chỗ cho sự im lặng lạnh lùng. Và sau thêm một cơn gió nữa, bóng hình mờ ảo kia biến mất như chưa từng tồn tại...